
BELA
ADALY
TRADUC
CO

DONA
N GRACE
CERE DE IOANA BENA
RINTEENS

Se spune
că cinci fructe
de beladonă sunt
suficiente pentru
a ucide pe cineva.

*fâXS>tZ

Undeva în pădure e o casă cu o masă ca a regelui Arthur ţi un platou plin mereu cu bunătăţi. Povestea asta este pentru cei cu care am stat la acea masă şi care m-aufăcut să simt scrisul ca pe o vrajă.

A ÎNCEPUT CU UN PLÂNSET DE COPIL.
înveşmântată într-o rochiţă

purpurie ca sângele, Signa Farrow era, la cele două luni ale ei, cel mai impresionant copilaş de la petrecere, iar mama ei avea de gând s-o dovedească tuturor.

— Uitaţi-vă la ea! îşi cânta vorbele mama, ridicând pruncul agitat ca să fie admirat de toţi. Nu-i aşa că e cea mai

desăvârşită făptură pe care aţi văzut-o vreodată?

în timp ce îşi învârtea copilul prin mulţime, Rima Farrow scânteia toată, căci era acoperită din cap până-n picioare de bijuterii elegante, toate dăruite de soţul ei, arhitect. Rochia de mătase avea cea mai profundă nuanţă

de cobalt şi se întindea peste o crinolină mai largă decât ar fi îndrăznit oricine altcineva să poarte în prezenţa ei.

Familia Farrow era una dintre cele mai bogate ale vremii, iar toţi cei care veniseră la această petrecere căutau să îşi înmoaie fie şi un deget într-o părticică măcar

din bogăţia lor. Şi, astfel, îşi zugrăveau pe feţe zâmbetele la care ştiau că poftea Rima şi se extaziau în faţa copilului pe care îl ţinea în braţe cu atâta afecţiune.

— Î Inimoasă! a spus o femeie care o privea mai degrabă pe Rima decât pe copil, în timp cc, în semn de protest faţă de căldura verii. îşi vântura cu un evantai pielea lipicioasă de transpiraţie.

— Perfectă! a rostit o alta, trecând în mod voit cu vederea peste năsucul coroiat şi gâtul zbârcit ale Signei.

— Va fi ca mama ei, sunt sigur! Se va ospăta în curând cu inimile admiratorilor naivi.

Acest lucru a fost spus de un bărbat care părea să ignore cât de profund îl tulburau ochii Signei – unul de un albastru de iarnă, iar celălalt, de aur topit. Amândoi însă mult prea atenţi pentru un nou-născut.

Signa nu s-a oprit nicio clipă din plâns – era roşie de atâta agitaţie şi avea pielea umedă. Toţi cei care o vedeau credeau că e ceva normal – verile în Fiore etau ca o pătură caldă şi umedă. Fie că erau în casă, fie afară, trupurile străluceau din cauza transpiraţiei care le acoperea pielea ca un văl. Din acest motiv, nimeni nu se aştepta la ceea cc copilul ştia deja: că îngerul morţii îşi croise drum către conacul Foxglove. Signa îl simţea în jutul ei, aşa cum ar fi putut simţi o muscă ce se apropie prea mult. Prezenţa îngerului morţii era ca un soi de bâzâit pe pielea ei, alertându-i firele fine de păr de pe gât. Cu el alături, Signa s-a liniştit, legănată de răcoarea care înflorea la apropierea lui.

Dar nimeni altcineva nu a mai simţit aceeaşi uşurare, pentru că îngerul morţii venea doar acolo unde era chemat. Şi în acea noapte fusese chemat la Foxglove, unde fiecare picătură de vin era otrăvită.

Mai întâi, a venit tusca. Convulsiile au cuprins petrecerea, dar oaspeţii tuşeau în elegantele lor mănuşi albe şi se scuzau, gân- dindu-se că era din cauza a ceva ce mâncaseră. Rima a fost una dintre primele care a prezentat semnele. O transpiraţie rece i-a acoperit tâmplele, aşa că i-a dat copilul unei servitoare din apropiere, în timp cc respiraţia i se îngreuna.

Sctizaţi-măl a spus ca, cu o mână la gât şi cu degetele înmuiate în sudoarea care i se aduna în scobitura gâtului.

A mşit din nou şi, când şi-a îndepărtat mâinile de la buze, mânuşile de satin alb îi erau pătate de sânge – sânge de culoarea rochiei copilului.

îngerul morţii s-a aşezat atunci în faţa ci, iar pruncul l-a privit cum îşi pune mâna pe umărul Rimei. Cu o ultimă suflare, cadavrul ei s-a prăbuşit pe podea.

Dar îngerul morţii nu s-a oprit la Rima. A măturat toată proprietatea uriaşă, adunând bietele suflete ale căror feţe se învineţeau în timp ce piepturile li se luptau cu respiraţii spasmodice. A secerat printre dansatori şi muzicieni, luându-le suflarea cu o singură atingere de gheaţă.

Unii au încercat să ajungă la uşă, crezând că sigur e ceva în aer. Că, dacă ar fi

putut ajunge în grădini, ar fi fost poate cruţaţi. Unul câte unul au căzut ca stelele, şi doar cei câţiva norocoşi care încă nu gustaseră vinul au reuşit să scape.

Servitoarea abia a reuşit să o ducă pe Signa în odaia ei înainte să cadă şi ea pradă, cu buzele sângerând rubinii când îngerul morţii i-a oprit inima şi i-a aruncat trupul pe podea.

Deşi doar un copilaş, Signa nu a fost tulburată de duhoarea motţii. în loc să se agite din cauza panicii din jurul ei, fetiţa s-a concentrat pe ceea ce nimeni altcineva nu putea vedea – strălucirea albăstruie a spiritelor translucide care umpleau domeniul în timp ce îngerul morţii le smulgea din trupurile lor. Unele au plecat liniştite, strângând mâinile partenerului lor în timp ce aşteptau o escortă înspre viaţa de apoi. Altele au încercat să-şi croiască drum înapoi în trupurile lor sau să fugă de un Secerător care nu i-a urmărit.

în mijlocul tuturor, o Rima moartă şi strălucitoare stătea în tăcere în odaia Signci, privind încruntată şi cu ochii goi cum îngerul ᵐ°rţii îi trecea pragul. Paşii lui nu au făcut niciun zgomot în timp

cc sc apropia dc copil, trupul ncfiindu-i nimic altceva decât un văl de umbre mereu în mişcare. Dar îngerul morţii nu avea nevoie să fie văzut, el trebuia să fie *simţii.* Era ca o greutate în piept sau ca un guler încheiat mult prea strâns. O cădere în apele reci şi ucigaşe.

îngerul morţii era atât sufocant, cât şi dc gheaţă.

Şi totuşi, când s-a întins s-o ia pe Signa, care stătea liniştită şi plină cu laptele otrăvit al mamei sale, bebeluşul a căscat şi s-a ghemuit, lipindu-sc de umbrele îngerului morţii.

El s-a tras înapoi, strângându-şi umbrele. A încercat încă o dată s-o ia, dar, când a atins-o, nu a văzut frânturi din viaţa pe care o dusese fetiţa; i s-a arătat în schimb ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci – imagini fugitive din viitorul ei.

Un viitor strălucit, imposibil.

Atingerea lui nu a putut ucide copilul în jurul căruia se învârtea, la fel de contrariat de ea pe cât era dc fascinat de ceea ce văzuse.

Deşi Rima ar fi dorit să rămână şi să aştepte ca fetiţa să i se alăture, îngerul morţii s-a tras înapoi şi i-a oferit mâna. Spre pro- pria-i surprindere, Rima s-a apropiat şi a luat-o.

— Nu a venit timpul ei, i-a spus îngerul, însă al tău, da. Vino cu mine!

Erau prea multe suflete care aveau nevoie să fie transportate pentru a mai rămâne aici. Avea să se întoarcă, totuşi. Avea să găsească din nou copilul ăsta.

Mână în mână cu îngerul morţii, spiritul Rimei a aruncat o ultimă privire către pruncul pe care îl lăsau în urmă, singur în casă, având doar cadavrele drept companie. S-a rugat s-o găsească cineva pe Signa cât mai curând şi s-o protejeze.

Iar noaptea care începuse cu plânsetul unui copil, s-a încheiat tot cu unul. Numai că, dc data asta, nu mai era nimeni prin preajmă ca să-l audă.

SE SPUNE CĂ CINCI FRUCTE DE BELADONĂ SUNT SUFICIENTE PEN- tru a ucide pe cineva.

Doar cinci fructe dulci, mâncate direct din frunziş. Sau, cum îi plăceau Signei Farrow, zdrobite şi puse într-o cană de ceai.

Sprâncenele ei întunecate luceau de sudoare în timp ce se apleca peste cana de cupru fumegândă, inhalând aburii. Cu siguranţă i-ar fi fost mai uşor să mănânce direct fructele, dar încă descoperea efectul pe care beladona îl avea asupra corpului ei, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca mătuşa Magda să o găsească leşinată în grădină, cu limba de un violet-aprins.

Adică, nu din nou.

Trecuseră săptămâni de când Signa îl văzuse ultima dată pe Secerător. Doar o ultimă respiraţie îl scotea din ascunzătoare, iar acesta nu pleca niciodată cu mâna

goală. Cel puţin, aşa ar fi trebuit să fie. Dar Signa Farrow era o fată care nu putea să moară.

Prima dată când îşi amintea Signa să-l fi văzut pe Secerător, avea cinci ani şi căzuse pe scările din casa bunicii ci. Cu gâtul rupt şi răsucit într-o poziţie nefirească, îl privise dintr-o parte, de pe podeaua rece. înţelesese oarecum că trupul ci tânăr nu era menit să îndure astfel de lucruri şi se întrebase dacă el venise să o ia. Cu toate astea, Seccrătorul nu spusese nimic, privind doar cum oasele fetiţei se aşezaseră înapoi la locul lor şi dispărând când aceasta îşi revenise după o cădere care ar fi trebuit s-o ucidă.

Mai trecuseră încă cinci ani până când îl revăzuse pe îngerul morţii. Signa privise de la căpătâiul patului cum Secerătorul luase mâna bunicii, cliberându-i spiritul din trup. Bătrâna fusese bolnavă luni la rând şi zâmbise când o sărutase pe Signa pe frunte, înainte de a-l lăsa pe îngerul morţii s-o ia în braţe şi s-o conducă spre o viaţă de apoi liniştită.

Signa îl implorase pe îngerul morţii să se întoarcă. Să-i aducă bunica înapoi. în tot acest timp, copila ţinuse mâna cadavrului şi plânsese până când nu-i mai rămăseseră lacrimi. Nimeni altcineva nu mai putea să-i vadă pe el şi spiritele pe care le conducea, aşa că se întrebase dacă nu cumva era vina ei că se întâmplase asta. Dacă nu cumva ar fi trebuit să fie învinuită pentru că era fata care putea vedea îngerul morţii.

Nu-şi mai amintea cât timp rămăsese în casa aceea, până când cineva simţise mirosul cadavrului şi venise, găsind-o pe Signa, cu părul încâlcit şi hainele nespălate, ghemuită la căpătâiul bunicii ei. Copila fusese luată cu forţa din casă şi dusă la primii dintre numeroşii tutori care urmau să vină.

îşi petrecuse următorii câţiva ani testându-şi abilităţile ciudate, începuse prin a-şi înţepa degetul cu un spin, privind cum îi cursese sângele şi apoi dispăruse, de parcă pielea nu i-ar fi fost niciodată atinsă. De acolo, experimentele se transformaseră în sărituri de pe stânci suficient de înalte pentru a-şi rupe oasele în cădere. Signa aflase că simţea doar o pocnitură ascuţită, apoi era bine şi gata de plimbare câteva minute mai târziu.

Dar Inicíelo de bcladonă nu fuseseră niciodată menite să fie un experiment, le enlósese doar din grădina neîngrijită a înătuşii sale – în casa căreia ajunsese cu câteva luni înainte –, crezând că sunt afine sălbatice. Habar n-avusesc că sunt otrăvitoare până când mi căzuse printre bumieni, cu vederea tulbure. îngerul morţii îşi (acuse arunci apariţia, privind din spatele unui stejar. Signa nu-si revenise suficient de repede ca să vorbească cu el, însă oricum fusese prea distrasă de mătuşa Magda, care o găsise în grădină strângând în pumni planta mortală, cu gura pătată de violet. Femeia fusese cât pe ce să aibă un atac de inimă când Signa sărise în picioare de la pământ, otrava ieşindu-i din corp în câteva minute.

Însă Signa învăţase ceva important în acea zi – cum să-l scoată pe îngerul morţii din tenebre. Şi odată aflat acest lucru, refuzase să-l mai lase să se ascundă de ea vreo clipă.

Signa a ridicat ceaiul la buze, dar abia a atins aburul cald cu limba, când cana de cupru i-a fost smulsă din mâini. S-a clătinat pe banca de lemn şubredă pe care era cocoţată, în timp ce vasul s-a izbit de podea, iar ceaiul violet s-a vărsat pe piatra cenuşie şi uzată a bucătăriei.

Signa s-a răsucit şi a găsit-o pe mătuşa Magda încruntată. Era o expresie pe care o arbora des, deşi, dacă cineva ar fi privit mai atent, ar fi văzut cum buza de jos şi mâinile asprite îi tremurau în prezenţa Signei, l-ar fi văzut pupilele dilatate şi un strat subţire de transpiraţie pe fruntea încreţită.

— Crezi că nu ştiu ce pui la cale, copil demonic?

Mătuşa Magda a luat cana în mâini, a mirosit-o şi a aruncat o privire înăuntru, strâmbându-se la terciul de fructe.

— Fată ticăloasă, care faci lucrarea diavolului!

Mătuşa Magda a aruncat cana spre Signa, care s-a dat înapoi, dar n-a putut evita lovitura în umăr. în cană rămăsese destul lichid ca să o ardă, iar sucul violet al fructelor i-a pătat haina gri pe care o îndrăgea cel mai tare.

— Tc-am avertizat ce-o să se întâmple dacă aduci vrăjitoria asta în casa mea!

Signa a ignorat arsura şi şi-a aţintit mătuşa cu privirea.

— A fost un ceai.

Vocea îi era atât de fermă, încât cine n-o cunoştea mai bine ar fi putut crede că Signa spunea adevărul. Dar, din păcate, mătuşa Magda ştia bine cum stau lucrurile. Se credea prea deşteaptă şi prea evlavioasă pentru a fi păcălită de o „vrăjitoare”.

Nu că Signa s-ar fi crezut cu adevărat o vrăjitoare, desigur. Deşi îi plăcea botanica

şi de multe ori se trezea dorindu-şi să ştie câteva vrăji. Cât de minunat ar fi fost să aibă o vrajă ca să cureţe praful din cocioaba asta sau să se hrănească cu altceva în afară de pâine veche şi orice preparat pe care se putea gândi să-l gătească cu puţinele ingrediente pe care i le lăsa Magda.

— Fă-ţi bagajele! a izbucnit mătuşa Magda, în timp ce un curent de aer de toamnă şuiera printr-o crăpătură din fereastra bucătăriei.

Femeia şi-a strâns haina mai bine în jurul trupului fragil. Pielea îi devenea tot mai palidă, cenuşie, iar din când în când pieptul îi zvâcnea de-o tuse productivă şi ascuţită. Signa a privit dincolo de ea, în umbră, aşteptând să vadă dacă îngerul morţii venea să o ia pe mătuşa Magda, aşa cum se tot temea de-o săptămână încoace, de când începuse tuşea aceea.

— O să dormi în şopron în noaptea asta!

Cuvintele Magdci au fost rostite cu atâta răceală, încât sufletul Signci s-a ofilit, iar ca s-a trezit dorindu-şi să nu fi avut niciodată ghinionul dc-a fi fost luată în grijă de femeia aceea îngrozitoare. Era păcat că avusese atât de puţine variante la dispoziţie.

Pin cauza moştenirii pe caic urma să o revendice cănd împlinea douăzeci de ani, precum şi a alocaţiei pe care o primeau din ea cei care o îngrijeau, potenţialii miori se războiseră pe vremuri pen- tm ea. Bunica fusese cea care câştigase primul război, dar nu din lăcomie, ci din dragoste. Când bătrâna murise, Signa fusese trimisă să locuiască cu fratele mamei sale, un bancher tânăr şi sănătos, cu o moşie frumoasă şi o viaţă amoroasă palpitantă. Deşi acesta o lăsase adesea să se descurce de una singură, Signa nu dispreţuia anii petrecuţi alături de el. Avusese chiar şi o prietenă care să-i ţină companie în plimbările prin pădure şi în misiunile de spionaj prin cartier – Charlotte Killinger.

Viaţa amoroasă a unchiului ei se dovedise totuşi a fi *ţrta* palpitantă în cele din urmă – la 30 de ani murise din cauza unei boli cu care se alesese de la una dintre numeroasele sale partenere. Signa sperase să fie luară de familia lui Charlotte după aceea, doar că aflase că mama prietenei sale murise din cauza aceleiaşi boli. Acest scandal fusese efectiv sfârşitul prieteniei dintre fete, iar Signa nu primise nici măcar o scrisoare de la Charlotte de atunci.

Signa avea doisprezece ani când începuseră să circule zvonurile, care nu făcuseră decât să se înrăutăţească atunci când cel dc-al treilea tutore al ei murise într-un tragic accident de trăsură – ducându-se s-o ia pe Signa –, şi al patrulea tutore murise înecat în cadă, după un sedativ amestecat cu prea mult alcool. „Copilul este blestemat de Îngerul morţii”, spuneau unii. „Cea mai rea dintre vrăjitoare, născută

de însuşi diavolul. Oriunde se duce, e unnată de Scccrător.” Signa nu spusese niciodată vreun cuvânt ca să-i descurajeze, pentru că nu era sigură că se înşelau.

Se prefăcea că nu vedea spiritele pe care le întâlnea pe drum sau cu care împărţea casele, sperând că, dacă nu interacţiona cu de, poate că într-o zi vor dispărea cu totul. Din păcate, nu era

chiar atât dc uşor să ignori spiritele. Uneori credea că acestea ştiau că se ascundea dc ele şi atunci deveneau şi mai rele din cauza asta. urlând prin casă sau bântuind oglinzile, încercând mereu s-o surprindă pe Signa şi s-o înspăimânte cu isprăvile lor.

Din fericire, în casa Magdci nu trăiau astfel dc fiinţe, deşi asta n-a îmbunătăţit prea mult situaţia Signci. Mătuşa Magda era genul care se pierdea cu zilele în saloanele de jocuri de noroc, întorcându-se întotdeauna acasă cu buzunarele goale. Nu se sinchisea de lucruri prosteşti cum ar fi să ţină bucătăria aprovizionată sau să se asigure că Signa poate respira cum trebuie în cocioaba prăfuită pe care o numea casă – nu-i păsa decât de banii pe care i-i aducea Signa.

Signa înţelegea bine teama mătuşii faţă de ea – se aştepta să fie aşa, dar asta îi făcea viaţa şi mai nefericită. Mai erau doar câteva luni până când să împlinească douăzeci de ani şi curând avea să îşi poată revendica moştenirea... şi să îşi construiască în sfârşit o casă, o casă a ei. Plină de lumină şi căldură şi, cel mai important, plină de *oameni.* Avea să se plimbe prin acea casă într-o rochie frumoasă, atrăgând privirile unei duzini de pretendenţi chipeşi, care urmau să-şi declare dragostea înflăcărată, iar Signa nu avea să mai fie niciodată singură.

Dar pentru a putea avea parte de acest viitor, trebuia să-l înfrunte pe îngerul morţii. Chiar în acea noapte, de preferinţă, înainte ca el să-i mai răpească încă un tutore, iar oamenii s-o blesteme şi mai mult.

— Fă-ţi bagajele, fetiţo! i-a cerut din nou mătuşa Magda, ale cărei mâini ei osoase tremurau. Nu te voi primi în casa mea în seara asta.

Signa s-a grăbit să iasă din bucătărie, oprindu-se doar ca să-şi ridice cana dc pe podea şi să-i examineze cea mai nouă urmă de lovitură. Scara dc lemn şubredă a gemut în timp ce urca, iar fata încerca să se gândească doar la felul în care scârţâia podeaua, ca şi cum ar fi fost jignită dc greutatea paşilor ci, şi la murdăria care acoperea casa de la podeaua dc scânduri şi până la acoperişul prăbuşit. A încercat să se gândească la păianjenul rotund ca o biluţă care trăia pe o pânză perfect conservată într-un colţ al tavanului, mereu la vedere, dar imposibil dc atins. Să se gândească la orice ca să-şi scoată gândurile negre din minte – că c ceva teribil dc rău cu ea. Că e un monstru. Că toată lumea şi totul ar fi fost mai bine dacă ca ar fi fost normală.

Magda credea că Signa îl purta pe diavol în suflet – şi poate că era adevărat. Poate că diavolul chiar *era* cuibărit confortabil în ea si dc aceea îi era imposibil fetei să moară. Oricum, ideea asta nu schimba ceea ce Signa ştia că are de făcut.

Tusca mătuşii Magda a zgâlţâit casa, iar Signa a început să se mişte mai repede. Ajunsă în cămăruţa ei de la mansardă, şi-a împins cufărul lângă uşă ca să blocheze

intrarea, apoi s-a întors în vârful picioarelor spre mijlocul camerei. Strângându-şi fustele, s-a aşezat pe podea şi şi-a scos haina, luând fructele de beladonă din buzunar. Le-a aşezat în faţa ei, apoi a scos un cuţit de bucătărie ruginit dintr-un alt buzunar şi i-a înfăşurat mânerul pătat în pliurile fustei, ca să fie mai la îndemână. Signa a luat cinci fructe şi, fără să ştie de ce, şi-a netezit părul întunecat şi şi-a aranjat gulerul ca să se asigure că e prezentabilă, înainte de-a lăsa dulceaţa lor să-i explodeze pe limbă.

Otrava a început să-i lucreze mai întâi în piept, ca şi cum cineva i l-ar fi sfâşiat cu un fier încins şi i-ar fi înhăţat plămânii. Pielea îi era ca un robinet care curge, broboanele mari de sudoare scur- gându-i-sc prin toţi porii. Signa s-a încordat când fierea a început să-i ardă gâtlejul şi şi-a strâns pleoapele peste hoarda umbrelor care se înghesuiau înăuntru şi o umpleau de halucinaţii ciudate.

Peste câteva clipe, efectele bcladonei au început să se şteargă deja – era o doză care ar fi trebuit să ucidă un om, deşi una dc la care Signa îşi putea reveni în câteva minute. însă ca trebuia să rămână în această stare cât mai mult timp posibil, pentru că asta era ceea ce urmărea; asta îi era şansa să-l vâneze pe Scccrător şi să-l oprească o dată pentru totdeauna.

în cele din urmă, gheaţa şi-a făcut loc în venele ci. Era o prezenţă familiară, care a ars-o pe dinăuntru, cerând să fie recunoscută.

Signa a deschis ochii, iar îngerul morţii era acolo, în faţa ei.

Privind.

Aşteptând.

Prezenţa lui era ameţitoare şi familiară, iar Signa a fost luată prin surprindere, aşa cum se întâmpla întotdeauna – umbrele acelea contorsionate, adunate într-o formă care amintea vag de un om. Atât de întunecat şi lipsit de lumină, încât era dureros să se uite la el. Şi totuşi, tot ce putea să facă Signa era să se uite la el. Tot ce ar putea face vreodată. Atrasă de el ca o molie de o flacără Şi părea că şi el era atras de ea.

îngerul morţii n-a mai aşteptat la distanţă, ci s-a aplecat asupra ei ca un vultur asupra prăzii, cu umbrele dansându-i în jur. Signa şi-a ridicat privirea către abisul nesfârşit de întuneric şi, deşi o usturau ochii, nu a vrut să-şi întoarcă privirea.

— Aş prefera să nu mă invoci ori de câte ori îţi vine cheful.

Vocea nu era cum se aştepta. Nu era nici gheaţă, nici pietriş, ci

sunetul apei pe o pajişte, alunecând pe pielea ei şi invitând-o la o baie în puterea nopţii.

— Sunt un om ocupat, să ştii,

Signa s-a oprit, cu respiraţia tăiată. Mai mult de nouăsprezece ani aşteptase să audă vocea îngerului morţii, iar acestea erau primele lui cuvinte? Şi-a strâns degetele în jurul mânerului cuţitului şi s-a încruntat.

— Dacă tot ai de gând să-mi distrugi viaţa, ar fi timpul să-mi

îngerul morţii s-a retras şi, când a (Scut-o, pe Signa a acoperit-o un val de căldură care îi muşca degetele amorţite. Nici măcar mi-şi dăduse seama cât îi c de frig.

— Crezi că asta fac, Signa?

Neîncrederea din vocea lui o oglindea întocmai pc-a ei.

— îţi distrug viaţa?

Ura ceva îngrijorător în legătură cu acele cuvinte. Ceva prea familiar, care i-a provocat fiori reci pe piele.

— Nu-mi pronunţa numclet i-a spus Signa. în gura îngerului morţii, sună ca un blestem.

UI a râs. Sunetul era grav şi melodic, iar umbrele dansau în jurol lui.

— Numele tău nu este un blestem, Păsărică. îmi place doar gustul lui!

Era ciudat ce-o făcea să simtă râsul lui. Deşi Signa petrecuse ani la rând pregătindu-şi cuvintele pentru acest moment, a descoperit că acum nu-i venea nimic pe limbă. Şi chiar dacă ¡-ar fi venit, care ar fi fost rostul? Nu putea să se lase influenţată de nişte cuvinte curioase – nu când toate acţiunile lui nu făcuseră decât să-i distrugă viaţa, lipsind-o de toţi prietenii, de tutori şi de toate casele în care se adăpostise vreodată. Aşa că nu şi-a mai lăsat timp de gândire: trebuia să profite de ocazie şi să vadă dacă îngerul morţii avea vreo slăbiciune.

Cu mâinile tremurânde, şi-a strâns cuţitul cu putere, lup- tându-se cu membrele ei amorţite ca să-şi adune toate forţele. Şi apoi l-a lovit drept în piept.

SIGNA A BLESTEMAT – LAMA SE STRECURASE PRINTRE UMBRE, îngerul morţii s-a uitat la pieptul lui, iar umbrele s-au înclinat, ca şi cum şi-ar fi aplecat capul.

— Măi să fie! Spune şi tu dacă nu eşti ciudată. Doar nu credeai că ceva atât de simplu o să meargă cu mine, nu-i aşa?

Văzându-l amuzat, Signa a strâns din dinţi şi şi-a retras cuţitul. Spera ca lama să-i facă ceva. Să-l descurajeze sau măcar să-I facă să înţeleagă că ea chiar vorbeşte serios când îi spune că vrea să stea departe de ea. Voia ca îngerul morţii să vadă că poate fi periculoasă. Că e cineva cu care nu trebuie să se joace. Şi-n loc de asta, el *radia.*

Şi din cauza acelui râs, Signa abia a băgat de scamă bătăile repetate de la uşa dormitorului ei. A îngheţat când a auzit scrâşnetul cufărului alunecând pe podea şi ţipetele mătuşii Magda, care a intrat ca o furtună în cameră, palidă precum ceara şi cu groaza de diavol în privire. Femeia n-a pierdut timpul, tremurând în timp cc-a apucat-o pe păr pe Signa şi-a ridicat-o *¿c* jos. Ochii i s-au îndreptar spre fereastră, ca şi cum ar fî intenţionat s-o arunce pe Signa afară.

Nu departe de mătuşa Magda, îngerul morţii s-a zbârlit, izgonind aerul afară din încăpere. Gheaţa a început să muşte din pielea Signei, în timp ce aceasta încerca să se desprindă din strânsoarca mâtuşii. Signa ştia că ar trebui să-i spună să se oprească – şi totuşi n-a făcut-o. Ochii femeii ardeau de ură şi, în timp ce femeia s-a năpustit asupra gâtului ci, Signa a strâns din dinţi, a apucat-o pe mătuşa ei de umeri şi a dezechilibrat-o.

în clipa în care pielea Signei a atins-o pe-a mătuşii Magda, ceva ca un toc i-a străbătut venele. Mătuşa s-a clătinat ca ameţită, cu respiraţia grea şi sacadată. Apoi a pălit, ca şi cum atingerea Signei i-ar fi luat toată culoarea. S-a împiedicat apoi de un colţ al lăzii, rostogolindu-se pe spate cu gura căscată, ca pentru a căsca, gest care i-a golit plămânii de aer.

Mătuşa Magda a căzut apoi pe podea cu o bufnitură înfundată; tăcea – poate pentru prima dată în viaţa ei.

Până când Signa a înţeles ce se întâmplase, era prea târziu pentru a o mai ajuta pe mătuşa Magda, ai cărei ochi sticloşi priveau holbaţi spre tavan. îngerul morţii plutea deasupra ei, aplecat să inspecteze cadavrul.

— Ei bine, iată o cale de-a o face să tacă! a spus el pe-un ton uşor, vesel, ca şi cum totul ar fi fost o glumă.

Respiraţia Signei se transformase în gâfâieli pline de spaimă.

— Ce-ai făcut?

Abia atunci îngerul morţii s-a îndreptat de spate, dându-şi seama de spaima ei.

— Ce am făcut *iu!* Mă tem că te înşeli, Păsărică!

A vorbit cu inflexiunea pe care o foloseşti când explici ceva unui copil.

— Respiră adânc şi ascultă-mă! Nu avem prea mult timp...

Signa nu a auzit nimic din toate astea. Când s-a uitat la mâinile ei, acestea erau de un albastru-dcschis, la fel de translucide ca ale unui spirit. Le-a ascuns la spate cu un geamăt tăcut.

— Stai departe de minei l-a implorat ca. Te rog, doar... stai departe!

Glasul îngerului morţii era uşor tăios când i-a răspuns. Ca o urmă de întuneric care se profilează pe-o pajişte.

— De parcă nu aş încerca deja, i-a răspuns el şi s-a întors cu spatele, iar Signa l-a privit cum a atins cadavrul mătuşii ei şi i-a smuls spiritul din trup.

Spiritul s-a uitat o dată la Signa, apoi la îngerul morţii, iar ochii i s-au deschis larg a înţelegere.

— *Vrăjitoare nenorocită!*

Signa a simţit că-i fuge pământul de sub picioare. În timp ce-şi privea mâinile tremurânde, i s-a părut că i se întunecă mintea şi că ochii i se mijesc. Mâini care o trădaseră. Mâini care furaseră o viaţă.

— Ce-am făcut? a şoptit ea, încovoindu-şi trupul. *Ce-amJăcut, ce-am făcut, ce-am făcut?* Şi apoi, cu un început de groază: Ce *sifac*?

— Mai întâi, să respiri!

Dintr-un motiv oarecare, a liniştit-o să-l audă vorbind pe îngerul morţii şi nu pe Magda, care căsca ochii, în stare de şoc. la trupul ei translucid.

— Te asigur că nu mă aşteptam la asta...

— Ce-nti pasă mic de asigurările tale? s-a răstit ea. Din pricina ta s-a întâmplat asta!

Signa nu ştia dacă să râdă sau să plângă, aşa că sunetul care i-a scăpat a fost un amestec de amândouă.

Umbrele îngerului morţii au crescut, iar întunericul a învăluit încăperea.

— *Tu* m-ai invocaţi N-am făcut altceva decât să vin acolo unde am fost chemat. Nu sunt duşmanul tău...

Cel puţin la asta ştia că poate să râdă.

— Nu eşti duşmanul meu? lişti un nor care-mi întunecă viaţa tot timpul. Din pricina ta mi-am petrecut zilele în locuri ca ăsta, cu oameni ca *tu,* înconjurată de spirite! Tu eşti motivul nefericirii mele. Şi uite cc-ai (acut acum!

Ochii i-au căzut din nou asupra cadavrului din faţa ei, apoi şi-a îngropat faţa în mâinile translucide, în timp ce lacrimile fierbinţi o ardeau.

— Sunt blestemată. Acum nimeni n-o să mai vrea să se căsătorească cu mine!

— Să te căsătoreşti?

îngerul morţii o privea, nevenindu-i să creadă.

— Din pricina asta plângi?

Ea a început să plângă şi mai tare – cuvintele nu reuşeau să-i liniştească mintea, care o luase razna.

Dacă Signa s-ar fi uitat, ar fi văzut că umbrele îngerului morţii păliseră Ar fi văzut că întinsese mâna spre ea doar pentru a şi-o retrage înainte ca ea să-l poată respinge. Ar fi văzut că umbrele lui se înfăşuraseră în jurul gurii Magdei, ca să n-o mai lase să-i spună vreun cuvânt crud.

— Nu am vrut niciodată să se întâmple asta.

Vocea părea sinceră.

— Nu avem prea mult timp şi ştiu că, orice aş spune acum, n-o să auzi, dar nu sunt duşmanul tău! Peste două zile, am să-ţi dovedesc acest lucru. Promite-mi că o să aştepţi aici până atunci!

Signa n-a făcut o astfel de promisiune, deşi oricum nu ar fi avut unde să se ducă în altă parte. Totuşi, nu şi-a ridicat privirea până când îngerul morţii nu a plecat. Căldura s-a strecurat înapoi în încăpere, readucându-i senzaţiile în degetele de la mâini şi de la picioare, şi colorându-i din nou pielea. Efectele bcladonci dispărascrS, lăsând-o doar cu o durere de cap şi cu spiritul ag¡t$_{at}$ al micuţii ei ca singurele dovezi că o vizitase îngerul morţii.

Signa s-a mai uitat o dată la cadavru cu ochii înlăcrimaţi, i$_{a}$, mătuşa Magda s-a încruntat.

— *întotdeauna am ştiut că-l ai pe diavol în tine.*

Fără să se certe, Signa s-a lăsat încet pe podea, scufundându-se în nefericirea ci.

Mai târziu, pe scară, Signa stătea în faţa uşii strâmbe a casei mătuşii moarte, cu braţele înfăşurate strâns în jurul corpului şi aşteptând ca medicul legist să îşi termine treaba.

Acesta se grăbea – nu pentru că era neliniştit de cadavru, d pentru că îi era teamă de Signa, de părul ei negru ca pana corbului şi ochii de culori diferite, ca şi de mulţimea de vecini care aruncau de la distanţă priviri pline de tâlc.

— Nu ai cerut niciodată să se întâmple asta, şi-a şoptit Signa, în timp ce ţinea piept privirilor curioase. Poate că te-ai *gândit* la asta, dar a gândi nu e acelaşi

lucru cu a face. Tu eşti bună. Oamenii ar putea învăţa să te placă. Asta e vina lui.

Vina lui, vina lui, vina lui. Era noua ei incantaţie.

Signa îl ura acum pe îngerul morţii şi mai mult decât înainte. Ura ceea ce el o făcuse cumva să devină. Deşi... nu putea să spună că era tristă că mătuşa Magda plecase.

în fine... aproape plecase.

— *Ai de gând ¡i-i laii si mi iar’ a croncănit spiritul mătuşii Magda, furioasă chiar şi în moarte. îmi eşti datoare, Jalo! Ai de gând si-i lasi si mi înghesuie într-un sac ca ista? Fi ceva, vrăjitoare mică, stiu că mă poţi vedea!*

— Din păcate, pot şi să te-aud, a mormăit Signa, dându-şi seama că vorbise cu voce tare când a avut parte de-o privire

surprinsă din partea bărbatului care ridica trupul acoperit al mituiţii ci Iıı spatele unei irisuri negre.

Neştiind ce să facă. Signa a privit undeva, între el şi spiritul plutitor al mătuşii. până când bărbatul s-a simţit jenat şi s-a scuzat, bolbo- ixisind cât de tău îi paie pentru pierderea ci şi că vor păstra legătura.

în acest timp. vecinii îşi ţineau în palmă cruciuliţele de la gât, şoptindtt-şi că ştiuscră dintotdeauna că e ceva ciudat la fata asta. Spunând oricui voia să asculte că Signa e soi rău şi că Magda ar fi tăcut mai bine să nu-l invite pe diavol în casa ei. Era chiar şi un spirit printre ei, într-o tunică albă, lejeră, care-şi tot făcea de lucru pc-acolo, uitându-se la Signa cu ochii lui scobiţi şi goi.

Fata a încercat să nu se încrunte. Nu conta că bârfele lor o deranjau. Nu conta că ar fi dat orice să aibă măcar o persoană în care să se încreadă – pentru că nu greşeau temându-se de ea. Signa se folosise de puterile Secerătorului.

Trebuia doar să-şi dea seama cum se întâmplase.

Signei i s-a făcut pielea de găină în timp ce se retrăgea spre casa Magdei, sperând că nici vecinii, nici mătuşa – care era ocupată să facă scandal în legătură cu cadavrul ei în timp ce trăsura legistului dispărea în josul străzii – nu o vor urmări în timp ce se îndepărta şi se furişa în grădină.

Crăiini e cam mult spus în cazul ăsta. De-a lungul anilor, pământul se împodobise cu buruieni şi flori sălbatice de care Magda se plânsese adesea şi pe care Signa petrecuse ore întregi îngrijindu-le cum putea mai bine, fără vreo lopată sau foarfecă măcar. Dacă era ceva ce-avea să-i lipsească din casa Magdei, acela era grădina.

Şi-a făcut loc sub o salcie, dând frunzişul într-o parte, ca să se poată sprijini de trunchiul copacului. Dar nu era singură.

Sub frunze, acoperit de pământ şi trifoi, stătea un pui de pasăre. Era atât de nou venit pe lume, încât ochii îi erau încă închişi, iar pielea era roz şi fără nicio pană.

Sign.1 s-a aplecat să privească la biata creatură, care era acope. rită de pământ şi de furnici înfometate, hotărâte s-o devoreze tft vie. Insectele o copleşiseră, nemiloase în îndeletnicirea lor. Signa nu putea să nu lîe înduioşată de mica făptură; era, la fel ca ea, alungată din cuib şi trebuind să se descurce singură. Numai că nu putea s-o facă la fel de bine ca Signa, pentru că nu putea păcăli moartea. Ar fi fost o uşurare penttu bietul pui să moară repede şi astfel să i se curme suferinţa.

Dar moartea Magdei fusese un accident. Dacă Signa ar fi luat o altă viaţă, de data asta intenţionat, ce-ar fi însemnat pentru ea’

Nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Totuşi, ştia că are nevoie de un răspuns înainte de-a se afla faţă în faţă cu oricine altcineva căruia risca să-i facă rău.

Şovăind, şi-a scos mănuşile şi şi-a trecut vârftil degetului de-a lungul spinării

puiului, îndepărtând o parte din furnici, precum şi mizeria adunată. Şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să vadă dacă o să moară. în mod curios, puiul de pasăre a continuat să se zvârcolească pe pământ, cu inimioara bătând.

Şi-a apăsat din nou degetul gol pe pasăre, de data asta mai mult timp. Când şi-a retras mâna, creatura încă respira.

S-a sprijinit de trunchiul sălciei cu lacrimi de uşurare în ochi. Atingerea ei nu o omorâse pe biata pasăre. Atingerea ei nu era *mortali.* Doar dacă nu cumva... dacă nu cumva era ceva mai mult decât atât.

Şi-a adus aminte de bcladona din buzunar şi, cu un tremur, Signa a scos cinci fructe. Asigurându-sc că frunzele o ascund bine de oricine ar fi putut trece pc-acolo, a pus boabele în gură şi le-a lăsat să i se spargă pe limbă. Simptomelc au apărut rapid – greaţa, vederea tulbure, şi apoi... lângă ea stătea, încă o dată, însuşi îngerul morţii. Deşi ştia că a venit, s-a făcut că nu-l vede, bucuroasă că aşteaptă la o oarecare distanţă. A mai întins încă o dată mâna pentru a-şi plimba degetul de-a lungul spinării păsării, iar de data asta bătăile inimioarei au încetat, iar ca s-a liniştit cu o ultimă respiraţie uşurată.

Signa şi-a tras mâna înapoi şi a strâns-o la piept. Nu se putea nega – putea aduce moartea cu o simplă atingere. Dar moartea venea, se pare, doar când Scccrătorul era lângă ea. Doar atunci când Signa se alia în acest spaţiu ciudat, pendulând între viaţă şi moarte.

Ar fi avut atât de multe întrebări, dar nu i-a aruncat nici măcar o privire îngerului morţii în timp ce s-a ridicat de la pământ, lăsând puiul mort pradă furnicilor, şi a pomit-o, împleticindu-se, spre casă.

Era bucuroasă, cel puţin, că puiul de pasăre nu va mai simţi durerea. Bucuroasă că, dacă tot trebuia să fie un monstru, măcar si poată izbăvi.

TREI

O TRĂSURĂ DE CULOARE FILDEŞULUI LUSTRUIT A SOSIT DOUĂ ZILE mai târziu. Lătratul câinilor de vânătoare ai unui vecin i-a semnalat venirea, iar pieptul Signei s-a strâns când a privit pe fereastra bucătăriei ca să vadă ce era cu toată agitaţia aceea. De la moartea mătuşii, Signa trăise practic în grădină, luându-şi rămas-bun de la plante şi aşteptând să treacă zilele. încercase să ignore spiritul care se dezlănţuia prin casă. Mătuşa Magda era atroce chiar şi în moarte, răvăşind perdelele şi urlându-şi frustrările – asta când nu-i spunea Signei cât e de dăunătoare sau nu-şi băga nasul pe la vecini.

Signa primise o scrisoare ai o zi înainte – cu un sigiliu de ceară roşie şi semnată de un domn pe nume Elijah Hawthome, prin care i se făcea o invitaţie la casa acestuia, Thom Grovc. Cu surprindere, fata a recunoscut numele ca fiind cel al soţului nepoatei Magdei, Lillian. îşi mai auzise mătuşa plângându-se de tânăra femeie şi spunându-i poveşti despre bogătaşa din înalta societate care îi tăiase Magdei renta fără niciun avertisment.

Signa îşi petrecuse toată ziua şi apoi noaptea, până mult după răsăritul soarelui în dimineaţa următoare, căscând ochii la scrisoare. Iară să se poată convinge că nu e o plăsmuire a imaginaţiei ci. Nu voia să se gândească la felul în care îngerul morţii reuşise s-o facă, şi, ai toate că o bătuse gândul să nu accepte invitaţia, Signa nu era proastă. Călătoria la Thorn Grove era cea mai bună opţiune. Nu prea avea de ales decât să-şi lase deoparte ceaiul, să strângă bine în mâini scrisoarea lui Elijah şi să se grăbească afară.

Trăsura nu s-a zdruncinat deloc când s-a izbit de vrejurile garase şi de muşchiul umed care izbucneau printre dalele sparte. Cei doi cai care o trăgeau aveau coama de un negru-întunecat şi îmbrobonată de sudoare; aveau botul înspumat din pricina efortului, dar trupurile le erau sănătoase şi numai muşchi. Signa n-a putut să nu se gândească la braţele ei osoase şi la picioarele sfrijite, simţindu-se puţin invidioasă pe caii ăştia, a căror mâncare era cu siguranţă mult mai bună decât a ei. Armăsarii zdraveni au pufăit când s-au oprit în faţa ei. Imediat a coborât un vizitiu bătrân, un bărbat subţire ca scândură, înalt şi cu pielea foarte albă.

— Bună dimineaţa, domnişoară! a salutat-o el, apoi şi-a înclinat jobenul şi a deschis larg uşa trăsurii. Presupun că sunteţi fata pe care am fost trimis s-o iau?

— Cred că da!

Signa tremura ca o pasăre colibri. Cineva sosise cu adevărat să o salveze. Să o ducă la o familie de rang înalt, unde o să poată să poarte rochii frumoase, să bea ceai cu alte femei şi să aibă viaţa după care tânjea. Părea prea frumos ca să fie adevărat; Signa a continuat să arunce priviri înspre umbre, tot aşteptând să apară îngerul morţii, râzând şi spunându-i că totul e doar un vicleşug.

— Ordinele mele sunt să vă aduc înapoi fără întârziere, a spus vizitiul. Ne aşteaptă o călătorie mai lungă. Aveţi ceva lucruri?

— Doar un cufăr, domnule. E înăuntru. Pot să-l aduc...

Şoferul i-a întâmpinat cuvintele cu un zâmbet atât de larg, încât era alarmant. Signa nu-şi putea aminti când văzuse ultima dată un zâmbet atât de sincer.

— Nici vorbă, domnişoarei Este plăcerea mea.

Neobişnuită cu astlcl de politcţuri, Signa n-a putut decât să dea din cap, în timp ce el se îndrepta spre casă, şi să se întrebe dacă trebuia să stea acolo sau să uree în trăsură.

N-a trebuit să aştepte prea mult răspunsul; o tuse discretă dinspre trăsură i-a semnalat că vizitiul nu venise singur. Un băiat mai tânăr decât s-ar fi putut aştepta – cel mult douăzeci de ani – a ieşit din umbră. Tânărul era îmbrăcat frumos, cu o manta de-un negru profund şi cizme de piele asortate. Era înalt ca o salcie şi voinic ca un stejar, cu păr ca funinginea, care i se vălurea după urechi. Avea pielea bronzată, iar pe obraji, o constelaţie întreagă de pistrui; ochii i-au părut Signei ca de fum – un gri-deschis, delicat, cu un halou de cărbune întunecat în jurul fiecărui iris. Avea o mică cicatrice tăiată în diagonală prin arcul sprâncenei stângi.

Poftim, uită-tt numai la căptuşeala aurie a trăsurii!Bineînţeles, nepoata mea, Lillian, a simţit nevoia să-şi etaleze bogăţia. Dar pe mine nu s-a gândit vreodată să mă ajute, nenorocita de ea! E o proastă, ceva de groază – la fel ca tine.

Magda se tot învârtea în jurul băiatului, împroşcând vorbe amare, dar, pentru prima dată, Signei nu-i păsa.

Existau două reguli pe care Signa le ştia despre spirite – prima era că Magda nu putea bântui decât pământul unde murise, iar cea dc-a doua era că, în cazul în care cadavrul ar fi ars, spiritul ei ar fi fost dezlegat de pământ. Prima regulă o uşura mult pe Signa, căci însemna că nu va mai trebui s-o vadă niciodată pe mătuşa cea de temut.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule! Sper că aţi avut o călătorie plăcută!

Signa şi-a dres vocea, adunându-şi fiecare fărâmă de politeţe de care era în stare. A încercat chiar şi o reverenţă în rochia ei grea de doliu, cu voalul negru cu pene, care îi irita pielea şi era singura ţinuţi pe care părea să o poarte în ultima vreme.

Tânărul nu i-a întors gestul. A aruncat în schimb o privire severă asupra verandei prăpădite şi a grădinii neîngrijite, prin care nu puteai merge fără să calci pe buruienile crescute vraişte peste tot.

— Sunt Sylas Thorly şi mă aflu aici în numele domnului Elijah Hawthomc, ca să o însoţesc pe domnişoara Farrow până la proprietatea domnici-salc,

Thorn Grove.

Vocea lui era ca zgomotul domol al unei furtuni care se apropie.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi?

Signa se aşteptase la un Hawthorne, aşa că i-a remarcat numele cu oarecare mirare.

— Da, cu sunt.

— Minunat! a spus el într-o doară, mult mai interesat să-şi netezească mănuşile din piele închisă la culoare, care i se potriveau perfect. Să urcăm în trăsură! Aşa cum a spus Albert, avem un dmm destul de lung de făcut.

— Dacă vreţi să vă odihniţi, aş putea face un ceai...

Sylas şi-a aranjat cravata şi nu a băgat-o în seamă.

— Aş prefera să nu zăbovim în această cocioabă nici măcar o secundă în plus decât e necesar.

Ea a strâns din dinţi, dar a continuat:

— Dar caii? Au nevoie de apă?

Sylas şi-a înclinat capul spre cer şi a mijit ochii. Când a inspirat prelung, Signa a avut senzaţia că cerceta norii în căutarea răbdării pierdute şi că nu mai dădea de ca.

— Sunteţi amabilă! Dar caii m-au informat că şi ci ar prefera să nu mai zăbovească, ca să nu rişte să ia vreo boală. Haideţi, domnişoară Farrow!

Sylas a făcut semn spre trăsură, oferindu-i o mână înmănuşată ca s-o ajute pe Signa să urce.

Cuprul era mic, iar Signa era silită să stea încordată, lipită de $_0$ parte, ca să nu dea accidental peste genunchii lui Sylas, care erau etalaţi mult prea confortabil într-tin spaţiu atât de strâmt. O clipă mai târziu – când cufărul ci de călătorie fusese încărcat, iar Albcrt urcase înapoi pe capra trăsurii – a răsunat pocnetul frâiclor. iar caii au pomit la drum.

Ochii fumurii ai lui Sylas i-au întâlnit pe-ai Signei preţ de-o clipă, apoi el a luat un ziar şi l-a deschis. Neştiind ce trebuie să facă, a căutat şi ea un alt ziar sau orice altceva de citit, dar n-a găsit nimic.

— Nu eşti un Hawthorne, atunci? a întrebat Signa, simţind că este necesar să spună *ceva* dacă tot se afla în compania cuiva.

Din ce aflase dintr-o carte pe care mama o lăsase în urmă pentru ea. *Cbid defrumuseţe şi etichetă pentru doamne,* era scandalos ca o femeie necăsătorită să fie lăsată singură cu un bărbat. Totuşi, având în vedere trăsura luxoasă şi tot ceea ce auzise, nu exista nici urmă de îndoială că familia Hawthorne e bogată şi din înalta societate, aşadar, cu siguranţă respectabilă. Să fi fost cartea Signei demodată?

— Domnul Hawthorne nu a putut să vină el însuşi după mine? Sau Lillian?

Sylas a respirat adânc şi şi-a întins picioarele lungi cât a putut mai bine. Era mult prea înalt pentru spaţiul ăsta strâmt, fiind nevoit să stea cocoşat ca o cioară cocoţată pe-un buştean.

— Lillian a murit, iar fiica domnului Hawthorne, Blythe, este bolnavă. Aşa că nu, nu puteau.

Signa a înţepenit. îngerul morţii, se părea, o precedase la Thorn Grove.

— îmi parc rău că nu a fost nimeni care să te conducă la plecare! a murmurat Sylas, părând la fel de stânjenit să facă conversaţie.

— Nu mă mai supără, sunt destul de obişnuită să mă descurc singură.

în plus, singura caro ar fi putut să sc afle acolo pentru ea era mătuşa Magila, pe caro Sigila prefera să n-o mai vadă niciodată, l'oale spiritele care păşiseră vreodată pe pământ erau legat de lume de un fel de emoţie intensă, cum ar fi furia sau tristeţea. Văzuse femei plângând în timp ce priveau triste pe fereastră şi spirite certândtt-se şi agitându-se înainte şi înapoi, blocate într-o buclă de turte. Signa se obişnuise cu aceste comportamente şi se pricepea să le evite, căci spiritele bântui,iu aceleaşi locuri până când, în cele din urmă. se botărau să plece din această lume.

în toţi anii vieţii ei, Signa cunoscuse doar două spirite care plecaseră mai departe. Cele mai multe – cum ar fi mătuşa Magda, care bătea plină de furie la uşa trăsurii şi striga *„Să nu îndrăzneşti si pitit, vrăjitoarei)! Să nu îndrăzneşti să mă laşi singură aici!'* – puteau petrece ani la rând bântuind pe pământ, hrănindu-se cu emoţiile lor cele mai rele şi apăsătoare.

Dar duşi au fost – pe străzile pietruite, unde briza toamnei aducea miros de scorţişoară şi de măr. Signa a suspinat de uşurare în clipa în care au ajuns prea departe pentru ca Magda să-i mai poată urma, ascultând din când în când foşnetul ziarului lui Sylas.

— Pari uşurată că pleci, a remarcat Sylas după o clipă, cu ochii în ziar.

A oftat fără să se gândească, atât de adevărate erau cuvintele astea.

— Oriunde e mai bine decât aici, a spus ea, lipindu-şi capul de fereastră şi liniştindu-se.

Nu a băgat de scamă că degetele lui Sylas se opriseră pe pagini. Nu a văzut nici privirea întunecată în timp ce maxilarul i s-a încordat, iar el s-a îngropat din nou în lectură.

Dacă ar fi fâcut-o, poate că s-ar fi gândit de două ori la Thom Grove şi la tot ce-o aştepta.

PATRU

SIGNA NU SE AŞTEPTASE CĂ VOR AVEA NEVOIE DE UN TREN PENTRU a ajunge la Thom Grove. Când a simţit pentru prima dată mirosul de fum în aer, a închis ferestrele caleştii, crezând că doar vor trece pe lângă el. Totuşi, când cupeul a încetinit, Sylas i-a pus în mână un bilet galben şi subţire. Signa nu fusese niciodată cu trenul, deşi citise în ziare cât de rapid e noul mod de a călători, considerat un lux modem. A fost nevoie ca Sylas să-şi dreagă vocea pentru ca tânăra să se dezmeticească şi să coboare din trăsură. Din clipa în care ghetele i-au atins pământul, Signa a fost transportată într-o altă lume.

Gara era o clădire uriaşă, de un gri-argintiu, împodobită cu cadranul unui ceas care era atât de mare, încât nu putea fi descris altfel decât ca impunător. Acesta tocmai bătea ora, iar sunetul a răsunat ca un gong prin toată staţia.

Înăuntru, podelele erau îngălbenite de vreme. Muştele roiau peste coşuri de gunoi supraîncărcate, iar în aer plutea un inconfun- dabil miros de mosc de la prea multe trupuri grăbite. Era prezent şi-un spirit. Un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă şi neagră, cu

poalele ferfeniţii, slălea pe o bancă şi-i privea solemn pe trecători. Signa şi-a ferit ochii, ocolindu-l cât a putut.

Oricât de murdară ar fi fost gara, avea totuşi ceva măreţ. Puteai vedea bărbaţi în ţinută de afaceri, cu cele mai luxoase bastoane, şi femei cu bonete şi rodiii de zi din bumbac, grăbindu-se care încotro. Unii stăteau pe băncile de pe peroane, răsfoind câte-un ziar sau pufăind din trabucuri. Alţii se grăbeau prin gară, ţinându-şi strâns lucrurile şi aruncând din când în când câte o privire spre ceasul uriaş care îi domina pe toţi.

Un domn mai în vârstă, cu pieptul bombat de mândrie, însoţea o femeie zâmbitoare, care nu se putea abţine să arunce priviri furişe la inelul de pe degetul ei. Dintr-o obişnuinţă de om care-şi petrece mult timp singur, Signa a completat în minte povestea lor, tmaginându-şi că sunt proaspăt căsătoriţi şi că plecau în luna de miere. îşi închipuia toate rochiile frumoase împachetate în cufărul de călătorie al femeii, făcute din cele mai uşoare ţesături, ca să poată simţi aerul sărat pe piele în timp ce se plimba cu iubitul pe malul mării. Dorinţa se însinua în sufletul Signei, atât de arzătoare, încât s-a forţat să-şi ia ochii de la cuplu. Cum era să fii aşa o femeie? Să fii plimbată de-a lungul şi de-a latul ţării de un bărbat chipeş, căruia să îi zâmbeşti neîncetat, îmbătată de fericire?

Alături de ea, Sylas a murmurat ceva ca pentru sine. Signa a dat din cap şi s-a prefăcut că ascultă, pierdută în visarea ei cu ochii deschişi şi într-o mare de oameni cum nu mai văzuse vreodată. Abia reuşea să se strecoare printre ei, în timp ce ea şi Sylas îşi croiau drum prin gară, conduşi de un tânăr însoţitor serviabil care se uitase la biletul ei şi se oferise să îi care cufărul. Era solid şi greu – şi totuşi Sylas nu s-a oferit să-l ajute pe băiat. De fapt, tăcea, cu faţa împietrită, ca şi cum s-ar fi străduit să nu-l privească pe hamal.

— Veţi avea un compartiment întreg numai pentru dumneavoastră, domnişoară.

Hamalul vorbea cu respiraţia întretăiată din cauza luptei ^ greutatea bagajelor.

— Cel mai bun din tren.

Signa nu mai rătăcise niciodată într-un loc atât de aglomerat şi în care totul în jurul ei părea măreţ şi vast. Unde avea senzaţia câ va fi pierdută pentru totdeauna dacă ar fi făcut o singură greşeală. Cu toate câ Sylas arăta mereu de parcă ar fi înghiţit o tartă acră, ca era bucuroasă că îl avea alături în cazul în care s-ar fi rătăcit.

— Aţi călătorit des? a întrebat ea.

Răspunsul a venit însă de la angajatul de lângă ea.

— Nu foarte des, domnişoară. Mi-ar plăcea, dar orele de muncă mă ţin mereu ocupat.

Signa s-a întors să arunce o privire spre locul unde îl văzuse ultima dată pe Sylas, doar pentru a descoperi că acesta nu era de găsit. Ţinându-şi răsuflarea, a cercetat mulţimea până când l-a văzut drept în faţă, urcând în tren.

A avut un moment de panică şi s-a întors spre însoţitor, vârându-şi mâinile sub cufărul de călătorie pe care îl căra acesta.

— Poţi să mi-l dai, i-a spus ea. II duc eu restul drumului.

Hamalul a tresărit, dar nu i-a dat drumul.

— Chiar nu este niciun deranj, domnişoară. Este mult prea greu pentru o doamnă...

Temându-se că nu mai aveau timp să discute, ea i-a smuls cufărul din braţe. Era, într-adevăr, extraordinar de greu, făcut din lemn de mahon şi cu încuietori de fier. Cu siguranţă nu era conceput să fie purtat de o femeie cu tocuri şi în haine de doliu, dar Signa s-a descurcat. 1 se strângea inima de spaima de-a fi separată de singura persoană care ştia încotro se îndrepta şi care putea s-o ajute dacă se rătăcea, iar asta era ceva mult mai rău decât greutatea lăzii.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat! Mă pol descurca de aici! asta a fost tot ce i-a spus Signa hamalului înainte de a sc grăbi după Sylas. încercând să facă paşi cât mai mari, în ciuda faptului că sc clătina şi îi tremurau braţele.

Mai multe persoane s-au oferit s-o ajute, dar conductorul stnga deja pentru ultima îmbarcare, iar Signa nu sc putea concentra decât asupra locului unde trebuia să ajungă cu lucrurile ei cu tot, ca să nu fir despărţită de diavolul de Sylas Thorly. Când a ajuns la tren, pielea îi strălucea de sudoare, iar respiraţia îi era atât de grea, încât nimeni nu îndrăznea s-o privească în faţă.

Chiar şi împovărată de greutatea bagajului, Signa nu s-a putut împiedica să nu

admire, preţ de-o clipă, frumuseţea trenului. Era mai elegante decât sc aşteptase, cu balustrade din fier negru şi mese solide din lemn, care aveau bănci din piele roşie de fiecare parte. Biletul ei indica un compartiment privat, unde, tolănit pe un foto liu de catifea, o aştepta Sylas, cu cizmele urcate pe scaunul maroniu asortat de lângă el. I-a aruncat o privire Signei şi a strâmbat din nas.

— Doamne! Nu ştiam că o femeie poate transpira atât de abundent

Dacă Signa ar fi fost cu adevărat o vrăjitoare, l-ar fi putut fierbe de viu pe Sylas.

— N-aş fi transpirat dacă nu aţi fi decis să fugiţi înainte iară mine, *imrnult!*

La asta, Sylas a pufnit batjocoritor. Un sunet urât, respingător.

— Ar fi trebuit să ştiut că nu mă ascultaţi. Dacă nu v-aţi fi lăsat pradă distracţiei, m-aţi fi auzit spunând că mă duc înainte ca să mă asigur că totul este în ordine cu compartimentul nostru.

Signa şi-a muşcat limba. Anim, că el îi spusese asta, da, îşi amin tea că Sylas ar fi îngăimat ceva, şi, da, ea dăduse din cap. Totuşi, ar fi trebuit să vorbească mai tare.

Alegând să nu-i răspundă, Signa a încercat să-şi aşeze bagajul în compartimentul de deasupra capului. La cât de greu era mfarul.

braţele au început sil-i tremure când a dat să-l ridice deasup$_{rj}$ capului, lira mulţumită ci avea o scuză ca să stea cu spatele |$_{a}$ Sylas.. dar nu prea reuşea să facă manevra. O usturau muşchii, ia$_{r}$ după câteva minute bune de împins, ignorând durerea, aceştia au cedat în cele din urmă cu totul.

Signa s-a clătinat pe spate, convinsă că în curând îi va face o nouă vizită îngerului morţii, de data asta strivită de cufărul de călătorie. Dar, înainte de-a cădea, Sylas era în picioare, sprijinind-o din spate. Signa s-a înroşit din cap până în picioare când pieptul lui a apăsat-o pe spate. Nu fusese niciodată atât de aproape dc-un bărbat.

Sylas nu părea să-i împărtăşească surpriza. în timp ce era concentrată încă pe fermitatea pieptului său, el a făcut un pas lateral şi a luat bagajul, punându-l în compartimentul de deasupra capului.

— De ce aţi ales să căraţi ceva atât de greu? a întrebat el. Dacă nu aş fi fost aici, lada asta ar fi putut să vă cadă pe faţă. Ce-aţi fi făcut atunci?

— Presupun că aş fi rămas fără chip, a răspuns ea, indignată. Şi, din nou, n-aş fi fost nevoită să-l car dacă n-ar fi trebuit să alerg ca să ţin pasul cu dumneavoastră. Mi-a fost teamă că m-aţi părăsit.

Sylas s-a aruncat în fotoliu, pufnind şi întinzându-şi iar picioarele insuportabil de

mult.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi că mergeţi atât de încet. M-aş fi putut gândi să vă car, dacă aş fi ştiut.

Signa s-a aşezat vizavi, întrebându-se dacă personalitatea lui insuportabilă era vreun fel de test la care îi era pusă răbdarea. Ţinându-şi genunchii lipiţi ca nu cumva să se lovească de-ai lui, a afişat un zâmbet tăios ca o lamă şi şi-a întrebat însoţitorul:

— Aţi binevoi să vă aşezaţi puţin mai drept, domnule Thorly?

Sylas a privit-o de sus.

— Stau cumva ciudat?

Dumnezeule, urma să aibă nevoie de toată puterea ca s-o scoată la capăt cu omul ăstal Cu vârful cizmei ei gri, Signa i-a atins unul dintre genunchi, apoi pe celălalt – erau mult prea depărtaţi.

— Staţi de parcă aţi fi singur în compartiment.

Svlas a clipit încet şi, cu toate că Signa ştia că însoţitorul ei înţelesese, acesta nu s-a îndreptat şi nici nu şi-a cerut scuze; a râs doar şi şi-a închis ochii, ca şi cum ar fi avut de gând să tragă un pui de somn.

— Deşi cu siguranţă sunteţi în faţa mea.

Se străduise din răsputeri să-şi păstreze bunele maniere, dar era ceva exasperant la bărbatul ăsta. Ceva legat de răceala lui şi de faptul c-o observa tot timpul – ca şi cum ar fi hotărât deja că Signa e o pacoste – făcea ca acele maniere să fie date uitării şi să lase să iasă la suprafaţă cuvinte dure. Signa abia se putea abţine în timp ce şi-a apucat rochia şi a ridicat-o până la genunchi, eliberând astfel suficient spaţiu, încât să se poată întinde la fel ca Sylas.

— S-ar părea că manierele mele sunt la fel de impecabile ca ale dumitale. Mă aşteptam ca o persoană în poziţia dumneavoastră să fie mai politicoasă.

— Şi ce poziţie ar fi aceea, domnişoară Farrow?

— Poziţia de însoţitor al unei doamne.

— Al unei doamne?

El şi-a deschis ochii, evaluând poziţia ei nepotrivită şi rochia ridicată, înainte de a-i închide din nou.

— Anunţaţi-mă când găsim una şi o voi însoţi cu plăcere!

Ignoră-I! şi-a spus Signa, forţându-şi buzele într-un zâmbet care ar fi putut arde. *Trebuie si fii o doamnă. Echilibrată, graţioasă şi modestă.* Şi-a împreunat mâinile şi şi-a tras rochia la loc.

Simulând calmul, Signa a început să cerceteze compartimentul. Alături de Sylas se afla un cărucior plin cu dulciuri şi produse de patiserie. Erau acolo caramele cu sare de mare, melci lipicioşi însiropaţi l.i cutie ţfi nuci aurii, pateuri minuscule cu jeleu d_e prunc... ţ.i multe altele. lira atât de ocupată să-şi hrănească ochii încât aproape că a sărit în picioare când Sylas i-a şoptit:

— V-aş putea oferi o batistă, domnişoară Farrow? Cred că aveţi puţină salivă pe buză.

Signa s-a străduit din toate puterile să nu-i arunce o privire plină de aversiune, apoi l-a întrebat:

— Astea sunt pentru noi?

El s-a uitat la cărucior, dar în ochi nu-i strălucea nicio lumini Nicio încântare pe buze, nicio foame care să-i răcnească din măruntaie.

— Trebuie să fi venit odată cu compartimentul! a fost tot ce a spus.

Plat. Ca pe un fapt oarecare. Ca şi cum n-ar fi existat un adevă rat festin de dulciuri în faţa lor. Signa s-a trezit întrebându-sc dacă nu cumva acest om era... inuman.

Chiti de frumuseţe şi etichetă pentru doamne susţinea că existau reguli importante când trebuia să iei masa în faţa altora. Erau anumite furculiţe care trebuiau folosite şi o anumită ordine în care se mâncau lucrurile. Cu toate acestea, Signa tânjea după bunătăţi cu atâta ardoare, încât, în ciuda rezistenţei opuse, stomacul ei a început să protesteze. Zgomotos.

A îngheţat, aşteptând îngrozită să se asigure că Sylas nu auzise. Norocul însă nu prea era de partea ei.

Sylas şi-a arcuit o sprânceană fină, aplccându-se şi apucând mâna Signei. Deşi amândouă mâinile îi erau înmănuşate, Signa a înţepenit când Sylas i-a strecurat o batistă în palmă.

Vocea lui era blândă când i-a vorbit:

— Arătaţi de parcă aţi suferi.

Signa şi-a înfăşurat degetele în jurul batistei, gândindu-sr Ia un milion de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar niciunul dintre ele nu era potrivit sau politicos. A spus. simplu:

— Am luai un inir-dcjun copios. Ar fi nepoliticos din partea mea sS mă tâslăţ.

Zâmbetul lui Sylas a fost ca o coasă. Surprinzător, sec şi tăios. A losl acolo o clipă, apoi a dispărui.

— Ai li nepoliticos să risipiţi atâta mâncare, domnişoară larttwv! Mai ales când a losl cumpărată pentru dumneavoastră. Arătau puţin respect faţă do domnul Hawthorne şi mâncaţi!

Poate ci Sylas nu era cel mai rău, până la urmă. Signa n-a avut nevoie să i se spună de două ori şi a tras căruciorul spre ea. A ajuns imediat la o tartă cu cremă galbenă, lucioasă, şi căpşuni glazurate, cu zahăr pudră deasupra. Pentru că nu existau tacâmuri sau farfurii. şi-a scos mănuşile şi le-a îndesat pe scaun lângă ea, mâncând cu degetele.

— Veţi fi nepoliticos faţă dc domnul Hawthorne, atunci? l-a provocat pe

Sylas printre muşcături, străduindu-se din greu să nu geamă de plăcere.

Trecuseră ani buni de când Signa nu mai mâncase ceva atât de bun şi de dulce! A terminat-o într-o clipită, înfigându-se apoi direct într-o prăjiturică lipicioasă.

Sylas a clipit către dulciuri, ca şi cum ideea de a mânca una nu i-ar fi trecut prin cap niciodată. S-a uitat cu atenţie la cărucior, cântărind fiecare lucruşor înainte de-a se hotărî la o prăjiturică de ceai, stropită cu gem de portocale. în timp ce mânca, atitudinea i-a devenit mai puţin severă, iar fruntea încreţită, mai puţin sumbră. în clipa în care şi-a terminat prăjiturică, s-a uitat înapoi la cărucior după o alta.

— Povestiţi-mi ceva despre munca dumneavoastră cu Hawthorne! l-a rugat Signa, alegându-şi o tartă cu fructe.

Părea un subiect destul dc simplu, nimic prea personal sau prea împovărător. Chiar şi aşa, Sylas a ezitat însă înainte de a răspunde.

— Lucram îndeaproape cu soţia lui, însă aş fi surprins daci Elijah ar şti măcar că exist.

— V-a trimis totuşi să mă însoţiţi, a insistat Signa, în timpce sc străduia să nu-şi lingă degetele. Cu siguranţă ştie cine sunteţi.

Sylas a luat cea mai marc îmbucătură pe care o văzuse vreodată Signa. apoi a spus:

— Am fost trimis de unul dintre membrii personalului. Fiica domnului Hawthornc c pe moarte din cauza aceleiaşi boli care î-a răpus soţia, aşa că el nu are starea de spirit potrivită ca să ştie numele cuiva în acest moment.

Signa se bucura de scuza caramelului din gură în timp ce socotea cum va fi viitorul ei la Thom Grove. Poate că această călătorie nu era decât un truc crud; poate că urma să ajungă la destinaţie doar ca să descopere că îngerul morţii pusese deja stăpânire pe toţi cei de acolo. Poate că asta era următoarea lui mutare dintr-o elaborată partidă de şah, iar ea rămăsese să joace doar cu un amărât de pion. Sau... poate că el chiar încerca să-şi dovedească puterile în faţa ci.

— E rândul meu să pun o întrebare, a spus Sylas. Aveţi idee în ce vă băgaţi venind la Thom Grove?

Signa ştia atât de puţine lucruri despre acel loc, încât întrebarea lui neliniştitoare nu i-a schimbat răspunsul.

— Nu contează! N-am unde să mă duc în altă parte.

Sylas se uita spre fereastra de lângă el, unde străzile pavate din depărtare făceau loc unui ocean strălucitor. Asta a făcut-o să sc întrebe dacă exista vreun ocean în apropiere de Thorn Grove. Sau poate o fi fost vreo pădure, sau nimic altceva decât dealuri întinse şi ondulate.

— Sosirea ta este ceea ce şi-ar fi dorit Lillian, a spus Sylas, în cele din urmă. Nu era omul care să refuze un orfan.

Orfan! Signa ura cuvântul ăsta – îl ura fiindcă era ceva care. pentnt majoritatea oamenilor, îi definea perfect situaţia.

— Dar moşia în sine? a întrebat ea, grăbindu-se să schiuitie subiectul. Este veche?

— Tliom Grovc c un loc frumos. Mi s-a spus că a fost moştenit de multe generaţii.

Signa a încercat să nu facă o grimasă în timp ce se înfrupta dintr-o tartă. Locuri atât de vechi erau probabil pline de spiritele pe cate încerca ea să Ic evite.

— Domnul Hawthome este om de afaceri? a întrebat ea, încercând să nu-şi lase gândurile să zăbovească. Lucrează în domeniul bancar?

A fost surprinsă când colţurile buzelor lui Sylas s-au strâmbat.

— Nu bancar, nu. Familia Hawthome deţine cel mai popular club din ţară. Membrii săi sunt duci şi conţi. Chiar şi prinţi, aşa am auzit. Doar cei mai bogaţi şi mai înstăriţi oameni. Este un om foarte ocupat.

Signa a strâmbat din nas, auzind asta. Ideea unui club numai pentru domnii bogaţi părea ridicolă.

— Au un club şi pentru femei?

Fruntea lui Sylas s-a încreţit a mirare.

— Pentru femei? Bineînţeles că nu!

— Dar unul pentru toţi oamenii, atunci?

S-a încreţit şi mai tare.

— Nu, nu există nici din astea.

— Ce păcat!

Signa şi-a sprijinit capul de fereastră.

— Dacă ar fi fost mai deschisă, familia Hawthome ar fi putut să fie de două ori mai bogată.

Cuvintele ci veneau mai uşor, pentru că se simţea confortabil în acest compartiment, chiar şi cu Sylas. Era nepoliticos, cu siguranţă, dar nu crud. Iar în ultima oră, felul în care gândea el suferise o îmbunătăţire semnificativă.

— Asta este şi treaba dumneavoastră, domnule Thorly? Clubul?

Ochii lui s-au îndreptat spre cărucior, cercetând bunătăţile rămase.

Nıı! I urr.iin în grădină, clar a fost închişii după moarte, doamnei 1 î.nvthornr. I)c atunci, am avut grijă de cai.

Stgna s-a uitat la cizmele lui Sylas – o piele mult prea si nici pe departe atât de uzate cum s-ar fi aşteptat de la cineva care isi petrece timpul într-un grajd. Pielea mănuşilor părea şi ea nouă. mm nouă era şi haina, cu nasturi de argint perfect lustruiţi şi buton i mia de mbin la manşete. Nu părea că ar avea vreun motiv să mintă: totuşi, Signci îi era greu să creadă că domnul Hawthome at fi trimis un grăjdar să o recupereze. Deocamdată, nu a făcut niciun comentariu, hotărând că era

mai bine să nu strice atmosfera.

— De ce să fi închis grădina?

Signa a mai înhăţat o caramea din cărucior şi s-a sprijinit pe perna de catifea a scaunului. Deşi emoţia îi ardea prin vene, zahărul o obosise, iar ochii i se închideau ori de câte ori privea înspre ocean.

— Pentru că doamna Hawthornc îşi petrecea adesea zilele acolo. E îngropată în grădină, sub flori.

Era ceva liniştitor în calmul vocii lui. Nu avea inflexiuni surprinzătoare. Nicio emoţie care să transpară. Doar o pace constantă, care a destins-o.

— Moartea ei a fost liniştită?

Întrebarea i-a sunat ciudat pe buze şi şi-a dorit imediat s-o fi putui retrage. „Liniştită” era un cuvânt pe care puţini l-ar asocia cu moartea. Dar Sylas, din fericire, a înţeles ce voia să spună.

— Presujsun că aţi văzut o floare ofilindu-sc, domnişoară Farrow? Aşa era s-o priveşti pe Lillian. Era ca o floare frumoasă, preţuită de toţi cei care o cunoşteau. Chiar şi boala a iubit-o atât de mult, încât i-a dat puţin răgaz. O voia pentru ca însăşi, aşa ci i-a furat viaţa brusc.

— Şi ce boală a fost?

Sprâncenele lui s-au încruntat.

— lira un mister atât de marc, încât doctorii nu i-au putut da niciodată un nume. într-o zi, Lillian era bine, sănătoasă, iar în ziua următoare voma sânge. Câteva zile mai târziu, şi-a pierdut graiul. Gura i se înfrăţise cu boala şi, în cele din urmă, a învins-o.

Signa s-a întors din nou spre fereastră, deşi îl vedea cu coada ochilor pe Sylas frământându-se.

— îmi parc rău dacă v-am jignit!

Cuvintele lui păreau sincere.

— Astfel de conversaţii nu sunt potrivite. Vă cer iertare!

Nu putea vedea că pumnii Signei erau încleştaţi, îngropaţi în faldurile rochiei.

— Nu mă simt jignită, domnule! a spus ea. Doar că uneori mă întreb de ce moartea este atât de inutil de crudă.

O tulburarea ciudată i s-a citit vremelnic pe frunte.

— Cred că pentru cineva care suferea atât de mult cum suferea ea, moartea a putut fi resimţită ca o uşurare.

Signa a încercat să găsească ceva adevăr în cuvintele astea, dar tot ce a putut vedea a fost sângele de pe buzele Magdei şi vidul din ochii ei în timp ce cădea. Nu se putea gândi decât la modul în care ura o împiedicase pe mătuşa ei să plece în viaţa de apoi şi o legase de pământ pentru cine ştie cât timp.

— Poate, a spus ea, cu vocea abia şoptită, dar nu cred că asta face moartea mai puţin crudă.

— De ce spuneţi asta?

Signa şi-a încrucişat mâinile pe genunchi, încercând să nu lase amărăciunea să i se strecoare în voce.

— Pentru că moartea este o uşurare numai pentru cei care mor, domnule Thorly. îi pasă prea puţin de cei pe care îi lasă în urmă.

CINCI

Frunzele de arţar aveau ceva ciudat. Cele care zăceai împrăştiate pe peluza din Thorn Grove aveau o culoare mult mai intensă decât orice văzuse Signa până atunci – unele dintre ele erau ca o cafea bogată, altele, de un roşu ars, care amintea de sângele uscat.

Drumurile pline de gropi pe care a doua lor trăsură le străbătuse după ce coborâseră din tren s-au transformat într-un pavaj atât de alb şi imaculat, de parcă cineva ar fi stat în genunchi să frece piatră cu piatră. Garduri vii înalte şi îngrijite, răsucite în spirale elegante sau tăiate în forme de cai sau lebede, străjuiau nesfârşita întindere de drum care ducea la conac.

Exteriorul lui Thorn Grove era măreţ – o clădire grandioasă din piatră brună, aşa cum îşi imagina că fusese cândva cea a părinţilor ei, situată pe dealuri unduioase, care se îngălbeneau întâmpinând trecerea către toamnă. Ferestre de cel puţin trei ori mai mari decât ea, acoperişuri roşii, ascuţite, protejate de fiare înaripate sculptate, şi trăsuri fin lăcuite, trase de cai musculoşi care tropăiau printr-o poartă de fier împletită cu iasomie şi iederă.

*7.ec*i de oameni se preumblaţi pe peluză. Domni şi doamne în cele mai Inimoase costume şi cu cele mai atrăgătoare corsaje intrau şi ieşeau din conac, ţinând pahare de şampanie între degete într-un echilibru delicat şi împărtăşind râsete zglobii.

Kra cu siguranţă altceva decât casa mătuşii Magda – sclipea de bogăţie oriunde şi-ar 11 întors Signa ochii. Curtea era înconjurată de stâlpi monumentali, împodobiţi cu ghirlande aurii. La etajul conacului, vitralii delicate, într-o infinitate de culori, străluceau deasupra unui balcon. Chiar şi solul părea bogat, iar iarba era cumva mai sălbatică şi mai vibrantă decât cea de dincolo de porţi. Nu se vedeau buruieni, iar mici flori sălbatice portocalii şi galbene înfloriseră pe dealuri, întinzându-se spre un pâlc gros de copaci în depărtare – începutul pădurii.

Niciun alt loc nu-i tăiase vreodată respiraţia cu totul; Signa rămăsese lipită de geamul trăsurii, aburindu-i sticla, în timp ce peisajul se întindea la nesfârşit în faţa ci. Se simţea ca un peştişor într-un iaz primăvăratic, mică şi nesemnificativă printre atâtea frumuseţi.

Trăsura s-a oprit, iar Signa a trebuit să-şi adune tot cumpătul ca să-şi amintească bunele maniere şi să nu arunce portiera în lături, năpustindu-se afară ca să exploreze. L-a aşteptat aşadar pe vizitiu să coboare de pe capră şi să-i deschidă portiera. Când acesta a făcut-o, aerul înviorător de toamnă a învăluit umerii Signei, purtând cu el mirosul de sevă, de pământ şi de frunze care se învârtejeau sub picioare. I s-a strecurat prin cozile întunecate, iar ea i-a respirat salutul, în timp ce se îndrepta spre clădirea magnifică.

Aşteptând pe balconul masiv, trei persoane o priveau pe Signa de la distanţă – un bărbat mai în vârstă şi corpolent, o femeie cu un aspect blând şi un tânăr cu cea mai severă expresie pe care o văzuse vreodată. Bărbatul mai tânăr stătea în pragul conacului Thom

Grovc într-un costum bleumarin elegant care îi venea ca o mănuşi cu umerii ţepeni, în timp cc-i cerceta cu atenţie pe oaspeţii care se prefirau înăuntru, lira mult prea tânăr pentru a fi tutorele Signej, dar ţinuta mândră vorbea despre poziţia sa înaltă de la conac.

Oc.şi nu-i era de nicitin folos să stea pur şi simplu acolo, Signa a aşteptat totuşi încă o clipă, dorindu-şi dintr-odată să fi avut 0 oglindă la ea. Chiar şi un mic luciu de apă sau o piatră lustruită ar fi fost de ajuns – orice ar fi lăsat-o să-şi vadă reflexia, ca să se asigure că arată prezentabil. S-a frământat cu rochia ei de doliu, netezindu-i stofa ca să o facă mai îngrijită.

— Nu poate fi domnul Hawthome, nu-i aşa? Oh, pare atât de tânăr! Spuneţi-mi repede, sunt prezentabilă?

S-a uitat la Sylas, ai cărui ochi fumurii au trecut peste ca doar o clipă. Auzind îngrijorarea din vocea ei, acesta s-a înmuiat puţin.

— Nu, acela nu este Elijah, a spus el. Şi arătaţi bine, domnişoară Farrow. Având în vedere cât de lungă a fost această călătorie, sunt sigur că nu s-ar supăra nici dacă aţi ajunge ca o nebună.

Signa s-a întrebat dacă asta era menit să o liniştească.

— V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi puteţi prezenta, domnule Thorly.

Sylas s-a retras însă, înclinând uşor capul.

— Credeţi-mă când vă spun că ar fi mai bine să nu o fac. Domnul Hawthornc n-a prea anunţat personalul de sosirea dumneavoastră şi nu toacă lumea va primi cu plăcere faptul *ci* cineva cu statutul meu a fost trimis să escorteze o doamnă ca dumneata. Mi tem că va trebui să vă descurcaţi singură cu prezentările.

N-a avut timp să insiste, solicitând mai multe detalii, deoarece Sylas o pornise deja pe dâmbul din spatele ei ţi se îndrepta spre grajduri. Rămasă singură printre frunzele de arţar *cXtutr.* eu

vpauna strâng,ându-i pieptul, Signa a înghiţit în sec şi a încercat sâ-si potolească frământările, atnintindu-şi de lecţiile introductive din carto» do etichetă a maniei sale:

I () fmrit trebuie si eâmbeasti întotdeauna.

2. O femrir nu trebuie si strângi niciodată mâna care i se ojeri, ci si o accepte cu o apisare cordiali.

.5. Pentru ofemeie, blânde/ea şi modestia sunt considerate două dintre cele mai respectate virtu/i. Ele trebuie exersate tot timpul.

Signei nu prea îi venea să creadă că cea de-a treia regulă ar merita să fie respectată. Deşi, de dragul viitorului ei, ar fi putut să încerce. Ţinându-şi fusta cu o mână, Signa a pornit spre conac, urmărită de ochi curioşi şi şuşoteli abia ascunse. Pas cu pas, Signa s-a trezit dorindu-şi doar o gaură suficient de adâncă în care să se poată ascunde.

Era nepoliticos să fii văzut îmbrăcat în haine de doliu la o serată, dar ce ar fi putut să facă? Pentru noul ei tutore, ziua nu părea să fie o alegere prea fericită ca să organizeze un asemenea eveniment, deşi nu era ea în măsură să comenteze.

Când s-a apropiat de tânărul de la uşă, Signa a putut să vadă după faţa lui netedă şi ochii vii că era chiar mai tânăr decât crezuse la început – să fi avut în jur de 20 de ani. De aproape, îi amintea de o vulpe, cu ochii verzi, strălucitori, prietenoşi, dar puţin prea scormonitori când o cerceta de sus. Soarele îi ştersese culoarea din păr – nu era nici roşcat, nici blond, ci pe undeva între ele şi ciudat. Un portocaliu bogat de recoltă, cumva arămiu şi strălucitor, în încleşta maxilarul în timp ce-o privea, străduindu-se în mod dar să-şi înfrâneze dezaprobarea.

— Domnişoara Farrow? a întrebat bărbatul rnni în vii ui i- lângă el.

Era voinic şi cu un ten măsliniu, îmbrăcat într-un costum negru, fin. Deşi sub mustaţa neagră şi plină stăruia un zâmbet, ochii îi erau întunecaţi şi obosiţi.

— Bine aţi veniţi Sunt Charles Warwick, majordomul de la Thorn Grave.

— E o minune că ai ajuns, a spus cel mai tânăr, coborându-şi bărbia şi cercetând-o din cap până-n picioare. Tata ne-a vorbit despre dumneata chiar în această dimineaţă. Bine ai venit, verişoară! Sunt Percy Hawthorne!

Signa i-a întins o mână, iar când verişorul ei a acceptat-o, după o clipă de ezitare, i-a strâns-o cu cea mai bună apăsare cordială de care era în stare. Buzele lui Percy au devenit o linie subţire, apoi şi-a retras mâna şi şi-a ascuns-o la spate. Poate că fusese prea mare apăsarea? Sau poate că nu fusese suficient de cordială? Sau poate

că asta era o situaţie care merita o reverenţă şi nu o strângere de mână? *ChiJul ¿e frumuseţi şi etichetă pentru doamne* ar fi trebuit să fie ceva mai precis.

— Ne bucurăm să te găzduim la noi, domnişoară Farrow!

Signa a fost uşurată să îşi îndrepte atenţia către o femeie rotunjoară, cu bucle moi, blond-căpşunii, îmbrăcată într-o rochie de-un albastru de nu-mă-uita.

— Nu ai un însoţitor?

Femeia a aruncat o privire în spatele Signei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară altcineva de-acolo. Cum nu s-a mai arătat nimeni, a apucat-o pe Signa pe după umăr.

— N-are importanţă! Sunt Marjorie Hargreaves, guvernanta fiicei stăpânului, iar de acum şi a dumitale. Odaia este deja pregătită.

Vocea ei era blândă ca un cântec.

— Dacă ai nevoie de ceva, aş fi bucuroasă să...

Femeia a tresărit când s-a auzit un pahar spărgându-se pe undeva, lângă intrare, urmat de râsete care păreau... ameţite, cu blândeţe fie spus.

Ochii lui Pcrcy au scântciat o clipă, apoi acesta şi-a corectat atitudinea.

— Warwick va avea grijă ca lucrurile dumitale să fie aduse cu promptitudine. Nu ar trebui să ai probleme în a te instala.

Marjoric i-a făcut semn s-o urmeze în Thom Grove, şi, odată intrată, Signa a ştiut că mătuşa sa avusese dreptate. Proprietatea era mai grandioasă decât orice şi-ar fi putut imagina; chiar şi de-ar fi pus-o într-un grajd laolaltă cu caii, tot ar fi fost bine pentru ea. Orice era mai bine decât casa mătuşii Magda, dar Thom Grove era la un nivel cu totul aparte. Totuşi, înăuntru erau ciudat de mulţi oameni.

— Domnul Hawthorne sărbătoreşte ceva? a întrebat ea, sperând vreun semn că acesta era un eveniment rar.

Percy s-a încruntat şi, deşi a deschis gura pentru a răspunde, Warwick a intervenit iute:

— Nu e nimic la care să daţi importanţă acum. Dacă aţi vrea să participaţi, atunci nu vă faceţi griji! Vor fi o mulţime de serate la care veţi putea lua parte pe viitor, când veţi fi îmbrăcată şi pregătită cum se cuvine.

Signa şi-a trecut o mână umedă peste rochie.

— Vino! a îndemnat-o Marjorie cu un zâmbet amabil. Trebuie să fii obosită după călătorie.

A tresărit din nou când s-a mai spart ceva, iar din sala de bal din faţă au răsunat râsete şi mai zgomotoase, dar nu şi-a întors nici măcar o clipă privirea de la Signa.

Atenţia lui Percy însă era împărţită.

— Aştept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, verişoară! Bine ai venit la Thom Grove!

Cu pălăria în mână, s-a înclinat în faţa ei înainte de-a se-ntoarce pe călcâie şi-a se-ndrepta spre zgomotul sticlei sparte, cu Warwick pe urmele lui. Şi, cu toate că mintea curioasă a Signei găsise subiect de zăbavă, Marjorie nu i-a lăsat timp să-şi rumege gândurile.

Marjorie a însoţit-o pe Signa pe una dintre cele două maiestuoase scări de malion care duceau la primul dintre cele două etaje ale clădirii impresionate. Pe drum, guvernanta a purtat de formă o mică discuţie politicoasă, dar s-a uitat tot timpul în jos, întinzându-şi gâtul ca si arunce priviri furişe la petrecerea de dedesubt. Marjorie era atât de distrasă, încât nu l-a băgat de seamă pe bărbatul care se sprijinea de-o balustradă sculptată în aşa fel, încât să arate ca ramurile unui copac noduros care se încolăceau pe toată lungimea celor două scări.

— Vino! a spus Marjorie din nou. Te voi conduce la aparta. montul dumitalc.

Însă Signa îl văzuse – îi văzuse părul negru ca smoala, nasul lung şi ascuţit şi nişte ochi siniştri care nu se dezlipeau de Marjorie. Când străinul s-a aplecat în faţă ca s-o apuce de mână, Marjorie a sărit ca arsă de spaimă.

— Cum se face că eşti atât de greu de găsit, domnişoară Hargreaves?

Vocea îi era joasă şi neplăcută, de parcă ar fi avut ceva înfipt adânc în gât. Bărbatul purta pantofi din cea mai fină piele pe care Signa o văzuse vreodată, iar costumul său negru şi bogat, cu nasturi de argint turnat, părea să fi fost făcut pe comandă. În mâini ţinea strâns un baston – o piesă uimitoare din lemn de trandafir, cu o măciulie de alamă în formă de cap de pasăre.

— Tc-am căutat peste tot!

— Mai pune o dată mâna pe mine şi te împing peste balustradă, Byron!

Marjorie şi-a smuls mâna, punând-o în schimb pe spatele Signei cu o oarecare forţă.

— Vino, domnişoarei Signal Nn Ic da prea multă importanţă acestor oaspeţi. Sunt inter/.işi la etajele superioare.

— Nu sunt un oaspete, domnişoară Hargreaves.a încercat din nou bărbatul.

insă Marjoric nu i-a acordat nici măcar o secundă, grăbindu-sc să urce scările, spre dezamăgirea Signei, căreia îi cam displăceau puzzlc-urilc, pentru că avea răul obicei de-a încerca să le rezolve. Viaţa, credea ca, ar fi mult mai simplă dacă toate răspunsurile ar fi la vedere.

Nu trecuse decât o oră de când ajunsese, şi deja Thom Grove era plin de ciudăţenii. Era ciudat că domnul Hawthome organizase o serată în aceeaşi zi cu sosirea ei, ca să nu mai vorbim de faptul că îi trimisese un băiat de grajd ca însoţitor şi că-i ţinuse venirea secretă până în ultimul moment. Şi ce sărbătoreau ei jos la o oră atât de matinală, cu ecoul râsului şi al cioburilor de sticlă sparte? Signa a dat să întrebe, dar vena care pulsa pe gâtul lui Marjorie a avertizat-o că nu era momentul potrivit Signa era o cerşetoare, nu cineva care putea alege, aşa că trebuia să joace cu mare grijă puţinele cărţi pe care le avea.

Pielea o mânca, aşa că a început să se întrebe dacă nu cumva totul era un fel de capcană. Un şiredic iscusit de-al îngerului morţii. Nu ştiuse el cumva că Elijah o va invita să stea la Thom Grove? Şi oare îngerul morţii fusese într-adevăr cel care trăsese sforile, iar şi dacă da, cum?

1 s-a părut c-au mers ani întregi prin nişte holuri lungi şi slab luminate până ce-au ajuns la noua locuinţă a Signei – un spaţiu cam de mărimea întregii case a mătuşii Magda, cu o cameră de zi, un dormitor şi propria baie, toate formând un singur apartament. în odaia de zi, tapetul era dungat frumos în diferite nuanţe de verde, iar nişte draperii aurii de catifea cădeau peste uşile de sticlă care se deschideau spre balcon.

Podelele din mahon erau acoperite cu un enorm covor perun desenat cu smarald şi auriu, iar Signa a simţit ci nu-»i Joroir nimic mai mult decât să-şi plimbe picioarele goale pe el Tava] în sine era de un alb strălucitor, cu muluri groase înfrumuseţat, cu viţă-dc-vic şi flori sculptate cu măiestrie. Se potrivea cu cămi nul, a cămi consolă purta vase subţiri de sticlă unde înfloreau bujori galbeni. Scaunele de lectură din pluş erau aşezate cu meti. culozitatc în jurul şemineului, în timp ce o masă de desen din lemn delicat era aşezată puţin mai în spate, aproape de fereastră. Lumina care se strecura printre draperii strălucea deasupra ej caldă şi primitoare.

Inima Signei s-a strâns în timp ce admira totul. Era al mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată şi, cumva, era *al ei.*

— Oare voi putea să-l întâlnesc pe domnul Hawthome în această seară? a întrebat ea. Aş vrea să-i mulţumesc că mi-a permis să stau aici.

— Stăpânul este un om ocupat, a spus Marjorte în timp ce o ajuta pe Signa să-şi scoată haina.

Femeia a dat s-o pună în dulap, dar, la o inspecţie mai amănunţită, a văzut pata de fructe de beladonă, a strâmbat din nasşia înfăşurat haina pe braţ pentru spălătorie.

— Dar voi vorbi cu el despre planurile pentru tine şi te asigur că vom avea grijă de tine cum se cuvine. Mâine-dimineaţă, după lecţiile tale, vei proba nişte rochii noi.

Părul i-a biciuit faţa Signei de repede ce s-a răsucit spre Marjone. Nu şi-a putut ascunde entuziasmul din voce:

— Lecţiile mele?

Râsul lui Marjoric a fost lin ca mătasea.

— Eşti o femeie tânără, domnişoară Farrow, iar eu sunt guvernanta acestei case. Nu sunt sigură cum a fost educaţia dumitale înainte, dar cât timp eşti aici, cel mai potrivit lucru este să te ajut să te pregăteşti pcntiu căsătorie şi pentru ca într-o bună zi să conduci o casă a ta. Bănuiesc că nu ţi-ai făcut încă debutul?

— Aşa este!

Din nou, speranţa. Emoţia de-a vedea că i se propune exact lucrul după care tânjea: să debuteze în societate. Să meargă la petre- ocn şt să ftc curtată de pretendenţi frumoşi, iar apoi să-i bârfească cu prietenele la un ceai. Simplul gând la lucrurile astea ameninţa sâ-i dea gata inima. Anim totul era aici, la îndemână.

— Atunci am destule să te învăţ şi foarte puţin timp pentru a o face.

Marjorie şi-a aşezat mâna liberă în şold, zâmbind în continuare.

— începem de mâine?

Oncât de obosită ar fi fost, Signa ar fi început chiar şi-acum, cu voia lui Marjorie. Freamătul din inimă o făcea tare dornică şi nerăbdătoare. Dar mai erau încă şase luni până când urma să-şi pnmcascâ moştenirea, iar dacă voia să reziste până atunci la această moşie, dacă voia să ajungă la libertatea vieţii pe care şi-o dorea, atunci trebuia să se asigure că îngerul morţii nu avea să pună mâna pe nimeni din Thom Grove. Ca să nu mai vorbim că trebuia ea însăşi să fi cu băgare de seamă.

Deşi ştia că nu ar răni pe nimeni în acel moment, Signa şi-a ascuns mâinile la spate şi a zâmbit.

— Mâine este perfect!

— Minunat!

Marjorie şi-a potrivit iar haina pe braţ.

— Atunci poţi să-ţi petreci restul serii ca să te acomodezi cu locul! Eşti binevenită să cercetezi oricare dintre etajele de sus, dar te rog să te abţii să cobori cât timp oaspeţii sunt aici. în scara asta, cina îţi va fi adusă în cameră, aşa că te rog să te relaxezi. Sunt sigură că eşti epuizată.

Era. Dar pe când Marjorie ieşea din încăpere, lăsând uşa să se închidă în linişte în urma ci, Signa ştia deja că nu avea să se relaxeze prea mult. în clipa în care paşii femeii s-au stins pe hol, Signa a deschis din nou uşa.

La urma urmei, chiar Marjorie îi *sugerasr* să cerceteze.

SASE

7

SIGNEI NU-I ERA DELOC GREU SĂ DESCOPERE CU CE SĂ-ŞI UMPLE timpul. Obişnuită să aibă puţine lucruri de făcut în timpul zilei şi puţini oameni cu care să converseze, aceasta îşi petrecuse multe după-amiezi aruncând priviri pe fereastră sau rătăcind pe afară, curioasă să afle cât mai multe despre vecinii oricărei casei în care locuia. Unii erau mai interesanţi decât alţii, furişându-se în companii îndoielnice atunci când partenerul lor era plecat sau împărţind ultimele bârfe la un ceai cu un prieten, bârfe pe care Signa le auzea când se întâmpla să se plimbe în apropierea vreunei ferestre deschise. Oricum, ea nu-şi petrecea niciodată timpul cu astfel de oameni şi prea puţin îi foloseau informaţiile culese. În ceea ce o privea, ideea era să completeze golurile din istoriile auzite, fiind hotărâtă să rezolve puzzle-urile pe care şi le formase în minte şi. cu ajutorul imaginaţiei, să creeze poveşti pentru oameni de care nu avea să fie niciodată apropiată.

Thorn Grove era deja un puzzle – şi unul mult prea mare ca să nu-l studieze. Signa a numărat până la şaizeci înainte de-a începe să se furişeze de-a lungul holurilor întunecate, rămânând aproape

dc pereţi şi slujindu-se de umbrele lor să o ascundă în timp ce se îndrepla în vârful picioarelor spre scări. Practic, nu încălca nicio regulă atâta timp cât rămânea pe palier.

Apoi s-a ghemuit şi a început să tragă cu ochiul la petrecerea de jos printre crengile meşteşugite care împodobeau balustrada. Din unghiul în care se alia, vedea doar frânturi din ceea ce se întâmpla jos si trebuia să se străduiască să audă vocile peste sunetul pianului şi al viorii. Detaliile adunării au ajuns la ea pe bucăţi, purtate de lumini strălucitoare şi sclipiri ale pereţilor aurii sau ale tăvilor de argint. Cupe de cristal umplute cu şampanie spumoasă şi prăjituri aurite minuscule, oferite femeilor în rochii frumoase şi bărbaţilor în frac. Cei care nu mâncau îşi făceau de lucru bând sau dansând pe muzica răsunând în sala de bal. Dansul lor însă nu era deloc ceea ce se aştepta ea să vadă.

Bunica Signei îi povestise adesea despre fiica ei, Rima, care adora petrecerile. Tocmai la un bal îl cunoscuse Rima pe tatăl Signei, iar bunica îi promisese mereu nepoatei că va avea aceeaşi soartă fericită. Niciodată nu discutaseră despre faptul că tocmai dragostea pentru petreceri a Rimei îi furase în cele din urmă viaţa, bătrâna concentrându-se în schimb să-i idealizeze zilele vieţii. Ani la rând, Signa ascultase poveşti despre mama ei, toate istorisite cu nesfârşită blândeţe în timp ce bunica îi peria părul sau o băga în pat, ca şi cum faptul de-a le fi rostit cu voce tare le-ar fi ţinut în viaţă. Signei îi plăcuse să audă poveştile şi să-şi imagineze că în curând avea să calce pe urmele Rimei. Dar tinereţea ei nu decursese aşa cum sperase, iar acele poveşti o umpleau acum de o invidie profundă pentru femeile împodobite în mătăsuri şi dantelă, cu buclele lor delicate şi fardurile pe obraz. Ele o făceau să se întrebe unde se afla frumosul ci străin, bărbatul care ar fi purtat-o într-un vals (dans pe care, desigur, ea l-ar fi stăpânit la perfecţie, în ciuda faptului că nu dansase niciodată în afara dormitorului ei).

Dar, dacă ar fi lost să sc ia după cc spunea cartea de etichetă pe care Rima o lăsase în urma ci despre cum ar fi trebuit să fie o petre- cere, ceea care sc întâmpla la Tliorn Grove era total greşit. Petrecerile trebuiau să aibă carneţele de dans. Muzică diferită pentru fiecare dans în parte, ai o mulţime de reguli pentru fiecare dans în parte. Nicio femeie nu trebuia să bea mai mult de un pahar de şampanie, nici să râdă atât de zgomotos sau să danseze atât de liber. Şi totuşi, la Thorn Grovc nimeni nu ţinea cont de etichetă.

Femeile care sc împleticeau să iasă din sala de bal pentru o gură de aer proaspăt erau roşii, transpirate şi sughiţau în timp ce îşi făceau vânt cu evantaiul. Foloseau aceleaşi evantaie şi ca să alunge mâinile nerăbdătoare ale celor care încercau să le tragă înăuntru pentru un dans şi. în schimb, vânau prăjiturile somptuoase cu glazură roz şi schpici auriu. Nimeni nu părea să le dea atenţie cele două femei ascunse într-un colţ îndepărtat, cu trupurile lipite atât de strâns, încât Signei i-a urcat sângele în obraji; nu mai văzuse niciodată doi oameni îmbrăţişându-se atât de profund.

Ori cartea ei de etichetă era mai învechită decât ar fi crezut, ori asta nu era nici pe departe o societate bine educată.

l-a trebuit ceva timp Signei până să observe o faţă cunoscută în mulţime; Percy, care stătea în afara sălii de bal, cu o cupă de şampanie în mână, în timp ce dinăuntru răzbăteau urale. Cum toată lumea era distrasă, Signa a coborât pe prima treaptă ca să vadă mai bine. Abia dacă putea distinge un bărbat care stătea în picioare pe cel mai înalt punct al unui spătar de fotoliu şi se dădea în spectacol ţinându-şi echilibrul în timp ce micul obiect de mobilier se legăna. Bărbatul a bătut din palme, cerând atenţia tuturor. Părea să se distreze, iar invitaţii petrecerii păreau să se bucure şi ci de spectacolul lui.

Percy însă era încnintat. La fel şi bărbatul mai în vârstă şi cu nasul lung care stătea lângă ci – cel care o apucase pe Marjorie de mână mai devreme, Byron.

— Cineva trebuie să pună capăt tuturor acestor nebunii! a zis Percy.

Expresia lui era atât de severă, încât Signa s-a gândit să se strecoare înapoi în siguranţa camerei ci, ştiind că nu trebuia să se amestece. Totuşi, nimeni nu o observase, iar curiozitatea a ţinut-o locului, lata strângându-sc doar mai aproape de zona de umbră ca să poată privi mai departe.

— Va fi mai rău dacă vreunul dintre noi se va da în spectacol, a spus bărbatul, subţiindu-şi buzele când Percy a plecat de lângă el.

— Câte luni trebuie să mai stăm şi să privim? Cât timp trebuie sâ-i mai permitem să se preteze la o astfel de fantasmagorie? Tatăl meu nu este un copil, iar

casa asta nu e un circ! A trecut o jumătate de an. unchiule!

Percy şi-a încleştat pumnii atât de tare, încât, dacă nu şi-ar fi izbit cupa de cristal de pământ în acel moment, aceasta i s-ar fi făcut ţăndări în mână. Bărbatul brunet a suspinat şi s-a retras câţiva paşi, în timp ce Percy s-a repezit înainte, cerând atenţia tuturor ochilor care se întorceau curioşi spre el, inclusiv ai bărbatului de pe scaun – care, aşa cum Signa înţelesese acum, era Elijah Haivthome.

Avea obrazul roz şi ochii lucioşi, o statură înaltă şi zveltă, ca de salcie, şi un cap cu valuri blonde de păr. Era ceva măreţ în el, un aer de exuberanţă care spunea că putea să crape lumea în două cu zâmbetul său. Cineva care se întâlnea cu conţi şi prinţi – şi, cumva, părea chiar mai impresionant decât ci.

— Având în vedere cât de mult timp au petrecut în casa noastră, m-am gândit că ţine de-o politeţe elementară să le adresez câteva cuvinte oaspeţilor tăi, tată.

Zâmbetul lui Percy era străpungător ca o lamă în timp ce privea pe lângă Elijah, spre o cameră plină de oaspeţi pe care nu părea să-i intereseze defel faptul că sunt nevoiţi să asculte ceva atât de serios.

— Am vmt să vii riipcsc un moment pentru a vă mulţumi tuturor că aţi venit la această sărbătorire continuă a mamei mele moarte.

Elijah a coborât ile pe fotoliu în timp ce muzica a tăcut, cu ochii aţintiţi asupra lîului său. care nu s-a clintit în mijlocul zgomotelor do surpriză.

— Dat fiind că mama mea nu mai putea să mănânce, să danseze. sa fie veselă şi nici măcar să mai respire în ultimele ci zile, sunt sigur că ar fi apreciat modul în care voi toţi faceţi asta la nesfârşit. Pcrcy şi-a încordat umerii, apoi a adăugat: Şi îi mulţumesc tatălui meu pentru că a continuat să organizeze aceste serate în onoarea ci, astfel încât să-i putem sărbători împreună moartea.

Zicând acestea, Percy şi-a ridicat cupa de şampanie pentru toast.

Nimeni nu îndrăznea să se mişte, aşteptând ca lordul din Thom Grove să vorbească. Să-şi pedepsească fiul pentru izbucnirea lui sau să repare cumva această situaţie ruşinoasă. Dar, în loc de asta, Elijah a găsit un platou cu un tort în miniatură. Scoţându-şi una dintre mănuşi, a luat tortul între degete şi a muşcat din el, apropiindu-se de fiul său. Atât de repede, încât oricine ar fi clipit ar fi ratat scena. Elijah a împins restul de tort în gura lui Percy.

— Hai, Percy! a râs Elijah. Eşti prea încordat! Ar fi chiar atât de rău să te relaxezi măcar o singură noapte?

Mulţimea pe care Signa nu o putea vedea a icnit când Percy s-a împiedicat, scuipând tortul şi ştergându-şi glazura roz de pe buze cu un mormăit. Nu a putut auzi ce i-a spus Percy tatălui său; a putut vedea doar cum i s-a mişcat gura ca să scuipe cuvintele, înainte de a se îndepărta.

Râsetele s-au stârnit din nou când Percy s-a tras înapoi, iar Elijah a întins mâna după o altă cupă de şampanie.

— Acum, a spus el în timp ce se căţăra înapoi pe scaun, iar muzica a pornit din nou în forţă, ca şi cum n-ar fi pierdut nicio măsură, unde rămăseserăm?

Percy a ieşit în goana maro din încăpere, fugind spre scări, în timp ce Byron se întindea după el. Era atât de rapid, încât Signa abia dacă a avut timp să se ridice, ncputându-sc retrage în umbră înainte ca el s-o observe. Ochii amari ai lui Percy s-au aţintit asupra ei.

— Mă bucur să te revăd, verişoarăi

A vorbit printre dinţii încleştaţi, încercând să-şi liniştească pumnii care-i tremurau, în timp ce privea absent rochia neagră pe care Signa încă nu o schimbase.

— Ai venit să te bucuri de petrecere?

— îmi pare rău! Nu am mai văzut niciodată un bal până acum... şi.,. m-am gândit... Am vrut doar să văd cum e.

Signa n-a avut inima să-i spună că glazura îi murdărea bărbia. Abia dacă mai avea voce; i se părea că orice mai mult de-o şoaptă l-ar fi putut frânge.

Percy nu avea aceeaşi problemă. Vocea lui era ca un pistol încărcat, gata să lovească pe oricine îi ieşea în cale.

— Ei bine, acum ştii. Mama mea a murit cu luni în urmă, iar de atunci, el a tot dat petrecerile astea ridicole. Durează zile întregi, uneori. Sau numai ore, dacă are o toană proastă şi îi dă pe toţi afară. M-aş întreba de ce oamenii se mai obosesc să vină, dar adevărul e că devianţii ăştia arivişti nu au nimic mai bun de făcut cu timpul lor.

Signa nu-şi putea da seama dacă vorbitul îl ajuta să se descarce sau dacă îl încărca şi mai mult. Oricum ar fi fost, nu i se părea potrivit să-l întrerupă.

— îmi pare rău..., a început ea, întrcrupându-sc când el a ridicat o mână.

— N-are importanţă, verişoară!

Ştergându-şi glazura de pe bărbie, Percy a trecut pe lângă ea şi a urcat scările.

— Gândcşte-tc la asta ca la un bun venit la Thom Grove!

ŞAPTE

1 I-OST O UŞURARE CĂ PERCY NU MAI ZĂBOVISE. FĂRĂ SĂ ŞTIE CUM Hsă-l consoleze, Signa nu putuse decât să-l privească în timp ce urca scările, murmurând că are nevoie să-şi limpezească minţile. După ce se hotărâse că e mai bine să nu mai stea pe-acolo – ca nu cumva să fie prinsă de altcineva băgându-şi nasul unde nu-i fierbe oala –, Signa şi-a părăsit ascunzătoarea din umbră. Avea clar de gând să se întoarcă în odaia ei, ca să încerce şi ea să-şi limpezească minţile după situaţia ciudată la care fusese martoră. Numai că, în momentul în care a păşit pe palier, o pată de un alb strălucitor i-a străfulgerat pe la coada ochilor.

S-a întors, cu groaza în piept, clipind ca să-şi limpezească privirea, dar, când s-a uitat din nou, nu mai era nimic acolo.

Poate că era mai epuizată decât crezuse. Fusese o călătorie lungă, până la urmă.

Cel puţin, asta îşi spunea în timp ce se plimba pe holuri, luptându-se să-şi găsească odaia în ceea ce părea a fi un labirint nesfârşit de holuri. Thorn Grove era mai sinistru decât anticipase- Şi-a frecat braţele, silindu-şi picioarele să înainteze pas cu pas.

Deşi conacul era plin de viaţă mai jos, cu cât Signa se aventura mai adânc în etajid de deasupra, cu atât mai goală şi mai sumbră devenea proprietatea. Nu se mai vedeau prăjituri aurite şi nu se mai auzea nimic altceva decât zumzetul slab al unei viori îndepărtate. Dispăruseră stâlpii de marmură albă care îi reflectaseră imaginea în timp ce trecea. în locul lor se aflau stranii arabescuri de fier, care îi aminteau Signci de cuiburile păsărilor. La fel ca ramurile de-a lungul balustradei, aveau un desen complicat, cu mai multe crengi groase de fier care ieşeau din ele şi care purtau câte o lumânare slabă pâlpâind în centrul fiecăruia.

S-a uitat în spate şi, din nou, un strop de alb i-a pâlpâit chiar înaintea ochilor. De data asta, Signa ar fi putut să jure că a văzut un chip.

S-a întors imediat, ţinându-şi respiraţia. Dacă fusese un spirit, spera că acesta nu-şi dăduse scama că îl observase. Continuând să înainteze, s-a hotărât să-l ignore şi să-şi găsească din nou odaia. I-a fost dificil totuşi să ignore zumzetul rece de pe piele în timp ce trecea pe lângă pereţi nesfârşiţi acoperiţi cu tablouri de două ori mai mari decât ea, fiecare dintre acestea împodobit cu o ramă aurită şi înfăţişând o persoană care trebuie să fi trăit cândva la Thorn Grove. Chiar şi numai numărul operelor de artă era departe de-a fi liniştitor; acest domeniu era cu siguranţă plin de spirite.

A ajuns la un tablou care înfăţişa un bărbat plin de decoraţii şi cu părul aproape la fel de portocaliu ca al lui Percy. Avea o puşcă atârnată pe un umăr, în timp ce cealaltă mână i se odihnea pe spinarea unui ogar de vânătoare. Tabloul se afla lângă o încăpere mare, cu două canapele din piele de culoarea zahărului ars şi raf turi înţesate cu cărţi mucegăite, care ocupau întregul perete stâng.

Signa a traversat covorul gros şi roşu până la bibliotecă şi a luat unul dintre volume, dezamăgită să constate însă că nu era nimic mai mult decât o carte despre finanţe. Nu reuşea să îşi amintească

drfifl ultima dală când fusese înconjurată de cărţi – să fi fost poj, când locuia cu ultimul ei unchi? – şi a împins cu ţâfnă cartea în, pot pe raft.

Mai departe, a examinat un birou marc din lemn de trandafir pe care se găseau călimări şi foi de pergament. Erau şi tăieturi din nare. Câteva despre Grey’s Gcntlcman's Club şi un necrolog pen. mi I illian Rose I lawthornc. L-a luat în mână, dar, în momentul în care a atins pergamentul, din hârtie au răsărit firicele de muşchi, care i s-au încolăcit în jurul degetelor. Niciodată n-a lăsat mai repede ceva din mâini.

Strângându-şi mâna la piept, s-a blestemat în tăcere pentru că fusese atât de nebună. Dacă spiritul nu-şi dăduse deja seama că Signa îl putea vedea, cu siguranţă că acum ştia. Trebuia să fie mai cu băgare de seamă.

Hotărând că acea cameră, cu biroul şi registrele sale, era locul unde lucra Elijah, a ieşit fără să mai atingă nimic. în momentul în care a păşit din nou pe hol, senzaţia de bâzâit, dc furnicătură, s-a întors la fel de enervantă ca un ţânţar pe piele, iar când a trecut de următorul portret, ar fi putut să jure că ochii din tablou o urmăreau la fiecare pas. Era cumva obişnuită cu senzaţia asta şi încerca s-o refuze, mai ales când posibilitatea normalităţii era atât de aproape! Hotărâtă să se agaţe de aceasta din urmă, s-a grăbit să meargă mai departe. Totuşi, indiferent în ce direcţie se întorcea, holurile păreau să se întindă la nesfârşit, şi, cu cât se aventura mai departe în ele, cu atât mai mult i se făcea pielea de găină. S-a învârtit doar ca să se asigure că nu e nimeni în spatele ei. Niciun om. Niciun spirit. Nici măcar Secerătorul însuşi.

E doar în capul tdu, şi-a spus. Pur şi simplu nu csli obişnuită cu un cam atât dc marc.

Signa văzuse multe spirite în viaţa ei – prea multe, de fapt – *> ştia că a fi în prezenţa lor te face să oboseşti şi si-ţi fi, un lng

care nici măcar locul nu le poate scăpa, lira exact frigul care i se înfipsese în oase în acel moment.

Un Irig rare venea din odaia alăturată, aşteptând-o acolo.

Tabloul din faţa uşii reprezenta o femeie cu pielea palidă şi părul ca o rază de soare. Zâmbetul ei era cald şi bogat, deşi ochii erau cei care o făceau pe Signa să nu-şi mai poată întoarce privirea – unul albastru, unul de culoarea alunei. Atât de asemănători cu ai ei. încât Signa s-a trezit trăgând aer în piept. Nu mai văzuse niciodată (v cineva ai ochi ca ai ei, nici măcar nu-şi imaginase aşa ceva.

S-a întins spre clanţă, dar, în momentul în care degetele i-au atins alama, a auzit sunetul îngrozitor al unei tuse umede dintr-o cameră din spate. Sa întors spre ea şi, imediat, răceala din corp s-a spulberat si vraja s-a rupt. Căldura i s-a strecurat din nou în piele, şi, cu toate astea, a început să tremure. Cine altcineva, se întreba, ar mai putea să fie sus, la fel ca ea, şi nu la petrecerea de jos? Curiozitatea s-a dovedit mai puternică decât atracţia morţilor, iar Signa a trecut înspre uşa de unde venise sunetul şi a împins-o fără să mai ciocănească.

în afară de colorit, apartamentul era o imagine în oglindă a apartamentului ei, cu o sală de lectură frumoasă, în albastru şi argintiu delicat, învăluită într-o strălucire aurie datorită focului care trosnea sub fildeşul lustruit al policioarei de deasupra şemineului. Spaţiul era încântător, dar poate un pic prea rece. Nici nu părea prea locuit. Nu existau cărţi pe masa de lectură, nici peniţe sau pergament împrăştiate pe birou.

A traversat încet odaia, atentă la paşii ei, pe măsură ce se apro pia de dormitorul alăturat. Uşa era deschisă şi, oricât ar fi încercat să nu facă vreun zgomot, persoana care se afla înăuntru a auzit-o.

— Cine e acolo?

Signa a rămas la pragul dintre camere. în pat zăcea o fată slabă, aproape un schelet; pielea îi era atât de translucidă, încât părea să nu fi văzut soarele în viaţa ei. Părul bolnavei era un de un blond

care amintea de paiele uscate, căci culoarea se ştersese aproape Ochii îi păreau goliţi de viaţS – două scobituri goale, fără fund Când tata şi-a încruntat sprâncenele, i s-au văzut toate oasele craniului.

— Cine eşti tu?

Tânăra s-a încruntat, iar buzele ei aveau o nuanţă tristă şi palidă de roz, ca un trandafir decolorat de iarnă.

— Tu trebuie să fii fiica lui Elijah.

Signa a păşit în cameră şi a închis uşa, bucuroasă că avea o scuză pentru a lăsa în urmă holul sinistru şi spiritul care o aştepta.

— Am auzit că eşti bolnavă, a zis ea, deşi până acum nu-şi dăduse seama de gravitatea situaţiei.

Fata a avut un râs neliniştit.

— Am un nume. Este Blythe.

Bolnava nu părea să aibă energia necesară pentru a se ridica de pe perne, cu toate că privirea nu-i obosea niciodată.

— Ce cauţi în odaia mea? Servitorilor le este interzis să intre fără permisiune.

— Îţi cer iertare, dar eu nu sunt servitoare. Sunt verişoara ta, Signa Farrow.

Ştia că nu-i va fi greu să inventeze o scuză ca să se strecoare afară din cameră. Blythe părea să aibă nevoie doar de-o atingere până să-i bată la uşă îngerul morţii, iar Signa refuza să joace vreun rol în asta. Totuşi, ceva la Blythe i-a lipit musafirei picioarele de podea. Poate că era din cauză că ultima dată când vorbise cu o fată de vârsta ci fusese cu ani buni în urmă, pe vremea când o cunoscuse pe Charlotte Killinger. Sau poate că era vorba de disperarea din ochii lui Blythe şi de faptul că părea la fel de înfometată de companie. Oricare ar fi fost motivul, Signa a rămas.

— E destul de mohorât aici, a spus Signa, în timp ce căuta în umbre vreun semn al îngerului morţii.

Cum n-a zărit vreunul, s-a rrl.ix.ir, mulţumită.

Să deschid o fereastră?

— (.'re/i că nu mă pot descurca singură cu o fereastră?

Deşi nu tăcea niciun efort ca s-o dea afară pe Signa, fiecare dintre cuvintele lui Blythe era tăios şi mortal ca o otravă. Signa bănuia că. si dacă ar fi rugat-o pe Blythe să căntc un imn de bucurie, fata tot ar fi găsit vreo cale să îl transforme într-o armă.

Signa n-a ştiut ce să spună la asta. Cu-atât mai mult cu cât la o singură respiraţie

greşită ar fi fost foarte posibil să i se smulgă capul de pe gât şi să fie aruncată pe geam afară. în loc să răspundă, s-a aşezat pe marginea patului ai baldachin. Curiozitatea ei era ca ameţeala pe care ţi-o provoacă cafeaua, împingându-i degetele să se frământe şi să se joace cu tivul rochiei. Signa şi-a cântărit verişoara din ochi. Piele palidă, ochi posomorâţi, trup fragil... Dar Blythe nu mirosea â moarte. Nu avea mirosul dulce-stricat al putreziciunii şi al bolii. Unghiile îi erau crăpate, da, dar nu erau galbene sau gri. Iar ochii ei albaştri uriaşi, în ciuda veninului din ei şi a umbrelor obosite care îi îngreunau, erau curaţi, nu înceţoşaţi.

— De ce eşti bolnavă? a întrebat Signa.

— Ce îndrăzneaţă eşti! a râs Blythe. Dacă am şti asta, poate că n-aş sta lipită de patul ăsta toată ziua. Bolnava şi-a lăsat capul pe o pernă şi a suspinat: Doamne fereşte să trimită pe cineva suportabil care să-mi ţină companie!

Signa avea vaga impresie că Blythe ştia că nimeni n-o trimisese şi că voia doar să se ia la harţă cu ea. A ignorat-o deci şi s-a uitat spre uşă, gândindu-se la tabloul cu femeia cu ochii de două culori – ca ai ci.

— Nu mi-am închipuit niciodată că un loc atât de mare ar putea să pară atât de gol, chiar şi atunci când sunt atât de mulţi oameni în vizită, a spus Signa, absentă. Cine mai locuieşte la acest etaj? Mi s-a părut că am auzit pe cineva în odaia de vizavi de a ta.

Acrul a devenit dintr-odată atât de rece, încât Signa s-a trezit că şi-ar fi dorit să n-o fi lăsat pe Marjoric să-i ia haina. Ochii lui Blvtltc erau ca nişte ace de gheaţă, gata s-o străpungă.

— Nu aveai cum, a şoptit ea. îi aparţine mamei melc. Nimeni n-a mai intrat acolo de mult timp.

înainte să se gândească la ce ar putea însemna aceste cuvinte pentru cineva care nu era atât de strâns legat de îngerul morţii ca ea, Signa a întrebat:

— Vrei să spui *aparţinea,* nu-i aşa? Mama ta a fost Lillian Hawthome?

Aceste cuvinte au fost suficiente ca să topească gheaţa din Blythe şi s-o scufunde. Tânăra a devenit albă ca o fantomă; chiar şi buzele i-au pălit. Gura i s-a deschis ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar surpriza îi secase cuvintele. A durat însă prea mult până când Signa şi-a dat seama de grosolănia ei.

— Vai, Blythe, nu am vrut...

Scuzele nu-i ieşiseră nici pe jumătate din gură când Blythe a dat-o literalmente jos din pat, lovind-o iar şi iar cu călcâiul în coapsă.

— Ieşi afară! a scuipat ea. Fată rea, ieşi din odaia mea!

Signa a fugit de pe pat, blestemându-se pentru nesimţirea ci.

— îmi pare rău!

S-a întins să pună o mână pe umărul lui Blythe.

— Nu am vrut...

Din nou, cuvintele ei s-au stins, dar de data asta cu o respiraţie bruscă. în momentul în care a pus mâna pe Blythe, tot ce-a putuc vedea a fost Blythe, iar tot ce-a putut simţi... Ei bine, nu prea ştia să descrie ce a simţit. Nu semăna cu nimic din ceea ce simţise vreodată – un fel de sentiment atotcuprinzător care o lega acolo şi îi tăia respiraţia.

Oricare ar fi fost acest sentiment, Blythe nu părea să-l împărtăşească.

— Pleacă de aici! a răcnit Blythc. Pată proastă, ieşi afară...

Ochii i s-au mărit, iar ca s-a îndoit (ară veste, cu pieptul zdrun cinat şi corpul tremurând în timp ce era cuprinsă de o criză violentă de ruse umedă. lMythe şi-a acoperit gura cu cearşafurile, pătându-le ai un purpuriu intens. Cu fiecare tuse, cearşafurile deveneau tot mai întunecate.

Firele de păr de pe ceafa Signei s-au ridicat, în timp ce un val de răcoare a pătruns în cameră. Ştia foarte bine ce aducea acea răcoare – *pe cine* aducea acea răcoare – şi-n ea s-a dezlănţuit furia.

— Ah, nu, nu o vei face! a mârâit Signa în semn de avertisment.

Poate că fusese într-adevăr o proastă că venise. Poate că totul fusese cu adevărat un şiretlic ca s-o blesteme şi mai mult. Once ar fi fost, Signa nu a zăbovit ca să aştepte sosirea îngerului morţii. În schimb, s-a întors pe călcâie şi a fugit cât de repede au dus-o picioarele – în josul holului, pe scări şi spre primul servitor pe care l-ar fi găsit. în jos, spre oricine ar fi putut s-o salveze pe Blythe şi să-l oprească pe îngerul morţii.

Tot ce avea nevoie era să nu cedeze şase luni. *Şase luni...* şi totuşi nu putea rezista nici măcar o zi fără să-l aducă pe îngerul morţii în Thorn Grove.

IjIN KER1CIRE, SIGNA FaRROW NU A UCIS PE NIMENI IN ACEA *U* noapte.

După ore întregi de du-te-vino în odaia lui Blythe, lucrurile începuseră să se liniştească. Signa privise prin crăpătura uşii de la dormitorul ei. Fusese surprinsă să afle că apartamentul său era pe acelaşi hol cu cel al lui Blythe – fie spiritele, fie propria nebunie îi jucaseră feste mai devreme, făcând-o să se rătăcească.

Acum, când Signa a aruncat iar o privire pe hol, doar o mână de siluete zăboveau în lumina lumânărilor în faţa uşii lui Blythe. Şi-a mijit ochii ca să vadă dacă îngerul morţii se află printre ele şi a fost foarte uşurată să constate că e absent. Acolo se afla totuşi alt cineva pe care

era din ce în ce mai curioasă să-l cunoască – Elijah Hawthorne. Acesta era cu spatele la Signa, dar fata a putut să vadă mai mult din el decât mai devreme. Era extrem de înalt şi alarmant de subţire, cu părul blond mai strălucitor decât al oricui altcuiva. Poate mai strălucitor chiar şi decât lumina stelelor.

Signa a făcut un pas pe hol, ca să se uite mai bine, dar, în clip* în care piciorul ei a atins podeaua, aceasta a scârţâit atât de taft'
încât Elijah si servitorii an tăcut surprinşi şi s-au întors să caute de unde a venit sunetul. Signa a înlemnit. Abia dacă mai putea să respire, cu toţi ochii aţintiţi asupra ci. N-a fost nevoie decât de patm paşi lungi de-ai lui Elijah şi, în sfârşit, Signa i-a putut vedea »-Iar clupul.

Era o faţă severă. O laţă obosită, care nu avea nici măcar o urmă din exuberanţa la care fusese martoră mai devreme. Era greu de crezut că e acelaşi om.

— Cine este asta?

Vocea lui era dură în timp ce vorbea cu servitorii, cu doar o urmă dc poticneală. Apoi s-a întors spre Signa.

— Cine eşti?

Marjorie a fost cea care a răspuns, ieşind din spatele domnului Hawthome şi apucându-l ferm de umăr.

— Ea este Signa Farrow, noua dumitale pupilă.

Era ceva familiar în felul în care Marjorie l-a atins. Ceva liniştitor. Ceva – aşa cum a observat Signa – cu totul nelalocul lui între o guvernantă şi angajatorul ei.

— Pupila mea?

Elijah şi-a sprijinit trupul şovăitor de un perete, în timp ce Marjorie a scos un oftat. Privirea pe care i-a aruncat-o Signei a fost plină de scuze.

— Da! Pupila dumitale. A sosit chiar în această dimineaţă... cu scrisoarea pe care i-ai scris-o?

— Ah, acea pupilă!

Dcsprinzându-se de perete, Elijah s-a proptit în faţa Signei, care stătea cât putea dc dreaptă şi cu pieptul atât de strâns, încât credea că va exploda.

— Bună ziua, domnule!

Vocea ei era mai blândă decât ar fi vrut să fie şi mai slabă decât o cerea chiar şi eticheta. Aşa că a încercat puţin mai tare.

— Apreciez ospitalitatea dtimitale!

Elijah a lăctit o grimasă şi a închis ochii, apăsându-şi o pal$_m$j l'e tâmplă.

— Linişte, (atol încerci să trezeşti morţii?

Signa s-a bâlbâit, abia ştiind ce răspuns să dea la o întrebare atât de ridicolă.

— Dimpotrivă, domnule, îi prefer adormiţi!

Elijah s-a mai apropiat încă un pas, astfel încât să poată privi în jos. la Signa. Când a făcut-o, s-a şi tras înapoi, cu o respiraţie şuierătoare.

— Doamne! Ochii tăi...

Signa a tresărit şi şi-a apăsat o mână pe obraz, chiar sub ochiul aunu. A fost o reacţie tipică – era obişnuită cu surpriza. Dar Elijah nu părea surprins; părea aproape speriat.

— Pot să îi acopăr dacă vă deranjează, domnule, a spus ea. pregătindu-se să se întoarcă şi să caute un fel de pânză.

Orice ar fi putut să-şi înfăşoare în jurul ochilor. Dar, înainte de a se retrage în odaia ei ca să găsească una, Elijah a apucat-o de încheietura mâinii.

— Ai venit să-mi arăţi păcatele mele, copilă? Eşti trecutul meu, venit ca să mă bântuie? O fantomă, ca să-mi aminteşti de ceea ce am făcut?

Vorbea aproape fără să îşi tragă sufletul. Imediat, Signa şi-a amintit de portretul din hol şi a înţeles că femeia care apărea în el e Lillian. Dar ce era cu spiritul care o chemase în acea cameră? Cel care o urmărise. Să fi fost şi el Lillian?

în spatele lui Elijah, umerii lui Marjoric s-au lăsat.

— Lasă fata în pace, Elijah! Nu este o fantomă. Are numai acelaşi sânge cu soţia ta.

I aţa lui a împietrit atunci, cu fiecare linie ascuţită ca sticla.

încet, şi-a eliberat strânsoarea. A mii c- n mal ecrcctat-o pe Signa câteva clipe, privindu-i părul – mult mai închis la culoare decât buclele aurii ale lui Lillian – şi pielea, mult mai palidă.

— Iartă-mă! a spus el, deşi tonul său era departe dc-a cerc scuze. Este posibil să fi băut prea mult. Pentru o clipă, am crezut că poate eşti cineva pc care l-am cunoscut cândva. Dar dacă e adevărat că-mi eşti pupilă, atunci presupun că e de datoria mea să te pedepsesc pentru că eşti trează la o oră atât de nepotrivită.

Nodul din gât era imposibil de înghiţit. Cumva, Signa a reuşit să vorbească în ciuda lui:

— N-am putut să adorm. Am vrut să mă asigur că Blythe este...

Sănătoasă? în viaţă...

— în siguranţă, pentru această noapte.

Gura lui Elijah s-a strâns.

— Ai cunoscut-o pe fiica mea?

Acest lucru a părut s-o surprindă şi pe Marjorie. Femeia a mijit degrabă ochii.

— Doar pentru scurt timp, domnule. Am auzit o tuse şi am intrat să văd ce se întâmplă.

— Deci tu ai fost cea care i-a adus ajutor.

Deşi poate că nu era cel mai cinstit lucru pe care-l putea face, Signa a dat din cap, lăsând la o parte faptul că atacul de tuse al lui Blythe fusese *din cauza* ei.

— Atunci asigură-te că o vei face din nou, dacă vei mai auzi ceva! i-a poruncit el.

Elijah nu se mai uita la ea.

— Acum du-te la culcare, copilă! Ne apropiem de-o oră menită doar pentru fantome.

Signa a tremurat.

— Da, domnule!

Elijah s-a sprijinit din nou de perete în timp ce pleca, iar privirea fermă pe care Marjorie i-a aruncat-o i-a spus Signei că ar trebui să piccc şi ca. A întors mânerul de la apartamentul ci şi a dispâru(înăuntru. Destul de ciudat, pe când traversa covorul de pluş j| salonului, trecând spre dormitor, gândurile Signei nu au zăbovit asupra modului în care Elijah o apucase sau asupra reacţiei lui când îi văzuse ochii. Ci asupra cuvintelor pe care Ic rostise ultima dată: „O oră menită doar pentru fantome”.

S-a aşezat pe marginea patului cu baldachin. Cufărul de călătorie stătea lângă ea, încă ferecat. După ce îşi ţinuse lucruşoarele închise atât de mult timp, nu-şi dorea nimic mai mult decât să despacheteze. Dar, oricât de mult ar fi încercat, Signa nu se putea convinge nici măcar să-l deschidă. După această seară, nu mai avea nicio îndoială că timpul petrecut la Thom Grove va fi scurtat. Dacă exista vreo constantă pe care Signa se putea baza, aceasta era că, indiferent unde ar fi fost, îngerul morţii avea să o găsească. Nu ştia cum sau de ce, sau dacă totul era doar o poveste elaborată pentru a-i prelungi tortura, în timp ce el privea, râdea şi se bucura de spectacol.

Totuşi, avea să afle. Şi, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut vreodată, tot avea să îl oprească.

Trecuse de mult de ora vrăjitoarelor când Signa s-a trezit la sunetul plânsului şi al foşnetului frunzelor de arţar care intrau pe fereastră. Nu-şi amintea s-o fi lăsat deschisă – şi totuşi era deschisă, trimiţând înăuntru mirosul de ploaie şi de pământ umed.

Signa s-a smuls din căldura patului pentru a se uita afară, în noapte. Când minutele au trecut şi plânsul n-a revenit, a închis fereastra şi s-a întors în pat. Cu toate acestea, a observat cu coada ochiului, în timp ce trecea pe lângă măsuţa ei de toaletă, că reflexia din oglindă rămăsese nemişcată. Cu gâtul înţepenit, fata s-a opnt să examineze oglinda, sperând că imaginea era un truc al lumtntt.

Parcând rellexia s-a uitat înapoi la ca, cu marginile uşor neclare şi cu un zâmbet pe cate Signa nu-l purta şi care îi curba buzele, a ştiut câ mi e un truc.

ţii-a înăbuşit un ţipăt în timp ce se îndepărta de oglindă, de unde a scăpat o explozie de lumină albă şi a fugit prin partea de jos a uşii. Si-a dat seama imediat că fusese spiritul de mai devreme, iar de data asta nu mai putea nega că îl văzuse.

Signa nu s-a deranjat să-şi pună haina sau cizmele – fără să piardă timpul, a deschis uşa şi a început să urmărească lumina pe hol. Acum, că spiritul confirmase că putea fi văzut, Signa nu avea de ales decât să-l înfrunte. Dacă nu o făcea, cine ştie dacă bestia avea s-o mai lase vreodată în pace.

Ţhom Grove nu a scârţâit sub greutatea paşilor ei în timp ce cobora în grabă pe scări, iar balamalele au rămas tăcute atunci când deschis uşa din faţă în noaptea rece. Imediat şi-a strâns braţele în jurul ei, pentru că biata cămaşă de noapte albă şi subţire nu putea să oprească frigul pătrunzător să i se strecoare pe piele.

— Bună? E cineva aici?

Pas cu pas, Signa şi-a silit picioarele amorţite să meargă spre strigătele care-şi croiau drum pe pielea ei, rozându-i oasele. Cu cât plânsetele deveneau mai puternice, cu atât mai mult lumea de sub Signa se veştejea. Muşchiul de-a lungul unui arţar s-a uscat până la un maro-închis, în timp ce frunzele căzute s-au ofilit şi s-au împrăştiat în urma unui vânt brusc. Parcă pământul însuşi o avertiza de ceea ce o aştepta şi că ar trebui să se întoarcă. Cu toate acestea, Signa nu s-a oprit din mers până când n-a văzut de unde venea sunetul.

O femeie cu pielea translucidă şi păru! alb şi moale, care îi atârna pe spate ca o întruchipare a vântului însuşi, stătea sub coroana unui copac, înveşmântată într-o rochie argintie ca luna la asfinţit. Spiritul şi-a încetat plânsul când Signa s-a apropiat, ridicând capul ca să se uite la ca. Paşii Signei s-au clătinat de-a lungul mărăcinişului mort în timp ce ochii spiritului se t.îrau peste trupul ci, cântărind-o. A încercat să nu arate că frica o prinsese deja în gheare, îndemnând-o să fugă.

Spiritul a alunecat înainte iară veste, iară niciun sunet, iar când Signa a încercat să se retragă, rădăcini moarte s-au iţit din pământ şi au şerpuit în jurul gleznelor ei, ţinând-o strâns. A căzut pe spate, tremurând şi blestemându-şi norocul, în timp ce spiritul plutea deasupra ci.

Femeia-spirit era frumoasă, cu pielea netedă şi părul deschis la culoare curgându-i în valuri pe umeri. Dar, cu cât Signa o privea mai mult timp, cu atât aceasta devenea mai cenuşie, cu buze negre-albăstrui şi unghii la fel. Cu toate acestea, Signa nu-şi putea întoarce privirea de la ochii ei – unul albastru, iar celălalt

de culoarea alunei. Două culori diferite, ca ai ei. Ca ai femeii din portret pe care Signa o văzuse mai devreme în acea zi.

Lillian Hawthome.

De atât de aproape, Signa a observat că gura spiritului era ceva de coşmar, plină de puroi şi de răni sângerânde care ii putrezeau peste gingii. Limba îi era un terci purpuriu inutil, de parcă ar fi ars. Lillian a încercat să vorbească, dar nu a putut decât să geamă, iar cu cât Signa ţipa mai tare la ea să plece, să se îndepărteze, cu atât monstrul gemea mai tare.

Lillian a întins mâna ca şi cum ar fi vrut s-o înşface pe Signa, dar fata şi-a înfipt unghiile în rădăcini şi Ic-a sfârtecat, smul- gându-le de pe glezne. înfuriată, Lillian a ţipat în timp ce Signa sărea în picioare.

— Stai departe de mine! a răcnit Signa.

Spiritul a tresărit când a auzit hotărârea de oţel din vocea Signei. Dar pauza a fost doar vremelnică, şi, cu o încruntare adâncă, Lillian a pornit din nou înainte.

Signa s-a «plecat poiilm .1 culege un pumn dc pământ şi l-a anim at în lata spiritului.

— Nu-mi pasă cine eşti, dar lasă-mă în pace!

t a să 1111 trezească tot conacul Tliorn Grove, a trebuit să şuiere cuvintele pe care voia să le strige şi îl ura pe spirit şi pentru asta.

— I asă-mă-n pace, altfel o să-ţi găsesc trupul şi o să îl ard până când nu vei mai fi decât o grămadă de cenuşă!

în timp ce Lillian îndepărta pământul, buzele-i înnegrite s-au răsucit în ceea ce Signa a crezut că trebuie să fi fost un rânjet. Totuşi, ameninţarea a ţinut-o la distanţă.

— Ce vrei? a mormăit Signa. De ce m-ai atras aici?

Lillian nu era o persoană cu care Signa voia să aibă de-a face. Totuşi, femeia murise într-un mod care, în mod clar, o făcea pe Signa mai mult decât niţeluş curioasă. Iar curiozitatea era un lucru înfometat şi persistent.

Spiritul lui Lillian a ezitat, apoi a arătat spre buzelc-i negre.

— Nu poţi vorbi? a întrebat Signa, iar spiritul şi-a scuturat buclele palide cu un mârâit.

Nu era prima dată când Signa vedea un spirit incapabil să vorbească Unele străzi erau pline de soldaţi sau războinici din războaie străvechi despre care nu-i păsa să afle mai multe, şi prea des spiritele erau ciuruite de găuri în piept sau pe faţă.

— Ştiu cine eşti.

Signa s-a retras câţiva paşi în spate, pentru siguranţă.

— Ştiu că tu crai cea care mă aştepta în interiorul casei mai devreme. Ce vrei de la mine?

Spiritele nu aveau nevoie să respire, dar se părea că această femeie respirase adânc şi încerca să îşi adune răbdarea. Nu s-a îndreptat spre Signa, ci a tupt o crenguţă dintr-un copac. Pentru o clipi. Stgiu s-a gândit să fugă, dar, în loc să-i spintece carnea Stgnei. Lillun » a coborât la pământ, a netezit cu piciorul o cărare clară pe pământ ><

a folosit creanga pentru a mâzgăli câteva cuvinte. După ce a ternii- nat, Liilian a aruncat creanga şi a arătat spre ce a scris.

Cu toate că ştia că felul ei curios de-a fi putea foarte uşor s-o ducă la pierzanie într-o zi, Signa ¡-a mulţumit şi a citit cuvintele. Stomacul i s-a răsucit în clipa în care a făcut-o, şi s-a uitat la Liilian pentru o explicaţie. Mici lire de lum i se iţeau la capetele trupului. Dacă anii în care Signa văzuse spirite o învăţaseră ceva, ei bine, era că acestea nu sunt libere să rătăcească. Cu cât se aventurau mai departe de locul unde muriseră, cu atât mai mult se luptau să rămână pe Pământ.

În mod clar, spiritul lui Liilian era departe de locul unde murise, iar timpul petrecut aici se apropia de sfârşit. Năluca s-a retras spre pădurea de la marginea proprietăţii, până când singura urmă care a rămas după ea au fost cuvintele pe care le scrijelise pe pământ:

Fino în gradina mea şi salveaz-o!

Signa şi-a dat seama imediat că Liilian se referea la Blythe.

Blythe, pe care îngerul morţii dovedise că o urmărea.

Blythe, de care Signa se simţea legată din motive pe care nu le putea explica.

Blythe, a cărei moarte ar fi făcut ca zvonurile să crească. A cărei moarte ar fi scos-o pe Signa din încă o casă pe care nu-şi putea permite s-o piardă.

Şi atunci a înţeles: dacă reuşea să împiedice moartea lui Blythe, atunci îl putea opri pe îngerul morţii. îl putea *învinge.* Şi dacă izbândea asta, poate că, în cele din urmă, avea s-o lase în pace şi să îi permită să trăiască viaţa la care tânjea. O viaţă în afara umbrelor, o viaţă în care nu va trebui să se confrunte niciodată cu el sau cu aceste spirite îngrozitoare. O viaţă cu oameni, petreceri şi companie, şi unde ar putea pur şi simplu *sifie.*

Oricât de prostesc ar fi fost să facă un târg cu un spirit, dacă asta ar fi însemnat să-l învingă pe îngerul morţii, Signa ar fi lăcut orice ar fi fost nevoie.

NOUĂ

MAR10RIE s-a ţinut de cuvânt când a spus că haina de doliu a Signei avea să fie curând un lucru de domeniul trecutului.

Modista a sosit în zori, târând un cufăr plin de ţesături în apartamentul Signei.

Aceasta abia dacă apucase să închidă un ochi, la care se adăugau ultimele zile de călătorie şi faptul că noaptea trecută fusese bântuită, aşa că nu-şi dorea altceva decât să se ghemuiască în pat pentru tot restul zilei.

Până când şi-a amintit că astăzi începeau lecţiile ei.

— Sus acum, Signa! Doar morţii dorm la ora asta.

Marjorie a suspinat, urmând-o în odaie pe modistă.

— Stăpânul nu o să te lase să te plimbi pe aici arătând ca Secerătorul sinistru. E vremea să adăugăm puţină culoare în garderoba ta şi să te pregătim pentru sezon.

Signa s-a trezit ca un mort înviat, ai membrele grele şi ochii înţepând-o de la soarele care se trezea. Păreau să fi trecut doar cateva minute de când se băgase în pat. Doar câteva minute de când avusese ghinionul de a se fi întâlnit ai spiritul lui Lillian. Totuşi,

la promisiunea de haine noi, şi-a adunat toată starea de veghe Ia dispoziţie şi a intrat în salon. O tânără plăcută, pe care Marjoric a prezentat-o ca fiind lila inc, noua cameristă, s-a apucat să-i pieptene Signei pletele întunecate, în timp ce modista se agita în jurul taliei ei cu un metru de croitorie.

Modista era bătrână, iar pe faţa ci erau sculptate la fel de multe riduri ca anii pe care îi trăise. Ochii căprui şi strălucitori erau ascunşi în spatele unor ochelari rotunzi, care nu păreau să fie de prea marc ajutor, având în vedere cât de aproape se apleca femeia înspre Signa, încercând să citească numerele de pe metru.

— Eşti prea slabă, fato! a bombănit femeia. Nimic mai mult decât un beţişor cu sâni.

Signa s-a întors spre fereastră, hotărâtă să nu lase să i se citească ruşinea de pe chip. Cămaşa de noapte transparentă nu făcea mare lucru ca să-i ascundă coastele ascuţite, aşa că şi-a trecut mâinile neliniştite peste ele. Marjorie s-a uitat şi ea la oasele prea ascuţite care ieşeau în evidenţă prin piele. Signa făcuse tot ce putuse, trăind cu Magda, dar era prea tânără pentru a avea acces la moştenirea ei de una singură, iar modesta alocaţie pe care Magda o primise din ea se dusese direct la sălile de jocuri de noroc. Probabil că femeia aceea ar fi *fost fericită* dacă Signa ar fi murit de foame. Tot ceea *ce o* interesa – tot ceea ce părea să-i intereseze pe toţi tutorii – era cuin să revendice o parte din averea Signei.

— Lasă loc în rochii, i-a spus Marjorie croitoresei, mutându-şi privirile de la coastele Signei şi prefăcându-se că e ocupată s-o ajute pe Elaine să-i aranjeze părul. în scurt timp. o să aibă un obraz de copilaş.

Croitoreasa a mormăit, mulţumită. După ce a notat măsurile Signei într-un carneţel de buzunar din piele, a etalat în faţa Signei eşantioane de ţesături de tot felul de culori. Au lucrat în faţa unei oglinzi argintii împodobite, în care Signa se uita pe furi» Li ea

însăşi, pe jumătate aşteptând să vadă cum reflexia ci începe să se mişte de una singură, aşa cum se întâmplase noaptea trecută. Avea încă pământ sub unghii şi pe tălpile picioarelor. Tot ce a putut să tacă a fost să se prefacă neştiutoare când modista le-a inspectat cu o privire încruntată.

Deşi Signa nu ştia prea multe despre costurile pentru a-şi pregăti o garderobă. îşi putea totuşi imagina. Şi era mult mai mult decât chcltuise orice tutore pentru ea, vreodată. Elijah trebuie să fi vrut cu adevărat ca Signa să iasă din ţinuta de doliu. în timp ce Marjorie se entuziasma pe tonuri mute de roz, şampanie şi violet, ochii Signei se îndreptau spre verdele întunecat ca de pădure şi pe roşul adânc şi bogat ca sângele. Cu toate acestea, nu a îndrăznit să sufle o vorbă, căci ce ştia ea despre modă? Dacă voia să se integreze în societate, era limpede că trebuia să aibă încredere în Marjorie pentru a lua decizii şi să se mulţumească cu tonurile plictisitoare fără să se plângă.

La plecare, modista a lăsat în urmă o rochie – o ţinută de zi gal- ben-deschis, cu panglici albastre şi dantelă albă. Signa şi-a fi dorit să se împotrivească fiindcă o considera stridentă, dar şi-a ridicat braţele în timp ce Elaine o ajuta s-o îmbrace. Dacă acesta era stilul, nu conta dacă simţea că i se potriveşte sau nu ori cât de confortabil este.

— Deocamdată ne descurcăm aşa, a spus Marjorie în timp ce Elaine îi lega corsetul. Cel puţin până când vor fi gata ale tale.

Cel mai amabil cuvânt la care Signa se putea gândi pentru rochie era *hidos.* O rochie mereu veselă – exact ce trebuia, având în vedere starea şi ambianţa de la Thorn Grove. Sigur avea să arate ca o banană ambulantă, dar şi-a ţinut limba în frâu şi nu s-a plâns odată ce a fost îmbrăcată, întrebând doar:

— Şi când o să fie gata rochiile acelea?

Râsul lui Marjorie a fost politicos şi reţinut – ca desprins din *Chidul dtfmmusili* şi *etichetă pentru doamne.* Signa şi-a propus să-l exerseze la oglindă, mai târziu.

— Modista îşi face treaba repede. Acum vino, c timpul pentru lecţii! Stăpânul mi-ar lua capul dacă nc-ar vedea zăbovind.

Din ce văzuse la Elijah, Signa se îndoia foarte mult. Cu toate acestea, a urmat-o pe Marjoric pe hol, încercând să ignore furnicăturile de pe piele care veneau de la senzaţia că e urmărită de ochii din câteva zeci de portrete. Furnicăturile au încetat odată ce au coborât la cel mai de jos nivel, iar Signa a fost uşurată să descopere că Thom Greve părea un loc cu totul nou în acea dimineaţă. Dispăruseră muzica şi rochiile de bal care umpluseră holurile, ca şi râsetele care plutiseră în urma lor.

Rămăsese în loc zgomotul liniştit al unei mături pe podeaua de marmură.

— Ţine minte, nu-ţi irosi timpul! a îndemnat-o Marjorie când Signa a zăbovit prea mult timp pe scări, studiind decorul ciudat care predomina în toată casa: scara, care părea să fi fost sculptată dintr-un copac; sfeşnicele de fier în formă de cuib de pasăre; şi, cum Signa continua să le studieze, una în formă de cap de vulpe; şi un candelabru cu braţe care arătau ca nişte ţepi.

Cel care proiectase acest loc avusese un suflet ciudat. Un suflet, a hotărât Signa, care se rugase ca această casă să fie bântuită.

Şi cu siguranţă dorinţa îi fusese îndeplinită.

În timp ce se străduia să o urmeze pe Marjorie prin casă, Signa încă îşi mai simţea corpul sfârşit după întâlnirea din noaptea ce trecuse. Au ajuns în salon – o cameră la fel de grandioasă ca oricare alta din conac, dar poate mai bine luminată de cele două ferestre în arcadă. Pereţii erau de un galben-unturiu, mai strălucitor chiar şi decât rochia îngrozitoare a Signei, şi erau perfecţi pentru a capta lumina. Atingeri mai feminine împodobeau încăperea, lipsite cu totul de armonizare cu etajul de deasupra, mai masculin. Se puteau vedea elegante vârtejuri sculptate în muluri, un covor cu modele strălucitoare şi perne florale delicate, cu ornamente dantelate. Pe aceste perne stăteau Pcrcy şi Blythc, sorbind din ceşti aburindc de ceai.

Blythc nu arăta cu nimic mai bine decât în scara dinainte, având în continuare pielea palidă şi trupul prăbuşit, dar şi o nouă ascuţime în ochi, precum şi o dorinţă de a se aşeza pe canapea şi de a-şi sorbi ceaiul – şi dc-a nu mai fi blocată singură în odaia ei, chiar dacă mâinile îi tremurau de fiecare dată când îşi ducea cana la buze.

— Sora mea dragă a spus că s-a trezit întinerită, a spus Percy în momentul în care ochii surprinşi ai lui Marjorie s-au oprit asupra fetei. M-am gândit că un pic de aer proaspăt şi de companie i-ar putea face bine.

Gura lui Marjorie a devenit o linie subţire. în loc să se certe totuşi, Marjorie s-a întors şi a deschis ferestrele, lăsând să intre acrul proaspăt.

— Foarte bine, atunci! Poate că ai dreptate!

Signa stătea mai dreaptă în prezenţa verişorilor ei. Era numai de-o zi la Thom Grove şi deja se simţea ca şi cum le-ar fi făcut amândurora o primă impresie oribilă. Voia să le demonstreze ce poate, deşi se străduia să facă asta în ciuda pleoapelor grele de oboseală şi a nevoii de a căsca.

Spirite bătrâne încăpăţânate şi îngrozitoare! Nu voia să se gândească la Lillian, la morţi sau la orice altceva în afară de lecţiile ei şi de noua familia cu care trăia acum. Voia să înveţe, să-i impresioneze şi să le dovedească că e pregătită să înceapă

următoarea fază a vieţii sale. Una în care spera să aibă mult mai multe legături cu cei vii – şi mult mai puţine cu cei morţi.

Dându-şi părul pe spate, s-a adunat şi le-a zâmbit verişorilor ei.

— Mă bucur să văd că sunteţi amândoi bine în dimineaţa asta!

— Şi noi! a spus Percy, în timp ce Blythe şi-a aşezat ceaşca de ceai pe farfurioară şi apoi în poală.

— Ai mai avut vreo guvernantă, domnişoară Farrow? a întrebat-o Marjorie, aşezându-sc pe un mic puf rotund în faţa Signei.

— Având în vedere manierele ei, aş zice că nu, a murmurat Blythc cu nasul în jos, înghiţind în sec când Marjoric i-a aruncat o privire aspră.

— Vrei să spui că ale tale sunt mai bune? a întrebat guvernanta.

Blythc s-a încruntat, în timp ce Signa a simţit un val de ruşine

fierbinte şi arzătoare. Să fie ca a naibii dacă avea de gând să o lase pe Blythc să vadă că o duruseră cuvintele ci.

— Am avut guvernante în trecut..., a spus Signa. Din când în când.

Orice ar fi crezut Marjorie despre acest răspuns, nu a arătat-o.

— Iar lecţiile?

în loc să recunoască cât timp trecuse de când nu mai avusese o lecţie ca lumea, Signa a spus:

— Ştiu să citesc şi să scriu. Şi aritmetică, de asemenea.

Doar elementele de bază, având în vedere că nimeni nu stătuse vreodată suficient de mult timp cu ea ca s-o înveţe mai mult decât atât.

Buzele lui Marjorie s-au arcuit într-un zâmbet de invidiat.

— Şi muzică?

Cum nu voia să le dea verişorilor ei muniţie suplimentară ca s-o tachineze, admiţând că nu cânta decât foarte rar, Signa a spus:

— Cred că sunt o ascultătoare minunată.

Blythc a tuşit în cană, în timp ce Percy a îmbrâncit-o cu cotul, acoperind-o cu propriile chicoteli.

Marjorie i-a ignorat pe ambii Hawthomc.

— Bine, am reţinut! De ce să nu începem cu asta, atunci? Cu cititul la prima vedere şi cu lecţii de pian.

Oricât de frustrant ar fi fost, Signa fusese batjocorită destul de-a lungul vieţii, aşa că-şi putea ignora verii cu uşurinţă. A dat din cap şi s-a şi imaginat stând în conacul pe care avea să-l deţină într-o zi, aşezată la un pian şi cântând cu o graţie

perfectă. Visul ei

oi oi Im ilcsclusi ¿1 fost însă de scurtă durată, căci un val dc răceală t-a coborât |>c şira spinării.

— Domnişoară I'arrow?

Vocea lui Marjorir venea dc departe.

Signa nu o putea *vedea* pe Lillian, dar sunetul slab al plânsului «c lupta să îi litre atenţia.

firi spirite, şi-a spus Signa, prefacându-sc că nu aude. Cândeste-te ***le*** *viitorul* ***tău!*** *Lt munco pc cart trebuit s-o depui pentru a debuta în înalta societate Oatnmii normali nu vorbesc cu morţii, Signa.*

Şi totuşi, nu se putea abţine să nu asculte. Se părea că şi ceilalţi auziseră sunetul, pentru că Blythe rămăsese nemişcată. Ceaşca de porţelan i-a alunecat din mâini şi i-a căzut în poală, iar ceaiul fierbinte i-a pătat rochia. Percy a sărit în picioare, tresărind, şi la fel şi Marjorie.

— Doamne, domnişoară Hawthome!

Guvernanta i-a făcut semn lui Percy.

— Ajut-o pe sora ta să se întoarcă în odaia ei şi chcam-o pe Elaine! Blythe va avea nevoie să-şi schimbe rochia. Şi, dacă tot pleci, încearcă să-ţi găseşti ceva mai bun de făcut în timpul ăsta, Percy. Amândoi ne distrageţi prea mult atenţia.

Marjorie a aşteptat ca Percy s-o conducă afară din cameră pe sora lui – ai cărei ochi erau încă năuciţi şi neliniştiţi –, înainte de-a se întoarce spre Signa.

— Aşadar, acum nu mai contează nimic din toate astea, şi nu mai ţine cont de sunet. Este doar vântul.

A luat-o pe Signa dc mână şi a condus-o spre banca neagră şi elegantă a unui pian cu coadă extraordinar de frumos, care probabil că costase cât întreaga casă a mătuşii Magda, dacă nu chiar mat mult. Nu era nici măcar o umbră de praf pe el.

— întotdeauna se aude mai tare în perioada asta a anului. Suni de parcă diavolul însuşi ar fi călcat în picioare afară.

Signa ştia toarte bine că vântul nu avea nimic de-a face cu sunetul. deşi n-a putut decât să încuviinţeze din cap. S-a aşezat, lup. tându-se ai tendinţa dc-a se face cât mai mică în scaunul ei, în timp ce Marjorie i-a îndreptat spatele şi gâtul, aşezându-i mâinile în poziţia de pornire pe clape.

— Să începem prin a exersa gamele, a spus Marjorie.

Oasele Signci protestau într-o poziţie atât de ţeapănă şi începuseră deja s-o doară. Dar dacă de asta era nevoie pentru a da viaţă viziunii ci şi pentru a-şi asigura locul în societate, avea să o facă. Signa a apăsat pe prima clapă şi a trebuit să-şi ascundă o strâmbătură când degetul i s-a ridicat ud. Fiecare bucăţică din ea a înţepenit, iar muşchii i-au împietrit, pentru că nu era nimic pe pian. Şi totuşi, când şi-a ridicat degetul, a văzut noroi pe el şi viermişori minusculi care ieşeau dintre clape.

— Gamele tale, Signa! a îndemnat-o Marjorie, fără să dea vreun semn că ar fi văzut ce se întâmpla sub degetele elevei sale.

Nu a văzut că picioarele Signei se afundau în noroiul care nu era acolo sau că degetele ei deveniseră nişte beţişoare în jurul cărora se încolăceau viermii.

Mesajul lui Lillian era clar ca lumina zilei – Signa trebuia să se grăbească şi să găsească grădina, altminteri acest spirit nu avea să se odihnească niciodată.

Dar, până atunci, Signa s-a întărit şi a apăsat în continuare pe clapele murdare de noroi, refuzând să se oprească din cântat.

ZECE

AU TRECUT ORE PÂNĂ CÂND SIGNA A IEŞIT AFARĂ, tNTIN2ÂNDU-ŞI spatele dureros şi lăsând vântul s-o biciuiască. Acrul era răcoros, dar orice putea fi înfruntat cu eşarfa ci şi c-o burtă plină de ceai cald. Corpul i s-a bucurat de răcoare după ce petrecuse atât de mult timp la lecţii.

Într-o singură zi, aproape că uitase de contrastul puternic dintre interiorul şi exteriorul proprietăţii. Aici era un loc de basin – înconjurat de câmpii nesfârşite cu iarbă îngălbenită, de flori sălbatice care împânzeau pământul şi de aurul frunzelor împrăştiate pe jos. După-amiaza era liniştită; niciun corp nu dansa înăuntru sau afară din casă. Niciun străin dichisit. Cu toate că Signa nu ştia ce pregăteau bucătăresele, un miros de aluat şi de dulce încălzea acrul din jurul ei, iar stomacul a început să protesteze, în ciuda faptului că Marjorie o îndopase cu mai multe chifle decât fusese în stare să mănânce.

Dar urma să fie timp pentru dulciuri mai târziu, când mâinile ei nu aveau să mai fie pline de noroi – viermi şi pământ care nu erau cu adevărat acolo.

Vino în gradina turn si salvtaz-o!

Signa *trebuia* să meargă în acea grădină, dar, mai întâi, trebuia s-o găsească.

în spatele proprietăţii se aflau câmpii prăpăstioase şi nesfârşite- în faţa ci, garduri vii bine îngrijite şi o plantaţie de arţari. Şi mult dincolo de Tltorn Grove se vedea un rând de copaci care marca începutul pădurii. Nicio urmă de grădină la vedere.

Signa ar tî putut crede că spiritul se jucase cu ca, dacă nu ar fi fost conversaţia ci cu Sylas din urmă cu două zile – acesta îi spusese câ. pe vremuri, lucrase în grădină cu Lillian. Şi deşi Signa nu era prea încântată de ideca de a-i cere ajutorul, el era totuşi cea mai sigură opţiune. Având în vedere diferenţa de clasă atât de mare dintre ei, cu siguranţă că n-ar fi îndrăznit s-o denunţe pentru că îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Aşa că Signa şi a luat la plimbare rochia cea galbenă şi hidoasă şi şi-a croit drum pe gazonul îngrijit până la grajduri, ţinându-şi tot mai strâns fustele pe măsură ce se apropia de animalele care pufneau şi băteau din copite. Caii din Thom Grove erau creaturi masive, cu părul lucios de toate culorile – de la negru fără pată, la alb pur şi castaniu bogat. Păreau să se simtă confortabil în grajdurile lor spaţioase, dar Signa nu prea avea încredere în barierele de lemn care îi reţineau. Dacă aceste animale ar fi voit să iasă, ar fi fost suficient de isteţe ca să se elibereze singure.

Signa a început să iscodească prin grajd, plimbându-se în vârful picioarelor, înconjurată de cai care-şi întindeau gâtul spre ea în încercarea de a-i atrage atenţia. Unul dintre ei a mers atât de departe, încât a ciupit-o de umăr, iar Signa s-a tras înapoi ca să-i dea un bobârnac apăsat peste nas.

— Nu-nu, nu merge aşa ceva! l-a admonestat ea, netezindu-şi umărul rochiei. Să mângâi aşa o femeie nu este o calc de-a o face să-ţi dea atenţie.

Calul a pufnit, indignat. Era mai mic decât ceilalţi, deşi nu parca mai tânăr. Pe când părul celorlalţi strălucea, al lui era de un maro tern, de culoarea caramelului ars. în comparaţie cu ceilalţi, era slab şi cumva ciudat.

— Ei bine, i-a spus ca, cu mâinile în şolduri în timp cc-l privea, nu eşti tu prostuţ?

Drept răspuns, calul şi-a întins gâtul ca s-o ciupească de umăr încă o dată. Signa era la jumătatea pasului, trăgându-sc în spate ca să scoată pânza din gura calului, când cineva a început să râdă. Era un sunet bogat, care i-a dat Signei mici fiori pe şira spinării. L-a recunoscut într-o clipă.

Signa s-a întors, căci nu-l auzise pe Sylas apropiindu-se. Era la fel de surprinzător

de înalt ca întotdeauna, iar părul său negru era dat pe spate acum, punându-i în evidenţă liniile frumoase ale feţei. în ciuda aerului rece de toamnă, Sylas purta doar pantaloni şi o tunică de bumbac cu mânecă lungă. Era deschisă la guler, cu mânecile suflecate peste braţele puternice – ca şi cum ar fi fost la muncă, deşi cizmele şi mănuşile închise la culoare abia dacă aveau vreo pată de murdărie pe ele. Erau dintr-o piele extrem de fină – şi extrem de bine întreţinute pentru un grăjdar.

Sylas şi-a sprijinit braţele de o stivă de baloţi de fân. Lângă el, în alertă, stătea un câine de vânătoare mare şi cenuşiu, cu urechile ridicate şi capul înclinat.

— Nu ştiam că familia Hawthome are un câine, a spus Signa în lipsă de altceva, enervată că limba ei se arăta atât de timidă şi amorţită în faţa acestui tânăr.

Oricât de nepoliticos ar fi putut el să fie, din pricina lipsei din- totdeauna a oricărei companii masculine de vârsta ei, Signa avea dificultăţi – mai mari decât ar fi vrut să recunoască – să poarte o conversaţie.

— Oh, da! a spus Sylas. E o bestie. Dresată să ucidă pe oricine ar intra pe moşie.

Signs a ftoit un pa» agitat înapoi. I).»r, în r11pa următoare, *rii-* wlt «t-a ll«al limba să-l alătur afară din gură şi a-a răsucit ferim pt «pair Signa a anim al o pfivirr răirr Sylaa,

— **Am «pia i i a Inel dresat, a rostii lănăml. Nn *ei* ar fi avul- tai vrmdat* Si îmi apaitinr mir, nu rrlor din familia Hawihnmr. Numrlt Im r«ir (nindry.**

Sigiu a-a aplrral, xlipinlnd Inirta nfrrili dr Ciundry. **A** început aj rida rând râmele. gâfâind, s-a răsucit sâ-i lingă mâna. Signa iţi d»nv innndrauni un animal de companie... Orice creatură ar fi liw huni. dr tapi. Visase să aibă o pisică... sau un câine de vini- man Ouat şi un şobolan ar fi fost de ajuns, atât timp cât i-ar fi umil companie. Dar, având în vedere cât de des se muta, nu îndriz- nur ai crari unul, de tramă că i s-ar fi putut întâmpla ceva sau că vreunul dintre tutorii ei ar fi refuzat s-o lase să-şi ia animalul de . •Hiijunir cu ea la noua casă. Nu se gândise niciodată prea mult la un cal. având în vrdetr mărimea animalului, deşi presupunea că ar fi I.Ml un companion la fel de grozav.

— Călăreşti, domnişoară Farrow?

Vocea lui Sylas era rece ca vântul din jurul lor, tachinând-o în timp te ca toi încerca să îndepărteze botul insistent al calului din parul ci.

— Fari să ai un talent înnăscut.

— Ah. da. aproa)>e uiiasrm re maniere uimitoare ai.

Signa şi-a imul o mână (iesle păr, p-iitru a se asigura că rămăsese luai la lot ul lui.

— A în tul muli iiin(> de când n-am mai fost în preajma cai- loi.

Răposatul meu unchi avea câļiva, ilar au fost vânduţi când a inulil. lai el n-a fost niciodată pica încântai să îi călăresc. Deşi ai lui nu riau dual alâl dr mari.

— (ăliiuul na o pasiune (ie care cei doi stăpâni o împărtăşeau.

Sylas a linul la calul raie se juca cu Signa şi i-a pus palma pe

bol. Acesta s-a liniştii miedul, respirând mulţumit.

Stăpânul Hawthomc vine rar să-i vadă acum, dar el este cel responsabil pentru aceşti cai. întotdeauna a iubit lucrurile frumoase.

Sign.i a anincat o privire la calul cel mai mic şi pisălog, iar Sylas a rSs.

— Această creatură este liafwin, o frumuseţe aparte. Se spune că a fermecat-o pe Lillian pe vremuri – l-au cumpărat de la un han vizitat în timpul unei vacanţe de vară. E un cal destul de amuzant, dar capricios. Face ce îl taie capul.

Svlas Thorly, bărbatul care o terorizase o zi întreagă cu ciudăţeniile sale, era topit după un cal ciudat şi un câine de vânătoare mare şi cenuşiu care părea pe jumătate lup. Signa n-ar fi bănuit niciodată asta.

— Am venit să călăresc, a spus Signa, hotărâtă. Vreau să văd grădina lui Lillian.

O străfulgerare de surpriză a traversat faţa lui Sylas înainte de a da din cap.

— Alege-ţi un cal, atunci! Nu pe Balwin – e la rând să fie plimbat, dar îi place să-şi testeze călăreţii.

— Ce zici de ăla?

Signa a arătat spre un armăsar negru, superb, a cărui blană era atât de strălucitoare, încât părea udă.

— Ce-âi zice să încercăm una dintre iepele mai bătrâne? Cum ar fi cea albă de acolo, din dreapta?

Sylas a arătat spre un cal alb şi solid, dar ochii Signei s-au îndreptat în schimb spre o superba iapă aurie de lângă ca. Era un pic mai înaltă, iar ochii ei erau mult mai vioi. A pufnit şi a bătut din copite într-un salut plăcut, ca şi cum ar fi invitat-o pe Signa să se apropie şi s-o salute.

— Dar ea? a întrebat Signa, în timp ce-i oferea calului palma ca să i-o miroasă şi să-şi plimbe buzele pe ea.

Sylas şi-a coborât bărbia.

— Ii... un cal prietenos, dar nu a mai ieşit de ceva vreme. Poate alegi un altul... Domnişoară Farrow, ce Faci?

— îl vreau pe ăstal

Signa desfăcea deja încuietorile de la boxă şi păşea înăuntru pentru a-şi lua calul, atrasă dc iapa aurie într-un mod pe care niciunul dintre ceilalţi nu i-l inspirase. Iapa a clipit din ochii ci de ciocolată la Stima şi a pufnit, plecând capul ca şi cum ar fi fost o ofrandă. Signa a acceptat ofranda şi şi-a trecut degetele peste gâtul catifelat al calului, scărpinându-l după urechi.

— E ceva *în neregulă* cu asta? a întrebat Signa, iar iapa s-a uitat la Sylas, de parcă ar fi aşteptat un răspuns politicos.

— Bineînţeles că nu.

Sylas a suspinat şi a luat echipamentul de pe peretele lateral al boxei înainte de a o urma pe Signa înăuntru pentru a pune şaua pe cal.

— Doar că Mitra a fost calul lui Lillian. Totuşi, era şi timpul să ai parte de-o plimbare cum se cuvine, nu-i aşa, fato?

A mângâiat gâtul iepei mult mai delicat decât se aştepta Signa – are s-a trezit că se uită fix la el, iar blândeţea din tonul lui i-a înfiorat pielea.

— Aşteaptă afară!

Vocea lui Sylas nu mai avea aceeaşi blândeţe când i-a vorbit Signei, care a tresărit.

— O pregătesc eu!

UNSPREZECE

CÂND SYLAS S-A AVENTURAT AFARĂ DIN GRAJDURI, UN SFERT DE oră mai târziu, purta o manta groasă, bleumarin, şi conducea nu un cal, ci doi, iar un câine de vânătoare gâfâia lângă el. Alături de frumuseţea sa aurită stătea Balwin, armăsarul roib cel sâcâitor, care acum se încăpăţâna să încerce să-i mănânce părul lui Sylas.

— Mi-ai adus opţiuni? a fost tot ce-a fost Signa în stare să întrebe.

Sylas, deşi ocupat să-l îndepărteze pe Balwin, a pufnit.

— Vin cu tine! Grădina lui Lillian este în pădure. E clar că nu ai mai încălecat de ceva vreme, iar dacă te-aş lăsa să mergi acolo fără escortă, domnul Hawthorne mi-ar lua capul.

Signa şi-a încleştat dinţii în semn de împotrivire. Ca şi cum i-ar fi simţit supărarea, Mitra s-a aşezat între ei şi a împins-o pe Signa cu greabănul. Signa, la rândul ei, a pus mâna pe gâtul calului, mângâindu-i coama moale. Cu vârful degetelor, îi simţea pulsul neslăpânit al vieţii – bătăile alerte ale inimii ei şi respiraţia inegală, nerăbdătoare.

Erau o pereche bine potrivită, fiecare dintre ele la fel de dornică să se elibereze şi să rătăcească. Dar Signa a ezitat când a

încercat să încalece calul. Oricât de înaltă ar fi f$_{osli}$ sc j,j,f|f n prea sus. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului Mitrei şi a incerta,' să se ridice, dar calul a nechezat şi a scuturat-o.

în spatele ci, Sylas a întrebat cu veselie în glas:

— Ai nevoie de ajutor?

Cu capul sus, Signa l-a ignorat şi a încercat din nou, agăţându-se zdravăn de cal, în timp ce încerca să îşi balanseze un picior în scări Mitra bătea pământul în timp ce Signa atârna de ea, alunecând şi refuzând să se recunoască învinsă.

— Doamne, încăpăţânată eşti!

De data asta, Sylas n-a mai întrebat nimic înainte de a-şi aşeza mâinile pe talia Signei, ridicând-o în şa. A făcut-o cu o singură mişcare de balans, ca şi cum Signa ar fi fost uşoară ca o pani Cu toate că inima Signei a tresărit, Sylas n-a părut să se sinchisească de atingerea atât de intimă. în timp ce-o bătea uşor pe ctupă pe Mitra, s-a asigurat că picioarele Signei sunt bine fixate în scări şi apoi l-a încălecat şi el pe Balwin.

Sub Signa, Mitra tremura de nerăbdare. N-a mai aşteptat o comandă înainte de a porni într-un trot atât de zguduitor, încât fata a început să alunece din şa. A apucat însă iute frâiele, aple- cându-se din talie ca să se stabilizeze. Apoi Sylas a ajuns lângă ea. plesnind cu un băţ pe crupa Mitrei. Signa a vrut să ţipe la el. căci lovitura lui făcuse calul să necheze şi să se mişte mai repede, deşi zdruncinătura s-a liniştit în câteva secunde.

Signa s-a aşezat mai dreaptă în şa, amncându-i o privite lui Sylas, ai cărui ochi scânteiau maliţioşi, în timp ce călăreau dc-a lungul câmpiilor, peste dealuri acoperite de flori sălbatice şi prin zone mocirloase care Ic încetineau caii. Se apropiau tot mai mult de păduri, până când pieptul Signei a început să ardă de dorinţa de-a ajunge odată.

Vino Îngrădim mm!Spiritul lui Lillian o trăgea, ghidând-o.
Vino în grădina mm!

Signci i sc făcuse pielea ca de găină pe braţe şi pe picioare. Nu mai văzuse niciodată un spirit atât de furios, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie terorizată de Lillian Hawthornc. Mai mult decât atât – deşi nu dorea să recunoască asta cu voce tare Signa simţea cum curiozitatea îşi înfige ghearele în ca. O marc ncorându- ită de piese de puzzlc pe care ar fi vrut să Ic pună în ordine.

Trebuia să alic ce voia spiritul de la ca şi cum de o femeie atât de tânără şi atât de frumoasă murise într-o grădină secretă, ascunsă într-o pădure îndepărtată din spatele conacului Thorn Grove.

Signa i-a dat uşurel pinteni Mitrei, iar calul a răspuns imediat. Fusese totuşi calul lui Lillian; poate că şi ea simţea atracţia.

În graba lor, l-au lăsat pe Sylas în urmă, care striga, încercând să-i oprească să se arunce cu capul înainte în pădure. Deşi Mitra se descurca desăvârşit pe câmpii, fără să se abată de la drumul ei, Sylas se lupta să-l îndemne pe rebelul de Balwin înainte. Vocea lui Sylas suna goală în urechile Signei, iar protestele lui se ştetgeau pe măsură ce se îndepărta. Signa nu aştepta – mi *putra* să aştepte. Pădurea i-a făcut semn, iar ea s-a afundat în pântecele monstrului, lăsându-i fălcile să se închidă şi să o înghită cu totul.

Pădurea a mistuit-o, îmbrăţişând-o cu atâta ferocitate, încât strigătele furioase ale lui Sylas şi galopul copitelor lui Balwin au dispărut, singurul sunet rămas fiind foşnetul moale al copacilor de toamnă, cu frunze de-un portocaliu de grâne şi de-un verde de miezul nopţii.

Nu a durat mult până când iarba îngălbenită s-a încurcat în jurul şosetelor albe ale Mitrei. Pădurea trăgea de fustele Signci şi de coama Mitrei, zgâriindu-lc pielea, flămânde de sânge. Signa a încercat să acopere calul cât a putut mai bine, dar crengile erau joase şi sălbatice, aşa că totul a fost în zadar.

Cu coada ochiului, a surprins o străfulgerare de alb atât de trecătoare, încât ar fi ratat-o dacă ar fi clipit. Aceasta a apărut din

nou câteva secunde mai târ/iu, undeva, spre dreapta, unde se rupseseră în două sau fuseseră tăiaţi. Signa a urmat ceea ce ţtl că e spiritul lui Lillian, care a condus-o într-un luminiş si |, poartă de lîcr încastrată într-un zid de piatră îmbătrânit de vreme A împins poarta, descoperind că în mijlocul ci era un lacăt acoperit de iederă şi vrejuri.

S-a bucurat că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă blestemul – toarte nepotrivit pentru o lady – atunci când a dat cu ochii de zidul grădinii, de trei ori mai înalt decât ea şi imposibil de escaladat chiar şi dacă ar fi stat pe spatele Mitrei. S-a agăţat de lacăt, iar frustrarea i-a crescut şi mai mult când acesta nici măcar nu s-a mişcat din loc.

Cum ar fi putut să găsească o cheie a unei grădini care în mod clar fusese abandonată de luni întregi? Nu ar fi putut nicidecum să ¡-o ceară lui Elijah, iar Sylas probabil că ştia deja că locul e închis şi o făcuse să umble după cai verzi pe pereţi doar pentru a râde de ea. Cu mâinile strânse pe frâie, Signa era pe cale să se întoarcă şi să-l găsească pe Sylas ca să-i spună vreo două de dulce, când a surprins o altă străfulgerare albă cu coada ochiului.

Lillian era acolo, privind, ascunsă în umbra porţii de fier. Avea pârul într-o nuanţă unturie, iar faţa îi era acoperită cu muşchi şi cu vrejuri putrede împletite care intrau în gaura deschisă, unde ar fi trebuit să fie o gură. Ochii goi priveau printre frunzele de iederă. Dar nu se uitau la Signa, ci în spatele ei, spre pământ.

Signa s-a întors, remarcând cunoscutele fructe mici şi negre de beladonă, iar, când a înţeles, a simţit că pieptul i s-a despicat în două.

în noaptea în care mâncase ultima dată beladonă, în noaptea în care vorbise cu îngerul morţii, se folosise de puterile lui ca de ale ei proprii. Şi dacă ar putea s-o facă din nou? îl văzuse trecând prin pereţi. îl văzuse dispărând în umbră, iar apoi închegându-se la loc, după voia lui. Era oare posibil să poată face şi ea asta?

Sigili» ii descălecat, strângând din dinţi la vederea fructelor de hcladonă, care o aşteptau jos, lângă cizme. Nu ar fi vrut să se apropie din nou de îngerul morţii până când nu ar fi găsit vreo cale de a-l distinge şi de-a pune capăt acestui blestem nenorocit. Dar dacă voia ca Lillian să o lase în pace, i se părea ca nu are de ales.

Cu groaza în stomac, s-a aplecat şi a cules fructele, umplându-şi buzunarele şi pumnii.

îngerul morţii s-a profilat în aer ca o furtună apropiată, întunecată şi

grea. Signa a simţit greutatea lui sufocând-o, avertizând-o. Chiar şi sunetul vântului a devenit la fel de tăios ca o lamă când lumea şi-a încetinit mersul în jurul ei, ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Dar îngerul morţii nu avea să o atingă. Niciodată nu o făcuse. Signa şi-a zdrobit cinci fructe pe limbă şi a aşteptat, cu sângele arzând şi fiorii coborându-i pe şira spinării. Nu a durat mult până ce otrava i-a cuprins măruntaiele. Până ce vederea i s-a tulburat, în timp ce fantasme ale pădurii se strecurau din umbre, înconjurând-o. Până când o putere fără seamăn s-a închegat în ea, invitând-o să vină şi s-o încerce, îngerul morţii sosise.

DOISPREZECE

Prezenţa îngerului morţii era ca un ger care o mistuia pe Signa până în măduva oaselor, un lac de gheaţă în care s-ar fi scufundat cu capul înainte. Dar, în loc să o lase să iasă la aer, el a îmbrăţişat-o în unde, nevrând s-o mai lase să plece.

— Bună, Păsărică! Ai venit să mă înjunghii din nou?

Vocea lui a fost un balsam care i-a liniştit pielea de găină de pe trup, iar Signa s-a înfuriat când şi-a dat seama de răspunsul corpului ei în faţa lui. Nu simţea mânie, nici frică, ci o curiozitate adâncă şi otrăvitoare, de care nu părea să se poată scutura.

— Spune-mi dacă pot folosi mai multe dintre puterile tale! i-a cerut ea.

Dacă el nu avea să ezite, atunci nici ea nu avea să o facă.

Signa şi-a ridicat bărbia şi s-a întors cu faţa la el. Sau, cel puţin, aşa credea că e, cu faţa la el. Era greu de ştiut care îi era forma. îngerul morţii era puţin mai mult decât umbrele copacilor, întunericul care zăbovea în colţurile unde nu putea ajunge lumina. Era nicăieri şi era peste tot, până când, încct-încet, umbrele sale au început sa se strângă de-a lungul pământului, mistuind poala

pădurii şi scăldând-o în întuneric, până când » ajuns el acolo. Fără chip, fără gură, doar forma unui bărbat care se profila deasupra ci.

— Spune-mi, Signa, a început îngerul morţii, ignorându-i cererea de mai devreme, te temi de mine?

Umbrele lui s-au strâns şi mai mult, până când silueta lui a devenit mai mică, mai puţin impunătoare.

— Cei mai mulţi oameni se tem de îngerul morţii. Se tem de el toată viaţa, deşi nu mă văd niciodată până la ultima lor suflare. Există o mână de oameni cu un ochi mai ager, desigur. Cei care ist petrec viaţa încercând să facă legătura dintre cei vii şi cei morţi şi care pot azvârli câte-o privire în spatele vălului. Dar când stau tn fata lor, chiar şi ei sunt destul de înţelepţi, încât să se teamă de mine. Şi totuşi, m-ai chemat de nenumărate ori. Mi-ai pus întrebări. Ai mers chiar atât de departe, încât ai încercat să mă ucizi.

Deşi erau cuvinte grele, Signa nu a ratat stropul de umor din ele. Asta a aprins în ea un infern înflăcărat şi furios.

— Oare sunt amuzantă pentru dumneata, *iommtlt*?

Signa a strâns din dinţi în timp ce umbrele dansau printre copaci.

— Uneori.

Vocea lui era doar cu puţin mai mult decât o şoaptă în vuietul vântului, deşi ea o auzea la fel de clar de parcă ar fi venit din propriile gânduri.

— Iar alteori eşti o nesfârşită enervare. însă întotdeauna eşti o fascinaţie.

Să vorbeşti cu îngerul morţii era ca şi cum ai fi ascultat o ghicitoare. Abia rezista să nu-şi dea ochii peste cap la cât bătea el apa-n piuă şi a trebuit să-şi mai spargă încă două fructe de beladonă pe limbă.

— Spune-mi dacă pot să fac mai mult cu puterile tale, a spus ea mai ferm de data asta, dar abia susurat, în caz că Sylas ar fi fost prin apropiere. Ai spus în acea noapte că poţi să-mi explici, aşa că fii-o! Repede!

Dacă îngerul morţii avea ochi, Signa îşi imagina că privea drept în ei.

Copacii au tăcut când a vorbit el:

— Aici, în acest spaţiu dintre cei vii şi cei morţi, s-ar părea că eşti în stare să faci mai mult decât să mă necăjeşti, Pâsărico. Nu-ţi cunosc abilităţile, dar cred că n-am avut parte decât do ceva superficial.

Signa a înghiţit teama care i se adunase în gât, căci suspiciunile i se confirmau.

— Cum este posibil aşa ceva? Cc-ai făcut cu mine?

Când pământul de sub picioarele ci s-a cutremurat, Signa a înţeles că pusese întrebarea greşită.

— Pentru că te grăbeşti să dai vina pe mine, vreau să se ştie că *cu* nu am făcut *nimic,* a spus îngerul morţii. Eu nu sunt responsabil pentru darurile voastre. Nu sunt responsabil pentru ceea ce i s-a întâmplat mătuşii tale, deşi uneori îmi doresc să fi fost. Lucrurile prin care te-a făcut să treci... Dacă nu ai fi vrut-o în viaţă, poate că aş fi luat-o cu mult timp în urmă.

— Faptul că vreau pe cineva în viaţă nu tc-a oprit niciodată.

Trupul ci era încordat ca un arc, gata să sară.

— Trebuic să cred că n-ai avut nimic de-a face cu morţile care mă urmăresc oriunde mă duc? Că eu sunt singura responsabilă pentru ele?

Noaptea s-a tras mai aproape când îngerul morţii a înaintat spre Signa.

— Nu ai nicio responsabilitate pentru acele morţi. Magda a fost prima viaţă pe care ai luat-o. Nici măcar eu nu mă aşteptam la asta.

Dacă ceea ce spusese îngerul morţii era adevărat şi nici măcar el nu se aşteptase ca asta să se întâmple, atunci...

— Cum?

Vântul însuşi părea si şoptească rispunsiil.

— Există un motiv pentru care poţi vedea spiritele, Signa. Evtslâ un motiv pentni caro poţi si traversezi zidul dintre viaţă şi moarte. Deşi nu am reuşit si confirm *Jr* re, se pare ci suspiciunile tale sunt corecte. Când eşti aici – odată cc ai traversat zidul şi eşti în stare si mi vezi se pare că ai acces la un arsenal de abilităţi asemănător cu al meu.

Era tare ciudat amestecul de uşurare şi groază pe care îl simţea Signa. La confirmarea a ceea ce făcuse, fierea i s-a urcat în gâtlej. Nictuna dintre celelalte morţi nu fusese din vina ei, ceea ce, desigur. era o uşurare. Totuşi, moartea Magdei *Jusisc* din vina ei. Mătuşa murise de mâna Signei – şi numai gândul ăsta a făcut-o să-şi dorească să se ghemuiască lângă cel mai apropiat copac şi să zacă acolo.

— Ascultă-mă! i-a şoptit îngerul morţii. în acea noapte au fost încălcate nişte reguli importante. Viaţa şi moartea sunt un joc al echilibrului, Signa. Un echilibru care trebuie menţinut mereu, altfel vei aduce haosul în lumea asta. Magda nu trebuia să moară în acea noapte. Când o viaţă este luată, alta trebuie cruţată. Ai înţeles?

Cuvintele lui, da, dar ce însemnau cu adevărat? Signa cu greu înţelegea ceva din toate astea. Suspinul îngerului morţii i-a atins obrajii în timp ce umbrele lui o înconjurau.

— Când ai ucis-o pe Magda, a explicat el cu vocea obosită, a trebuit să-i las viaţa unui alt om care ar fi trebuit să moară în aceeaşi noapte. Lui Blythc i-am

lăsat-o.

Ochii ei s-au ridicat brusc.

— Blythc ar fi trebuit să moară?

Deşi întâlnirile lor fuseseră scurte, Signa văzuse cât de înflăcărat şi mândru era sufletul lui Blythe. Fata era prea tânără, prea inocentă şi prea plină de voinţă ca să moară înainte de a avea şansa să trăiască cu adevărat. Deşi Signa ştia că nu ar fi trebuit, că nu era corect, gândul că moartea mătuşii Magda o salvase pe Blythe a făcut-o să se simtă... mai bine.

Era ceva ce ar fi fost dispusă să facă din nou, dacă avea de ales.

— Ai salvat-o pe Blythe?

— *Tu* ai salvat-o pe Blythe, a corectat-o îngerul morţii. Desi ai ucis-o pe-o alta ca s-o faci. înţelegi ce-ţi spun, Signa? Totul are un preţ.

O bună bucată de vreme, Signa a fost prea captivată de cuvintele lui ca să poată vorbi.

Ea o salvase pe Blythe!

Nu o condamnase pe Blythe la o moarte subită. N-o blestemase, n-o ucisese, nu fusese motivul suferinţei ei. Mai degrabă, pentru prima dată, Signa *salvase* pe cineva.

Cu mintea răscolită, şi-a apăsat mâinile pe pieptul agitat, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească inima. în acest spaţiu dintre viaţă şi moarte, ea avea puterile Seccrătorului. Dacă asta era adevărat pentru a lua şi-a da viaţă, atunci ce altceva putea să facă? În mintea ei se contura o idee, deşi avea nevoie să afle mai multe înainte de a o pune în aplicare.

— Lillian m-a contactat aseară, a recunoscut Signa btusc, vorbind în şoaptă, de parcă spiritul ei ar fi putut auzi.

— Nu sunt surprins, a spus el. Acţiunile tale au salvat-o deja o dată pe fiica ei. Tu şi Blythe sunteţi legate acum.

— Ai ştiut că se va întâmpla asta? a întrebat Signa, mai curajoasă decât se simţise vreodată, în timp ce privea în adâncurile umbrelor lui. Ai ştiut că voi ajunge aici, la Thom Grovc?

— Ştiam că Blythe avea să moară în acea noapte, aşa cum ştiam şi că Hawthorne sunt ultimele tale rude rămase. Am cruţat-o pentru ca tu să fii binevenită aici, deşi nu pot să-i înlătur bolile.

Poate că nu era înţelept să-l provoace pe îngerul morţii, dar nu-i păsa.

ni *lr virat bineveniţi sau tu eşti motivul pentru care • 0.. «i, r (r vrljitorit ai Aruncat asupra familiei l lawthornc ca

«A m* ft-erptr?

Nu ■* fmt nu io vrJjitorif, i a spus el. Am grăbit doar toată

*• a m o «naoare. În ciuda a ceea ce poţi crede despre mine,

ST» ' i fu în siguranţă şi într-un cămin stabil. Dacă aş fi ales pe

iti mcvi în loc do Blytbc, oportunitate asta ar fi fost pierdută.

Ni*na a digerat înlonnaţia, neştii nd cc să creadă. Nu *părea* să mintă,

; r din nou. era îngerul morţii. Parcă el inventase înşelăciunea.

— Lillian mă aşteaptă.

S-a întors cu faţa la porţile grădinii.

— Acolo, în interiorul grădinii.

Grădina încuiată.

— Şi cum ai de gând să intri?

Din nou, în vocea lui a răsunat cel mai enervant amuzament.

— Să te catari pe iederă? Cred ca mi-ar plăcea să privesc asta. Signa l-a ignorat. Dacă ceea ce îi spusese el era adevărat, iar ca

chiar avea capacitatea de a-i deţine puterile, atunci exista o calc. Dacă el putea deveni imaterial – dacă putea deveni o umbră, atunci *cc* o oprea pe ea? Signa avea o singură ezitare: nu ştia cum să folosească astfel de puteri. în noaptea în cate o omorâse pe mătuşa Magda, nu intenţionase să-i facă nimic altceva femeii decât s-o ţinâ departe.

— Poţi să treci prin pereţi? a întrebat Signa. deşi credea că ştie deja răspunsul.

— Pot trece prin orice, a venit răspunsul intrigat al îngerului morţii.

— Vasăzică, dac-aş dori să trec prin poarta grădinii...

— Ar trebui pur şi simplu să invoci puterea, să-ţi clarifici intenţia şi s-o faci.

— Şi cum rămâne cu corpul meu? a întrebat ca. Voi rimii'.r întreagă sau mă voi transforma într-un spirit?

Ri»ul îngerului morţii ,1 fost ca un tumult care a zgud$_{UI[}$ pământul.

— Vei ivi mâne în întregime tu însăţi. Nu trebuie decât si fi, aici. cu mine, de cealaltă parte a zidului. De ce nu faci o încercare?

N-a prea avut de ales.

Trăgând adânc aer pe nas, Signa a încercat să-şi adune pute- nlc – ceea ce părea ridicol, având în vedere că nu putea simţi nimic si încă mai credea pe jumătate că totul e doar o minciună pusă la cale ingenios – şi a alergat spre gratiile groase de fier ale porţii grădinii

Spre surprinderea ei, nu s-a izbit cu capul de poartă. Dar nici nu a reuşit să treacă *prin* ea. Cel puţin nu în întregime.

Copacii s-au scuturat, iar pământul s-a cutremurat când râsul îngerului morţii i-a înfiorat oasele Signei. Nici măcar nu fusese sigură că el ar fi putut să scoată un astfel de sunet, deşi, la auzul lui, a simţit căldura urcându-i-se în obraji. Pentru că era blocată în poarta grădinii, cu jumătatea din faţă în interioml grădinii şi jumătatea din spate încă lângă îngerul morţii.

Simţea că era ceva tare *înăuntrul* ei. Un metal rece şi muşcător, care i se lovea de măruntaie. Mâinile îi tremurau de absurditatea a ceea ce se întâmplase, simţindu-se ca şi cum ar fi fost tăiată pur şi simplu în două.

— Am uitat să menţionez! a adăugat îngerul morţii cu vocea dară ca o pajişte însorită. Dacă puterile talc sunt la fel ca ale mele, atunci abilităţile noastre sunt centrate pe intenţie. Poţi să faci once vrei, însă dacă te îndoieşti de tine fie şi-o secundă... Ei bine...

îngerul a râs din nou, iar Signa nu a putut să nu observe ci şi stelele au clipit odată cu sunetul, ca şi cum şi ele o găseau ridicoli.

Cât de multă putere, se întreba ea. avea îngerul mort.,? Ş, ciri putere avea *tai*

Signa s-a grăbit să-şi mai bage câteva fructe de belaJ.”U gură, căci nu voia să descopere ce s-ar fi putut intim,,*U .U* a ar ti revenii la materialitate în această stare – sau, poate şi mai rău, dacă ar lî fost descoperită de Sylas.

— Ai de gând să mă ajuţi, a şuierat ea, sau pur şi simplu o să stai acolo şi-o să continui să râzi, grămadă inutilă de umbre ce eşti?

Râsul îngerului morţii a încetat.

Ei, hai. Păsărică! Trebuie doar să ceri ajutor – şi al tău va fi.

Supărarea clocotea în ca, revărsându-se.

— Scoatc-ntă de aici înainte să...

— înainte ca fructele tale să slăbească şi să devii iar complet muritoare? Sau înainte ca băiatul ăla să te găsească cu fundul în sus?

Deşi Signa nu-l putea vedea, s-a liniştit la atingerea umbrelor care ¡-au îngheţat pielea.

— Nimeni nu a îndrăznit să-mi vorbească în felul în care o faci tu. De ce eşti atât de politicoasă cu ceilalţi? Atât de modestă şi de blândă, şi totuşi atât de îndărătnică atunci când vorbim? Roagă-mă cu amabilitate, Signa Farrow!

Signa şi-a dat ochii peste cap.

— Poate pentru că, ori de câte ori eşti în preajmă, cineva tot sfârşeşte

prin a muri.

Dar era mai mult decât atât. Poate pentru că îngerul morţii nu putea exista – pentru că el *nu arji trebuii* să existe, iar Signa nu era pe deplin convinsă că nu era un produs al propriei imaginaţii. Cineva pe care îl crease în singurătatea ei, ca o modalitate de a explica lucrurile ciudate care i se întâmplau.

Sau poate pentru că îngerul morţii era real, iar Signa se simţea prea în largul ei când îl avea în preajmă. Cu toate prefăcătoriile lăsate deoparte, cuvintele ci au devenit mai ascuţite şi mai veninoase. Posibil să fi fost din cauză că nu mai avea nevoie să-l impresioneze. Nu avea nevoie de bună-cuviinţă şi nici să-şi gândească de două ori fiecare gând şi acţiune. Cu el, nu era nevoie să se prefacă.

Poare că, pur şi simplu, aşa era ca.

— M-ai urmărit? a întrebat ca.

— Mi se pare ca faci ca timpul să treacă mai repede. Altfel, mi plictisesc şi obosesc – şi pe cine altcineva pot să tachinez?

Răspunsul lui a surprins-o – atât de obraznic, atât de îndrăzneţ!

Ura cât de tare o tulbura.

— Având în vedere că mă găseşti atât de fascinantă, ar fi bine să mă ajuţi să ies din asta înainte de-a mă materializa şi de-a începe să sângerez din cauza *barelor de fier* care îmi străpung *organele intern.*

Îngerul morţii aştepta, nemişcat, răbdător şi clar mult mai amuzat decât ar fi trebuit să fie, până când Signa a adăugat cu amărăciune un laconic:

— *Te rog!*

— Aha, aşa e mai bine! Mă bucur să văd că înveţi!

Era în faţa ei acum, iar umbrele au întins spre ea... au întins... o mână? Signa nu văzuse niciodată ceva cât de cât omenesc la îngerul morţii, dar era, într-adevăr, o mână învăluită în umbre. O mână care a ezitat în aer o clipă, înainte ca degetele să i se încolăcească în jurul degetelor ei. Viaţa din jurul lor s-a oprit, ţinându-şi respiraţia.

Şi lumea a început să respire când îngerul morţii a tras-o în grădină.

CRADINA nu era atât de moartă pe cât se aşteptase Signa. Primul lucru pe care l-a auzit când a intrat a fost zgomotul liniştit al unui şuvoi de apă, la care se alătura un cor de broaşte care orăcăiau. Solul era bogat şi gata pentru toamnă, cu o abundenţă de omag violet, crizanteme roşii şi portocalii, panseluţe cu un miez purpuriu profund care se revărsa peste petalele galbene, hamame- lis îmbobocit şi zeci de plante uimitoare pe care nu le mai văzuse niciodată. Vizavi de ele se aflau rânduri de ierburi uscate, necosite, şi, mai în spate, tufişuri de mătrăgună. Deşi neîngrijită, grădina nu părea părăsită cum era cea a mătuşii Magda. Strălucitoare în soarele de la apus, grădina asta părea vie şi sălbatică, plină de vrajă.

Signa a încercat să-şi imagineze cum ar fi putut arăta în timpul unei zile călduroase de vară, mm s-ar fi bucurat Lillian de cântecul păsărilor şi de zumzetul insectelor, în timp ce stătea întinsă în iarbă, la soare. Sau poate la un picnic.

TREISPREZECE

Lillian, Ullian, Lillian. Numele zumzăia prin aer, ca şi mm grădina îi deschidea calea, îndemnând-o pe Signa să meargă înainte.

— A fost o moarte liniştită?

Era aceeaşi întrebare pe care Signa i-o pusese lui Sylas. Dedau asta însă a mers direct la sursă.

îngerul morţii s-a oprit lângă ca, iar tensiunea vibra în aer.

— în ciuda a ceea ce pari să crezi despre mine, nu sunt un monstru. Deşi durerea nu poate fi evitată întotdeauna, încerc să fac moartea liniştită atunci când pot. Nu pot să-i iau pe toţi în starea lor cea mai fericită, dar încerc.

Spre surprinderea ei, Signa a constatat că îl crede.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Lillian?

— Nu-mi amintesc fiecare viaţă, Păsărico, pentru că sunt mult prea multe, aşa că nu pot să-ţi spun mare lucru. Ceea ce ştiu este că acesta a fost locul ei cel mai drag din lume şi că este îngropată în spate, lângă iaz. Vrei să te duc la ea?

Signa s-a înfiorat.

— Da, te rog!

îngerul morţii a condus-o pe Signa prin grădină ca şi cum ar mai fi fost pe-acolo de sute de ori. în timp ce îl urmărea, ea se întreba cât timp fusese bolnavă Lillian. De câte ori fusese atât de aproape de uşa îngerului morţii, încât el stătuse în grădina asta, cu ea, aşteptând să vadă dacă Lillian îl va chema totuşi?

Deşi verde de alge, iazul zumzăia de viaţă. Era un loc plăcut, cu frunze de arţar căzute şi crini care creşteau de-a lungul malului. Broaşte mici şi maronii se îngropau în pământul umed sau se ascun- drau intre pietricelele dimprejur. în apă se aflau peştişori mărunţi, iar în fata iazului stăteau două bănci de stejar, acoperite amândouă de muşchi umed. I Jincolo de bănci, ascuns în spatele lor, se afla mor-mântul, acoperit ai un buchet de flori putrezit şi cu mult muşchi.

— Ai grijă când vorbeşti ai Lillian!

Vocea îngerului morţii îşi pierduse orice urmă de veselie.

— Spiritele au nevoie de multă energie, aşa că nu comunică prea des cu ce. vn. Dar dacă un spirit este totuşi suficient de firrios, atunci ar putea încerca *să* te posede.

Pani atunci, Signa nici măcar nu ştiuse că acest lucru c *posibil.* Si apoi, lui îittălnisc niciodată 1111 spirit atât de răuvoitor ca Lillian. Aşa ci a trebuit să se adune preţ de câteva clipe înainte de a se apropia de mormânt. Î11 drum spre el, a rupt unul dintre crini de pe nilpina lui şi l-a aşezat cu grijă lângă buchetul ofilit.

— Tu mi-ai spus să vin! .1 şoptit Signa, mângâind cu o mână pământiii, lată-mi aici, Lillian! Vino şi spune-mi ce vrei!

l-a îngheţat inima, apoi frigul i-a inundat pielea, înţepând-o ca o mie de ace. Fierea îi ardea gâtlejul.

Când şi-a ridicat privirea, Lillian plutea peste marginea apei.

Gura ei nu mai era o gaură neagră, iar buzele îi erau pline acum şi aveau forma unei inimi. Era acoperită de băşici şi răni, iar Signa era sigură că limba femeii încă era o masă de came putrezită dacă ar fi încercat să vorbească, dar, în cele din urmă, părea mai umană.

Presupunând că oamenii pot să strălucească alb-albăstrui şi să plutească deasupra pământului.

Îngerul morţii a făcut un pas înainte, oferindu-i mâna spiritului. dar ea s-a îndepărtat de atingerea lui, ca şi cum ar fi fost otravă, rezistând invitaţiei lui în lumea de dincolo.

— Nu poţi să o iei, pur şi simplu? a întrebat Signa, iar îngerul morţii s-a crispat, ca şi cum chiar şi sugestia ar fi fost de ocară.

— Nu voi face aşa ceva împotriva voinţei ei. Va veni când va fi pregătită.

Şi-a înclinat capul şi, cu asta, s-a retras în umbrele sale.

Când au rămas doar ele două, Lillian a schiţat un zâmbet. Dar bietele ei buze erau prea crăpate şi prea crude ca să facă faţă mişcării, iar una dintre răni s-a deschis, lăsând o dâră de sânge negra pe bărbie. Chiar dacă spiritul a observat-o, nu i-a păsat de ea.

Signa era bucuroasă că niciunul dintre cei din familia Haivthomc nu o putea vedea pe Lillian în halul ăsta. Tot ceea ce era legat de ca era a amintire a faptului că morţii nu aveau ce căuta în lumea celor vii. Lillian i-ar fi îngrozit chiar şi pe cei care o iubeau cel mai mult.

— Lillian! a şoptit Signa.

Daci spiritul nu era în stare să folosească cuvinte, trebuia să facă totul cât mai simplu pentru ca.

— îţi dai seama că eşti moartă?

Din experienţa ei, multe spirite nu recunoşteau niciodată acest lucru si continuau să se comporte ca şi cum ar fi fost încă în viaţă. Totuşi, spre surprinderea ei, Lillian a dat din cap.

Bine! Era un început bun!

— Doctorii au spus că era o boală. Ai fost bolnavă mult timp?

Faţa spiritului s-a schimonosit, iar starea de spirit i-a devenit sumbră. A plutit apoi până la mormânt şi s-a aplecat spre iedera care acoperea pământul, luând o bucată din ea cu amândouă mâinile. Privind-o pe Signa pe sub genele irizate, Lillian a rupt iedera în bucăţi într-o clipită, iar Signa a simţit că i se încordează muşchii gâtului.

— Secerătorule! a strigat Signa, fără să-şi ia ochii de la Lillian. Ştii cum a murit Lillian? I-ai văzut boala?

El a prins contur, sprijinindu-se de un copac, şi a răspuns cu un ton care nu trăda nimic:

— Mi-e teamă că nu ştiu mai mult decât ştie ea.

Halal ajutor! Signa a gemut, încercând să-şi liniştească bătăile inimii. Lillian continua să rupă iedera, apoi s-a oprit brusc la vederea unei pietricele de lângă mormântul ci. Lillian a apucat-o şi, cu mâinile tremurând, a scrijelit un singur cuvânt pe pământ, cu o caligrafic atât de dezordonată, încât abia dacă era lizibilă: itris.

Cuvântul a avut un asemenea efect, încât a fost nevoie de fiecare gram de determinare al Signei pentru a rămâne pe loc, chiar dacă mintea ei o îndemna s-o ia la fugă.

— Ai... ucis pe cineva? a întrebat ca. IacareLillian s-a încruntat.

Spiritul a arătat spre rănile de pe buzele ci, apoi spre ca însăşi, iar Signei i s-a tăiat respiraţia când a înţeles.

III

Dacii Lillian spunea înlr-adcviir ceea ce credea Signa, atunci situaţia urma să se schimbe incredibil de mult şi să fie mult mai complicată dcc.ît orice lucru cu care Signa şi-ar fi dorit să aibă de-a face. 0 parte din ea ar fi vrut să se întoarcă şi să o rupă la fugă acum, înainte ca lucrurile să meargă mai departe. înainte de a afla un

secret pe care nu voia să-l afle.

Dar Signa nu se putea îndepărta. Nu-şi putea mişca picioarele, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Aşa că, în loc să fugă, s-a silit să întrebe:

— Lillian, încerci să-mi spui că ai fost ucisă?

Aruncând pietricica, Lillian s-a întors spre Signa, încuviinţând cu putere din cap. De îndată, Signa a început să pună toate lucrurile cap la cap. Moartea subită, vizitele nereuşite ale doctorului, spiritul furios... şi acum...

— Blythe! Se întâmplă din nou, nu-i aşa? Orice... *oriiini...* te-a ucis, s-a întors după fiica ta. E adevărat?

Lillian a dispărut, apoi a reapărut lângă un mic tufiş de bela- donă din partea opusă a grădinii. Signa a ţâşnit spre ea şi şi-a deschis pumnul, unde mai avea încă vreo câteva fructe, acum pe jumătate zdrobite. Le-a întins spre Lillian, ai cărei ochi s-au înnegrit când Signa a întrebat:

— Otravă? Crezi că ai fost otrăvită?

Spiritul lui Lillian s-a legănat cu o tresărire violentă. Stăpâ- nindu-şi tremuratul, Signa a îndrăznit să adauge:

— A fost cineva de la Thorn Grove?

O altă tresărire violentă. Rănile de pe buzele lui Lillian se înrăutăţiseră, trecând de la violet la un negru stricat, înainte de a se deschide şi a-i lăsa sângele să se scurgă de pe buze pe bărbie şi apoi să-i murdărească partea de sus a rochiei. Trupul ei a fost cuprins de spasme, iar capul i s-a clătinat într-o mişcare furioasă şi terifiantă.

— Cine? a întrebat Signa, în timp ce ochii lui Lillian se lumi- nan, strălucind. A fost unul dintre bucătari? O menajeră? Preceptorul? A lost cineva de încredere?

— Ajunge!

îngeral morţii era acolo, lângă Signa, iar umbrele lui o mistuiau. trăgând-o înapoi.

— Nu-i presa pe cei morţi, Signa! Ea nu ştie!

Avertismentul lui a venit însă prea târziu. Gâtul spiritului s-a îndoit şi s-a rupt după ce şi l-a smucit dintr-o parte într-alta, tremurând. scuturându-se, răsucindu-se. Sângele a început să ţâşnească din gura lui Lillian, iar lumina lunii i-a scos la iveală limba zdrobită şi sfâşiată în timp ce-şi azvârlea capul rupt pe spate şi scotea un ţipăt atât de strident şi de pătrunzător, încât a îngenuncheat-o pe Signa. Vântul a biciuit apa din iaz şi a azvârlit broaştele care orăcăiau în copaci, pătând ramurile curate cu sângele lor.

îngerul morţii se aşezase în faţa ei, iar umbrele lui ca o armură o fereau de măceL

— Ce se întâmplă? a rostit cu greu Signa, cu mâinile peste urechile care-i ţiuiau, încercând să privească pe lângă el.

— Ai mers prea departe!

întunericul s-a extins în jurul lor, creând o barieră.

— Spiritelor năbădăioase nu trebuie să le fie reamintite ultimele lor clipe. Nu ştii niciodată cum ar putea reacţiona.

Signa s-a aplecat la marginea umbrelor, privind cum Lillian şi-a băgat degetele pe gât şi şi-a apucat grămada îngrozitoare de came carc-i era limba. Şi-a înfipt în ea unghiile murdare şi pline de pământ, rupând bucăţi întregi de came. A aruncat fărâmele însângerate pe jos, iar apoi şi-a întins iar ghearele după altele, ca şi cum ar fi încercat să-şi smulgă propria limbă ai totul.

Deodată, vântul s-a liniştit, iar gâtul lui Lillian s-a răsucit înapoi la locul potrivit. Ochii i s-au îndreptat către Signa, apoi către

bucăţile slâşiatc din limbă, caic dispăreau deja. Către copacii pătaţi de sânge, unde mai multe broaşte zăceau înţepenite.

Apoi s-a uitat la Îngerul morţii, iar ochii i s-au umplut de lacrimi negre şi însângerate.

Apoi Lillian a dispărut, iar tensiunea din aer s-a destrămat şi ea.

Îngerul morţii şi-a retras umbrele, în timp ce Signa s-a târât spre cel mai apropiat copac şi a început să verse. în corpul ei era o răceală de necontrolat, iar mâinile îi tremurau, deşi le sprijinea de trunchiul copacului ca să-şi păstreze echilibrul, în afara grădinii, Mitra a nechezat la auzul unor alte perechi de copite în depărtare.

— E timpul să plecăm! a fost tot ce-a spus îngerul morţii în timp ce o apuca de umăr, trăgând-o pe Signa în picioare şi condu- când-o înapoi prin grădină.

— Ştii cine a făcut-o?

Cuvintele au căzut din ea, puţin neclare.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune. Nu sunt atotştiutor, Signa. Când ating o persoană, văd crâmpeie din viaţa pe care a trăit-o. Dar ştiu doar ceea ce ştiu şi ei – şi, deşi Lillian bănuieşte o crimă, nu ştie cine este în spatele ei.

Gundry râcâia în faţa porţii. A încetat adulmecatul imediat şi a privit în sus, scoţând limba când a văzut-o pe Signa strecurându-se prin poartă. S-a uitat şi la îngerul morţii şi a început să dea din coadă.

— Te poate vedea?

După tot ce văzuse în acea zi, n-ar fi fost chiar atât de surprinzător. Văzuse şi înainte spirite care interacţionau cu animalele, dar îngerul morţii i se păruse întotdeauna un pas mai departe. Cineva care nici măcar nu trebuia să fie real.

— Toate animalele mă pot vedea, a spus îngerul morţii, mângâind câinele pe cap.

1 s-a părut că poate zări o urmă de zâmbet în umbrele lui, dar, când Signa a clipit din nou, el s-a făcut nevăzut.

Erau atât de multe... Atât de multe lucruri pe care nu le ştia! Atât de multe se întâmplaseră, încât abia le putea aduna înţelesul. Ea avea puterile îngerului morţii.

Lillian fusese ucisă.

Şi acum, pentru a o salva pe Blythe, era de datoria Signei să descopere cine o făcuse.

PAISPREZECE

CANO SYLAS A GÂSIT-O, SIGNA SE SPRIJINEA DE MITRA, STRÂN- gându-i frâiele ca să se poată ţine pe picioare. Părul lui Sylas era ciufulit şi plin de frunze şi crenguţe, de parcă ar fi căzut în tufişuri. Sub el, Balwin părea încântat şi nicidecum gâfâind.

— Domnişoară Farrow!

Sylas a respirat a uşurare.

— N-ar fi trebuit s-o iei aşa din loc!

— Nu-i vina mea că n-aţi putut ţine pasul, a reuşit să îngai- me ea.

Şi-a şters apoi gura cu dosul palmei şi a luat câteva înghiţituri de aer rece, lăsându-l să-i inunde plămânii şi să-i răcorească pielea. Nu îşi dăduse seama până atunci că interacţiunea cu un spirit putea avea un efect atât de mare asupra ci, dar, aşa cum era acum, abia îşi putea ridica braţele. Nu mai putea s-o simtă pe Mitra lângă ea, susţinând-o. Nu mai putea simţi *nimic.*

— Signa?

Vocea lui Sylas era slabă.

— Eşti bolnavă?

— Cam da, a reuşit ca să spună. Cred că... Cred că am mâncat ceva stricat.

Nu se putea opri din tremurat, nu putea opri apăsarea frigului din adâncul oaselor ci. Nu se putea gândi la nimic în afara faptu- lui că trebuiau să se grăbească pentru că ucigaşul lui Blythe era în libertate undeva, în Thorn Grove.

Signa a gemut când Sylas a tras-o în sus pe spatele lui Balwin. A vrut să protesteze când braţele bărbatului s-au înfăşurat în junii taliei ei pentru a o aşeza în faţa lui pe şa, deşi, aşa cum era, abia dacă putea să vadă bine. A încercat să nu tresară la atingerea lui. A încercat să-i primească ajutorul şi şi-a amintit faptul că nu mai putea face rău nimănui acum, când beladona i se stinsese din sânge.

— Dacă ai cumva de gând să-ţi pierzi stomacul pe undeva, a avertizat-o el, să ai grijă să nu fie pe cizmele mele.

Nu l-a promis nimic. Se simţea de parcă cineva ar fi lovit-o în tâmple cu o bâtă de crichet. Stomacul ei ameninţa să se golească în orice moment şi, deşi Sylas îşi scosese mantaua şi o aşezase peste ea, tot nu se putea opri din tremurat.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Oricât de blânde ar fi fost acţiunile lui, vocea lui Sylas avea o tentă dură.

— Te îmbolnăveşti des sau doar atunci când dispari ca să te zbengui prin pădure?

— Cu greu aş numi asta zbenguială, a replicat Signa, încolă- cindu-şi degetele în mantaua primită. Şi nu, nu se întâmplă des. Cred că am văzut ceva în pădure.

S-a botărât să strecoare o bucată de adevăr în fraza următoare, doar cât să pară un pic dezorientată.

— M-am simţit... de parcă ceva din pădure mă chema.

Cum pieptul lui era lipit de spatele ei. i-a simţit corpul încor- dând-se. Obrajii i s-au încălzit, iar ca a încercat să nu se gândească

|,i ,-St ,|f nepotrivită era situaţia asta sau la cât de puternice erau coapsele lui strânse în jurul ei, ci la cum de lui părea să i se fi tăiat respiraţia.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu r nimic de care să te îngrijorezi...

— Pot să judec asta singură, i-a tăiat-o ea, sim;indu-se cura- ţoasâ cu Sylas într-un mod în care nu prea avea ocazia să fie. Orice ar fi. spune-mi!

0 bucată de vreme, singurul sunet a fost foşnetul frunzelor sub copitele cailor. Signa s-a răsucit să se uite la el, iar când ochii lui iumuni i-au întâlnit pe-ai ei în lumina delicată a lunii, a simţit că i se usucă gura.

Totul la acest bărbat o iritase atunci când se întâlniseră prima dată. Acum însă lucrurile erau frustram de... opuse. Ochii i-au căzut pe tunica lui cu mânecile suflecate, pe umerii largi, pe răscroiala cămăşii, care lăsa să se întrevadă o fărâmă din pieptul lui... Apoi şi-a ferit ochii ca o adevărată domnişoară care era – pretă- cându-se că el nu-i înfierbânta pielea în aceeaşi măsură în care o făcea să vrea să-l ia la pumni.

Sylas, din fericire, nu părea să-i observe lupta.

— Sunt unele zvonuri despre Thorn Grove...

Şoapta lui era la fel de enervantă ca pădurea întunecată care îi înconjura.

— Zvonuri pe care am vrut să ţi lc spun în ziua în care tc-am luat, dar nu am ştiut cum. Dacă ai fi avut unde să te duci în altă parte, poate că aş fi făcut-o.

Au trebuit să se ferească pe sub crengile care îi zgâriau şi, când una era gata să rupă mâneca mantalei împmmutatc, el s-a oprit ca s-o ajute să se descurce cu degete iscusite. în clipa în care a fost eliberată, Signa s-a clătinat înainte în şa şi şi-a dres vocea.

— Ce spuneai?

Nu putea decât să sc roage ca pielea ci să nu se fi înroşit toată.

1*1 s-a încruntat puţin, dar a continuat totuşi:

— Spuneam că servitorii pretind că pot auzi o femeie plân-gând noaptea. Unii refuză să sc plimbe pe coridoare după lăsarea întunericului, pentru că se vorbeşte în şoaptă de o fantomă. 0 femeie

blondă într-o rochie albă, care îi priveşte o clipă şi apoi dispare. Iar domnul Hawthome... El e cel mai rău. Cred că el o şi aude. Probabil că de-asta nu doarme, nu mănâncă, nu mai face mare lucru.

— în afară de-a organiza serate, a adăugat Signa.

Cele mai fastuoase şi mai îndrăzneţe despre care auzise ea vreodată.

— Pentru a îneca sunetul strigătelor ei, îmi imaginez, l-a apărat Sylas. Pentm a o ţine la distanţă şi pentru a uita. îi cunosc pe cei din familia Hawthome de multă vreme şi te asigur că n-a fost întotdeauna aşa.

Ştiau despre spiritul lui Lillian, deci! Se putea să nu fi fost în stare s-o vadă, dar ştiau că era acolo. Trupul Signci s-a lipit dc-al lui în timp ce ea a tras adânc aer în piept. Atât de uşurată era, că, dacă ar fi avut energie, şi-ar fi aruncat braţele în jurul lui Bahvin şi l-ar fi sărutat între ochi. îngerul morţii îi spusese că existau oameni care puteau să arunce câte-o privire în spatele vălului celor vii. Deşi ei probabil că n-o puteau vedea pe Lillian aşa cum o vedea ea, ştiau totuşi că sunt bântuiţi. Dacă cineva ar fi crezut că Signa vede spiritul lui Lillian, nimeni n-ar fi clipit măcar.

Norocul, se pare, se hotărâse în cele din urmă să îi facă o favoare.

— Dar tu?

Se simţea mult prea bine aşa, prăbuşită peste Sylas, dar nu putea face nimic în privinţa asta, deoarece epuizarea îi înmuiase oasele

— Crezi în fantome, domnule Thorly?

Nu mă lua dc nebun, domnişoară Farrow! într-un loc ca Tltorn Grove, cum aş putea să n-o fac?

Cuvintele astea erau ca o muzică dc basm; niciodată Signa nu auzise ceva atât dc dulce!

— Atunci vei înţelege când spun că am fost forţată să plec dc jve moşie şi în pădure în scara asta.

— Oricare ar fi motivul, trebuie să fii mai atentă! Nu te-ai oprit din tremurat de când te-am găsit.

Şi, pentru a-şi sublinia spusele, Sylas a aranjat iar mantaua în jurul ci.

— Dacă se descoperă că s-a întâmplat asta şi că nu am raportat, îmi voi pierde slujba. Loialitatea mea nu este faţă de tine, ci faţă de angajatorul meu. Aşa că, dacă vrei să îmi asum acest risc, va trebui să-mi dai un motiv întemeiat.

Signa îşi tot îmboldea creierul să toarcă o poveste atât de cre dibilă şi totodată atât de măiestrit spusă, încât să poată scăpa de situaţie fără să-i arate prea mult, dar o dureau tâmplele, iar gura îi ardea de dorinţa de-a *spunt* pur şi simplu. Să spună şi altcuiva ce se întâmplă, astfel încât să nu fie nevoită să treacă prin asta singură. Era ceva la Sylas şi la felul în care vorbea – atât dc realist şi de direct – care o făcea pe Signa sS simtă că el ar putea s-o creadă. Pentru acelaşi motiv pentru care, în jurul lui, petalele ci s-au desfăcut puţin. Fusese capabilă să spună ce gândeşte iară ca el s-o ia la fugă. Ca să nu mai vorbim de faptul că Sylas admisese deja că, în opinia lui, spiritul lui Lillian bântuia proprietatea Hawtnome.

Răsuflarea pe care a scos-o era atât de ascuţită, încât Mitra şi-a fluturat urechile.

— Dacă îţi spun, a şoptit Signa, trebuie să juri că nu mai spui niciunui alt suflet!

Se părea că Sylas era la fel de stăpânit de curiozitatea ca Signa. Cu un zâmbet în glas, s-a aplecat spre ea şi-a spus:

— Promit!

— *Nimănui?* Chiar dacă mă crezi ridicolă?

— Deja te cred ridicolă, a cugetat el ai voce tare, înainte ca Signa să se întoarcă şi să-l privească chiorâş. Bine, da, sunt de acord să nu spun niciunui singur suflet de pe acest pământ orice ai avea de

spus. Acum, ai de gând să continui cu suspansul ăsta? Gata cu el!

— Am vrut să-i găsesc mormântul.

S-a uitat la ea cu blândeţe.

— Eşti fascinată de macabru, domnişoară Farrow?

Nu exista un mod simplu de-a spune lucrurile. Signa a făcut singurul lucru pe care l-a putut – a ridicat din umeri şi a zis:

— Am un motiv să cred că Lillian nu a murit din cauze naturale. Că a fost ucisă şi că, dacă noi nu aflăm cine a făcut-o, va muri şi Blythe.

O bucată bună de vreme, ţipătul îndepărtat al unei bufniţe a fost singurul răspuns primit. Signa s-a ghemuit în sine în timp ce asculta, aşteptând ca, după ce traversau câmpiile, să-l vadă pe Sylas fugind la cel mai apropiat doctor şi cerându-i ca Signa să fie luată de-acolo. Spre surprinderea ei însă, primul lucru pe care l-a întrebat a fost:

— *Noi?*

Signa şi-a trecut degetele peste coama lui Balvvin. Nu voise să spună asta, dar acum, că o faaise... Devenise evident că era o situaţie mai complicată decât orice ar fi putut ea să gestioneze singură. Avea nevoie de ajutor, iar Sylas ştia despre Thom Grove. Ştia despre *familia Hawlbonu* şi avea acces la personal într-un mod în care ea nu ar fi avut niciodată. El putea să o ajute.

N-a fost nevoită să dea un răspuns până când n-au ajuns la grajduri. în timp ce-o ajuta să coboare de pe Balwin, ea l-a prins pe Sylas de mână. El a tresărit, iar, pentru o clipă, Signa s-a temut că efectele bcladonei erau încă puternice. Că poate încă mai avea acces l.i puterile ei şi cit îi furase viaţa. Dar amândoi purtau mănuşi, iar el o privea cu ochi întunecaţi şi curioşi.

— Vreau să-mi spui tot ce ştii despre familia Hawthorne! l-a îmboldit ea. dându-şi scama că vorbise prea tare în agitaţia ci doar când Sylas s-a aplecat ca să-i pună rapid un deget pe buze – o atingere suficient de intimă pentru ca gura ci să se usuce.

— Domnişoară Farrow, lucrez în grajduri.

S-a uitat în spatele ei, asigurându-sc că nu se uita nimeni în timp ce-o trăgea înăuntru.

— Nu c treaba mea să bârfesc despre cei care mă plătesc...

— Ţi-am văzut cizmele, domnule Thorly. Am văzut cum te îmbraci şi este evident pentru oricine se uită la tine că vrei să fii mai mult decât un grăjdar.

Ceva a sclipit în ochii lui. Ceva de care Signa s-a agăţat... şi a făcut-o să continue:

— Imaginează-ţi ce s-ar putea întâmpla dacă o salvezi pe Blvthe! Dacă pui capăt bântuirilor lui Lillian şi îi redai lui Elijah liniştea sufletească. Dacă mai păşeşti vreodată în grajduri după asta, va fi ca să-ţi încaleci propriul cal. Nu va mai trebui să munceşti vreodată.

Sylas a desfăcut frâiele şi şeile cailor, iar fruntea lui încnmtatâ arăta cât de repede i se învârteau rotiţele.

— în cazul în care vei fi descoperit şi vei fi pus pe liber, oricare ar fi motivul, a adăugat ea ca să îndulcească ipoteza, te voi angaja eu însămi în momentul în care îmi voi revendica moştenirea. Foloseşte-ţi poziţia ca să mă ajuţi, domnule Thorly! Fii confidentul meu, fii urechile mele, iar viitorul tău va fi mult mai mult decât munca la grajduri.

— Te pricepi la vorbe! a răspuns el.

Odată ce caii au fost închişi la loc în boxele lor, iar echipamentul rânduit, el s-a cocoţat în vârful unui balot de fân şi-a întrebat:

M-ai plăti din buzunarul tău ca să te ajut să rezolvi o crimă pentru o familie pe care abia ai cunoscut-o?

Familia Hawthome a fost bună cu mine, a răspuns Signa în ciuda privirii lui cercetătoare, fixându-i micuţa cicatrice de pe sprânceană. în plus, nu c ca şi cum aş duce lipsă de bani.

Râsul lui a fost doar niţel mai mult decât o răsuflare dezorientată.

— Presupun că ai dreptate. Foarte bine, atunci! Avem o înţelegere, domnişoară Farrow!

Signa a încercat să nu lase să i se vadă surpriza. întotdeauna ştiuse că banii înseamnă putere. Că sunt totul pe lumea asta. Şi, totuşi, a fost pentru prima dată când a văzut pe propria piele ce mare influenţă aveau. Şi-a îngăduit un moment ca să-şi relaxeze umerii şi să se bucure de uşurarea că nu va mai fi singură în povestea asta. Ştia prea puţine lucruri despre familia Hawthome şi avea prea puţin timp la dispoziţie ca să se descurce singură. *Avta mvit* de cineva ca Sylas, iar el avea multe de câştigat Banii fuseseră întotdeauna ceea ce voiau oamenii, iar dacă de bani era nevoie pentru a-i obţine ajutorul, atunci aşa să fie!

— Spune-mi tot ce ştii! I-a îndemnat ea din nou. Există cineva care n-o plăcea pe Lillian?

— Era multă lume care n-o plăcea pe Lillian, a zis Sylas şi şi-a trecut o mână prin părul negru ca noaptea. Ai văzut tu însăţi averea familiei. Şi aş paria că ai văzut ce înseamnă gelozia şi lăcomia, şi ce pot face din oameni, Oamenii nu trebuiau s-o cunoască ca să n-o placă.

Se gândea cu marc amărăciune la ce se întâmplase cu părinţii ei, apoi la toate felurile în care o trataseră tutorii ei dc-a lungul timpului. Cu toate că prietena Signei, Charlottc, făcuse ca timpul pe care îl petrecuse cu unchiul ei să fie plin de amintiri plăcute, pe măsură ec creştea, se gândea tot mai mult la cât de des o lăsase singuri. La cum se folosise el de b.mii destinaţi îngrijirii ci pentru acumpăr* haine de lux şi cadouri somptuoase pentru iubitele lui. Îşi i'etrrcuse cele mai multe nopţi închisă în odaia ei, încercând să acopere zgomotele ciudate ale oaspeţilor pe care nu i se permisese niciodată sâ-i vadă.

Doar bunica Signei fusese cea care o iubise cu adevărat, în timp ce toţi ceilalţi îi râvniseră doar averea. Unii dintre ci fuseseră îndeajuns de

decenţi, încât să o hrănească şi să o încălzească, dar nu simţise niciodată că ar fi considerat-o cu adevărat o persoană. Niciodată nu se simţise altceva decât o fată invizibilă care trăgea după ea o sumă consistentă.

Văzând răspunsul de pe faţa ei, Sylas a dat din cap.

— Lillian a fost o femeie minunată, dar familia Hawthome va fi întotdeauna o ţintă, oricât de buni ar fi. Există oameni care ar ucide pentru bani, Signa. Oameni care vor înveli minciuni în cuvinte dulci şi în zâmbete şi mai dulci. Ar fi înţelept să-ţi aminteşti asta!

Se îndoia că asta ar fi o problemă. Fuseseră momente în viaţa ei când străinii îi arătaseră bunătate, asta era sigur. Până când o văzuseră vorbind cu un spirit sau auziseră zvonurile şi fugiseră. Chiar şi când avea să îşi capete moştenirea, nu-şi putea imagina că asta se va schimba – poate doar dacă avea să-şi facă rost de un soţ potrivit şi de un nume în societate.

Se putea?

— Dacă ceea ce spui este adevărat, a spus Signa, atunci de ce ar trebui să am încredere în tine? Ai fost de acord să-mi ici banii destul de repede.

Răspunsul lui a fost simplu. Ferm.

— Nu ar trebui să ai încredere în nimeni altcineva decât în tine însăţi, domnişoară Farrow. Dar, de dragul lui Blythe, am să te ajut. Să începem cu începutul – va trebui să te duc înapoi la Thom Grovc fără să creăm suspiciuni.

Sylas s-a ridicai în picioare şi i-a oferit mâna înmănuşatâ. Cu umerii încordaţi, Signa a acceptat. El a condus-o spre un câru. cior unde câinele lui de vânătoare, Gundry, stătea ghemuit în fân Gundry a mârâit când Sylas i-a făcut semn să se dea la o parte şi s-a aplecat să împingă mai mulţi baloţi de fân din drum. Signa nu s-a putut abţine să nu-i privească desenul muşchilor spatelui în timp ce lucra, profitând de lipsa lui de atenţie pentru a-i observa fizicul masculin. Din ce în ce mai mult, i se trezea interesul pentru el.

— Apasă-ţi palma deschisă pe dala aia!

În spatele locului unde fusese fânul era ascuns un perete de piatră.

Signa i-a urmat ordinele şi a apăsat piatra. Aceasta a făcut clic şi s-a mişcat sub mâna ei.

— Acum răsuceşte-o! a îndemnat-o el.

Când a făcut-o, peretele a alunecat, dezvăluind o cărare scăldată în întuneric. Fără lumini, fără sunet, doar un curent de aer şi un labirint nesfârşit în faţă.

Sylas a luat o lampă cu ulei de pe una dintre băncile de lucru ale grajdului. Gundry s-a ridicat, s-a întins cu un căscat şi a păşit lângă stăpânul său.

— Ţi-a arătat cineva tunelurile de intrare în Thom Grovc?

În timp ce Sylas a ridicat lampa, Signa a aruncat o privire la neantul din faţa ei. I s-a făcut pielea de găină.

— Niciodată! Unde duc?

— Astea? în cămara din bucătărie, a răspuns Sylas. Deşi sunt sigur că mai sunt încă o duzină de căi, cu ştiu doar câteva. Nu cred că mai sunt folosite, dar aceasta a fost menită să fie o calc de scăpare pentru servitori în cazul unui incendiu în bucătărie. Mai sunt şi altele, pe care servitorii le foloseau pentru a nu fi văzuţi de cei care locuiau în conac. Tunelurile sunt întunecate, dar te vor conduce în interiorul domeniului fără să fii văzută. Dacă cineva le găseşte ieşind din bucătărie, spune-le că te-ai plimb.

proprietate, că le-ai rătăcit şi că aveai nevoie de o gustare târziu în noapte, pentm că ai ratat cina. Acum, a zis el, strccurându-se pe sul' intrare şi păşind în tunel, apoi întinzându-i o mână, ai încredere în mine să te însoţesc?

Cuvintele păreau o capcană. Sylas o avertizase să nu aibă încredere în el. Să nu aibă încredere în *nlmnil.* Şi totuşi, ca se întinse spre el. dornică sâ-i simtă mâna atingând-o încă o dată.

— Nici măcar un pici

— Foarte bine, domnişoară Farrow! Acum să mergem!

Degetele lui s-au încolăcit în jurul degetelor ei şi a tras-o în tuneluri.

Potrivit lui Sylas, petrecerile de la Thorn Grove nu erau un eveniment rar.

— Puţine lucruri îi plăceau mai mult decât compania şi un motiv de sărbătoare, a spus el în timp ce păşeau încet şi cu grijă prin tuneluri.

Felul în care vorbea despre Lillian o făcea pe Signa să-şi imagineze pe cineva cu mult mai măreţ decât spiritul fantomatic pe care îl întâlnise. O făcea să se gândească la modul în care şi-o imaginase pe propria ci mamă – ca pe cineva făcut pentru lumina reflectoarelor. Genul de femeie care prindea viaţă sub strălucirea luminilor şi a muzicii. Al cărei corp era făcut să poarte o rochie de bal şi al cărei zâmbet îi fermeca pe toţi cei care îl priveau.

Asta l-a făcut mai uşor de crezut pe Sylas când i-a spus că toţi cei care o întâlneau pe Lillian se îndrăgosteau de ca – şi că nu fusese altfel nici cu Elijah.

— Bârfele spun că n-ar fi fost cunoscut pentru cavalerismul său şi nici că ar fi fost bărbatul unei singure femei, a şoptit Sylas. însă asta s-a schimbat când a întâlnit-o pe Lillian.

— Oare criminalul ar putea fi una dintre fostele sale iubite;

Signa şi-a mijit ochii, folosindu-sc de strălucirea slabă a lămpjj pe care o ţinea Sylas pentru a vedea încotro se îndreaptă.

— Poate! a zis el şi a ridicat lampa mai sus, încercând sâ-i

răspândească mai bine lumina. Am auzit că şi fratele lui Elijah ar fi avut o slăbiciune pentru Lillian, deşi rar ai fi găsit un suflet care să nu fi avut. Lillian spunea întotdeauna că Thom Grove e un loc prea frumos ca să-l păstreze doar pentru ei. Aşa că era mereu un du-te-vino de oaspeţi.

Signa a dat din cap, deşi în sinea ei ştia mult mai mult decât atât. Lillian murise otrăvită, singură, în grădina ei. Dacă era vreun lucru pe care Signa îl ştia despre beladonă, acela era că moartea venea repede dacă se consuma suficient. Cu toate acestea, Lillian fusese bolnavă luni la rând, ceea ce însemna că cineva îi dăduse otrava în doze mici, suficient de abil pentru a-i face moartea lentă şi dureroasă. Nu trebuiau să caute vreun trecător întâmplător cu o antipatie pentru clanul Hawthome; căutau pe cineva care avea timp pentru precizie. Cineva care avea acces frecvent la conac.

— Cineva din personal îi purta cumva ranchiună lui Lillian! a întrebat ea, rearanjând piesele de puzzle din capul ei.

— Nu! a răspuns Sylas cu fermitate. Toţi cei care au lucrat la Thom Grove cât timp a stat ea aici o iubeau pe Lillian.

Signa nu era convinsă că cineva putea fi iubit şi admirat atât de mult. Cu siguranţă, femeia trebuie să fi avut neînţelegeri ai *tinaa.*

— Ce poţi să-mi zici despre Elijah?

Sylas a clătinat din cap şi s-a gândit.

— Nu era apreciat atât de mult. Nu era vorba că nu-l plăceau; Elijah a fost întotdeauna un om de afaceri, în primul rând, şi orice altceva, în al doilea rând. îşi petrecea cea mai marc parte a timpului în biroul său sau la Grey's.

Signa şi-a amintit de o persoană care, în mod clar, nu-l displăcea pe Elijah. Signei nu-i scăpase modul în care Marjorie îl mângâiasc pe braţ sau cum îi vorbise cu o familiaritate nepotrivită pentru un membru al personalului. Totuşi, asta nu dovedea nimic. Dacă ceva se întâmpla între Marjoric şi Elijah, putea fi ceva recent.

Signa şi-a sprijinit o mână de peretele tunelului pentru a-şi găsi echilibrai, căci gândurile îi alergau prea repede pentru ca să mai fie atentă şi la paşii pe care îi făcea.

— Spune-mi mai multe despre slujba lui.

— Grey’s este o afacere de familie, a răspuns el. Cred că cei din familia Hawthorne sunt atât de implicaţi pentru mândrie, mai

mult decât orice altceva. A fost începută de străbunicul lui Elijah, Grev Hawthorne, şi a fost în familie de generaţii întregi, ceea ce le permite să aibă intrări la unii dintre cei mai bogaţi oameni din ţară şi din afara ei. în calitate de fiu mai mare, Elijah a moştenit-o de la tatăl său. El o conduce împreună cu fratele său, Byron, şi într-o zi o va trece lui Percy.

Signa a avut nevoie de o clipă ca să-şi amintească numele; ca să-şi amintească de bărbatul care le oprise pe ea şi pe Marjorie pe scări în prima ei noapte la Thom Grove. Cel care scosese la iveală ascuţişul de limbă al lui Marjorie – Byron. Fratele lui Elijah, care vorbea cu Percy în acea noapte. Acelaşi frate care avea o slăbiciune pentra Lillian.

— Byron nu are copii?

— Chiar dacă ar avea, Percy este cel mai marc fiu al lui Elijah şi totul va merge la el, a spus Sylas. Dar nu, nu s-a căsătorit niciodată.

Din ce în ce mai multe piese de puzzle i se amestecau în minte, dar nici măcar o singură pereche dintre ele nu se potrivea. Era ceva mai mult decât atât, ceva ce Signa nu vedea încă. Din fericire, aceasta era doar a doua noapte. Acum, că acceptase sarcina lui Lillian, poate că ar fi trebuit să aibă o şansă să doarmă fără ca spiritul să o deranjeze. Să se gândouri şi să o verifice pe Blythe ca să-şi dea seama cum era administrată otrava.

— L-am întâlnit pc Byron în prima mea noapte aici, i-a spus Sisna. Părea furios, deşi nu am reuşit deloc să-mi dau scama de ce.

Sylas a apucat partea din spate a mantalei împrumutate Signei şi a dirijar-o pe fată într-o parte înainte ca aceasta să se împiedice de-o mică groapă. A făcut-o fără efort, iar Signa s-a bucurat că în întuneric nu putea să vadă cât era de jenată. S-a uitat într-o parte la părul lui negru, răsfirat în jurul lui ca o aureolă întunecată, şi a băgat iar de scamă cât de voinic era. Ca un trunchi de copac ambulant, de fapt. Un trunchi de copac cu muşchi. Era uluitor!

Elijah nu s-a mai întors la club de la moartea lui Lillian,

a spus Sylas, iar colţurile gurii i-au schiţat un zâmbet când a surprins-o pe Signa cercetându-l. S-a tot vorbit că nu mai este apt să îl conducă, dar proprietatea lui îi revine exclusiv, iar el refuza să-l lase pe Byron să preia conducerea.

Dacă ce spunea Sylas era adevărat, atunci poate că acesta eta motivul pentru care Byron fusese la Thom Grove în noaptea în care sosise ea – ca să discute cu Percy. Să fi fost relaţia lui cu Percy

0 modalitate de a prelua el însuşi controlul asupra afacerii! Era pe punctul de a rosti întrebarea cu voce tare, când vârful cizmei

1 s-a agăţat de marginea unei alte gropi din pământ. Ar fi trebuit să se răstoarne – a simţit impulsul căderii şi se pregătea penau impact –, dar Sylas era acolo, în faţa ei, folosindu-şi mâna liberă ca s-o ţină de umeri, în timp ce faţa i s-a izbit de pieptul lui.

A rămas încremenită pe loc preţ de câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost un moment potrivit în care ar fi putut să-şi însceneze propria moarte – doar pentru a preveni necazuri suplimentare. În cele din urmă, a decis că merita ruşinea şi a ridicat foarte încet privirea spre el, dar fiecare oscior i s-a blocat atunci când a văzut că ochii lui fumuriu-cenuşii priveau drept în jos, înspre ea.

— I u nu te uiţi niciodată pe unde mciţi?

Yocc» lui CIA gravi fi vioaie.

— Ai fi puiul să ic răneşti.

Mă simt bine. mulţumesc!

Dc-atât de aproape, nu se putea abţine să nu se zgâiască la pistruii nsipiţi pe sub ochii lui.

Tc-ar supăra atunci să îmi dai drumul? Am ajuns!

Nu-şi dăduse seama că avea mâinile încleştate pe cămaşa lui si si-a eliberat imediat strânsoarea. Faptul că nu se topise pur şi simplu în pământ de ruşine era încă o dovadă a neputinţei ei de-a muri.

— îţi mulţumesc că m-ai însoţit, domnule Thorly! a reuşit să articuleze Signa.în timp ce se retrăgea şi îşi netezea rochia. Voi încerca s-o vizitez mâine pe Blythe şi să văd ce pot afla.

— Iar eu o să cercetez bucătăria în seara asta şi o să vorbesc cu bucătăresele.

Şi-a înclinat capul în jos înspre ea, iar obrazul drept avea o gropiţă pe care Signa n-o băgase de seamă până atunci.

— Dacă aflu ceva, îţi voi da semn!

în faţa lor se afla o uşă mică, încastrată în perete.

— Asta o să te ducă în cămară, i-a spus el. Somn uşor, domnişoară Farrow! Stai liniştită, vom lămuri până la capăt ce se întâmplă la Thorn Grove!

CINCISPREZECE

SIGNA A TREBUIT SĂ-ŞI FACĂ LOC PE LÂNGĂ UN SAC DE CARTOFI cam de aceeaşi mărime cu ea ca să ajungă prin uşită în camara. În timp ce îl dădea la o parte, acesta s-a răsturnat şi vreo duzină de cartofi au ajuns pe podea. Zgomotul căderii lor în liniştea nopţii părea suficient de puternic ca să zguduie tot conacul Thom Grovc. Şi-a blestemat ghinionul în timp ce punea totul la loc, ascunzând uşiţa tunelului din cămară. Şi-a smuls mănuşile, le-a vârât în corset şi s-a străduit să pară măcar pe jumătate ca şi cum ar fî fost pregătită să doarmă, în caz că cineva ar fi venit să vadă ce se întâmplă. Cum n-a venit nimeni, Signa şi-a strâns fustele şi a ieşit în vârful picioarelor prin bucătărie şi apoi prin salon. Ajunsese la baza scărilor, când o voce răguşită a strigat:

— Ce naiba faci trează la ora asta?

Signa s-a răsucit şi a dat de Hlijah Hawthome, uitându-se la ea prin uşa deschisă a salonului. Era îmbrăcat în cămaşa de noapte, deşi epuizarea de pe faţa lui arăta clar că nu dormise. Poate *chiar* de câteva zile bune, judecând după cearcănele proeminente

Tânăra şi-a înfăşurat mai strâns mantaua împrumutată, recunoscătoare întunericului că o ascundea cât de cât. O singură privire la fustele ei murdare de noroi, şi Elijali şi-ar fi dat seama că Signa nu ajunsese în pat încă.

— Bună seara, domnule!

Mintea ei a trecut în fugă printr-o listă cu toate scuzele posibile. ilar roate i se păreau greu de rostit.

— Am avut probleme cu somnul.

— Aşa ca tc-ai apucat să rătăceşti?

Ochii lui inteligenţi păreau să caute în spatele ei, spre bucătărie. iar Signei i-a îngheţat sângele în vene – Elijah ştia. Sau, cel puţin, bănuia. Aceasta era totuşi casa lui. Probabil că ştia fiecare dintre tuneluri. Totuşi, chiar dacă Elijah îşi dăduse seama, n-a suflat o vorbă despre asta. În schimb, i-a făcut semn Signei să se apropie de locul unde stătea, la o masă mică şi rotundă din faţa pereţilor de culoarea untului. Deşi Signa detesta culoarea, trebuia să recunoască faptul că încăperea era în general confortabilă, ceea ce spunea foarte multe, având în vedere că o putea admira chiar şi sub povara asprimii lui Elijah.

— Vino să te aşezi, copilă!

În faţa lui se afla un joc de dame şi, când Signa s-a aşezat, el a aranjat piesele.

— Ştii să joci?

— Da! a răspuns Signa, fără să precizeze că nu făcuse niciodată altceva decât să joace împotriva ei însăşi.

Avea sentimentul că exista un răspuns corect şi nu voia să rişte să piardă ocazia de a discuta cu bărbatul care-i stârnise cea mai mare curiozitate. Aşa că a întins mâna după piesele negre, având grijă să-şi ţină fustele bine ascunse sub mantie.

— înţeleg ce înseamnă să nu poţi dormi.

Elijaii a lăsat-o să facă prima mutare, iară s-o privească în timp ce cerceta tabla.

Mă tem că nu c o casă prea primitoare. Şi trebuie si te avertizez în legătură cu orice explorare, mai ales la ore atât de târzii.

Nopţile în acest conac sunt adesea dificile pentru cei slabi de înger.

Signa a aşteptat ca el să-şi mute pionul spre mijlocul tablei, apoi l-a mutat pe-al ei înainte de-a răspunde:

— Sunt conştientă de zvonuri, dar fiţi sigur că nu sunt slabă de înger. Să fie aceste fantome motivul pentru care v-aţi trezit şi dumneavoastră?

Bărbatul avea un tic nervos la falcă. Unul atât de rapid, încât i-ar fi scăpat dacă nu l-ar fi urmărit atat de atent.

— O auzi şi tu, copilă?

A sărit peste una dintre piesele ei, capturând mijlocul tablei.

— O auzi şi tu cum plânge?

Oricât de mult se străduia, nu putea auzi nici măcar o urmă de zgomot la Thom Grove.

— Nu aud pe nimeni, domnule! Nu în acest moment.

Elijah a rămas netulburat în timp ce ea încerca să-i înccrcuiască piesele.

— Vezi, aşadar, care este problema. Nu pot să dorm când o aud umblând pe aici, bântuind aceste săli, şi totuşi nu pot să închid ochii nici în absenţa ei, căci mă întreb dacă o voi mai auzi vreodată.

Elijah a mai capturat o piesă de la Signa, a cărei minte rătăcea aiurea, căci în întunericul umbrelor a văzut în sfârşit cu cine avea dc-a face – nu un nebun, aşa cum i se păruse prima dată când îl văzuse, nici cu un beţiv, ci cu un om care se rupea pe la cusături. Unul care abia dacă era capabil să-şi ţină bucăţile laolaltă. Elijah şi-a trecui o mână peste faţă, apoi peste coama încărunţită, prea lungă şi neîmblânzită pentru standardele societăţii.

Prea târziu şi-a dat scama că, deşi era în această stare, Elijah conducea conversaţia.

— Dacă aş fi simţit că am de ales, nu aş fi luat niciodată o altă pupilă.

bărbatul nu s-a uitat la ca când a spus asta, ci la piesele aşezate în tata lui, ca şi cum şi-ar fi aranjat propriul puzzlc.

Signa a lost luată prin surprindere de înţepătura amară pe care a simţit-o, auzindu-i cuvintele. Era normal ca Elijah să n-o fi vrut – venise ai pica multe bagaje, iar pentru Thom Grove nu era niciun beneficiu să

primească pe cineva cu o asemenea avere. Totuşi, faptul de-a o auzi spusă cu voce tare a durut-o mai mult decât voia să recunoască.

— Se citeşte isteţimea în ochii tăi, fato, a spus Elijah. Nu eşti atât de proastă, încât să nu-ţi dai seama că sunt un om care nu st-ar aminti să-şi pună haina dacă nu ar fi cineva care s-o facă pcntni mine. O zi aici este de ajuns ca să fi aflat, sunt sigur, că soţia mea a plecat şi că nici fiica mea nu e prea departe. Iar fiul meu... Doamne, fiul meu! L-am dezamăgit pe bietul băiat în prea multe feluri. Totuşi, dacă Lillian a mea ar fi ştiut de situaţia ta atunci când ţi-a murit bunica, ar fi cerut să te luăm la noi. A fost tare păcat că nu am ştiut de asta până de curând, pentru că ea ţi-ar fi oferit o viaţă minunată. Aşa era felul ei de a fi, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Primea aici pe oricine, şi îi şi iubea. în memoria ei, nu am avut de ales decât să te aduc aici.

Gura lui Elijah s-a închis brusc, ca şi cum ar fi hotărât că vorbise prea mult despre acest subiect. O umbră i-a traversat faţa şi a lisat-o pe Signa să-i captureze două piese.

— Am stat nouăsprezece ani fără vreun părinte, domnule, i-a spus ea. Nu am niciun interes să capăt unul acum. Vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce mi-aţi oferit, iar pentru mine, asta este suficient. Sunt destul de pregătită ca să mă descurc de una singură.

Spre surprinderea ci, Elijnh a râs. Era un sunet tăcut, abia diferit dc-un murmur.

— Şi cu credeam asta.

Signa nu a mai apucat să mai spună ceva, pentm că Elijah a curăţat tabla cu o ultimă mişcare. A rămas cu gura căscată când el a capturat toate piesele rămase dintr-un foc.

— Cei care joacă un joc de dame defensiv vor pierde întotdeauna.

Nu a aşteptat ca ea să se ridice în picioare. Nici nu i-a oferit o mână ca s-o ajute să se ridice.

— Noapte bună, Signa! Mă rog ca somnul să ne găsească bine şi să nu ne mai întâlnim aici mâine-seară.

Se părea că, dacă avea de gând să se întâlnească cu Sylas din nou după lecţii, trebuia să găsească un alt tunel. Asta, sau poate să înveţe să treacă prin pereţi până la urmă. Signa a aşteptat, uitându-se fix la tablă şi refacându-şi mişcările până cand sunetul paşilor lui Elijah s-a şters. Abia atunci s-a îndreptat spre scări.

Spre surprinderea bietei sale inimi, a constatat că nu e singură. Percy stătea pe ultima treaptă. Dacă părul lui nu ar fi fost strălucitor ca o flacără, atunci s-ar fi împiedicat de tânăra sa gazdă în întuneric.

— Percy!

Şi-a dus mâna la piept.

— Gr faci?

— N-am vrut să le sperii.

Vocea lui era o şoaptă.

— Coboram să beau ceva când v-am auzit pe voi doi şi am...

I ăoar... lartâ-mă că am tras cu urechea! A trecut atât de mult timp de când eu şi tatăl meu n-am mai avut o conversaţie adevărată! Aproape că uitasem că c capabil de aşa *ceva!*

Umerii lui s-au lăsat ca o floare ofilită.

Ştii, asta .1 fost odaia ci proferată. Ăsta c motivul pentru care se duce acolo atăt de des. Casa asta a fost întotdeauna atât de ciudată şi de mohorâtă, iar ea a vrut un spaţiu pe care să-l simtă în întregime al ei. Tata s-a luptat cu ea mult timp în privinţa culorii... lira galbenul. Ilar mama a fost întotdeauna pricepută la a obţine ceea ce voia. Câteodată îl văd acolo uitându-se doar la pereţi şi amintindu-şi.

Signa aproape că şi-o putea imagina pe Lillian alunecând pe holun. luând ceaiul în salon şi cugetând la decor. Părea să fi avut o viaţă extrem de diferită – o familie extrem de diferită – faţă de cea pe care Signa începuse s-o cunoască.

— Vorbeşti vreodată cu el? l-a întrebat ea, cu inima grea.

1 se părea că, deşi ar fi putut s-o respingă, Elijah avea mare nevoie de companie.

Chipul lui Percy a devenit amar.

— Tatăl meu nu era prea des prin preajmă. Lecţiile le-am făcut cu Marjorie, iar unchiul Byron m-a învăţat cum să fiu un gendeman. Tatăl meu şi cu mine vorbeam doar despre două lunuri – afacerile pe care le voi conduce într-o zi şi obligaţia mea de-a păstra aparenţele şi de-a menţine statutul familiei. Timp de douăzeci şi doi de ani, aceasta a fost legătura noastră. Iar acum a rupt-o fără nicio explicaţie. Aşa că nu, noi nu mai vorbim, pentru ci nici măcar nu ne mai cunoaştem.

A durat o bucată bună de timp până când Signa a putut răspunde. Dată fiind experienţa ei diferită şi, în general, fiustrantă cu moartea, şi-a ales cu mare grijă cuvintele,

— Durerea este un luciu ciudat, Percy, pentru că nu există doi oameni care s-o trăiască la fel.

lira ceva neobişnuit pentru Signa să trebuiască să consoleze pe cineva. Nu ştia dacă ceea ce făcea e bine, dar s-a întins şi şi-a pus mâna pe mâna lui; ştia doar că asta era ceea cc-şi dorise întotdeauna pcnmi ca. IV cineva caic să stea cu ca şi să o ia de mână-cineva despre care să ştie că îi c alături.

Pcrcy avea nevoie de cineva – era clar din felul în care privea în gol spre podea şi din umerii lui căzuţi, iar Signa era bucuroasă să tic acel „cineva” pentru el. S-a aşezat

lângă Pcrcy, mângâindu-i uşor mâna în timp ce i-a spus:

— îmi pare tare rău pentru că treci prin asta! Se parc că a iubit-o foarte mult pe mama ta.

Pcrcy s-a uitat la mâna ei cu o privire încruntată.

— Mai mult decât orice sau pe oricine. Dar asta nu-i o scuză să dispară atunci când noi, ceilalţi, încă avem nevoie de el.

Signa înţelegea prea bine. îşi petrecuse ani la rând urmărind cum toţi cei pe care îi cunoştea deveneau fantome – chiar şi cei care trăiau încă.

— Nu, nu e o scuză! a fost ea de acord. Dar este un om deştept şi cred că va reuşi să găsească drumul înapoi spre tine. S-ar putea să aibă pur şi simplu nevoie de mai mult timp.

Percy şi-a răsucit mâna într-a ei.

— îţi mulţumesc, verişoară! De dragul acestei familii, sper că ai dreptate.

Ridicându-se în picioare, i-a oferit mâna ca s-o ajute să se ridice. Totuşi, când a făcut-o, a dat cu ochii de fustele murdare de noroi care se întrezăreau pe sub mantaua Signei. Deşi n-a spus nimic despre asta, Percy şi-a încruntat sprâncenele în timp ce îşi punea mâna pe spatele ci şi o conducea mai adânc în casă, de parei altfel ar fi putut s-o ia la fugă.

— Vino, verişoară! a insistat. Oricare ar fi necazurile car* trebuie să le îndurăm, vor fi tot aici după o noapte de oddiiu

ȘAISPREZECI

A

Î S ULTIMELE SĂPTĂMÂNI, BLYTHE FUSESE IZOLATĂ, SINGURII EI vizitatori fiind Elijah şi doctorul care o îngrijea. în fiecare zi, Signa încercase să se strecoare neobservată în odaia verişoarei sale pentru a vedea ce e cu ea, doar pentru a fi întâmpinată cu o uşă încuiată, trasă la lecţii sau cercetată de ochiul vigilent al lui Elijah, când acesta îşi petrecea serile la căpătâiul lui Blythe, asigurându-se că nu i se întâmplă nimic în timp ce doarme.

în această dimineaţă anume, planurile ei au fost zădărnicite când Marjorie a dat buzna în apartamentul ei, târând un braţ plin de rochii – rochii de ceai şi rochii de călătorie, rochii de zi şi altele cu un plus de volane şi ţesături mai bogate, făcute pentru petreceri. Erau mult mai bune decât rochia galbenă pe care fusese nevoită să o poarte atât de des, deşi nu se putea abţine să nu simtă un nod de tristeţe în faţa nuanţelor lor terne şi mute.

— Va trebui să te pregăteşti repede!

Marjorie i-a înmânat Signei o rochie de ceai moale, de culoare vişinie.

— Ai musafiri care vor sosi în curând.

Acest lucru a trezit-o imediat pe Signa – cum putea avea musafiri când ca nu cunoştea pe nimeni?

Am aranjat un ceai pentru tine, cu domnişoare de vârsta ta. a spus Marjoric. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai prietene aici, după ce ai fost nevoită să le părăseşti pe celelalte în aşa mare grabă. Toate aceste fete sunt prietene cu Blythc şi provin din familii înstărite. Toate sunt necăsătorite şi sunt o companie perfect potrivită.

Signa nu avea nicio îndoială că erau. Totuşi, a întrebat:

— Şi trebuie să ne viziteze acum?

Faţa lui Marjorie a devenit severă.

— Ce vrei să spui prin „acum”? Am trăit cu impresia că asta era ceea ce voiai.

— Aşa este! a spus Signa în grabă.

Bineînţeles că asta era ceea ce-şi dorea – companie şi un punct de sprijin în înalta societate –, deşi ar fi preferat să fie în orice altă zi.

— Am vrut doar să spun că speram să o văd pe Blythe astăzi.

Acest lucru a părut s-o împace pe Marjorie, al cărei zâmbet a devenit înţelegător.

— Înţeleg! Din păcate, doctorul este acum cu domnişoara Hawthorne. Eşti binevenită să o vizitezi mai târziu în această dupâ-ainiază, după lecţii.

Signa a vrut să ceară să i se permită să-i facă verişoarei sale măcar o vizită rapidă, deşi, când a sosit Elaine ca s-o ajute să se grăbească şi să se îmbrace, şi-a dat seama că orice astfel de efort era zadarnic. Blytlie trebuia să ntai aştepte puţin.

Rochia i-a alunecat pe piele ca mătasea – era făcută din ţesături aduse din străinătate, iar gazdele nu se zgârciseră la cheltuieli pentru ea. Avea culorile asortate cu cele ale salonului în care urmau să ia ceaiul şi era dantelată în spate, lăsându-i Signei loc să mai crească în ea, după o dietă mai consistentă. Deocamdată cr pc m«i lejeră, unul dintre cele mai confortabile lucruri pe care le purtase vreodal*. având în vedere ci nu era de aşteptat sa poarte cineva corset pe sub o rochie de ceai.

Când Signa a terminat cu pregătirile, cu siguranţa *arita* respectabil. dar se gândea la modul În care ar putea si strecoare *CkiJul de*

ţfwmwrţe n etir/vM *prnlni inimile* cu ea la ceai. lira aşezat pe măsuţa de cens. iar ea şi-a trecut delicat un deget pe cotorul imaculat. Oare mama ei ar li fost mândri si o vadă aşa? Ar fi îmbricat-o pe Signa la fél? l-ar ti prins în agrafe cosiţele întunecate la fel ca Marjorie, pentru a-i pune în evidenţă faţa delicată şi gâtul subţire?

— Trebuie să fi ajuns deja, a mustrat-o Marjorie. Vino!

Signa şi-a retras mâna de pe carte. îi cunoştea conţinutul pe de rost. că doar îi studiase paginile de la un capăt la altul de mai multe ori decât putea număra. Acum era timpul să pună în aplicare ce învăţase.

A urmat-o pe Marjorie pe scări, trecând printre cameristele care o evitau în graba lor, căci pregăteau Thom Grove pentru o altă petrecere. Inima îi bătea tot mai tare cu fiecare pas. Nu avea să-şi permită să greşească, aşa cum o făcuse cu Blythe – nu avea să uite să-şi supravegheze limba nici măcar pentru o clipă.

Trei femei tinere o aşteptau în salon, aşezate la o masă rotundă, care părea absurd de mică şi de intimă. Marjorie le-a prezentat ca fiind lady Diana Blackwater, o fată destul de simplă, ai o piele albă, părul cârlionţat şi ochi ca de şobolan; lady Eliza Wakeficld, cu o faţă lungă de alabastru şi bucle blonde, şi...

Signa nu credea că va putea să se ţină pe picioare când a văzut ochii căprui care o priveau. Charlotte Killinger purta o rochie de zi cu dungi albastre şi albe şi stătea ai umerii drepţi şi traşi în spate, punându-şi în valoare gâtul lung şi delicat. Vechea ci prietenă era chiar mai frumoasă decât îşi amintea Signa – piele umbrită, caldă şi strălucitoare şi obraji încălziţi de o umbră de fard. Era parcă mai

înaltă, iar obrajii nu-i mai erau la fel de plinuţi, dar tot era fata pe care Signa o cunoscuse cândva. Prietena la care se gândea şi în ziua de azi, dar cu care nu tnai vorbise de când cu scandalul dintre unchiul Signei şi mania lui Charlottc, cu atâţia ani în urmă.

Charlottc rămăsese cu gura căscată, cu ochii mari ca de căprioară înainte de a-şi înclina capul într-un gest plin de graţie.

A fost drăguţ din partea ta să ne inviţi!

Cu siguranţă a fost! Am fost toate atât de curioase în legătură cu familia Hawthorne! a intervenit Diana după ce şi-a înclinat rapid capul.

Vocea îi era stridentă, dar Signa nu i-a dat prea mare importanţă, pentru că inima ei era ocupată să bată cu o sută de kilometri la ori De când îşi dorise să o vadă pe Charlotte din nou! Dar de ce trebuia să fie tocmai acum? Acum, când în sfârşit crezuse că poate s-o ia de la capăt si că zvonurile din trecut nu-i vor mai bântui fiecare mişcare.

Signa s-a împiedicat, cu picioarele amorţite, când Marjone i-a dat un ghiont uşor spre scaunul ei. Unul dintre servitori a turnat ceai aburind în ceşti, în timp ce un altul a aşezat pe masă prăjiturele şi produse de patiserie. în timp ce Charlotte le-a mulţumit, celelalte două fete le-au ignorat ajutorul. Fascinaţia lor era rezervată doar Signei, iar ochii le-au strălucit în momentul în care Marjorie a ieşit pe uşă.

Idi/a i-a zâmbit din cealaltă parte a mesei.

- Iii bine, nu eşti puţin lucm!

l-ra imposibil de spus dacă era un compliment sau o insultă, liliza s-a aplecat în faţă, iar buclele ci lungi au atins masa.

- Îţi place să îţi petreci timpul alături de familia Hawthorne? Chiar sunt cea mai interesantă familie.

- Interesantă? a reluat Signa. a, gârul atât de dureros de uscat. Cum aşa? «ureros *ac*

__ Petrecerile, în primul r.înd.

Hliza *r.îs, ca şi cum întrebarea ar fi fost ridicolă.

— Ca să nu mai vorbim de bogăţie, de zvonuri, de mister. Presupun că nu ai de unde să ştii, avănd în vedere că abia ai sosit, dar familia la care stai este subiectul de discuţie al oraşului.

Signa a îndrăznit să se uite dintr-o parte la Charlotte, care stătea dreaptă în scaunul ci, sorbindu-şi ceaiul în tăcere. Nu scosese niciun cuvânt şi îşi (acea de lucru, uitându-se la tablou care reprezenta o frumoasă grădină de primăvară.

Ghidul dtfrumuseţe şi etichetă pentru doamne era foarte clar în privinţa bârfelor. „Nu vorbiţi gratuit”. Signa era de acord, căci nu o interesa să flecărească despre cei care îi arătaseră atâta bunătate. Totuşi, ochii Elizei erau aprinşi de veselie şi limba ei era gata să verse otravă, aşa că, pentru a obţine informaţia pe care o căuta, Signa a muşcat momeala. A luat o brioşă cu afine şi s-a aplecat în faţă cu o respiraţie liniştită.

— Zvonuri? a întrebat ea pe un ton care transmitea că nu-şi imaginase nici măcar o dată că ar fi fost posibil un lucru atât de atroce. Cu siguranţă te înşeli! Ce fel de zvonuri pot fi?

— De tot felul, a intervenit Diana. Că fantomele bântuie conacul Thom Grove. Că poate biata doamnă Hawthome a luat asupra ei să-şi pună capăt zilelor după ce a descoperit că soţul a avut o serie de relaţii toride şi prea mulţi copii nelegitimi de care să aibă grijă. Ba chiar se spune că personalul este în cârdăşie şi plănuieşte să se revolte împotriva familiei.

Acuzaţiile păreau să fie simple zvonuri, deşi Signa a pus deoparte informaţiile ca pe alte piese de puzzle care trebuiau să fie îmbinate la moment dat.

— Cei din familia Hawthorne sunt oameni curioşi, a spus Signa, alegându-şi cuvintele cu grijă; nu avea nicio asigurare că ceea ce spunea nu va părăsi această masă sau că nu va fi catalogat CA fiind o bârfa. Dar sunt, dc asemenea, foarte generoşi să mă prj. nicaseă în casa lor când au suferit o pierdere atât de mare.

Diana a scos un zgomot din fundul gâtlejului.

— Sunt sigură că averea ta a contribuit la asta, a spus fata

şj s-a lăsat pe spate în scaun, examinându-şi mănuşile albe cu volane. Tatăl meu spune că afacerea domnului Hawthomc este pe cale să dea faliment şi că tu vei moşteni o avere mai marc chiar şi decât a lor.

Signa nu era deloc zgârcită în privinţa untului pe care îl întindea pe brioşa ei, iar bătăile inimii îi erau atât dc puternice, încât până şi gâtul începea să-i transpire. Când îşi imaginase această conversaţie, fusese mai degrabă informativă şi relaxată.

Charlotte şi-a ridicat atunci ochii.

— Abia a sosit, Diana, a spus ea cu o voce suavă, între două înghiţituri de ceai. Mă îndoiesc că ştie prea multe despre familia Hawthome.

Buzele Elizei s-au strâns, iar Signa a apucat o altă brioşă. Se gândea că, dacă nu ştia ce să spună, atunci – atâta timp cât gura îi era plină – putea să aştepte şi să le lase pe celelalte să vorbească.

Asta însă a fost înainte ca un val de aer rece să pătmndă în cameră

— Este vreun geam deschis? a tremurat Eliza. N-aş fi vrut crezut că voi avea nevoie de o haină la ceai.

Signa ştia prea bine ce însemna acel val de aer şi s-a înecat la jumătatea muşcăturii. A încercat să fie discretă în timp ce îşi întorcea capul, dcscopcrindu-l pe îngerul morţii acolo, lângă ea, aşezat pe un scaun din umbră, lângă Diana. îşi pusese un picior de umbră peste celălalt, iar în mana lui, mai multe umbre desenaseră o ceaşcă imaginară de ceai, pe care a ridicat-o spre ea în chip de salut.

— *Scuzele nult, am uilal si-mi aduc haina şi mânuşile!*

Cuvintele nu au fost rostite cu voce tare, dar păreau să reverbereze în capul ci.

B era în capul ei.

Signa şi-a strâns fustele şi şi-a liniştit respiraţia. *Nu. Nu, nu, nu,* 1111/Nimic din toate astea nu decurgea conform planului.

Mai întâi Charlottc, iar acum... Nul Signa nu mâncase bcla- donă; nu călătorise în zone dintre vii şi morţi pentru a ajunge la el. Toată viaţa ei, reuşise să-l vadă pe îngerul morţii doar atunci când existase un motiv pentru asta – când cineva din apropierea ei murea. Mai degrabă s-ar fi străduit din nou să-l ucidă pe îngerul morţii decât să-l lase să o ia pe una dintre aceste fete şi a încercat să ¡-o transmită în privirea pe care i-a aruncat-o. El părea să se distreze, iar un râs abia înăbuşit îi

zornăia în cap şi-i umplea pieptul.

— *Linişteşte-te, Păsărică! Am venit doar pentru nişte bârfe antrenante.*

Diana a luat o muşcătură delicată din brioşă, fără să fie conştientă de monstrul care se prefăcea că îşi soarbe ceaiul aburind din umbra de lângă ea. O atingere, o simplă atingere a umbrelor sale, şi fetele astea ar fi fost moarte! Gâtul Signa era prea încordat pentru a reuşi să înghită bucata de brioşă, care i-a rămas în gât. S-a înecat cu ea, a apucat cana de ceai şi a băut jumătate dintr-o singură înghiţitură.

Deşi Charlotte a ţinut să nu facă ochii mari, Diana a râs.

— Doamne, nu-mi spune că nu eşti hrănită aici? Mănânci de parcă nu ai văzut mâncare toată săptămâna. Şi claviculele alea ale cale sunt... foarte ascuţite.

Umerii Signei au căzut. Ştia să se poarte mai bine, cu siguranţă. Ştia să nu se grăbească, să ia înghiţituri mici, să se prefacă perfect că mâncarea nu i s-a părut delicioasă şi că nu simţea nicio chemare disperată s-o devoreze pe toată, şi, în schimb, să se prefacă că e delicată şi că abia cunoştea ce înseamnă mâncarea.

Lângă ea, îngerul morţii şi-a pus ceaiul deoparte.

— *Ce părere ai despre femeia asia? As putea si o infectez cu o molimă uşoară, poate. Sau am putea si-i dăm pu/în pojar? Pielea pătată i-ar putea face bine la vanitate.*

Recunoscând frivolitatea din vocea lui, Signa l-a fixat cu o scurtă privite furioasă, la care el a suspinat:

— *Bine, strici-mi distracţia!*

intre Cliarlottc, aşezată de o parte a ci, şi îngerul morţii, de cealaltă, era 1111 efort zadarnic să încerce să se concentreze. Diana şi Eliza au dominat conversaţia, iar când au băgat de seamă că Signa dispăruse din ea de ceva timp fără să răspundă măcar cu un murmur la vreo bârfă, Eliza şi-a îndreptat spre ea ochii ei căprui şi nerozi, încercând s-o iscodească:

— Ai deja un pretendent, domnişoară Farrow?

Îngerul morţii s-a ridicat şi s-a aplecat deasupra Elizei atât de aproape, încât Signei i s-a uscat gâtul iar.

— *Nu mă băga tn seamă! a spus el. Dă-i drumul şi răspunde! Este rima pe care ai pus ochii, Păsărică?*

Pumnii i s-au strâns. Voia din tot sufletul să-i ceară să plece, dar nu avea cum să-i transmită asta de faţă cu fetele, care stăteau cu ochii pe ea. Observându-i lupta, îngerul morţii a spus:

— *Ar trebui săfii în stare să-mi răspunzi, să ştii. Dacă mă auzi, pariez ci pofi şi răspunde.*

A încercat, dornică să-i spună să o lase în pace suficient de mult timp ca să poată culege informaţii despre Hawthome sau, cel puţin, ca să găsească o cale de a vorbi cu Charlotte în particular. Cu toate acestea, oricât de mult s-a străduit ea să-i transmită acele cuvinte, el nu a reacţionat ca şi cum le-ar fi putut auzi.

— Intenţionezi să-ţi faci debutul aici, domnişoară Farrow! a întrebat-o Charlotte, cu o notă de suspiciune în glas.

Signa îşi ţinea ceaşca de porţelan cu amândouă mâinile în timp ce se uita fix la prietena ei. în ciuda emoţiilor, în ciuda a ceea ce Charlotte ştia şi putea face pentru a o submina, era totuşi uşurată *ci* Charlotte c prezentă. Că, în sfârşit, îşi regăsise vechea prietenă şi ci putea să vadă cu ochii ci că e în siguranţă, sănătoasă şi frumoasă.

Sprr s-o fac în acest sezon, da! i-a spus Signa, plăcându-i telul în caic suna anunţul rostit cu voce tare.

HI 174 a bătut din palme.

— Olt, trebuie să dai o petrecere ca să sărbătoreşti! Invită-ne şi ne vom asigura că vei şti totul despre fiecare bărbat din oraş...

Şi-a pus mâna la gât, pierzându-şi răsuflarea pentru o clipă când

îngerul morţii a păşit în jurul ci.

Oui? voi fi invitat la ptlmtrta voastră? îmi plan un dam bun.

Nu avea să fie invitat la nimic şi, cu toate că Signa îşi dorea sâ-i poată spune luciul ăsta, şi-a păstrat zâmbetul şi a întrebat-o pe Eliza:

— Ce bărbaţi se crede că îşi vor face debutul în acest sezon?

Imediat, în jurul mesei s-a stârnit agitaţie. Eliza s-a aplecat, fluturându-şi furculiţa în timp ce vorbea:

— Cred că vei dori să-ţi ţii ochii pe vărul meu, lordul Everett Wakefield.

Charlotte a tresărit la auzul numelui şi i s-au luminat ochii.

— A sosit? a întrebat ea, la care Eliza a dat din cap.

— Cu doar trei zile în urmă. Ni se va alătura pe parcursul verii ca să vadă dacă poate găsi o soţie potrivită. Mă întreb, de asemenea, pe cine ar putea căuta vărul *tău,* Percy, domnişoară Farrow. El va moşteni afacerea familiei şi averea ei, ştii?

Eliza avea dreptate, presupunând că Elijah nu-i ruina perspectivele. Signa s-a gândit la momentul de cu două nopţi în urmă, când îl privise pe Elijah băgând tort în gura fiului său. Nu-şi putea imagina jena lui Percy, nu-şi putea imagina cum trebuie să se simtă vâzându-şj tatăl cum se pierde cu totul în doliul lui.

familia Hawthorne se destrăma. Era destul să tragă cineva, şi toate iţele aveau să se rupă cu totul.

Când Signa a întins mâna după o altă brioşă, Diana a tras farfuria departe, cu un zâmbet care a zgâriat-o pe Signa pe nervi. S-a îndreptat apoi, îndepărtând mâna cu îndoială.

— Afilmfiir-o şi ¿1*iln!*

Cuvintele îngerului morţii erau reci.

— *Driril li-rfcmint, iiMiiril hriosa!*

Dar îngerul morţii nu avea nicio influenţă în societate, nu cunoştea şi nici nu-l interesa politica ci.

„Nu bea şi nu mânca nici prea mult, nici prea puţin. Doar cantitatea potrivită.” Acestea erau lecţiile pe care Ic predau cărţile ei de etichetă. Doar că Signa nu ştia ce înseamnă „prea mult”. Acum ştia ca e vorba de trei brioşe. Aşa că, în ciuda îndemnului îngerului morţii, nu a mai luat încă una, nici măcar atunci când Diana a început să-şi bage iar nasul în treburile familiei Hawthome, căutând bârfe pe care, fără

îndoială, avea mai apoi să le răspândească Nu avea nicio şansă să se relaxeze în această conversaţie. Era mai în gardă decât oricând, judecându-şi fiecare centimetru al corpului – de la locul unde îşi odihnea degetul mic şi până la cât de rapidă îi era respiraţia. Oare sorbea prea repede? Oare cantitatea de zahăr pe care o adăugase în ceaiul ei era potrivită?

Simţea extenuarea apăsând-o pe umeri; să se facă plăcută în societate cerea, se pare, mai mult exerciţiu decât anticipase.

Oh, cât aşteptase Signa această zi; cât aşteptase momentul în care avea să stea de vorbă cu prietenele ei, ca parte a înaltei societăţi! Cât aşteptase momentul în care ceilalţi aveau să-şi arate interesul faţă de ea, iar ca putea în sfârşit să aibă compania pe care şi-o dorise atâta vreme! Totuşi, i s-a părut că trecuse o eternitate până când Marjorie s-a întors în salon, iar tot ce-şi dorea acum era libertate şi un somn bun.

Charlotte a fost ultima dintre domnişoare care s-a îndreptat spre uşă şi, spre marea surpriză a Signei, a refuzat să mai zăbovească. Ochii ei au alunecat pe lângă Signa în timp ce buzele i-au schiţat un rapid „Mă bucur să văd că eşti bine”, înainte de a-şi apuca fustele şi de-a o urma pe Matjorie afară.

Lacrimile li ardeau ochii Signei. Cliarlottc o recunoscuse. O recunoscuse, şi totuşi... nu însemna nimic. Poate că tot acel timp petrecut împreună – toată prietenia – însemnase mai mult pentru Stgtu decât pentru Gtarlotte.

Uitase el tngerul morţii stătea în spatele ei până când acesta a mormăit:

— Două dintre fetele alea se comportă de parcă au fost lăsate târâ mtclâ pentru prima dată.

Ştctgându-şi ochii, Signa s-a întors către el.

— Ce mai faci aici?

Umbrele din jurul lui s-au mişcat din nou, formând o masă pe care şi-a trântit picioarele.

— Bună ziua şi ţie! Am venit să văd cum te-ai acomodat.

— Aş prefera să n-o mai faci.

Signa s-a întors şi-a început să se plimbe de colo-colo prin salon, căci nu voia ca el s-o vadă atât de zdruncinată.

— De fapt, cum se face că eşti aici?

El a început să chibzuiască la asta, sprijinindu-se de spătarul fotoliului său de umbră.

— Ai cruţat-o pe Blythe deocamdată, dar asta nu înseamnă că e vindecată.

Scaunul s-a îndreptat, iar el şi-a îndreptat privirea spre Signa.

— Sunt aici pentru că ea încă se clatină pe podul dintre cei vii şi cei morţi. Din cauza asta, când suntem amândoi suficient de aproape de ea, se pare că mă poţi vedea. Nu am fost sigur până azi dacă aşa vor sta lucrurile.

La naiba cu această legătură nefericită a lor! Ce n-ar fi dat Signa să ascundă zidul către viaţa de apoi şi să nu-l mai privească niciodată!

— Şi de ce îţi pot auzi vocea în minte?

— Din acelaşi motiv pentru care îmi poţi auzi vocea când vorbesc cu voce tare, presupun.

Dacă îngerul morţii ar fi avut un corp, Signa l-ar fi scutur« Aşa, fata s-a învârtit doar pe călcâie şi a păşit spre cl cu o furie care îi cuprinsese tot corpul.

— Nu ai văzut că eram ocupată? a mormăit ca. Era ceva *¡mpor-* Mnt pentru mine.

îngerul morţii s-a întors, ca şi cum le-ar fi putut vedea pe fete prin pereţi.

— EV *ee?* Aş fi crezut că astfel de creaturi sunt importante doar pentru mamele lor. Nu ţi s-a părut ciudat că două dintre ele au întrebat numai despre averea ta, familia ta... Au întrebat prea puţin despre *tine.*

Oricât de adevărat ar fi fost, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie de acord cu el. Aşa că a spus cu încăpăţânare:

— Vor fi prietenele mele.

— Prietenele tale?

El s-a ridicat în picioare, masa şi scaunul pe care le formase topindu-se înapoi în umbră.

— EV *ce?* Nu te-am văzut niciodată atât de...

— Atât de vorbăreaţă? a insistat Signa. Nu m-ai văzut niciodată cu companie?

Acum erau unul lângă celălalt. Atât de aproape de el, pielea Signei nu mai zumzăia de frică, ci de putere. Determinare. El era îngerul morţii – şi din această cauză nu avea nevoie să cugete prea mult. Nu avea nevoie să-l impresioneze.

îngerul morţii s-a aplecat, astfel încât faţa lui umbrită să ajungă la o distanţă cât o respiraţie de faţa ei.

— Nu te-am văzut niciodată atât de modestă şi atât de dezgustător de sufocatăl

O brioşă a zburat atunci spre ca, aterizându-i cu putere pe piept. Abia a prins-o înainte de-a ajunge pe podea.

Ai vrut asta, nu-i aşa? De ce ai lăsat părerea cuiva să te împiedice s-o iei?

Signa şi-a strâns degetele pc crusta zgrunţuroasă a brioşci.

— Pur şi simplu, am fost politicoasă. Există reguli cu privire la aceste lucruri...

— Pur şi simplu, ai fost flămândă. Şi dacă eşti flămândă, nu trebuie să te mai gândeşti, trebui să mănânci! La naiba cu regulile tale!

Era ceva întunecat în tonul lui. O dezamăgire amară care, spre necazul ei, o rodea.

— Şi ce contcaz.ă asta pentru tine?

întrebarea a aprins o furie arzătoare în ochii lui. Un infern pe care îl

avea din nou în faţa ei, aspirând aerul din încăpere.

— Contează, pentru că eşti mai bună decât atât. Nu ai fost făcută să fii docilă sau să tânjeşti după ceva. Dacă ai accepta ceea ce eşti, imaginează-ţi puterea pe care ai putea să o ai! Imaginează-ţi ce lucruri ai putea face!

— Vrei să spui vieţile pe care le-aş putea lua?

Signa a făcut un pas mai aproape.

— Să-mi imaginez spiritele cu care aş putea vorbi? Ofertele pe care Ic-aş putea face pentru cei morţi? Nu trebuie să-mi imaginez nimic; trăiesc deja asta. Mă consumă aşa o viaţă, şi nu este una pe care să mi-o doresc.

— De unde ştii? a întrebat el. Când tot ce faci este să fugi, cum si ştii ce vrei? Ai prefera să-ţi petreci viaţa, pretinzând că eşti ceea ce ai fost cu fetele alea?

Signa i-a aruncat brioşa înapoi şi, spre surprinderea ci, nu a alunecat prin el cum o făcuse cuţitul atunci când îl înjunghiase, îngerul a prins-o.

— Pleacă! i-a spus ea odată ce a reuşit să-şi înăbuşe surpriza. Nu mă cunoşti şi nu mă vei cunoaşte vreodată! Este aşa cum ai spus mai demult; amândoi suntem foarte ocupaţi, iar tu nu eşti decât un mod de a-mi distrage atenţia.

A luat-o în râs – un sunet atât de umani Atât de masculin!

— Am venit să-mi ofer ajutorul. O crimă ar fi infinit mai simplu de rezolvat, îmi imaginez, dacă ai şti cum să-ţi foloseşti abilităţile.

— Asta n-o să fie necesar, a spus ca, lară să se gândească măcar la ofertă. Pot deja să vorbesc cu spiritele...

— Deci nu vezi nicio valoare în capacitatea dc-a trece prin pereţi? a spus el. De a-ţi schimba corpul, astfel încât alţii să nu te poată vedea? Dc-a deveni noaptea însăşi, topindu-te în umbre?]magincază-ţi numai ce spionaj ai putea face!

Astea ar fi fost puteri utile, da, dar a accepta însemna acceptarea ajutorului său, iar ea nu avea nicio dorinţă să-i întreţină pe el şi orgoliul său mai mult decât era necesar.

— În toată viaţa mea nu mi-am dorit nimic mai mult decât să scap de tine!

Signa şi-a îndreptat umerii în faţa umbrelor care se profilau deasupra ei.

— Te-am implorat, noapte după noapte, moarte după moarte, să mă laşi în pace. Şi acum vrei să-mi oferi ajutor?

Nu avea destule cuvinte. Nu avea destulă sălbăticie în ea ca să-i spună tot ceea ce credea despre asta.

— Te urăsc şi urăsc tot ceea ce mi-ai făcut! Voi rezolva asta, şi o voi face fără tine.

!n jurul lor, ziua s-a stins. întunericul mistuia totul în timp ce îngerul morţii devenea tot mai mare, iar furia lui era atât de palpabilă, încât sufoca locul. Deasupra, candelabrul a început să tremure, iar luminile lui pâlpâiau ca de-o furtună care se apropia. Lumina soarelui care se prefira dinspre ferestre s-a stins ca o lumânare.

— Nu mai ai de ales aici!

Vocea îngerului morţii a zguduit pereţii, aruncând două ceşti de ceai de porţelan pe podea.

— M-am săturat dc jocurile astea! Te ştiu mai bine decât crezi, la tel cum ştiu că nu vei scăpa niciodată de mine, Păsărică! Aşa cum nici eu nu voi scăpa niciodată dc tine!

Zgâlţâiclile au încetat, iar lumina zilei a pătruns din nou în salon, în timp ce îngerul morţii se retrăgea în umbrele sale.

— Lecţiile noastre încep la miezul nopţii. Ne vedem atunci! Signa era pe punctul de a-i striga că n-ar trebui să se deranjeze.

Dar. în momentul în care a deschis gura să vorbească, o brioşă a zburat de pe masă şi i-a intrat drept în gură, înăbuşind protestul pe care îngerul morţii n-a vrut să-l audă.

ŞAPTESPREZECE

SIGNA ŢINEA iN ECHILIBRU PE VÂRFUL CAPULUI O CARTE ATÂT DE grea, încât îi dădea o migrenă.

— Echilibrează-te, Signa! a mstruic-o Marjorie. Graţie! Metgi cu graţie!

Dintr-un colţ, tolănit confortabil pe o canapea de catifea verde, Percy a râs. Dat fiind că n-avea ce căuta acolo, Marjorie ¡-a aruncat o privire piezişă, dar Percy era departe de a fi supărat. Fusese foarte atent să anunţe că va veni pur şi simplu ca să o vadă pe verişoara sa exersând bunele maniere şi că se bucura foarte mult de aceste eforturi. Era totuşi ceva tulbure în încruntarea sprâncenelor lui roşcate şi în felul în care îi licăreau ochii când privea spre cameristele care se grăbeau prin saloane ca să pregătească petrecerea din acea seară.

El şi Marjorie se prefăceau că nu le observă, aşa că Signa le-a urmat exemplul, înţelegând de ce petrecerea ar putea fi un punct sensibil pentru Percy.

— *Crafit,* Signa! a repetat Percy, rostind cuvântul pe un ton exagerat de uşuratic.

Signa mi avusese niciodată un frate, dar îşi închipuia ci, daca ar li avut, ar li fost la fel de enervant ca Percy. lira aproape ca şi cum băiatul ar li ştiut că huna ei creştere e o faţadă. Ca şi cum ar fi putut să o vadă pe faţa ei şi încerca să-i smulgă adevăraţi. Ea făcea tot ce putea ca să-l ignore, spetind să menţină iluzia că e o tânără respectabili

Deşi, după întâlnirea ci cu Elijah din noaptea precedentă, părea pupii probabil ca stăpânului de la Thorn Grove să-i pese de ceea ce tăcea ea sau de modul în care se comporta. Presupunând ci nu dădea fac conacului până la temelii, Signa se îndoia că el ar fi clipit la comportamentele ei ciudate.

îşi amintea cum Percy aşteptase în vârful scărilor, observându-şi tatăl cu atâta dor. Era o versiune a lui atât de diferită de cea pe care o vedea acum – un Percy relaxat, cu un aer nepăsător, un tânăr gendeman cum se cuvine, fără vreo problemă.

Oare la ce se referise Elijah când spusese că şi el îşi dezamăgise fiul de prea multe ori? Signa era atât de distrasă de potopul de gânduri, încât s-a împiedicat de covorul persan şi a privit enciclopedia de pe cap rostogolindu-se pe podea. A înjurat în sinea ei, s-a gândit, fără să-şi dea seama însă că rostise cuvintele cu voce tare până când Percy nu s-a îndoit de râs, iar Marjorie şi-a aruncat braţele în sus de frustrare.

— Limbajul, Signa! Vă jur, amândoi sunteţi imposibili astăzi!

Deşi Signa a avut bunul-simţ să roşească şi să-şi plece capul cu o scuză, Percy i-a zâmbit nonşalant şi mult prea fermecător guvernantei. Signa s-a luptat cu impulsul de a-şi da ochii peste cap, în timp ce expresia serioasă a lui Marjorie a topit zâmbetul băiatului. Guvernanta a suspinat şi a luat cartea de pe podea.

— Nu ştiu ce te-a apucat astăzi, Signa, dar eşti complet neajutorată!

Comentariul era pur şi simplu o constatare, nu se voia a fi răutăcios.

— Şi tu, Percy. Parcă ţi-am spus ieri să găseşti ceva util lacul cu timpul tău.

Pere)' şi-a încrucişat mâinile la spate, ridicând bărbia mândri

— îţi cer scuze, domnişoară Hargreavesf Am vrut doar să mă asigur că draga mea verişoară se simte binevenită aici.

Cu cât Marjoric îl privea mai mult timp pe Percy, cu atât ochii ei se înmuiaţi mai tare, până când, în cele din urmă, a cedat:

— Bine, fie! Din moment ce c clar că azi nu vom merge mai departe ai lecţiile noastre, poţi să faci o vizită în odaia verişoarei talc, Signa.

Pcrcy a tresărit.

— Ai de gând s-o vizitezi pe Blythe? Pot să vin şi eu cu tine!

— Bineînţeles că ar trebui, a decis Marjorie pentru amândoi. Duceţi-i nişte prăjiturici de la micui-dejun! Sunt sigură că se va bucura!

Signa s-a rugat ca Marjorie să aibă dreptate. Urma să aibă nevoie de o ofrandă de pace după felul în care decursese prima ei vizită la Blythe.

Percy a ţinut pasul cu Signa, la fel de nerăbdător ca ea să-şi vadă sora.

— Dacă suferă de aceeaşi boală care a răpus-o pe mama, ultimul lucru de care are nevoie este să fie închisă în odaia ci, a spus el în timp ce îşi făceau drum pe scări, urcând câte două trepte odată. Toată lumea îi spune iar şi iar să se odihnească. Sunt sigur că se plictiseşte peste fire.

Signa nu trebuia să îşi imagineze plictiseala sau singurătatea pe care Ic aducea boala. Dacă această vizită avea să decurgă bine, poate că Blythe avea să-i dea voie să vină la ca mai des.

Ei şi mama la au avut aceleaşi simptome?

Stjjtia vorbea aproape în şoaptă.

— l-xacl aceleaşi, da. Deşi limba lui Blythc încă nu a început să se umple de răni. iar halucinaţiile ei sunt mai uşoare decât ale mamei.

Tonul lui Percy alunecase spre ceva tnai rece, plin de durere, iar

Signa ştia că nu trebuie să insiste, oricât de mult ar fi vrut s-o faci F.ra o dovadă a maturizării ci, s-a gândit fata, că era capabilă să fie înţelegătoare faţă de faptul că nu toată lumea putea să vorbească despre morţi cu uşurinţa cu care vorbea ea.

A ascultat în timp ce Percy a schimbat subiectul, povestindu-i despre portretele pe lângă care treceau şi arătându-i strămoşii, bărbaţii care conduseseră Thom Grove înainte de tatăl său. Pieptul i s-a umflat de mândrie în timp ce vorbea, iar umerii îi erau drepţi şi încrezători.

— Ce bărbaţi extraordinari au fost dacă au reuşit să construiască un asemenea imperiu!

Signa nu credea că merită să remarce faptul că un club de gendemeni nu oferea nimic diferit faţă de ceaiul pe care-l luase cu domnişoarele în acea dimineaţă, cu băuturile, mâncarea şi bârfele sale cu oameni având acelaşi statut social – doar că ea nu plătise o taxă de membru pentru a participa. Dar, dincolo de asta, a înţeles mândria din ochii lui Percy. Grcy's făcuse averea familiei Hawthorne, iar el trebuia să continue acea moştenire.

După ce au trecut pe lângă vreo duzină de portrete de bărbaţi în costume şi încruntaţi, au bătut uşurel la uşa lui Blythe şi au aşteptat permisiunea să intre. Nimic din salonul lui Blythc nu se mişcase, nici cât un fir de păr. Aerul era sufocant, apăsându-i pe cei doi când au păşit înăuntru pe covorul de pluş. Cu toate că Blythe trăia, odaia ei era cea a unei fantome.

1 cama încolţită în pieptul Signei s-a atenuat când a văzut-o pe Blythe stând dreaptă în pat, sprijinită de căpătâiul patului. Deşi era

atât dc bolnavă, Blythe nu s-a încruntat la Signa, aşa cum o făcuse data trecută. L-a privit doar radioasă pe fratele ci.

— Percy! Pe unde ai umblat? Aproape că am începutsi număr franjurii perdelei, de atâta plictisealăl Ce ai acolo?

Zâmbetul ei .1 devenit şi mai larg când el i-a arătat o brioşă. iar Blytlic a întins repede mâna s-o ia.

— Doamne, am tot aşteptat să le facă din nou pe cele cu lămâie!

Bolnava a muşcat din ca şi a gemut ca şi cum ar fi fost primul lucru pe care îl mâncase toată săptămâna.

Pcrcy a pus jos prăjiturelele rămase şi i-a ciufulit lui Blythe părul blond-pai, înainte de a trage un mic scaun de fier ca să se aşeze lângă ea. *

— O să le spun la bucătărie să le facă mai des dacă îţi plac atât de mult!

Signa a aşteptat în pragul camerei, cu mâinile încrucişate în faţa ei. A zăbovit acolo în timp ce Percy s-a instalat, privind cum i se mişca mărul lui Adam în timp ce-şi privea sora – silueta ei palidă şi osoasă. Părul mort şi uscat. Pungile de sub ochi şi buzele care erau la fel de palide ca şi firimiturile pe care le ştergea de pe ele. Percy a luat-o de mână, un lucru atât de fragil, iar Signa a observat pentru prima dată contrastul dintre ei. Acolo unde Percy era pistruiat, Blythe eta de porţelan. Acolo unde părul lui ardea ca un foc de vară, al ei era lipsit de culoare. Ceea ce aveau în comun era severitatea gurii, moştenită de la tatăl lor, şi modul hotărât în care ochii lor erau desenaţi – de parcă ar fi cântărit mereu ceva, în cazul lui Percy, sau ar fi fost mereu supărau, în cazul lui Blythe. însă, oricât dc diferit ar fi arătat, când erau unul lângă altul, nu exista nicio îndoială că erau dc acelaşi sânge.

— Are dc gând să intre, a întrebat Blythe, sau o să continue să stea acolo şi să lase curentul tot înăuntru?

Percy s-a aplecat spre sora lui în mod conspirativ, deşi a rostit cuvintele destul de tare, astfel încât Signa să le audă:

Cu grija, Beri Trebuie să-ţi aminteşti să vorbeşti liniştit când suni căprioare sperioase prin preajmă. N-am vrea să le speriem.

indreptându-şi umerii, Signa a intrat în cameră cu bărbia ridicaţi.

— Nn sunt o căprioară!

l-aia s-a întors spre ea cu un zâmbet care aproape că i-a golit Signei tot acrul din plămâni. Sentimentul era asemănător cu ceea ce simţise Signa prima dată când îşi văzuse verişoara – câ ele două erau unite printr-o legătură care nu putea fi ruptă. Aceasta trebuie să sc ti format – după cum îi spusese îngerul morţii – atunci când ii cruţase viaţa lui Blythe fără să ştie.

Abia dacă o cunoştea pe această fiinţă bolnavă care se chinuia să se ridice din pat, dar a cărei privire putea să tragă în ţeapă un om. Totuşi, Signa simţea că are o obligaţie faţă de ea. Nu ştia ce însemna asta sau de ce avea aceste capacităţi. Ceea ce ştia însă era că ar fi făcut orice îi stătea în putere pentru a-i salva viaţa lui Blythe – şi asta începea cu aflarea sursei otrăvii.

— Vreau să-ţi cer iertare pentru noaptea trecută. A fost... grosolan din partea mea să spun ceea ce am spus. Nu prea m-am priceput niciodată la vorbe.

Signa s-a aşezat în colţul îndepărtat al patului, vizavi de Pcrcy. Era pregătită să se ridice şi să fugă în orice moment.

Gheaţa din ochii lui Blythe s-a topit în timp ce-şi lingea zahărul rămas pe vârful degetelor.

— Ar trebui să lucrezi la asta!

Limba ei avea cea mai deschisă nuanţă de roz. Aproape albă.

Pe braţele Signei au trecut nişte frisoane asemenea unor păianjeni, lăsându-i pielea ca de găină, şi a simţit că stomacul i se strânge de spaimă – înainte de a observa că răcoarea din cameră venea de la o fereastră deschisă şi nu pentru că îngerul morţii ar fi zăbovit prin apropiere. Absenţa lui i-ar fi putut da oarece speranţe Signei, dacă nu ar fi ştiut că Blythe sc afla încă într-un timp dc împrumut, ai un ucigaş carc o vâna încă.

— Nu-ţi voi mulţumi pentru că m-ai salvat zilele trecute, având în vedere că, înainte dc toate, a fost vina ta că am avut un accident.

Cuvintele lui Blythe erau la fel dc tăioase ca data trecută, fiecare

dintre ele fiind un cuţit în sine.

— Dar nici nu-ţi voi refuza compania, pentru că nu am mai avut niciodată un văr până acum. Vei sta mult timp cu noi!

Percy a fost cel care a răspuns:

— Tata a pus-o pe modistă să-i pregătească garderoba pentru acest sezon.

Faţa lui Blythe s-a întunecat.

— Presupun că ar trebui să mă bucur că cineva îi mai poate obţine atenţia. Deşi, dacă ai nevoie de rochii, ai putea să le iei pe ale mele. Nu mai am nevoie de ele şi prea multe vor rămâne nepurtate.

— Blythe...

— Ah, taci, Percy! Nu am vrut s-o spun în sensul ăsta. Nu mi se mai potrivesc şi mă îndoiesc că trupul meu va mai fi vreodată cum a fost.

Cu fiecare cuvânt, muşcătura din vocea ei se atenua.

— Acum spune-mi despre muncă! Sunt ceva noutăţi?

Percy a strâns mai tare mâna lui Blythe, iar Signa a avut impre sia că era ceva mai mult în acest schimb de replici între fraţi, ceva care îi depăşea înţelegerea.

— Unchiul vine încoace, pentru a-l face să-şi bage minţile în cap, dar mă tem că tata crede că sc comportă ireproşabil.

Blythe a ţâţâit a dezaprobare.

— Cu siguranţă va ceda într-una din zilele astea. Trebuie să continui să încerci.

jsj-a cedat din ziua în carc tc-ai îmbolnăvit, Blythc...

Şi când a fost asta, mai exact? s-a grăbit să întrebe Signa, încercând să nu se prăbuşească sub greutatea ochilor carc s-au întors spre ea cu surprindere. întreb doar din curiozitate. Când te-ai îmbolnăvit?

Blythc a simulat un oftat.

— Sunt *MmvXI* Doamne, ce surprinsă sunt că ai observat! Nimeni nu îndrăzneşte să vorbească despre asta în faţa mea.

Fata a scos un mic sunet amuzat din fundul gâtului, înainte de a-şi sprijini capul pe perne.

— Cam la o lună după ce a murit mama.

Oricine o fi fost în spatele poveştii ăsteia, nu-şi pierduse timpul. Signa a aruncat o privire la o movilită de bomboane de ciocolată de pe noptiera lui Blythe, care stăteau alături de o ceaşcă de ceai. S-a îndreptat spre măsuţă şi a luat o bomboană, încercând să fie cât mai discretă când a muşcat din ea. Nu putea spune dacă a fost uşurată sau dezamăgită să descopere că nu era nimic altceva decât o ciocolată normală; dar a mai luat o muşcătură totuşi. Ochii i-au căzut pe ceai apoi, iar Signa a întins mâna spre el înainte de-a putea inventa vreo scuză.

Blythe s-a ridicat în capul oaselor, cu un aer ucigător.

— Să nu *înirâzmstil* Asta e medicamentul meu.

Când Blythe a întins mâna după delicata ceaşcă de porţelan, Signa s-a dat la o parte din raza ci de acţiune şi a luat o înghiţitură timidă. Şi atunci i-a simţit gustul – abia mai mult decât o unnă de fruct amar, insuficient ca să fie perceput de cineva carc nu avea o limbă familiarizată cu gustul său.

Asta era! Acesta era modul în care cineva o ţinea bolnavă pe Blythe.

Ceaşca era încă aproape plină, iar lichidul era rece.

— De cât timp iei medicamentul ăsta?

— Din ziua în care m-ain îmbolnăvit, a răspuns Blythr.atuncându-i o privire cruntă. Mă doare stomacul dacă îl brâu prea repede. Punc-I jos!

N-a făcut-o. în loc de asta, Signa s-a îndreptat spre fereastră si a

vărsat ceaiul afară.

— Eşti nebună?

Percy a smuls ceaşca de porţelan din mâna Signei.

— Din câte ştim, asta ar putea foarte bine să fie ceea ce o ţine pe sora mea în viaţă!

— Dimpotrivă, ar putea foarte bine să fie ceea ce o ţine bolnavi Signa n-a vrut să lase să se înţeleagă că ştie ce se întâmplă, ca nu cumva ucigaşul să afle şi să încerce alte tactici.

— Cine ţi-a dat asta?

Buzele lui Blythe s-au arcuit în jos şi nişte riduri adânci i s-au conturat pe frunte.

— Camerista mea îl aduce în fiecare dimineaţă.

— Şi cum o cheamă?

— Elaine. Deşi nu văd de ce...

Signa a recunoscut imediat numele ca fiind cel al servitoarei care o ajuta să se îmbrace.

— Cine ţi-a prescris asta?

— Unul dintre *doctorii* ei.

Percy şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Şi îndrăznesc să spun că e mai competent decât tine.

Chiar şi Signa ştia că niciun doctor nu ar fi prescris beladonă în nimic. Cineva o strecura pe furiş – poate nu în fiecare cană, dar în multe.

— Ştiu că ar putea suna ciudat, a început ca timid, dar, Blythe, nu cred că suferi de vreo boală.

Percy a apucat-o pe Signa de încheietura mâinii atât de strâns, încât aceasta a tresărit, fiind sigură că se va învineţi.

— Nu-i umple capul surorii inele cu prostii! [iste aceeaşi boală CAIC a răpus-o pe mama noastră...

Signa şi-a smuls braţul şi l-a privit în ochi.

— Acesta nu este un medicament. Ştiu pentru că am mai gustat. liste bcladonă. din fructele cat e cresc în pădurile de lângă noi. Cineva o otrăveşte.

Blythe a rămas nemişcată o bucată bună de vreme, cu gura întredeschisă.

— Percy! a început ca, iar fratele ei n-a făcut decât să clatine din cap.

— Unul dintre doctori şi-ar fi dat seama până acum dacă ar fi fost otravă.

Era neclintit în această convingere, subliniind fiecare cuvânt.

— Signa nu face decât să îşi dea cu presupusul.

— Nu îmi dau cu presupusul, a spus ea cu toată convingerea de care era în stare. Recunosc gustul. Şi, dacă nu mă crezi, vezi cu ochii tăi! Blythe, data viitoare când ţi se aduce medicamentul, să nu-l bei! Dar nici să nu-l refuzi, pentru că ai putea alerta pe cineva cu suspiciunile tale. Aşteaptă până când nu mai e nimeni prin preajmă şi apoi găseşte un loc sigur ca să scapi de el. Percy, şi tu ar trebui să fii atent. Cine poate spune că nu urmezi tu?

Scepticismul băiatului era evident în felul în care îşi arcuisc sprâncenele.

— Să-l întreb pe doctor?

în vocea lui Blythe se simţea fragilitate, dar, în rest, se descurca mai bine decât se aşteptase Signa.

— Cum rămâne cu tata? Merită să ştie, nu-i aşa? Dacă nu cumva tot ceea ce i s-a întâmplat mamei nu a fost un accident?

Signa şi-a amintit cum Elijah îi băgase tort în gură fiului său, apoi de pungile de sub ochi şi cum era bântuit, şi nu putea să doarmă. Comportamentul lui era prea haotic, prea imprevizibil.

Nu ar fi fost sigur să aibă încredere în el şi nici nu credea câ ar fi fost înţelept să ştie cineva – inclusiv actualul doctor al lui Blvthc – că intraseră pe fir. Ca să nu mai vorbim despre cât era de suspect faptul că nici măcar unul dintre doctorii lui Blythe nu-şi dăduse seama ce se întâmplă.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru a-l ajuta pe tatăl vostru este să vă protejăm pe voi doi, a spus Signa. Ceea ce înseamnă că, deocamdată, acest secret rămâne între noi. Aveţi grijă cu mesele voastre! Fără dulceaţă. Fără sosuri de fructe de pădure pe fripturi. Beţi-vă ceaiul, dar aruncaţi-l dacă este ceva ciudat la gust. Trebuie să mâncaţi, amândoi, şi nu trebuie să treziţi suspiciuni! Dar fiţi foarte precauţi.

N-a îndrăznit să le spună că Sylas ştia şi el secretul lor. Nu i s-a părut înţelept să-l menţioneze, iar Signa încă se putea folosi de ajutorul lui şi de legăturile pe care le avea cu servitorii de la Thom Grove – mai ales acum, când exista o pistă.

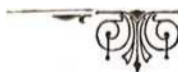
Elaine!

Blythe a suspinat şi şi-a lăsat capul să cadă adânc între perne, ghemuindu-se în aşternuturi ca şi cum ar fi vrut să se facă şi mai mică.

— O să ne descurcăm noi! i-a promis Signa, punând cât putea de multă ardoare în cuvinte şi încercând să se convingă şi pe ea de asta. Vom pune capăt situaţiei ăsteia şi vei fi bine! N-o să te las să mori, Blythe!

Vorbea serios. Blythe primise o a doua şansă cu un motiv. Signa se legase de soarta lui Blythe şi avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l învinge pe îngerul morţii o dată pentru totdeauna.

OPTSPREZECE

Mai târziu pe seară, plină după cină şi cu capul plesnindu-i do durere din cauza evenimentelor zilei, Signa a fost uşurată s-o eăscască pe Elaine aşteptând-o în salon ca s-o ajute să se pregătească de culcare.

— Bună seara, Elaine! i-a spus tinerei femei, care era poate doar cu câţiva ani mai mare decât ea.

Camerista şi-a ţinut privirea plecată şi bărbia în jos, oferindu-i doar un mic semn din cap.

— Bună seara, domnişoară!

Avea o cămaşă de bumbac pregătită pentru Signa, care şi-a întins mâinile pentru ca Elaine să-i scoată mănuşile albe şi-apoi s-o ajute să se îmbrace, aşa cum făcea în fiecare seară.

Limba Signei ardea de o mie de întrebări, dar trebuia să meargă uşor ca să obţină informaţiile pe care le căuta. *Ghidul defrumuseţe şi etichetâ pentru doamne* n-o prea instruia cu privire la ce fel de interacţiuni cu personalul erau considerate acceptabile, probabil pentru că oricine în poziţia de-a citi cartea ar fi trebuit să ştie deja. Unchiul ei avea doar o mână de servitori în personal şi vorbea

foarte puţin cu ei, însă Signa nu avea încredere în tactica lui a-şi îndrepta umerii şi de a-şi ţine nasul în aer – pentru c.i la cc ar fi servit asta, când ca voia ca Elainc să se relaxeze şi să fie deschisă cu ea?

— Eşti de mult timp cu familia Hawthornc? a întrebat Signa, îndreptându-sc spre măsuţa ei de toaletă şi oferindu-i un zâmbet prietenos, în timp cc Elaine a luat o perie de fildeş şi s-a apucat de treabă, trecând perii de mistreţ prin părul Signei.

— Nu de mult timp, domnişoară.

Tensiunea din umerii lui Elaine i-a semnalat că servitoarea ezita la fel de mult ca şi Signa să spună un lucru greşit. A fost nevoie ca Signa să-şi dreagă glasul şi-apoi să aştepte într-o tăcere incomodă înainte ca Elaine să adauge:

— Doamna Lillian m-a angajat cu ceva mai mult de-un an în urmă, Dumnezeu s-o odihnească în pace!

Tânăra s-a întrerupt din pieptănat pentru a-şi face cruce.

— Drept cameristă a ei?

Signa spera că pusese suficient de multă curiozitate sinceră în voce pentru a calma neliniştea femeii. Dacă ar fi fost să judece după dificultatea de-a obţine informaţii de la Elaine, atunci Signa ar fi spus că servitorii şi stăpânii din Thom Grove nu conversau prea des.

— Nu a ei, a precizat Elaine, ci a tinerei domnişoare Blythe. Camerista dinainte se retrăsese la bătrâneţe undeva, lângă mare.

— Thorn Grove este un loc destul de mohorât, nu-i aşa? a spus meditativ Signa. Chiar înţeleg de ce te-ar atrage marea.

— Vai, domnişoară! Vocea lui Elaine a devenit joasă şi gravă când a adăugat: Se spune că acest loc este bântuit.

Aha, acum ajungeau undeva!

Casa familiei mele a fost la malul mării, i-a spus Signa, fără să mai fie nevoie acum să simuleze dorul din voce. Se numeşte

boxglove. îmi amintesc foarte puţine lucruri despre ca, căci eram copil când am locuit acolo. Aştept cu nerăbdare să o moştenesc, deşi trebuie să recunosc că ideca de a întreţine o casă atât de mare e desml de descurajamă. îmi imaginez că va dura o veşnicie doar să angajez personalul complet.

Mâna lui Elaine a ezitat o singură clipă înainte de a relua pieptănatul. iar Signa a ştiut că vorbele ci reuşiseră, căci cine ar fi ales mohorâml Thom Grovc în detrimentul conacului Foxglove, de la malul mării? Dacă exista o şansă să-şi câştige un loc acolo, Elaine ar fi vrut-o. Ceea ce însemna că acum Signa mai avea pe cineva de partea ei, indiferent dacă Elaine îşi dădea seama sau nu.

— Eşti foarte pricepută! a adăugat Signa. E o minune că ai timp să te ocupi atât de mine, cât şi de domnişoara Hawthome. Sunt sigură că nu e o sarcină uşoară.

De data asta, Elaine nu a ezitat.

— Vă mulţumesc, domnişoară, deşi recunosc că tânăra domnişoară Hawthome nu are nevoie de prea multe în zilele astea!

Signa a cercetat chipul menajerei în oglinda de la măsuţă. O cută mică de îngrijorare între sprâncene. Tristeţea ei părea sinceră, iar Signa şi-a dat seama că, în tot acest timp în care Elaine o ajutase, nu simţise nici măcar o clipă că ar fi vorbit cu un potenţial ucigaş.

— Nu! a spus Signa cu un oftat, simţind deja că pista îi scăpa printre degete. Cred că nu are nevoie. Doar îmbrăcatul şi medicamentele ci, presupun?

Elaine a dat din cap.

— E destul de uşor să o pregătesc. Ceaiul şi mesele ei sunt preparate în bucătărie. Eu nu fac decât să i le duc. Aşa că nu vă faceţi griji, domnişoară, niciodată nu vă voi lipsi de ajutorul meu!

Deşi asta nu a ajutat-o prea mult să se liniştească, Signa a zâmbit şi a întrebat:

— Cunosc zvonurile despre răposata stăpână Hawthomc. Dar spune-mi ceva, Elainc, există zvonuri şi despre alte fantome la Thorn Grove?

Fusese un gând trecător, dar unul care se contura tot mai serios pe

măsură ce îi acorda tot mai multă atenţie. De ce nu ar mai fi existat şi alte spirite la Thorn Grove, când familia Hawthorne deţinea proprietatea de generaţii întregi?

Când Elainc s-a făcut mică şi a aşezat peria pe măsuţă, Signa şi-a simţit suspiciunile confirmate.

— Servitorii vorbesc despre faptul că au văzut un bărbat în bibliotecă, a spus camerista. Povestesc cum cărţile cad singure de pe rafturi, dar eu nu am fost niciodată înăuntru ca să văd cu ochii mei.

Signa nici măcar nu ştiuse că Thorn Grove *avea o* bibliotecă. Dar dacă exista vreun alt spirit în Thorn Grove – poate unul care putea vorbi –, atunci merita să-I viziteze.

După ce Signa a fost pregătită pentru culcare, Elaine s-a îndreptat spre salon ca să recupereze o tavă cu un ceainic fierbinte, un borcănel cu miere şi o brioşă. Chiar în momentul în care Signa se întindea după ceai, un pătrat întunecat s-a strecurat pe sub uşa ei. Elaine şi-a încreţit fruntea când s-a aplecat să-l ridice, fluturând apoi un plic negru, cu un frumos sigiliu din ceară aurie.

— Poate că e de la unul dintre verii dumitale? a ghicit Elainc.

Signa l-a luat, plimbându-şi degetul peste pergamentul delicat. Cumva, ştia deja că nu era asta.

— Sau poate că este de la domnişoara Hargreaves, detaliind planurile mele de lecţii pentru mâine.

Nici asta nu i s-a părut corect, dar a fost suficient pentru ca Elaine să dea din cap, satisfăcută.

Deşi Signa ardea de nerăbdare să deschidă scrisoarea, a pus pli cul în poală şi s-a întins cu nonşalanţă după borcănaşul cu miere.

— Mulţumesc, Elainel

Şi-A păstrat tonul obişnuit şi politicos, dar carc spera să-i suge- tvze ci o invita să se retragă.

— O scară buni, domnişoară Farrowf

Cu o ultimă privire aruncată spre plic, Elaine şi-a plecat capul şi a ieşit.

în momentul în carc s-a închis uşa, Signa a deschis

scrisoarea. Pe un pergament gros, cu cea mai frumoasă caligrafie pe care o văzuse vreodată, erau scrise trei rânduri:

j\c întâlnim în grajduri la ora unsprezece în aceasta

seară. îmlmcă-fe căldurosf

dMergem la Qret/s.

NOUĂSPREZECE

PETRECEREA ERA LA ÎNĂLŢIME ŞI ÎN ACEA SEARĂ. DIN SALA DE BAL se revărsa muzica, acordurile unui pian cu coadă răsunând în toata casa. Era la fel de animată ca atunci când Signa ajunsese pentru prima dată la Thom Grove, rochiile erau la fel de impunătoare şi de strălucitoare, iar dulciurile servite pe platouri de argint erau la fel de extravagante.

Signa a aruncat câteva priviri furişe la festivităţi. Rochia grea de lână în care se schimbase – cu excepţia corsetului, pe care era incapabilă să-l încheie singură – era departe de catifelele şi mătăsurile din străinătăţuri care îi îmbrăcau pe cei din jurul ei. S-a strecurat pe lângă cameriste, ferindu-se de ochii celor care i-ar fi putut pune întrebări. Îngerul morţii avusese dreptate, i-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi putut să apeleze la blestematele ei de puteri.

Dar dacă ar fi fost în starea aceea, atunci l-ar fi chemat – şi, după ceea ce îi spusese în acea după-amiază, chiar era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă.

Avea toate motivele să-l urască pe îngerul morţii. Toate motivele să fie furioasă şi să i-o spună.

Amuci de ce se simţea atât de vinovată?

Signa îşi ţinea capul plecat în timp ce se târâia în jos, pe scări, si aproape ieşise din casă când s-a ciocnit cu faţa de pieptul cuiva. S-a tras înapoi, observând mai întâi bastonul din lemn de trandafir pe care bărbatul îl ţinea strâns, apoi s-a micşorat parcă sub greutatea privirii atente a lui Byron Hawtliornc.

Lin colţ al buzei i s-a schimonosit în titnp cc-o privea, oprin- du-se la ochii ei. Respiraţia l-a părăsit într-o clipită şi o paloare de moarte i-a cuprins pielea.

— Lillian?

Cuvintele păreau să-i fi scăpat fără să sc fi putut opri şi apoi a clătinat din cap.

— Nu! Tu eşti fata aceea care a fost cu Marjorie, nu-i aşa? Noua pupilă a fratelui meu. Unde crezi că te îndrepţi, îmbrăcată aşa?

Un singur cuvânt greşit, Signa ştia, şi el ar fi pus-o să se întoarcă sus, pe scări. S-a gândit cu atenţie la minciuna ei şi a decis că cel mai bine era să joace rolul pe care acest bărbat îl aştepta de la ea – de fată tânără şi prostuţă.

— Eu... ăăă... voiam doar să văd petrecerea, domnule.

A înghiţit în sec, pentru că, deşi juca teatru, disconfortul ci în prezenţa acest bărbat era cât se poate de real. El a scos un mârâit dispreţuitor şi a luat-o de încheietura mâinii, ca şi cum ar fi intenţionat s-o iragă înapoi pe scări. Nu făcuseră decât un pas, când ceva din hol i-a atras atenţia. Signa i-a urmărit privirea şi a văzut că era blondul-căpşuniu al părului lui Marjorie, pe care a urmărit-o cum scapă de la petrecere, îndreptându-se spre bucătărie.

Byron a dat drumul mâinii Signei.

— întoarcc-tc în odaia ta, fato! a spus Byron, deşi nu s-a mai uitat la ca. Acesta nu este un loc pentru copii.

— Desigur, domnule!

A dat din cap, dar, în momentul în care el s-a întors s| o urme, pe Marjoric, Signa a profitat de ocazie ca să fugă în noapte, ncin. drăznind să se uite înapoi pentru a vedea dacă fusese observaţi Oricine ar fi

văzut-o furişându-sc să se întâlnească cu un tânăr la această oră ar fi gândit un singur lucru, iar dacă era corect ce spunea cartea ci de etichetă, atunci asta ar fi însemnat prăbuşirea ei sociali

Sylas o aştepta în grajduri cu caii pregătiţi – din nou Mitra pentru Signa, iar pentru el, un armăsar întunecat precum cerul *de* deasupra, unul care îi amintea de animalele frumoase care o luaseră de la mătuşa Magda. Gundry, cu ochii lui ca de chihlimbar, stătea la picioarele lui Sylas. Avea nasul în vânt şi ochii alerţi, asi- gurându-se că nimeni nu îndrăznea să se aventureze prea aproape.

— Ţi-a luat destul de mult timp!

Sylas s-a uitat o dată la rochia ei de lână şi şi-a desfăcut prompt mantaua neagră, înfăşurând-o în jurul ei fără să-i mai aştepte permisiunea.

— Te-ai hotărât să te opreşti pe drum să mănânci brioşe?

— Măcar de-aş fi fost aşa de norocoasă!

Signa a strâns mantaua în pumn, prea stânjenită ca să-i mulţu-mească, în timp ce el îi dădea frâiele Mitrei. Punându-şi piciorul în scară, Signa a încercat să încalece iapa. Fără chef să piardă timpul. Sylas s-a întins spre talia ei şi a ridicat-o, asigurându-sc că e bine fixată în şa. De data asta, fata a făcut tot posibilul să nu tresară la atingerea lui.

— liste la o jumătate de oră de mers.

A încălecat pe propriul armăsar cu o eleganţă admirabilă.

— Ţinc-te lipită de Mitra pentru căldură; nu ne vom opri pe drum!

— Şi aş putea să te întreb de ce mergem la Grcy's?

Mai era doar o oră până când trebuia să se întâlnească cu îngerul morţii. Deşi nu-i păsa în mod deosebit să-l vadă, nu avea

totuşi nicio dorinţă sS descopere ce i-ar fi făcut dacii ar fi Întârziat la vreo ..lecţie” ridicoli pe care o plănuia.

— Hram ni caii după-amiază când am an/.it-o pe guvernanta voastră vorbind cu Byron Hawtliorne, i-a spus Sylas, vioi. Cîrev’s va fi inclus pentru reparaţii în seara asta, iar ca urmează să Il întâlnească acolo, liste vorba despre ceva pe care el vrea să i-I arate – ceva despre caic a spus că o va „convinge”. Dacă reuşim să ajungem mai repede decât ci, am putea să ne dăm seama despre ce este vorba.

Asta putea explica foamea din ochii lui Byron atunci când o văzuse pe Marjoric.

— I-am văzut înăuntru, îndreptându-se spre bucătărie, a spus Signa.

Svlas şi-a încordat maxilarul.

— Probabil că se vor folosi de faptul că toată lumea c atentă la petrecere pentru a lua trăsura. Ar trebui să ne grăbim!

Gundry se învârtea în jurul armăsarului, cu ochii de chihlimbar sclipind şi corpul încordat. Signa s-a întrebat dacă era mai mult câine sau lup. începea să încline spre cea din urmă variantă.

— Câinele vine şi el cu noi?

— Sigur că da! Dacă vom avea companie, ne va alerta înainte ca ei să ne vadă. Acum să mergem!

Deşi Signa avea mult mai multe întrebări – în primul rând, ce probleme vor avea dacă vor fi găsiţi –, n-a mai avut ocazia să le pună, căci Sylas şi-a îmboldit uşor calul şi a plecat. Mitra n-a mai aşteptat permisiunea de a-i urma. Vântul i-a înţepat obrajii Signci, iar ca şi-a tras gluga de la mantaua împrumutată. în timp ce-o înfăşură, a fost surprinsă să constate că nu mirosea a fân şi a bălegar, ci a păduri de iarnă curate şi pline de pini.

Şi-a tras mantaua mai aproape, în timp ce se ţinea după Sylas, care părea în largul lui sub noaptea înstelată. Nu tremura ca ea, ci şi-a dat «pul pr spate pentru .1 privi spre cer. Pirul lui ntgni flutura sălbatic, la fel de neîmblânzit şi liber ca felul în care călărea Alături de el, Gundry alerga cu toată viteza, pufăind de efort şi ai limba atârnând, bucurându-sc de fiecare moment al călătoriei Sylas a prins privirea

câinelui şi-atunci i-a zâmbit pus pe şotii. Şj-a înclinat capul pe spate şi a început să hăulcască în noapte. Gundry i s-a alăturat, sunetul fiind pe cât de frumos, pe atât de tulburător, aşa aim răsuna de-a lungul câmpiilor.

Privindu-l pe Sylas, Signa s-a înmuiat. în fiecare zi, se părea, descoperea câte o altă latură a lui. Până acum, asta era preferata ei.

Au călărit în tăcere o bună bucată de timp după aceea, singurele sunete fiind cele ale animalelor lor. Forăitul cailor şi loviturile grele ale copitelor lor în timp ce se întreceau pe câmpii. Gâfâitul lui Gundry, care nu îşi încetinea niciodată cursa, chiar dacă terenul de sub labe se schimba din iarbă în pietriş şi apoi în drum pietruit.

Sylas şi-a încetinit calul şi-apoi s-a oprit, iar Signa a făcut la feb Când au descălecat, Sylas a legat frâiele cailor lejer în jurul unui trunchi de copac.

— Vom merge pe jos de-aici. Ţine-ţi gluga pe cap!

învăluită în mirosul ei de pădure, Signa n-a spus nu.

Gundry s-a aventurat înainte ca să adulmece străzile. Pe ele se înşirau prăvălii de pălării şi croitorii şi chiar şi o mică spiţerie, toate închise. Cu toate acestea, luminile unei cârciumi aflate mai departe pe stradă străluceau puternic şi era mai bine să nu rişte.

— Byron şi Marjorie. Crezi că unul dintre ei ar putea fi în spatele crimei?

Şoapta ei a răsunat peste pavajul străzii goale. Era ciudat să fie afară la o asemenea oră – de fapt. ciudat să fie în oraş, dar Signa nu simţea nicio teamă. îşi petrea.se prea mult timp singură în noapte pentru a-i mai fi frică.

La fel. se părea, şi Sylas. Deşi, având în vedere statura lui uriaşă, ar li fost mai probabil ca noaptea să se teamă de el. Mersul lui Svlas era plin de încredere, corpul, drept şi bărbia, ridicată.

— Nu sunt siguri Dar dacă cineva îi vizează pe cei din familia Hawtliome, atunci trebuie să existe un motiv. Byron arc cu siguranţă unul – Grey’s este sursa de venit a familiei Hawthornc. Este moştenirea lor. Cât despre Marjoric...

— Se întâmplă ceva între ca şi Elijah, a spus Signa, obţinând o plivire surprinsă din partea lui Sylas.

Dându-şi scama de ea, şi-a arcuit o sprânceană.

— Crezi că eşti singurul cate poate să se descurce cu nişte investigaţii?

Sylas i-a pus o mână pe umăr, îndreptând-o pe Signa spre partea străzii unde se aflau clădirile.

— Rămâi în umbră, detectivo! Dacă cineva te vede afară la ora asta, o să creadă că ai ceva de vânzare.

— Dar nu am nimic în... Oii!

Obrajii i s-au încălzit.

— Şi nu vor crede acelaşi lucru despre cine?

— Ar crede că este scandalos, dar tu ai avea parte de ce e mai rău din sistemul de etichetare socială. Dacă aş avea un statut mai înalt, s-ar aştepta să mă căsătoresc cu cine. Tu însă eşti norocoasă în această lume, domnişoară Farrow, pentru că ai resursele necesare ca să ai grijă de tine, indiferent de ceea ce crede societatea că ar 11 potrivit pentru tine. Majoritatea oamenilor nu sunt atât de norocoşi.

A luat-o pe Signa de braţ şi a tras-o spre o clădire din piatră cenuşie – cea mai înaltă de pe stradă, cu o fereastră cu o arcadă masivă lângă intrarea din faţă.

Signa nu a reuşit să arunce o privire mai amănunţită asupra clădirii, pentru că faţa îi era în flăcări. O astfel de atingere nu era în

niciiin caz acceptabilă din punct de vedere social. De la diferenţa lor de statut, până la faptul că nu aveau nicio relaţie de rudenie, această legătură intimă era aproape la fel de scandaloasă ca gestul de a-şi vinde farmecele pe străzi. Nu conta că avea bani; nu dorea să *mmptre* afecţiunea oamenilor. îşi dorea ca ci să o placă şi să o respecte cu adevărat. Şi totuşi... nu ştia că braţul unui bărbat putea fi atât de ferm. Că umerii puteau fi atât de solizi, iar mâinile, atât de puternice!

Svlas era poate una dintre cele mai enervante creaturi de pe acest pământ, şi totuşi nu-şi putea întoarce privirea de la eL Oricare vor fi fost încuietorile de la Grey’s, Sylas nu a pierdut timpul să se ploconească în faţa lor, deschizându-le cu o uşurinţă enervantă. A păşit înăuntru, cu mâinile înmănuşate în buzunare.

— Am antrenament, a spus el când a băgat de seamă că ea se îndepărtase, privindu-l cu neîncredere. Lacătele de la grajduri se blochează tot timpul, iar noi nu putem să ţinem caii închişi înăuntru.

Signa a dat din cap în timp ce trecea pragul, deşi i se părea că oasele îi fuseseră blocate pe loc. Cât de proastă fusese să vini' Să accepte să călătorească o jumătate de oră de la casa ei în toiul nopţii, cu un bărbat care era practic un străin. Un bărbat care demontase o încuietoare ca şi cum ar fi fost un fleac.

Unde învăţase el asemenea meşteşug? se întreba ca. Şi în ce pericol se afla acum? Poate că era o proastă să aibă încredere în Sylas, deşi presupunea că nu ar trebui să-şi facă prea multe griji. Dacă Sylas avea să încerce ceva, Signa nu trebuia decât să-şi invoce puterile. Să-l invoce pe îngerul morţii şi să pună capăt vieţii lui Sylas. Mâna i s-a dus instinctiv Ia buzunare, dar acestea erau goale, îşi lăsase fructele de bcladonă în buzunarele rochiei de zi. fruntea i se umpluse de sudoare, iar respiraţia îi devenise neliniştită, când scheunalul brusc al lui Gundry a străpuns noaptea, urmat de tropotul copitelor şi zăngănitul roţilor de trăsură pe caldarâm. Fără să piardă o clipă, Sylas a închis uşa şi a apucat-o dc mână pc Signa. Nu mai era timp să întrebe ce face, nici să se uite în jur, înainte de-a fi împinsă într-un dulap dc haine. Sylas s-a rostogolit înăuntru după ea, şuierând când s-a lovit cu capul dc ceva ce nu putea vedea în întuneric.

— Fă-mi loc!

Signa şi-a strâns fustele mai aproape, deşi nu era prea mult loc rămas. Erau pe jumătate unul peste altul când el s-a împins înăuntru. A încercat să se sprijine dc-un perete, numai că pielea mănuşilor lui a atins talia Signei. Ea a oftat şi i-a dat cu piciorul peste una dintre cizme.

Sylas a sâsâit:

— Arată-mi puţină încredere, domnişoară Farrow! Dacă aş fi încercat să te seduc, metodele mele ar fi fost mult mai rafinate.

Cuvintele lui au fost întrerupte când o uşă din faţa celei pe care intraseră a zăngănit. Aruncându-i Signei o privire prin care îi făcea semn, în tăcere, să se poarte frumos, Sylas a închis uşa dulapului.

Signa era convinsă că nu exista nicio parte a corpului ei pe care Sylas să n-o atingă, şi nu exista nicio parte din el la care ea să nu încerce din greu să nu se gândească. Faptul că se aventurase fără corset amplifica situaţia, pentru că fiecare atingere i se părea mult mai vibrantă, iar presiunea corpului lui era cu atât mai periculoasă. Era un moment cu totul nepotrivit să se trezească în ea un sentiment atât de fervent, şi totuşi acesta s-a trezit, accelerându-i pulsul şi făcându-i mintea să rătăcească. S-a întrebat cum ar fi fost să-şi strecoare degetele prin părul lui de culoarea funinginii sau ce gust ar avea buzele lui peste ale ei. Cum îi era corpul sub toate aceste straturi...

— Cineva c aici, a şoptit Sylas, iar Signa era gata-gata să-l lovească din nou cu piciorul.

— Evident!

Smulsă din visare, ,1 încercat să tragă cu ochiul printre lamelele subţiri din lemn ale uşii. Deşi era prea întuneric pentni a-i vedea ochii, ar fi putut să jure că Sylns o privea înainte de-a se apleca să facă acelaşi lucru – tiitându-se prin lamelele de deasupra ei.

Când mânerul uşii de la intrare a zăngănit, Signa a tras aer În piept şi şi-a ţinut respiraţia, temându-se că, dacă ar fi scos măcar un sunet, ar lî fost descoperiţi. Oh, ce proastă fusese să îl lase pe Svlas să o târască aici, ascunzându-sc chiar în dulapul cu haine, dintre toate locurile!

Cele două umbre au intrat fără să scoată un sunet, cea mai mare

dintre ele aplecându-se să aprindă una dintre lămpile cu ulei, are ¡-a scăldat faţa într-o lumină palidă. Pe bucăţele, Signa a putut să vadă că podelele de la Grey’s erau făcute din obsidian, la fel ca blatul barului, care se întindea de-a lungul unui perete întreg. Peste tot erau împrăştiate mese de sticlă, cu scaune de piele şi de pluş în jurul fiecăreia dintre ele. în partea opusă a încăperii, canapele de piele înconjurau cel mai mare şemineu pe care Signa îl văzuse vreodată,

— Va trebui să ne grăbim! a mormăit Byron, cu vocea lui aspră ca o trăsură rostogolindu-se pe un drum cu pietriş. în cazul în care cineva ar descoperi că a fost permisă intrarea unei femei, vom avea şi mai multe bătăi de cap decât avem acum.

— Mă implori să vin şi totuşi mă condamni din momentul în care intru?

Marjorie părea şi mai arogantă decât o auzise Signa vreodată.

— Sunt perfect mulţumită să stau afară şi să împart discuţia noastră cu lumea dacă tertipurile mele feminine te ofensează. Sau poate că am putea s-o luăm înapoi spre trăsură, ca să mă pot întoarce acasă?

Signa nu a putut desluşi răspunsul lui, deşi credea că era ceva legat de faptul că Marjorie trebuia să vadă ea însăşi acest loc,

pentru a înţelege ce încerca el să salveze. Luând loc la una dintre mese. Byron i-a strecurat ceva, nişte hârtii.

— Uită-te la astea şi vei vedea că nu s-a mai comandat alcool de săptămâni întregii Şi la astea, cate arată că nu am fi avut mâncare pentnt oaspeţi dacă nu mi-aş fi dat seama că transportul nostru a întârziat. Elijah nu a rezervat nicitin spectacol, trabucurile noastre nu mai sunt importate, şi totuşi, el este cel care deţine registrele contabile. El este cel care refuză să ofere acestei companii vreun ban. El este cel care refuză să-mi transmită munca sa; şi chiar mai râu – îi refuză asta şi lui Percy! Băiatul a fost aici în fiecare zi, în săptămâna asta, cerşind să lucreze, Marjorie, iar eu nu mai am nici o scuză să-i ofer.

Signa şi-ar fi dorit să poată vedea faţa lui Marjorie. Ar fi vrut să poată vedea *totul* când Marjorie i-a răspuns:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere, Byron! Cu toate acestea, chiar şi în moartea ci, Lillian tot îi ţine sufletul. Nu pot să ajung laeL

— *Atunci schimbă asta!*

Era atâta resentiment în tonul lui, încât Signa a tresărit, bucuroasă pentru prima dată că trupul lui Sylas era acolo ca s-o ţină în echilibru. Una dintre mâinile lui şi-a găsit loc pe talia ei, în timp ce se apleca peste ea pentru a privi cum se desfăşoară scena. Acum, că observase, Signa se străduia să nu se concentreze pe fiecare contracţie a degetelor sale sau pe fiecare mişcare a corpului său şi să fie mai degrabă atentă la ceea ce se întâmpla în afara dulapului.

— Ţi-ai pierdut tot farmecul, femeie?

Byron şi-a întins palmele pe masă şi s-a aplecat.

— Dacă va lăsa această afacere să dea faliment, Percy va rămâne fără nimic. Va fi făcut de râs şi va fi părăsit, fără nicio perspectivă. Nu pot să mă uit cum i se întâmplă asta şi ştiu că şi tu simţi acelaşi lucru. Elijah arc copii – doi, încă, indiferent de ce ar putea crede.

Trebuie să-l facem să înţeleagă asia, înainte să-mi devină imposibil să-i rezolv mizeria.

— Ai uitat-o pe Lillian atât de uşor?

Era o răceală în vocea lui Marjorie care-a răpit căldura din cameră şi l-a făcut pe Byron să tacă.

— Ştiu că nu... întregul oraş ştie ce sentimente ai avut pentru ea.

— Lillian este de neuitat.

Vocea lui Byron coborâse atât de jos, încât Signa a trebuit să-şi lipească urechea de uşă ca audă.

— Dar chiar şi aşa, nu-i putem permite fratelui meu să arunce totul şi să alerge după ea.

— Trebuie s-o jelească...

— Dar a jelit-o! E timpul să se scuture înainte de-a condamna familia asta. Nu pot face mare lucru când el refuză să-mi ofere fie şi semnătura sa. Dacă nu vrea să-i dea afacerea lui Percy, convinge-l să mi-o dea mie! Oricum, aş avea mai multă grijă de afa cere, aşa cum aş fi avut mai multă grijă şi de ea.

Fiecare muşchi din corpul Signei a început să tremure la tăcerea grea din aer. îi curgea sudoare de-a lungul cefei, pe gât şi pe spate, dar nu i-a dat prea mare importanţă.

— Ce îmi ceri? a întrebat Marjorie în cele din urmă.

Nu a existat nicio ezitare în răspunsul lui Byron.

— Fratele meu este un om singuratic, Marjorie. Iar oamenii singuri sunt... sensibili. Mai ales la şiretlicurile unei femei.

— Ce vrei să sugerezi?

Degetele ei s-au încleştat pe masă.

— Fii sincer cu mine, Byron!

Byron şi-a trecut degetul mare şi arătătorul pe mustaţa lui neagră, luând răgazul să-şi adune gândurile.

— Tu şi fratele meu aţi avut o relaţie în trecut. M-aş fi gândit că vei sări pe loc pe această ocazie de a fi cu el... Ţi-ar putea face o viaţă pe cinste.

Scaunul a scârţâil de podeaua de obsidian, în timp ce Marjorie s-a ridicat în picioare.

— Cum îndrăzneşti? Poate că ţi-ai petrecut viaţa tânjind după o iubire pierdută, Byron, dar cu nu mă voi înjosi la o asemenea ruşine!

— îmi parc tău dacă tc-am jignit...

— M-ai jignit?

Râsul lui Marjorie a fost ca o împuşcătură de pistol, brusc şi mortal.

— Mi-ai pus sub semnul întrebării temelia virtuţilor mele. Ai insinuat că sunt puţin mai mult decât o curvă, iar Elijah, o marionetă cu care să te joci. E mai mult decât jignire, domnule! De dragul copiilor, voi continua să încerc să vorbesc cu Elijah, dar nu voi face asta ca să te ajut. Vreau să stai departe de Percy!

Byron s-a ridicat şi el în picioare.

— Nu voi face asta! Dacă îţi pasă de băiat, atunci vei face ceea ce îţi cer. Există mai multe moduri de a-l distruge pe Percy, domnişoară Hargreaves!

A urmat o pauză înainte ca femeia să răspundă, cuvintele ei fiind acum ezitante:

— Percy nu a făcut nimic rău.

Byron şi-a îndreptat umerii, mândrindu-se cu victoria lui.

— Nu voi sta să văd cum moştenirea familiei mele se prăbuşeşte din cauza morţii unei femei. Elijah trebuie să înceteze să-şi neglijeze îndatoririle!

— Cât de insensibil ai devenit, Byron! Doamne, cât mi-aş dori ca ea să te poată vedea acum!

Palma a fost atât de puternică, încât Sylas ¡-a acoperit gura Signei şi a tras-o lângă pieptul său, în timp ce ea gâfâia din cauza surprizei. Signa îşi putea doar imagina cât de mult trebuie să fi ars – şi fiecare bucăţică din ca o împingea să deschidă uşa

dulapului şi să sc arunce asupra lui Byron. Să-l lovească pentru că o lovise pe Marjoric.

Cu picioarele tremurând, Marjoric şi-a acoperit obrazul cu o mână. Cu cealaltă, şi-a apucat haina.

— E timpul să te maturizezi şi să nu te mai ici la întrecere cu tratele tău! Oricât de pierdut ar fi acum, tot el va fi întotdeauna cel mai bun.

Femeia a scuipat pe podea, apoi a plecat. Signa spera cu disperare că va lua trăsura şi-l va abandona pe Byron, însă acesta a înjurat şi a plecat după ea, trântind uşa în urmă.

Fata era prea amorţită de surpriză ca să se mai mişte, în timp ce-o spaimă i se instala în oase. Mai fuseseră Marjorie şi Elijah împreună? Asta explica familiaritatea lor. Fie că se întâmplase înainte ca Elijah să se fi căsătorit, fie după, era totuşi un scandal. Dar chiar şi aşa, Signa începuse să înţeleagă farmecul unei atracţii interzise. După o clipă, gândurile ei s-au întors la fermitatea trupului lui Sylas lipit de-al ei şi la imaginarea unor lucruri pe care nu avea de ce să şi le imagineze, mai ales când era deja o căldură infernală în micul dulap.

Din fericire, odată ce au auzit zgomotul trăsurii care se rostogolea pe stradă, Sylas a deschis uşa dulapului de haine, iar Signa a dat buzna afară, cu o nevoie disperată de aer proaspăt. Nu-şi dorea nimic altceva decât să se dezbrace de hainele îmbibate de transpiraţie şi sufocante, dar s-a mulţumit să-şi scoată mantaua şi să i-o arunce. Signa nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru întuneric, în timp ce sc întreba dacă şi Sylas se gândea la corpul ei la fel de mult cum se gândea ca la corpul lui.

— Simt că am creat o adevărată legătură acolo.

Tonul era de tachinărie, confinnându-i suspiciunile.

— îndrăznesc să spun că acum te cunosc mai bine decât am cunoscut vreodată pe cineva.

Apoi Sylas s-a liniştit, ca şi cum şi-ar fi dat scama că oferise o informaţie pe care nu avusese de gând s-o dea, şi s-a întors cu spatele, dregându-şi vocea.

— A lovit-o! a şoptit Signa, ameţită şi dornică să

schimbe subiectul.

Svlas a dat din cap, aranjându-şi mănuşile.

— Da!

— Crezi că o să fie bine?

— Ca să fiu sincer, cred că ar fi înţelept să ne temem mai degrabă pentru Byron decât pentru domnişoara Hargreaves. Mi se pare că nimic nu este mai cumplit decât o femeie dispreţuită. Şi ¡-ai văzut faţa? Absolut criminală! Acum – Sylas i-a întins o mână –, destul cu asta! Dacă tot suntem aici, hai să aflăm ce alte secrete mai ascunde locul ăsta!

DOUĂZECI

A N CIUDA SITUAŢIEI LOR – SAU POATE TOCMAI DIN CAUZA EI Signa nu şi-a putut opri fiorul care a traversat-o când Sylas a luat-o de mână şi a tras-o mai adânc în interiorul clubului Grev's. Chiar în acea dimineaţă, sorbise un ceai, trăindu-şi visul de a face parte din înalta societate. Se aşteptase ca primirea acelei vizite să umple cumva golul interior, scăpând-o de sentimentul singurătăţii, dar tot ceea reuşise fusese să-şi dea seama cât de mult trebuie *si* muncească sau cât de multe trebuie să înveţe, precum şi cât de mult trebuie să se automodeleze pentru a fi acceptabilă. Totuşi, în prezenţa lui Sylas, umerii i s-au relaxat în sfârşit, iar corpul i-a vibrat de viaţă.

Alături de el, nu-şi făcea griji că cineva ¡-ar putea pune sub lupă fiecare mişcare. Alături de el, putea să *fiu* ea, pur şi simplu.

Noaptea împreună a fost ca o repunere în mişcare. Ca şi cum şi-ar fi umplut plămânii cu o respiraţie adâncă. L-a lăsat pe Sylas să o conducă, încercând să-şi liniştească tulburarea inimii; băiatul a luat o lampă cu ulei, conducând-o apoi spre birou. Signa avea nevoie să-şi ţină firea – pe lângă poziţiile lor sociale difente,

dc-abia îl cunoştea |>c Sylas. În loc să-şi lase mintea să se agite cu gânduri la tineri clsipeşi, trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

biroul lui Elijali de la Grey’s era asemănător cu cel pe care şi-l amenajase la Thom Grave. Un birou mare de mahon şi un scaun de pluş se allau în centru, deasupra unui covor de un roşu-aprins. Cineva proiectase odaia în aşa lei încât să aibă un aer de masculinitate. cu o canapea din piele aşezată în faţa unor rafturi de cărţi care ocupau un perete întreg. Cu toate că Elijah nu mai fusese la club de ceva vreme, nu exista nici măcar o urmă de praf pe rafturi, iar registrele din piele neagră erau ordonate cu grijă pe masă.

La prima vedere, ai fi fost înclinat să crezi că e un birou obişnuit. Totuşi, ceva o îndemna pe Signa să privească mai cu luare aminte, iar Sylas părea înclinat să facă şi el acelaşi lucru când s-a aruncat pe scaunul din spatele biroului şi a tras de sertarul de sus. Acesta nu s-a mişcat.

— Crezi că poţi să-l deschizi? l-a întrebat Signa, amintindu-şi cât de uşor descuiase uşa de la Grey’s.

— Pot să încerc. Totuşi, astea sunt lucruri mai capricioase. Mai greu de mascat că te-ai jucat cu ele. De aceea...

Băiatul s-a ridicat în picioare şi a mers spre bibliotecă, cercetând cotoarele cărţilor vechi, legate în piele, şi diferitele bibelouri. A mutat chiar şi mobila de colo-colo până când, ascunsă sub o lampă, a descoperit o cheie de argint ornamentată.

— .. .aş prefera să găsesc una dintre astea.

Dacă nu ar fi avut deja capul atât de plin de gânduri, Signa ar fi putut admite că c impresionată. Sylas aştepta cu siguranţă laudele, aşa că s-a uitat sfidător când fata doar a dat din cap, indicându-i să deschidă sertarul.

Conţinutul era mult mai puţin incitant decât sperase ea. Facturi vechi pentru alcool şi trabucuri de import erau împrăştiate prin tot sertarul, la fel şi scrisori lăsate de patroni. „Inefabilului domn Elijah Hawtliomc”, începea un scriitor, care, preţ de două pagini, batea câmpii

despre cât era de încântat să aibă ocazia de-a solicita calitatea de membru al clubului Grcy's şi cât de mult preţuia calităţile unui gentleman. Elijah trebuie să fi păstrat scrisoarea pentru propriul amuzament. Erau mai multe de felul acesta, poate o duzină sau cam aşa ceva, fiecare dintre ele la fel de linguşitoare ca următoarea, scrise în speranţa de-a intra în graţiile lui Elijah şi de-a obţine mult râvnita calitate de membru.

Signa a pus scrisorile deoparte şi a început să scotocească sena rul încă o dată, până când a dat de o mână de fotografii.

Sylas a scos un şuierat de protest.

— Ai grijă! Suntem doar nişte fantome care trec prin zonă. Nu trebuie să lăsăm urme.

Signa l-a ignorat. Elijah era acum o coajă a omului care fusese în fotografiile cu el şi familia sa. Deşi doar o clipă furată din cimp, râsul lui din prima fotografie era contagios. Radia, strălucitor ca o stea, cu braţul înfăşurat în jurul taliei unei femei frumoase. Ea era lumina soarelui întruchipată, încântătoare, ai valuri blonde ca inul care îi curgeau în cascadă până la talie.

Ijllian! Era atât de departe de spiritul bântuit pe care îl cunoştea Signa... încă nu era o femeie chinuită de moartea ci şi neputincioasă în a schimba soarta fiicei sale.

în faţa lor se aflau doi copii: Pcrcy, având poate zece ani în fotografie, şi o tânără Blythe în faţa lui. Copila părea bucăţică ruptă din mama ci, deşi expresia îi era mai şireată. în portretul în miniatură, Lillian avea mâna pe umărul lui Percy, în timp ce băiatul se uita fix la aparatul de fotografiat. Expresia lui Percy era severă, cu mâinile mici pe reverele sacoului, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că arată corect. Se părea că nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor.

Signa ar fi vrut să fure fotografia pentru a-l necăji cu ca, dar nu a îndrăznit să rişte să fie descoperită. A dat să pună poza înapoi în sertar, când degetul ci marc a trecut pe lângă o margine subţire de pe spate – era ceva lipit de ca. Cu vârful unghiei, a desprins o bucată de pergament de pe spatele fotografiei. Era îngălbenită de pete de calea, iar cerneala sa întunecată era ştearsă pe alocuri de la un lichid vărsat.

— Este o scrisoare! i-a spus lui Sylas, care se înălţa deasupra ei.

Tf implor, Efijai, si te gândeşti fafiufnostru!

indiferent de atu a simţijicntru Grcy’s, astu tste tot a ştii ti. înţeleg ti relaţia tu cu aed ioc esti tensionată, dar treime să ne amintim cijiuf nostru nu eşti tu. Oricâte îndoidi ai avea, nu trduie si te răsuniJc liiat. Vtrej S'U născut sijrimeasci moştenirea Hawtfeorne. Estt tot U'şi doreşte, Efijai! Te rog, nu-ti fisa durerea – nu'ti fisa egoismul- si î^teeyi cale! ' '■**'

Erau multe cuvinte înceţoşate şi pătate dincolo de lizibilitate, dar nu se putea nega că scrisoarea îi fusese trimisă de Lillian, înainte să moară. în tot acest timp, Signa avusese impresia că Elijah luase clubul de la Percy *Jupi* moartea soţiei sale. Dar, potrivit acestei scrisori, Elijah avusese îndoieli în a-l lăsa pe Percy să moştenească Grey’s cu mult mai mult timp.

O altă piesă la puzzle! O altă informaţie pe care s-o pună deoparte la păstrare!

Sylas s-a aplecat peste umărul Signei pentru a citi scrisoarea, prea aproape pentru ca fata să se simtă confortabil.

— Bietul ticălos! Se pare că Elijah chiar plănuieşte să îngroape locul ăsta!

Sigiia a pus scrisoarea la loc în spatele fotografici şi a aşezat-o în sertar înainte de-a da glas unui gând trecător:

— Ce l-ar fi putut face să se răzgândească atât de brusc? Ce l-ar fi putut face să vrea să renunţe la moştenirea familiei sale? Credeam că e felul lui de-a *jeli.*

— Asta parc să creadă toată lumea.

Sylas a aruncat o privire pe fereastră spre cerul întunecat. Probabil că era deja trecut de mult de miezul nopţii.

— Nu cred că vom mai găsi ceva în seara asta, domnişoară Farrow! Ar trebui să ne grăbim să ne întoarcem, înainte să-ţi observe cineva absenţa!

Având în vedere petrecerea, se îndoia că cineva o va face. Totuşi, nu era înţelept să rişte să fie găsită furişându-se înăuntru pentru a doua noapte la rând. Signa a cedat după ce s-a asigurat că totul e la locul lui înainte de a se îndepărta de birou.

— Simple fantome în trecere, a spus Signa, care nu mai era atât de timidă când şi-a trecut braţul prin cel oferit de Sylas.

Atingerea lui aprinsese în ea ceva pe care nu avea niciun interes să îl stingă. O curiozitate stăruitoare de a experimenta atingerea unui bărbat sub vârful degetelor.

Fra, după cum descoperea, o senzaţie care îi plăcea destul de mult.

DOUĂZECI ŞI UNU

La o ORĂ DUPĂ CE SYLAS O LĂSASE ÎN TUNELURI, CU INDICAŢn S-O ia prima la dreapta, a doua la stânga şi apoi drept înainte până ce ajunge la cămară, Signa încă se plimba singură, cu mâna dreaptă sprijinită de perete ca să se ghideze. Cotitură după cotitură, a fost întâmpinată doar de întuneric şi de un labirint care părea să se schimbe şi să se scufunde sub ea.

Muzica de la petrecerea lui Elijah era doar un vuiet îndepărtat care răzbătea prin pereţii tunelului. Signa o urmărea totuşi, agăţându-se de zgomotul din întuneric. Dar oricât de departe ar fi mers, nu se vedea niciun capăt. Cotitură după cotitură, tunel după tunel, presiunea din pieptul ei a crescut. Era ca în ziua în care ajunsese la Thom Grove, străbătând sălile care păreau nesfârşite şi fiind tachinată de portretele tuturor celor care trăiseră acolo înaintea ei.

Cineva sau ceva se juca cu ca, dar faptul că ştia asta nu i-a uşurat respiraţia îngreunată. Cu fiecare pas pe care îl făcea, era tot mai cuprinsă de disperare şi fiecare respiraţie îi devenea tot mai grea, până când a dat peste încă o fundătură.

în semn de frustrare, a lovit cu palma în perete.

— Cine c acolo? Nu am timp pentru jocuri!

Din întuneric a venit o voce joasă şi batjocoritoare.

— Dimpotrivă, Păsărică, cred că ţi-ar prinde bine mai mult jocuri în viaţa tal

Signa nu fusese niciodată atât de uşurată să audă acea voce. S-a întors să-l privească în faţă, reuşind să-l vadă pe îngerul morţii chiar şi în tuneluri, căci umbrele lui erau mai întunecate decât noaptea însăşi. Părea mai mare decât de obicei.

— Ai întârziat! i-a spus el fără blândeţe. Am sperat că ai putea încerca să treci *prin* pereţi în loc să joci după regulile acestui tunel, dar eşti mai încăpăţânată decât mi-am imaginat!

— Iar tu eşti un prost arogant!

Nu uitase de promisiunea lui legată de lecţii la miezul nopţii, deşi nu ar fi ghicit niciodată că îngerul morţii s-ar fi coborât la asemenea jocuri meschine drept pedeapsă.

— Nu am niciun fruct la mine, grămadă ridicolă de umbre ce eşti!

întunericul s-a strâns în jurul ei.

— O grămadă ridicolă de umbre, asta sunt? Ei bine, domnişoară Farrow, mă tem că această grămadă de umbre e singurul tău ajutor în acest moment, şi ar fi bine să-ţi aminteşti asta! Mai ales dacă ai de gând să-ţi salvezi verişoara.

în ciuda fricii, a nervilor şi a furiei care clocotea în ca. Signa şi-a dat capul pe spate şi a râs. A fost un râs amar, nefiresc.

— Şi eu ar trebui să am încredere în tine?

Suspinul pe care el l-a lăsat să-i scape printre buze a devenit o adiere de vânt în păml ci.

— De ce anume ar fi nevoie ca să accepţi că nu-ţi sunt duşman?

— Un bun început ar fi să nu-i omori pe toţi cei din jurul meu, a zis dea şi a ridicat din umeri. Şi ai putea să-mi răspunzi şi la întrebări, ftră ghicitori!

Dcsi încă lără chip şi nimic mai mult decât nişte fâşii de umbră şi sângerarca nopţii. întunericul s-a micşorat până când îngerul morţii a devenit doar o umbră în formă de om. care s-a aplecat spre ca.

intreabă-mă, alunei, şi-ţi voi răspunde!

Signa şi-a temperat expresia, având grijă să nu-şi arate surpriza. Deşi el nu tăcuse niciun comentariu legat de vieţile pe care le luase, tata stia că nu trebuie să piardă această ocazie.

Dacă am puterile pe care le pretinzi, de ce m-au părăsit când am rămas blocată în gard?

Umbrele lui i s-au apropiat de piele în timp ce i-a răspuns fără ezitare:

— Pentru că te temi de ele. Pentru că îţi este frică de mine şi de lumea mea, şi de faptul că ai putea deveni cumva parte din ea.

Signa şi-a muşcat interiorul obrazului, fără să trădeze nimic.

— Eu nu aparţin acelei lumi.

— Nu? Atunci de ce nu am întâlnit niciodată un alt suflet care să-mi împărtăşească puterea?

Umbrele îi dădeau roată.

— De la crearea vieţii însăşi, a existat îngerul morţii ca s-o echilibreze. Şi în tot acest timp, eu nu am reuşit niciodată să comunic atât de clar cu un alt suflet viu.

Signa nu a îndrăznit să-şi întoarcă privirea de la Sccerător, ci a încercat să se uite *printre* umbrele care îl protejau. Cum ar fi arătat dacă şi-ar fi îndepărtat umbrele? Ar fi avut oare un chip? Un trup? Ce n-ar fi dat să-l prindă pe îngerul morţii roşind! Să-l prindă simţindu-se la fel de mic şi de vulnerabil precum ca!

— Cum tc-ai simţit, a întrebat el brusc, când mi-ai folosit puterile aseară? Ţi-a plăcut să le simţi arsura pe piele? Ai găsit alinare în întuneric şi în umbre?

Da, deşi era un adevăr pe care încercase să nu-l recunoască nici măcar în sinea ei. Toată viaţa, îl urâse pe îngerul morţii. Şi totuşi, îşi petrecuse anii alergând după el ca o molie după flacără La cât de dificilă îi fusese viaţa din cauza lui, ar fi trebuit să-l dispreţuiască. De ce, atunci, ori de câte ori era cu el, ceva dinăuntru ardea fierbinte şi

stăruitor?

în faţa îngerului morţii ar fi trebuit să tremure. Ar fi trebuit să se teamă. Şi totuşi, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât teama începea să se estompeze, iar în locul ei i se înteţea curiozitatea.

Nu-l ura pe îngerul morţii, nu cu adevărat. Şi, Doamne, ce proastă era din pricina asta!

Umbrele îngerului se înclinau, înconjurând-o. în timp ce făceau asta, aerul din tuneluri a devenit mai dens şi mai încărcat, iar Signa l-a lăsat să-i transforme degetele în gheaţă şi plămânii în chiciuri Totuşi, exista o limită pentru răceala asta. Prea multă, şi ardei

însă, oricât de mult s-ar fi prefăcut că nu e aşa, Signa tânjea după acea arsură.

— Ah, da!

Vocea Morţii era un tors de pisică în noapte.

— Exact aşa mă gândeam şi eu! Am puterea de-a te ajuta, dar nu mă voi impune cu forţa asupra ta. Trebuie să vii din proprie voinţă. Atingerea mea e fatală, Păsărică. O singură atingere a pielii mele şi vei fi din nou în spatele zidului, capabilă să-ţi accesezi puterile, asta până când corpul ţi se va vindeca singur.

îngerul morţii i-a întins mâna.

— Gata cu fandoselile – vreau să-ţi arăt lumea noastră! Rosteşte cuvintele, iar diseari te voi învăţa cum să-ţi accesezi puterile fără bcladonă!

Amintirea clipelor petrecute împreună în grădina lui Lillian s-a ivit de niciunde, iar Signa a simţit tăişul porţii de metal rece prin corptd ei. Presiunea asupra plămânilor nemişcaţi în timp ce stăteau încremeniţi în timp. A fost şi altceva de care şi-a amintit – libertatea. *I'ultna!*

Cc-ar fi însemnat totuşi dacă ar fi acţionat cu urgia îngerului morţii? Dacă şi-ar fi permis puterea lui... Cc-ar fi însemnat asta pentru ea? lira un întuneric care aştepta să o îmbrăţişeze, care aştepta să o înece. lira acea parte din ea însăşi împotriva căreia se luptase cu dinţii şi ai unghiile, căci dacă ar fi cedat în faţa unor astfel de dorinţe şi ar fi acceptat puterile din ea, ce ar fi putut deveni?

— Ştii care este tunelul care duce înapoi la Thorn Grovc? l-a întrebat Signa.

îngenil morţii i-a răspuns rece

— Ştiu!

— Şi mă poţi conduce acolo?

— Nu o voi face!

Signa a observat cu supărate felul în care îşi alesese cuvintele.

— Ai abilităţi nemaiîntâlnite, Signa Farrow! Nu eşti un om obişnuit şi aed că a venit timpul să nu te mai comporţi ca unul. Dacă ai accepta puterea pe care o văd în tine...

— Nu contează ce vezi *tul*

Cuvintele au sunat mult prea tare, străpungându-i urechile chiar şi ei.

— Şi dacă *mau* să fiu un om obişnuit? M-am săturat să mă urmăreşti oriunde mă duc. M-am săturat ca oamenii să moară!

Deşi nu-l vedea, îngerul morţii părea să-şi fi ascuns chipul în palme.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi arăt cc-ai putea face – puterea pe care ai putea să o ai poate că te-ai răzgândi. Poate crezi că o viaţă obişnuită ţi se potriveşte aaim, dar ce se va întâmpla când asta nu va mai fi de ajuns? Când în tine există un gol care nu poate fi umplut cu ceai şi bârfe? *Am tnitrcat* să te las în pace, a continuat el. Am încercat să nu-mi pese. Să nu mă implic. Dar noi doi suntem legaţi. Destinul nostru...

— Destinul poate să se ducă naibii!

Tâmplele îi pulsau de-o durere de cap înfloritoare.

— Pot să-mi hotărăsc singură destinul, fără ajutorul tău

Se simţea un zâmbet în vocea lui.

— Dacă o să-l mai văd vreodată pe Destin, o să-i spun ce gândeşti despre el.

Signa a amuţit – deşi acest lucru nu ar fi trebuit s-o surprindă. Dacă îngerul morţii era real, atunci de ce n-ar fi fost şi Destinul;

îngerul morţii i-a remarcat curiozitatea.

— Spune-mi, vrei cu adevărat să plec? Pentru că am tot încercat să te părăsesc. Dar, de fiecare dată când o fac, se pare că găseşti un motiv să mă tragi înapoi. Rosteşte cuvintele şi voi încerca din nou, dacă asta e ceea ce doreşti!

Când el s-a îndepărtat cu un pas, Signa a întins instinctiv mâna ca să-l oprească.

— Aşteaptă!

El s-a oprit fără ezitare, iar tensiunea din pieptul Signei s-a mai domolit puţin, apoi i-a spus:

— Da, aş prefera să nu moară toţi cei din jurul meu! Dar... nu vreau să rămân blocată aici singură.

Din nou, îngerul morţii şi-a întins mâna.

— Oferta mea rămâne valabilă, dar trebuie să te hotărăşti! Sunt un om ocupat, îţi aminteşti?

— Da, sunt sigură că te reţin de la o duzină de morţi în timp ce vorbim.

— Sufletele nu sunt creaturi răbdătoare, a luat-o el peste picior. Fie că mă duc la ele, fie că nu, mă vor găsi destul de curând.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar ştia că nu avea cum să-l fad să se răzgândească.

— Bine!

Cuvântul i-a ieşit printre dinţii strânşi.

Fă-mi o promisiune, şi voi intra în jocul tău!

Mâna lui goală, în aşteptare, s-a încleştat.

Fu nu lac promisiuni pe caic nu le pot ţine.

Rine! Atunci promite-mi că îi vei lăsa pe toţi cei din Thorn

Grove să plece în pace. M-atn săturat să-mi fac legături, doar ca tu să mi le iei.

Aeml a devenit şi mai dens, iar plămânii ci parcă s-au răcit şi mai tatv. Când îngcml morţii a vorbit din nou, toată veselia, toată curiozitatea lui se risipiseră.

— Ai avut un unchi care tc-a ignorat. Care a furat din averea ta si te-a închis într-o cameră, astfel încât să poată aduce întregul oraş în patul lui. Ai avut o mătuşă care te-a abuzat şi un alt tutore pe care nu ar fi trebuit să-l cunoşti niciodată, deoarece era cineva care nu era nici măcar potrivit să fie lăsat singur cu fete tinere, Signa. Şi în ceea ce-l priveşte pe cel care a murit în cadă? Avea în plan să te mărite cu fiul amantei lui, astfel încât să-ţi preia averea şi să-i ajute pe cei doi să se îmbogăţească. Am tot sperat că următoarea vari antă va fi mai bună decât cea dinainte, a continuat el, dar lăcomia transformă oamenii în monştri. A fost chiar aşa de îngrozitor să te eliberezi de ei?

Signa nu-şi privise niciodată viaţa şi toate schimbările ei într-o asemenea lumină. Fusese atât de tânără şi se aflase în prea multe situaţii ciudate pentru a şti ce e normal şi ce nu! îngeml avea drep tate: tutorii ei fuseseră cu toţii cruzi cu ca. Toţi în afară de unul.

— Am avut o bunică care n-a făcut niciunul dintre aceste lucruri, a argumentat Signa. Ce spui despre ea?

Umbrele din junii lui au tresărit, iritate.

— Toţi cei care trăiesc trebuie să şi moară, Păsărică! Ştii la fel de bine ca mine că-i sosise vremea. Am venit după ea cât încă îşi păslrase demnitatea.

Signa scrâşnea din dinţi, dorindu-şi din tot sufletul ca frustra rea ei să crească la nesfârşit şi să nu se mai retragă.

— Din cauza (a am avut o viaţi dc izolare. Au fost greutjti una după alta, pentru câ toţi cei din jurul meu credeau că sunt blestemaţi.

îngerul morţii a pufnit.

— Nu c vina mea că ai fost înconjurată dc vulturi pioşi...

— Vulturi sau nu, cel puţin m-am bucurat dc companie măcar din când în când! Chiar tu ai spus că viaţa şi moartea trebuie să fie în echilibru, dar se parc că nu prea reuşeşti să respecţi regula asta.

Mă înşel oare sau mi-ai spus cât de important este să-mi recunosc puterile şi să nu încep să omor oameni din greşeală, astfel încât să putem păstra un echilibru fragil între viaţă şi moarte?

Umbrele lui au tăcut, iar Signa s-a trezit că se uită în sus, la acest bărbat ciudat – la îngerul morţii întruchipat, la sângerarea nopţii – cu inima în gât. Când a vorbit, vocea lui era precum tropotul unor copite pe caldarâm, joasă şi sacadata.

— Poate că a fost mai mult egoism din partea mea decât mi-am dat seama, dar nu puteam să stau deoparte şi să privesc cum te tratau.

Asta a lăsat-o pe Signa fără grai. Nu era corect ceea ce făcuse. Toţi acei oameni, oricât de îngrozitori ar fi fost, nu meritau să moară. Totuşi, Signa nu şi-a putut împiedica fluturarea stomacului când i-a auzit mărturisirea.

— Tu... i-ai luat ca să încerci să mă ajuţi?

Nu voia să creadă că un astfel de lucru ar putea fi adevărat. Nimeni nu o apărase vreodată. Nimeni nu încercase vreodată s-o protejeze. Atunci de ce o făcuse el?

— Bineînţeles că am făcut-o, fată ridicolă care eşti!

Îngerul morţii şi-a încleştat pumnii şi a tras aer în piept, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune răbdarea.

— Oare asta te satisface?

Signei i-a luat o vreme ca să se îndrepte, abia înţelegând ce voia el să spună. Pentru că... nu, nu-şi dăduse scama niciodată că putea

fi Atât do nesatislâcută. Nu-şi dăduse scama că buzele puteau să o fiimice sau că stomacul putea să o doară dc o dorinţă despre care ştia că nu ar treimi să existe.

Ar li trebuit să-l urască. Dar laptul de-a şti că era cineva care o urmărea, cate o proteja şi avea grijă dc ca... era tot ceea ce îşi dorise vreodată, ţii chiar dacă 1111 fusese în felul în care se aşteptase, chiar şi auzul acelor cuvinte o făcuse să se simtă mult mai bine decât ar lî trebuit.

— iţi accept oferta! a silit ca cuvintele să iasă înainte de-a putea să se răzgândească. Arată-mi cum să am acces la puterile mele fără bcladonâ şi scoate-mă dc aici!

Vorbele ci l-au dezlegat. Când umbrele îngerului morţii au invăluit-o pe Signa, aceasta nici măcar n-a tresărit. Deşi o părticică din ca o avertiza că e greşit, că ar trebui să se teamă, s-a aplecat înspre mângâierea lui. îi putea simţi umbrele acum. Le putea simţi de-a lungul pielii, atingându-i gâtul şi buzele. Aprinzând părţi din ea despre are nu ştiuse că ar putea fi trezite.

Degetele lui i-au îmbrăţişat degetele – şi era o mână adevărată, moale, lipită de-a ei, palidă ca luna. El a tras-o mai aproape. Signa a răsuflat uşurată – era cu adevărat mai mult decât întunericul şi umbrele în are se învelea. Avea o formă.

— Toţi cei pe care îi ating, i-a şoptit îngerul morţii, mor.

Cealaltă mână a lui s-a lipit fără veste de obrazul ei, iar el a scos un oftat uimitor atât de adânc, încât întregul corp al Signei s-a încălzit.

— în afară de tine, Signa Farrow. Când te ating, te simt. Puterea mea asupra ta e vremelnică.

Signa tânjea să se lase în voia acelei atingeri. îngerul morţii nu părea deloc să mai fie el însuşi, iar vocea lui întunecată acum era suavă, minunată. încet, şi-a coborât mâna de pe obrazul ci, cu toate că degetele celeilalte mâini au rămas strânse în jurul degetelor ci.

— Dacă s-ar întâmpla să sc rupă legătura noastră, atunci vei f| din nou materială, a avcttizat-o ci.

Signa a dat din cap şi şi-a strâns degetele în jurul degetelor lui, ncmaivrând să experimenteze vreodată cum e să fii blocat undeva îngerul morţii a scos un sunet scăzut, gutural, în timp ce ea se trăgea mai aproape.

Cu cât se atingeau mai mult timp, cu atât ea îşi simţea temperatura coborând mai rapid. Greutatea trupului ei se tot micşora pe măsură ce dispărea gravitaţia. Gheaţa s-a despicat prin ea, iar gândurile i-au dispărut parcă în timp ce puterea se strecura în ea, asigurând-o că poate face orice. Că e invincibilă.

Signa şi-a dat capul pe spate, savurând senzaţia. Această lume era a ei, gata să fie luată.

— Cum te simţi? a întrebat-o îngerul morţii cu un aer cunoscător.

— Ca şi cum lumea pe care o cunoşteam este brusc insuficient!

Nu-şi dăduse seama de asta până când nu spusese adevărul cu voce tare. Ceva legat de îngerul morţii, ceva legat de ea când era aşa o făceau curajoasă. O făceau încrezătoare într-un mod în care altfel n-ar fi îndrăznit să fie.

— Pentru tine, această lume *este* insuficientă.

îngerul morţii a condus-o prin tuneluri. Nu existau ziduri care sâ-i blocheze şi nici uşi care să le schimbe calea. Lumea era deschisă pentru ei.

— Pentru tine, a continuat îngerul morţii, lumea ar putea fi infinită.

Au trecut de la un tunel la altul, lumea înclinându-sc în faţa capriciilor lor.

— Este alegerea ta să-ţi întâmpini sau nu puterea cu bucurie, dar acest sentiment – această lume – ar putea să-ţi aparţină. Trebuie doar s-o accepţi.

Signa .1 închis ochii. A simţit o presiune în spatele craniului, oare. a,sa cum şi-a dat scama curând, venea de la sufletele singuratice oare o chemau, care doreau să treacă mai departe. Apoi a venit o altă presiune asupra ei, pe care a recunoscut-o ca pe o moarte apropiată –

cineva gata să fie secerat de pe acest pământ, chemând-o.

Când Signa a deschis din nou ochii, aceştia erau umezi.

— Este trist? a întrebat ea. Ceea cc faci?

Muşchii mâinilor lui s-au încordat de surpriză.

— Sunt momente în care îmi doresc ca lucrurile să fie altfel.

N-a fost un răspuns direct, dar Signa şi-a imaginat că era tot ce avea să obţină mai bun.

— Sunt momente în care mi-aş dori să-i pot avertiza pe oameni în privinţa alegerile lor. Vieţile pe care trebuie să le iau la o vârstă prea fragedă sau când oamenii sunt înconjuraţi de semeni care nu sunt pregătiţi pentru plecarea lor... Sunt urât şi temut mai mult decât orice sau oricine din această lume. Aşa că uneori, da. poate fi trist. Dar ăsta sunt eu. Există şi lucruri bune în asta, a continuat el. Sunt prima persoană pe care o văd oamenii când îşi dau ultima suflare. Eu sunt mesagerul care îi poate duce la cei de care le-a fost dor. Eu sunt cel care îi linişteşte sau care le oferă o moarte uşoară celor care sunt nu sunt bineveniţi în viaţa de apoi. Sunt multe lucruri, dar nu îmi este ruşine.

— Probabil că te simţi singur, totuşi, a spus ea, cu pieptul îndurerat la acest gând, la familiaritatea lui.

— Da! a recunoscut el. Timp de mulţi ani am fost singur, silit să-mi petrec zilele urmărind vieţile oamenilor, fără să pot interacţiona cu ei vreodată.

— Dar poţi interacţiona cu mine!

— Ah! a exclamat el. înţelegi aşadar de cc îmi place să te tachinez atât de mult! Nu mai sunt atât de singur, Păsărică. Nu mai sunt deloc atât de singur.

Signa ţ i-ar 11 dorit să afle mai multe – să ştie ce însemna aceastj legătură dintre ci şi de ce îl putea vedea. Dar când s-a întors să-] întrebe. îngerul morţii era înconjurat de sfere albastre translucide care dansau în jurul lui, luminându-i calea.

— în ciuda a ceea ce ai putea crede, lumea mea nu este deloc atât de întunecată.

îngerul morţii a cercetat sferele – suflete, şi-a dat seama Signa. Suflete nerăbdătoare; cele despre care spusese că ¡1 vor găsi. l-au luminat gluga, iar Signa a surprins un chip sub învelişul de umbre.

Doar o urmă de păr argintiu ca stelele şi un zâmbet abia schiţat în timp ce întindea mâna către sufletele care se îngrămădeau la el. Unele s-au îndreptat şi spre Signa, învârtindu-se în jurul rochiei şi printre cosiţele ei, dar s-au întors la îngerul morţii când acesta şi-a dres vocea.

— Au nevoie să fie transportate, i-a spus îngerul morţii. Aşa cum am spus tot timpul, sunt un om ocupat.

A tras-o apoi grăbit prin tuneluri, până când au ajuns în Thom Grove. Cu fiecare zid prin care treceau, Signa înceta puţin câte puţin să-şi mai facă griji, relaxându-se în această putere cu care ar fi putut foarte bine să se obişnuiască. Au urcat scările şi au ajuns în odaia ei în cel mai scurt timp.

Prea repede, de fapt.

— *Trebuie si plec, Jar mi voi întoarce mâine-noaple, cici mai am multe lucruri si te învif!*

îngerul nu s-a grăbit să-şi retragă mâna.

Gravitaţia s-a înstăpânit iar asupra ei. Plămânii o ardeau, în timp ce viaţa i se instala din nou în oase. Şi-a dus mâna la gât, cu o senzaţie mai rea decât îşi amintea.

— Nu te mai băga în capul meu! a mormăit Signa, deşi fără prea multă convingere.

Nu, /vinii im ftnvfi .ni vorfvj/i *cu mim,* a râs îngoriil morţii, deşi a fost dc satrtă durată, deoarece sufletele s-au adunat mai aproape, dublându-se, triplându-sc, mai exigente ca niciodată, dar el le-a potolit ai un şuierat.

— Noapte bună, Scccrătorulc!

Stgna l-a privit cum iese pe fereastră, sufletele împingându-l afară mai repede decât i-ar fi plăcut.

— *Noapte bună, Păsărică!*

Signa s-a sprijinit de fereastră şi s-a uitat la figura lui care se retrăgea, până când a dispărut în noapte. Abia atunci, ghemuită în pat şi rumegând evenimentele din noaptea aceea, şi-a dat seama că nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai puţin singură.

DOUĂZECI ŞI DOI

SIGNA S-A TREZIT ÎNAINTE DE RĂSĂRIT – LA O ORĂ LA CARE CERII era încă întunecat, iar servitorii erau singura ei companie – şi a pornit spre bucătărie pentru o inspecţie. A cercetat cu fervoare cămările şi rezerva de ceai, apoi prin miere, gemuri şi faină, în timp ce bucătăreasa-şefa o privea încruntată.

— N-o să găseşti niciun şobolan în bucătăria mea! a lătrat ea.

Era o femeie bătrână, cu faţa bine încreţită şi cu un aspect moale, deşi ochii îi erau severi. Signa i-a spus femeii că e sigură de asta, adăugând că niciodată nu poţi fi suficient de atent în ziua de azi. Apoi a inventat o scuză despre cum voia să înveţe pentru ziua în care îşi va

conduce propriul domeniu.

Bucătăreasa a mormăit, nefiind deloc încântată că Signa scormonea cu atâta atenţie prin toată bucătăria, dar aprobându-i intenţia. Şi astfel Signa a căutat, a testat, a gustat şi a notat totul. A găsit recipientele pentru ceai şi o sticlă mică cu ceea ce presupunea că trebuie să fi fost adevăratul medicament al lui Blythe – şi nu era nicio urmă de beladonă în niciunul dintre ele.

Signa ora încruntată când a venit micul-dcjun, aproape două ore mai târziu, iar Marjoric i-a spus acest lucru. Nu voia să o ia nimeni la întrebări, aşa că Signa şi-a ascuns frustrarea până după lecţii, când ar fi avut mai mult timp să se gândească la următorii paşi. Poate că Svlas avea vreo idee sau poate că găsise deja o pistă.

A mâncat sub privirile lui Marjoric, având grijă să ia înghiţituri nuci când guvernanta era cu ochii pe ca. Când a terminat dc mân-cat. a urmat-o pe Marjoric în salon pentru a începe a doua jumătate a dimineţii – jumătatea care încă se mai ocupa de cei vii, şi cu viaţa pe care urma să o aibă odată ce timpul petrecut la Thom Grovc avea să se încheie.

Şi în acea nouă viaţă, dacă Signa avea să-şi ia vreodată locul în societate, trebuia să înveţe să danseze.

— înţeleg de ce lecţia asta e necesară pentru *lini,* a spus Percy, care s-a ridicat în picioare să o întâmpine, îndreptându-şi gulerul cămăşii, astfel încât nici măcar o singură încreţitură să nu-i strice ţesătura. Dar de ce mă aflu *cu* aici?

Marjorie a luat loc în faţa pianului din colţul salonului. Părul îi era pieptănat pe spate într-o frumoasă spirală de bucle, iar ea arăta la fel de elegantă şi strălucitoare ca întotdeauna într-o rochie dc bumbac de culoarea fildeşului.

— Dacă vrea să înveţe cum trebuie, Signa are nevoie atât de muzică, cât şi dc-un partener. Şi dacă eu voi fi muzica, am nevoie ca tu să fii partenerul.

Signa ar fi pariat că directiva ei avea de-a face şi cu modul în care Percy începuse să se plimbe prin Thom Grove, oftând şi eşuând lamentabil în încercarea dc a-şi găsi ceva de făcut. Il auzise afară, ceva mai devreme în acea dimineaţă, cerând să-i fie pregătită o trăsură care să-l ducă la Grey’s, doar pentru ca un îngrijitor dc vai să-l informeze că Elijah îi interzisese să meargă acolo şi că slujitorii aveau ordine stricte pe care trebuiau să le respecte. Nu-j văzuse reacţia, deşi auzise uşa trântită în urma lui.

Siguri îi era milă de vărul ci. îl cunoştea de aproape o lună suficient de mult ca să-şi dea seama că era un Hawthorne până în măduva oaselor. Un Hawtltornc mândru şi gentilom, căruia ii fusese smulsă moştenirea din mâini.

Pcrcy o privea cu ochii lui de vulpe. Sc afla atât de aproape, încât f ata a observat că sprâncenele lui erau de fapt chiar stufoase, deşi de un roşu atât dc deschis, încât, de la distanţă, păreau foarte subţiri. Genele îi erau şi ele ca zăpada.

— Te pricepi la dans? a întrebat-o Pcrcy.

Signa i-a răspuns cu un indignat:

— Dar m?

A rostit însă vorbele prea încet pentru ca Marjorie să le audă.

Râsul lui a fost uşor ca o răsuflare.

Signa nu era atât o dansatoare nepricepută, cât una fără exerciţiu – dacă nu cumva se puneau la socoteală şi nopţile pe care le petrecuse singură, în odaia ei, prefăcându-se că dansează cu un prinţ chipeş, care apoi o răpea din cocioaba în care îşi ducea zilele. Signa n-avusese habar de paşii adevăraţi. îi învăţase abia în cursul săptămânii trecute, când Marjorie petrecuse ore întregi băgându-i în ceea ce femeia numea cu atâta amabilitate „capul tare şi încăpăţânat al Signei. Aceasta ar fi fost, aşadar, prima dată când exersa ai im partener adevărat, şi nu putea nega că Percy era alegerea perfectă. Băiatul era făcut pentru societate, un aristocrat până în măduva oaselor. Probabil că ar fi fost capabil să facă orice dans, chiar şi cu spatele, dacă cineva i-ar fi cerut-o.

Pcrcy a întins o mână pistruiată, iar când Signa a luat-o, pianul a prins viaţă cu un vals.

Privirea Signei a coborât imediat înspre picioare, numărându-şi paşii. I-ar fi putut repeta în linişte, în minte, dar simţea că e mai bine săi şoptească în timp cc dansa, ca să se asigure că nu va rata nidunul. Concentrarea însă îi împietrea paşii, care erau aproape mecanici.

Of, dragă verişoarăl a pufnit Percy. Dansezi de parcă ai fi Acută din cabluri şi angrenaje!

lia a scos un „şşşttt” atât de brusc, încât gâtul lui s-a retras ca al unei broaştc-ţcstoasc. S-a împiedicat de covor şi a tresărit când a Acut-o pc Signa să se împiedice, călcându-l pe degetele de la picioare cu tocul cizmei. Nu şi-a cerut scuze când Pcrcy şi-a tras piciotul înapoi ai un oftat – doar era vina lui că o întrerupsese – şi si-a continuat numărătoarea.

Dacă ai de gând să încerci să faci curte bărbaţilor cu mişcările astea, ai putea măcar să înveţi să te uiţi în sus ca să nu-i calci în picioare, a şuierat Percy. Oricine va dansa cu tine se va aştepta să fii o *kiy,* nu un matematician. Uită-tc m sus!

Signa şi-a pierdut numărătoarea. Şi-a ridicat privirea spre el. cu un rictus pregătit, când şi-a dat seama că trupul ei încă mai urmărea paşii.

Percy i-a oferit un zâmbet victorios.

— Ah, iată, aşa!

Băiatul şi-a strâns mai tare o mână în jurul mâinii ei şi pe cealaltă i-a lipit-o de spate, în timp cc grăbea ritmul, învârtind-o în jurul salonului.

— Percy! l-a avertizat Marjorie, accelerând ritmul pe măsură ce el îl depăşea, trăgând-o pe Signa în giumbuşlucurile lui.

Râsul îi era atât de uşor şi de contagios, încât Signa s-a trezit alăturându-i-se, căzând şi ca într-o criză proprie şi hohotind amândoi în timp ce Percy a dat cu picioml într-un puf din calea lor şi a învârtit-o pe covor. S-au împiedicat unul de altul, aproape prâbuşindu-sc pe podea de câteva ori, dar îndreptându-se mereu în cele din urmă cu o piruetă dramatică.

— Tot plină do angrenaje şi cabluri? l-a tachinat ea.

— Oh. absoluţi a ripostat el. Dacă nu aş fi fost cu, sunt sigur că încă te-ai mai târî pe ringul de dans, numărând de la unu la trei.

Signa l-a călcat intenţionat pe picior.

Atât erau de pierduţi în distracţia lor, glumind şi râzând în hohote. încât niciunul dintre ci nu a observat că Elijah Hawthorne păşise în salon până când Matjoric nu s-a ridicat în picioare, iar muzica s-a oprit brusc.

Ochii lui Elijah nu seamănau cu ai lui Percy. Erau de un albastru de nu-mă-uita, dar goliţi ce strălucire şi ascunşi sub umbre. Totuşi, când s-a uitat la fiul său şi i-a auzit râsul, o lumină a strălucit din spatele acelui înveliş întunecat. Un răgaz în furtuni.

Elijah a deschis gura ca să vorbească, dar a fost întrerupt de majordomul său, Warwick, care s-a grăbit să intre în cameră, în spatele lui s-au auzit nişte paşi, apoi sunetul înfundat al unui obiect greu pe podeaua de mahon a salonului. Byron Hawthorne a intrat după Warwick, cu pieptul înainte şi buzele încruntate. Signa a îndrăznit să arunce o privire către Marjorie, care şi-a încleştat dinţii şi-a încleştat degetele de marginea pianului.

— Scuzele mele, stăpâne Hawthorne! a început Warwick. A insistat...

— Unde sunt transporturile noastre, Elijah? a întrebat Byron. scoţându-şi mănuşile şi înmânându-i-lc lui Warwick.

Strângea în mână acelaşi baston pe care Signa îl văzuse folosindu-l atunci când îl întâlnise – din lemn de trandafir, cu un mâner de alamă sculptat în forma unui cap de pasăre, Byron şi-a trecut degetul mare peste el în timp ce i se adresa lui Elijah, zgâriind cu o unghie în lemnul bastonului.

— Cei de la Grcy's vor rămâne fără mâncare înainte de sfârşitul săptămânii. Dacă nu vrei să semnezi cecurile, atunci semnează actul de proprietate şi termină odată cu acest joc!

Elijah a ridicat o mâni l-a făcut semn din cap lui Percy şi i-a şoptit:

— Hai! Continuă!

Percy s-a îndepărtat de Sigila. în ochi i se citea o anume foame, iar în încordarea maxilarului, hotărâre.

— Lasă-mă să completez o comandă! Vocea nu i-a ezitat când a adăugat: Am contacte care o pot grăbi. Vom avea totul nu mai târziu de miercuri.

Elijah l-a ignorat.

— Vreau să continui.

Ochii lui s-au aţintit cu atâta severitate asupra Signei, încât aceasta s-a simţit obligată să se supună. S-a întins spre Percy pentru a-l lua de braţ, sperând să uşureze situaţia. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un alt incident de genul tortului de la bal.

Dar vărul ei nu voia să renunţe la ideea care îi intrase în cap. Percy şi-a încleştat pumnii şi a făcut trei paşi spre tatăl său.

— îţi promit că pot să am grijă de ea! Ştiu ce să comand şi ştiu şi de unde să iau. O să am grijă de livrare eu însumi şi mă voi asigura de calitate la sosire. Dacă ai vrea doar să mă laşi să încerc, ai vedea...

— Am spus să continui, băiete! Vocea lui Elijah a spintecat aerul ca o lamă: Sau ţi s-a umplut capul cu atâtea fumuri, încât nu mai poţi să mă auzi? Ai uitat că dansezi cu verişoara ta, chiar în clipa asta? Ai o obligaţie faţă de ea, nu faţă de nişte ordine uitate. Să n-o ignori pe ea ca să vorbeşti despre muncă!

Exersaseră deja puţin, iar ceea ce-şi dorea Signa mai mult decât orice era ca Percy să fie fericit. Văzând cât de mult însemna Grey's pentru el, a făcut-o să-şi dorească asta *pentru* el; dansul ci putea aştepta. Dar înainte ca Signa să poată vorbi, a intervenit Marjoric:

— Aproape că terminaserăm, a spus ea. Lasă-l pe Percy să se ocupe de această problemă! în comparaţie cu un dans, este mult mai urgent...

Dacă Signa n-ar fi ştiut mai bine, atunci, după răceala care cuprinsese încăperea, ar fi crezut că Elijah era însuşi îngerul morţii. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Marjoric a făcut ca toată lumea să

amuţească. Signa n-a îndrăznit să respire până când Elijah n-a luat loc în fotoliul de pluş de culoarea smaraldului şi s-a aşezat picior peste picior.

Nu s-a mai uitat la fratele său, iar Byron i-a aruncat în schimb lui Marjoric o privire de avertisment, care a făcut-o să-şi plimbe uşor o mână pe obraz – ca şi cum i-ar fi amintit unde o plesnise aseară.

— Vei ajunge să regreţi alegerile astea ale tale, frate!

Duşmănia lui Byron a pus stăpânire pe toată odaia.

— Atunci când Lillian a murit, am crezut că vei face un pas înainte. Şi totuşi, uite cum te trage în jos cu ea, chiar şi acum, când se află la doi metri sub pământ. Femeia aceea va fi moartea ta, crede-mă pe cuvânt, şi nu merită preţul.

— Dacă ar fi fost de acord să fie a ta, ai fi gândit altfel. Acum – Elijah s-a întors spre Percy şi Signa –, continuaţi!

învinsă, Marjorie s-a prăbuşit pe scaunul ei, în timp ce Wanvick a pus o mână pe spatele lui Byron. Acesta din urmă l-a scuturat, blestemându-şi fratele, dar nu s-a zbătut în timp ce era condus afară din Thorn Grove.

Fără loc dc discuţii, un Pcrcy încruntat a luat-o pe Signa de-un braţ. Fata a tresărit când a tras-o înapoi în poziţia de dans, cu degetele înfipte în pielea ei.

Muzica a curs din nou în jurul lor şi au dansat. Dc data aceasta, niciunul nu a ratat nici măcar un pas.

DOUĂZECI ŞI TREI

SIGNA S-A FĂCUT NEVĂZUTĂ TÂRZIU ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA. Marjorie fusese atât de încordată, încât, după ce ratase nenumărate note la pian, încheiase mai devreme lecţia de dans. Elijah nu stătuse până la capăt; dispăruse fără un cuvânt la jumătatea unuia dintre dansuri, cu Warwick în urma lui. Probabil că era dificil, s-a gândit Signa, să slujeşti pe cineva atât de instabil ca Elijah.

Deşi a încercat să vorbească cu Percy după lecţie, acesta şi-a luat mănuşile de pe masă şi pălăria din cuier, iar apoi a dispărut pe uşă fără să se oprească nici măcar o clipă pentru a-i mulţumi. Signa nu-l putea învinovăţi, nu tocmai. Era doar o copiliţă când îşi pierduse părinţii şi nu avea nici măcar o singură amintire despre ei ca să le simtă lipsa. Percy crescuse şi era plin de amintiri când îi pierduse pe ai lui. Iar partea cea mai rea era că unul dintre părinţi era încă în viaţă.

Signa n-a insistat şi nici nu a alergat după Pcrcy, lăsându-l în suferinţa lui. A luat-o în sus, pe scări, târându-şi picioarele epuizate până la etaj şi apoi pe holul mohorât. A trecut pe lângă portretul cu ramă aurită al roşcovanului cu ogarul său, iar apoi pe lângă cel al unei Lillinn radioase, care atârna vi/avi de odaia lui Blythe. Când Signa şi-a vârât capul înăuntru, Blythe a arcuit o sprânceană lină şi blondă, dar n-a spus nimic. În ultimele săptămâni, se obişnuise cu

vizitele frecvente ale Signei.

— Bună seara! a spus Signa, încercând să pară nepăsâtoarc, ca să nu-şi dezvăluie îngrijorările legate de fragilitatea lui Blytlie.

N-ar mai 11 trebuit ca verişoara ci să fi ingerat otravă – ar fi trebuit să se însănătoşească. Şi totuşi, Blythe arăta ca o frunză de arţar uscată, gata să se prăbuşească la prima rafală de vânt.

Cina lui Blythe, cu pui prăjit şi cartofi cu unt, era pe masa de lângă patul ei. Cu toate că nu putea să inspecteze toate mesele lui Blvthe, Signa verificase cât putuse de multe. A muşcat din pui cu mare grijă, apoi din cartofi, şi a suspinat uşurată. Nu era beladonă nici în mâncare şi nici în oo/ong[I].

— Ce se întâmplă dacă mâncarea e otrăvită? a întrebat Blythe, încruntându-se. Nu o să te îmbolnăveşti la fel ca mine?

— Nu chiar.

Signa a pus jos ceaiul şi i-a înmânat farfuria lui Blythe.

— îi recunosc gustul. îl scuip înainte să mă afecteze.

Blythe s-a aplecat pe spate, liniştită de răspuns. Signa însă era oricum, numai liniştită, nu, în timp ce o observa pe verişoara ei, atât de slabă şi de fragilă. Acum, că Blythe ştia că trebuie să fie precaută, Signa sperase că fata îşi va reveni repede. Atât era de obişnuită Signa cu propria ei însănătoşire rapidă, încât nu avea nicio idee despre cât de lung sau de dureros poate fi procesul de recuperare pentru alţii. Poate că era normal ca ameliorarea să vină în ritm de melc.

— Am auzit muzică.

Blythe şi-a lăsat capul înapoi pe perne. Buzele îi erau la fel de albe ca pielea – mai rău ca niciodată.

I Ceai de odoare închisă din sud-estul Chinei, lăsat să fermenteze parţial înainte de a fi pus la uscat (n. red.).

Signa s-a aşezat pe marginea patului şi a apucat-o de mână pe lMvtlw. l'ata nu a protestat, în timp ce Signa şi-a strâns degetele în jurul degetelor ei, simţindu-i pulsul la încheietura mâinii.

Slab. lira atât de slal'l

— învăţam să dansez, i-a spus Signa, străduindu-se să-i arate o faţă Iară urme de îngrijorare.

Dacă Blythe voia să se facă bine, atunci trebuia să creadă şi ca că poare.

— Sper să-mi fac debutul în curând, dacă reuşesc să o conving pe domnişoara Hargreaves că sunt pregătită. O să participi şi tu la sezon, nu-i aşa?

Era o mică podoabă strălucitoare pe care o atârna la capătul unei tije, sperând să-i dea lui Blythe un lucru cât de mic pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Însă în ochii verişoarei ei nu se vedea nici măcar o licărire.

— Ar fi trebuit să-mi fac debutul anul ăsta, a admis Blythe. Mi-am petrecut ani la rând amânând acest lucru, dar, în momencul în care am împlinit nouăsprezece ani, Marjorie a devenit insistent! Aşa ca poate singurul lucru bun legat de boala mea este că nu mai sunt nevoită să particip la sezon.

Signa a tresărit la cuvintele verişoarei sale.

— Nu doreşti să îţi faci debutul în societate?

Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Nu se gândise niciodată că cineva şi-ar putea dori ceva diferit. Debutul era ceva de aşteptat – era ceea ce recomandau cărţile de etichetă şi lucrul pentru care societatea le pregătea pe tinerele femei.

Văzând nedumerirea Signei, Blythe s-a aplecat înspre ea.

— Spune-mi că te-ai gândit cu adevărat la ce va însemna să-ţi iei un soţ.

A luat-o pe Signa de încheietura mâinii, cu sprâncenele încruntate.

— Deţii averea familiei laic, Signa. Dar dacă te vei căsători nu va mai lî doar a ta. Vei da totul – averea ta, dorinţele

talc, puterea ta – unui bărbat care va avea mai multă influenţă şi se va bucura de mai mult respect dccăt vei putea tu, ca femeie, să obţii vreodată pentru tine însăţi în această lume.

Buzele lui Blythe erau ca două linii subţiri şi dure. Strânsoarea ei a slăbit după un moment şi, cu toate că era suficient de epuizată, încât să fie nevoită să se sprijine de perne, privirea îi era dură.

Deşi Signa nu fusese atât de naivă să respingă astfel de gânduri, totuşi nu i se păruseră niciodată atât de importante pe cât le făcuse Bhthc să pară. La ce îi foloseau banii când îşi petrecea zilele sin gură: Până acum, în viaţa ei, ce beneficii obţinuse de pe urma averii familiei ei? Ce motiv ar fi avut ea să o păstreze?

— Nu mă voi căsători, a anunţat Blythe în cele din urmă, cu vocea puţin mai blândă. Am suficienţi bani, precum şi statutul necesar pentru a face tot ce-mi doresc, fără să mă împart cu un bărbat.

Bărbia îi era ascuţită ca un cuţit şi, deşi Signa nu mai auzise niciodată o astfel de afirmaţie, şi-a crezut verişoara.

Trăgându-şi picioarele sub ea, Signa s-a aşezat în pat şi a întrebat:

— Ce vei face atunci cu tot timpul tău?

— Orice îmi doresc. O lumină a scânteiat în ochii lucioşi ai lui Blythe când a spus: Voi picta şi voi călători, voi cutreiera sălile de spectacol noaptea şi-apoi voi putea dormi până după-amiaza, dacă voi dori. Voi avea un câine de vânătoare, sau trei, şi îmi voi petrece dimineţile călare, fără să am grijă de nimeni altcineva în afară de mine însămi. Nu există limite la ceea ce aş putea face, pentru că voi fi în întregime responsabilă de mine.

Signa s-a gândit că ar fi grozav să faci tot ce-ţi doreşti, fără nicio responsabilitate. Era o libertate minunată, şi totuşi se întreba...

— Şi vei face toate aceste lucruri singură?

ldcea o lăcea să sc ofilească puţin.

Blythe a părut jignită.

— Bineînţeles că nul Am prieteni, să ştii. O să-i vizitez

când mă plictisesc, şi pe Percy, şi... pe tine, presupun.

Ultimele câteva cuvinte au fost rostite încet, ca şi cum ar fi surprins-o chiar şi pe ea. Apoi Blythe şi-a întors privirea înainte de-a vedea cum Signa s-a tras puţin înapoi, lovită de greutatea acelor vorbe.

Din clipa în care, fără să ştie, îşi salvase verişoara, Signa simţise legătura care sc crease între ele. În fiecare zi, aceasta creştea dincolo de acele limite, devenind ceva tot mai tangibil. O flacără fragilă pe care Signa nu dorea decâc s-o îngrijească. Să o protejeze şi să o alimenteze, să se încălzească în timp ce o priveşte cum arde.

— Mă bucur să aud asta! a şoptit Signa, încă strângând mâna verişoarei în poală. Deşi trebuie să recunosc că am întâlnit câteva prietene de-ale tale şi, ca să fiu sinceră, ideea că ai căuta compania unora dintre ele este uluitoare.

În acel moment, Signa a auzit pentru prima dată râsul lui Blythe. Era cald şi bogat, atât de diferit de personajul rece şi sever pe care îl juca. Un sunet care amintea de cel al clopotelor de ntmtă sau de al primului tril de pian. Era greu să-ţi iei ochii de la Blythe. care era frumoasă şi fascinantă, cineva care ar fi atras toate privirile dintr-o încăpere. Signa s-a întrebat cum fusese verişoara ei înainte de boală, când familia acesteia era întreagă, iar fata era sănătoasă. Dacă râsul acela o reprezenta, arunci Signa îşi dorea foarte mult s-o cunoască pe acea tânără într-o zi.

— Puţini sunt prietenii adevăraţi, a spus Blythe ni veselie. Cei mai mulţi sunt cunoştinţe nefericite.

— Dar cum rămâne cu Eliza şi Diana? Nu eşti apropiată de ele?

— Când am chef de o bârfa, ele sunt primele pe care le caut. Nu suntem totuşi apropiate. Asta c chestia cu societatea, verişoară- există

vulturi c.irc aşteaptă momentul în care te împiedici. Şi când o faci, ci o să fie primii care o să-ţi ia pielea de pe oase, pentru binele lor, mai degrabă decât să te ajute să te ridici din nou în picioare. Este atât de uşor să devii pradă!

Signa şi-a abătut atenţia, concentrându-se pe mâna din poala ci şi pe liniile adânci din palma lui Blythc. Auzise că existau oameni care puteau să-ţi ghicească norocul după aceste linii şi s-a întrebat ce ar putea vedea în cele ale lui Blythc. Oare o viaţă cum era cea despre care vorbea – liberă, dar singuratică – să fie cu adevărat atât de satisfăcătoare?

— Dar domnişoara Killinger? a întrebat Signa în cele din urmă. Am cunoscut-o cândva, ştii? Cu mult timp în urmă, ea şi cu mine eram prietene apropiate. E şi ea un vultur?

Zâmbetul lui Blythe era abia schiţat, dar luminos.

— Charlotte c minunată! Este singura care s-a deranjat să mă viziteze de când sunt bolnavă şi când a murit mama mea. Suntem apropiate de ani buni, încă de când ea şi tatăl ei şi-au stabilit reşedinţa pe un teren aflat de cealaltă parte a pădurii, ca să aibă sanse mai mari să-şi găsească un soţ. Este bună, deşteaptă, şi o bucătăreasă fantastică! Face tot felul de gemuri, dulceţuri şi siropuri din lucruri pe care le cultivă în grădina ei şi ni le aduce în dar de câteva ori pe an.

Acea bunătate semăna încr-adevăr cu Charlotte, cea pe care o cunoştea Signa, aşa că s-a bucurat de asta. Era fericită că, dacă societatea era cu adevărat mai asemănătoare cu ceea ce Blythe o avertizase decât cu cea pe care şi-o imaginase în tot acest timp, încă se mai putea găsi totuşi ceva bun în ea.

Signa şi-a dat scama că rămăsese tăcută de ceva vreme abia când Blythc a bătut-o pe coapsă.

— Dar tu, verişoară? a întrebat ea. N-am avut de gând să-ţi răpesc entuziasmul. Spune-mi, este cineva pe care ai pus ochii?

Signa îşi scotocea mintea în căutarea numelui burlacului eligibil despre care îi povestise Eliza în timpul ceaiului lor.

— Se pare că lordul Wakcficld este o alegere populară.

Răspunsul a adus o grimasă pe chipul lui Blythc,

— Este destul de chipeş, presupun. Onorabil şi cu titlu, ceea ce ¡1 l'ace o partidă bună. Deşi nu aş fi crezut niciodată că este genul tău. El este foarte... foarte „cum se cuvine”.

— Crezi că eu nu pot fi „cum sc cuvine”? a râs Signa, încercând să-şi imagineze pentru o clipă cum ar putea fi lordul Wakefield.

Ar avea umerii largi, s-a gândit ea, şi ar arăta foarte impunător. Dar pe când îşi contura mai clar o imagine a lui în minte, aceasta a şi început să se schimbe, până când a văzut doi ochi fumurii şi un bărbat la fel de înalt şi de drept ca o salcie. Până când l-a văzut pe Sylas. Gândurile ei s-au rătăcit când şi-a amintit de senzaţia corpului ei lipit de corpul lui, când se ascundeau în dulapul de la Grey’s. Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se gândea mai tare şi la noaptea trecută, pe care o petrecuse mână în mână cu îngerul morţii – şi la cât de natural i se păruse. îşi amintea de fiorul care îi străbătuse venele când se atinseseră şi de curiozitatea care îi aducea mereu gândurile înapoi la el.

Atât de mult îi umpleau gândurile aceşti bărbaţi, încât Signa s-a dus lângă fereastra deschisă ca să-şi răcorească fierbinţeala care îi cuprinsese pielea. Ce era în *ntrtguU* cu ea? Ar fi trebuit să sc gândească la lordul Wakcficld. Pentru că dacă un domn ca el ar fi cerut-o de soţie, atunci Signa ar fi avut un loc garantat în societate, compania potrivită şi baluri grandioase şi vesele. Da, la asta trebuia să se gândească, într-adevăr – la siguranţa sa. Nu la întâlniri nocturne cu Sylas sau la zburdălnicii la miezul nopţii cu îngerul morţii. Trebuia să se stăpânească.

Signa s-a hotărât să se concentreze asupra a ceea ce avea nevoie – să scotocească în spatele zidului ridicat de familia Hawthomc în jurul ci şi să vadă cc informaţii ar putea să scoată la iveală. Să afle ceva care ar putea să o ajute s-o salveze pe Blythe.

— De fapt, Percy este cel după care aleargă domnişoarele. M-a ajutat azi să învăţ să dansez – pănă cănd a intrat tatăl tău. Iartă-mă dacă 1111 e treaba mea, dar sunt aici de câteva săptămâni şi mi-a devenit din cc în ce mai clar că ei doi nu se înţeleg!

Blytlic a strâns aştemuturilc în pumni, iar Signa şi-a ţinut respiraţia, întrebându-se dacă nu cumva mersese prea departe. Şi-a amintit cum se simţea când Eliza şi Diana o iscodeau, scormonind după bârfe pe care să le ia şi să le răspândească apoi oricui le-ar fi ascultat. Blythe ar fi fost o proastă să creadă că Signa – o fată pe care abia o cunoştea – nu ar face la fel. Dar Signa nu se gândea la bârfe. Voia doar s-o salveze pe Blythe şi ca piesele de puzzle din capul ei să înceapă să se aşeze.

Din câte se părea, Blythe a înţeles acest lucru.

— Timp de douăzeci de ani, tata şi unchiul meu l-au crescut pe Percy pentru a prelua afacerea familiei, a început ea. Când a murit mama, tatăl meu a devenit o cu totul altă persoană l-a interzis lui Percy să mai lucreze vreodată la Grey’s. Tata nu îşi mai petrece zilele acolo, ci se închide în biroul său, ca şi cum *s-ar sirdJui* să lase afacerea să putrezească. Dacă Grey’s ar arde, nu cred c-ar clipi măcar. E totuşi mult mai mult decât un mijloc de trai, e modul în care familia noastră îşi menţine statutul. Iar în ceea ce-l priveşte pe fratele meu, a fost întotdeauna viitoml lui.

Pungile de sub ochii închişi ai lui Blythe erau ca două vânătăi purpurii, căci conversaţia îşi lua tributul asupra ei. A trebuit să forţeze cuvintele următoare, vorbind tot mai încet;

— Tatăl meu nu vrea să ne spună de cc l-a îndepărtat pe Percy din afacere, dar cred că este clar că moartea mamei melc i-a răvăşit mintea. Nu mai gândeşte logic.

Dacă Blythe spunea că tatăl ci nn-i luase afacerea lui Pcrcy până după moartea lui Lillian, asta nu se potrivea deloc cu ceea ce Signa ijăsise în serisoarea de la Grcy's. Ii lipsea o piesă din puzzle. A vrut să întrebe, dar pieptul lui Blythe se ridica şi cobora într-un ritm constant. Fata aţipise, iar Signa nu avea de ales decât să-şi amâne întrebările. A aranjat păturile în jurul lui Blythe, protejându-şi verisoara de frigul care muşca din aer şi i se afunda în oase. O răceală, şi-a dat scama prea târziu, care era cu totul nefirească.

Sijna s-a întors şi a văzut că îngerul morţii era în spatele ei, înrinzându-şi umbrele ca să-i acopere gura înainte ca ea să poată scoate vreun sunet. Atingerea i-a furat respiraţia şi i-a liniştit inima, ducând-o în zona aceea ciudată dintre tărâmul celor vii şi cel al morţilor. A durat doar câteva secunde înainte ca el să se îndepărteze şi a durut-o când inima a început să-i bată din nou.

— *Şssttl!* a şoptit îngerul în mintea ei. O s-o *treziţii.*

Signa îşi dorea să muşte, să-şi înfigă colţii în îngerul morţii şi să lase otrava să se răspândească. Dar, de dragul odihnei lui Blythe, şi-a îndreptat mâna înspre salonul lui Blythe şi i-a făcut un semn smucit s-o urmeze.

Păşea încet, având grijă să evite orice scârţâit al podelei.

— Pleacă acum! a spus ea în momentul în care au trecut pragul. Domnul să te ajute, n-o să te las s-o iei!

— *IJmttesic-ie, Pisărki*[1]*. a spus îngeml morţii cu blândeţe. Nu suni aici pentru ea. Deţi mă tem ci nu va trece mult timp pâttă când voi veni să cer sujlelul bielei Jele. Am venit să le avertizez. Dacăjala asta nu scapă de otrava din corpul ei, mă voi întoarce după ea înainte de sjărfilul săptămânii. Iar moartea ei nu vaji una blândă.*

Signa se gândea să-l izbească cu pumnii în piept şi să-i ceară îngerului morţii s-o lase în pace pe Blythe pentru totdeauna. Dar îngeml morţii nu era încă stăpân pe ca şi nici n-o ameninţa cu răceala umbrelor sale. Acrul nti-i părăsea plămânii la apropierea lui. 1 se părea că... că îngerul morţii încerca s-o ajute.

Signa privea adânc în acele umbre insondabile, aplccându-se înspre ele în încercarea de-a găsi un chip. Să găsească ochii pe care trebuie să îi lî avut. Dar nu a vă/.ul nimic.

— De ce mă ajuţi? a întrebat ca, înfaşurându-şi braţele strâns în jurul ei. Nu asta e treaba ta, să culegi morţii de pe acest pământ?

— *înfelqg că nu amJosl bun cu line. O clipă, îngerul morţii a ezitat, umbrele vălurindu-se în jurul picioarelor sale, apoi a continuau Din cauza mea, viafa la ajosl mai grea decât aş ji vrui vreodată siJie. Nu rn-am gândit la viitorul tău, Signa. Nu m-am gândit la nimic dincolo de modul în care crai tratată în acel moment de cei care trebuiau să aibă grijă de tine. Şt pentru asta... îmi pare rău.*

Ultimele cuvinte au sunat ciudat în gura lui, ca şi cum nu i-ar fi plăcut gustul lor.

— *Nu pot s-o cruţ pentru totdeauna, dar dacă noi doi o putem ajuta, amnei poate că nu va mai trebui să moară atât de curând. Nu pot face nimic ca să-fi dovedesc ce spun. Dacă însă cuvântul meu contează pentru tine, atunci trebuie să ai încredere în mine.*

— Noi?

Niciodată nu se gândise că acest om, îngerul morţii întruchipat, ar putea părea vreodată atât de nesigur.

— O să caut şi eu şi o să te anunţ dacă găsesc ceva rare să o ajute.

îngerul morţii vorbise cu voce tare acum, o voce fluidă care îi dădea Signei fiori pe şira spinării. Uitase cât de mult îi plăcea acel sunet.

— Thorn Grove are o bibliotecă, a spus ea brusc, smulgându-şi gândurile din spaţiul în care le plăcea prea des să se aventureze atunci când era el prin apropiere. Poate că pot găsi acolo ceva despre un antidot.

El a dat din cap.

Vezi cc poţi găsi acolo în scara asta! Şi, între timp, voi face
st cit câteva ccrcctări.

— Mulţumesc! a şoptit Signa, tremurând în timp ce umbrele lui s-au liniştit, iar acrul din jurul lor s-a răcit cu cel puţin douăzeci de grade. Pentru ajutorul tău şi pentru că mi-ai spus.

— Cu plăcere!

Cuvintele i-au sunat din nou ciudat, ca şi cum s-ar fi chinuit si le articuleze.

— Continuăm cu lecţiile noastre după ce vei găsi ceva pentru a expulza otrava aia!

Ea a dat din cap în timp ce îngerul morţii a dispărut în umbrele care se întindeau să-l revendice. Doar când a fost sigură că a dispărut, Signa s-a uitat de lângă uşă înspre Blythe, urmărindu-i ridicările şi coborârile lente ale pieptului. A simţit că inima i se zbătea ca o fiară în cuşcă. Şi-a verificat obrajii, punându-şi o palmă pe fiecare dintre ei, doar pentru a descoperi cât de fierbinţi erau amândoi.

Şi toate acestea din pricina îngerului morţii. Din pricina cuiva pe care îj urâse toată viaţa.

Oare ce naiba era în neregulă cu ea?

DOUĂZECI ŞI PATRU

THORN GrOVE DORMEA DEJA ADÂNC CÂND SIGNA ŞI-A DAT SEAMA că nu avea nici cea mai vagă idee unde se află biblioteca.

Se plimba de colo-colo prin salonul ei, cu cămaşa de noapte târându-i-se în urmă şi încolăcindu-i-se pe glezne din când în câni Consultarea bibliotecii era cel mai simplu lucru la care se putea gândi pentru a găsi un antidot pentru Blythe şi, cu toate că Signa prefera să-şi desfăşoare cercetările departe de ochii curioşilor, nu ar fi fost grozav să fie găsită umblând pe holuri după ce fusese deja surprinsă o dată de Elijah. Până acum, cercetase deja primul etaj în întregime, precum şi cea mai mare parte a celui de dedesubt, aşa că îi mai rămăsese doar etajul al doilea.

Signa tocmai îşi formula un plan – şi o scuză, în cazul în care ar fi fost să fie prinsă –, când a auzit cum se zdruncină uşile de sticlă de la balconul ei. Deşi pieptul i s-a răcit, şi-a dat scama destul de repede că un spirit nu ar fi avut nevoie să bată la uşă şi că îngerul morţii nu era îndeajuns de manierat ca să se gândească măcar să facă asta. Aşa că, atunci când sunetul s-a auzit din nou, câteva clipe mai târziu, ca şi cum cineva ar fi bătut la geam, s-a gândit că nu putea ti decât o singură persoană.

ţîi-a tras halatul în jurul ei în timp ce deschidea una dintre uşi pentru Svlas. Acesta părea să se fi urcat pe ramurile unei sălcii pentru a ajunge acolo, cu frunze aninate încă în părul său brunet.

— Bună scara!

Zâinbcml îi strălucea în lumina lunii.

— Nici tu nu puteai să dormi, nu-i aşa?

Signa începuse deja să se gândească să-i închidă uşa şi să-l lase să coboare pe unde venise.

— Ce naiba ai în minte? Nu poţi să vii aici!

în ciuda înălţimii lui, era graţios ca o felină şi n-a făcut nici măcar un zgomot când s-a strecurat pe lângă ea şi a intrat în odaie.

— Am văzut de jos că aveai o lumânare aprinsă, iar umbra ţi se tot plimba prin faţa geamului. Am vrut să verific dacă eşti bine.

Băiatul ăsta avea să o distrugă dacă nu erau atenţi, deşi Signa trebuia să recunoască faptul că sângele îi curgea mai repede din cauza emoţiei unei vizite nocturne. Nici măcar nu o deranja prea tare faptul că purta doar un halat peste cămaşa de noapte, fiind mai mult curioasă de ceea ce ar putea să gândească el despre asta şi ce reacţie ar putea să aibă decât stânjenită. Era aproape sigură că ochii lui Sylas ¡-au zăbovit pe trup un pic prea mult când credea că ea nu se uită, iar apoi şi-a dres vocea şi şi-a îndreptat atenţia spre tavan când ea s-a întors. Signa a încercat să nu zâmbească, încălzită de satisfacţie.

— Sunt cât pot fi de bine, ştiind că verişoara mea este încă la fel de bolnavă ca în ziua în care am întâlnit-o.

Şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a reluat mersul.

— Dacă tot ai de gând să stai aici, vorbeşte încet şi spune-mi dacă ai găsit ceva util.

— Nu pita.

S-a aşezat pe podea, sprijinindu-sc cu spatele de perete.

— M-ant uitat prin bucătărie şi prin camerele servitorilor, dar nu am găsit nimic incriminator.

Se temuse de vestea asta, dar parcă s-o audă cu voce tare o făcea ai atât mai gravă, ţsi-a trecut mâinile prin păr, trăgând de capetele şuviţelor.

— Trebuie să găsim ceva care să o ajute. Am auzit că există o bibliotecă îtt Thorn Grove şi aş vrea să o verific, să văd dacă pot găsi un antidot. Ceva pe bază de plante, pentru a evacua otrava.

— Otrava? a reluat el, cu sprâncenele ridicate. Asta e o noutate. Presupun că, dacă există vreo şansă de-a afla ceva în legătură cu asta, cea mai bună opţiune e într-adevăr biblioteca. E imensă.

— Ştii unde este, atunci?

Signa l-a apucat pe Sylas de braţ şi l-a tras în picioare.

— Poţi să mă duci acolo?

— Chiar acum? în mijlocul nopţii? îmbrăcată aşa? Cum Signa nu i-a dat drumul, a zâmbit şi a spus: Ce comportament scandalos ai, domnişoară Farrow! Dacă insişti, atunci urmează-mă imediat!

Sylas a deschis calea pe holuri. Drumul până la etajul al doilea a fost dureros de lent. Signa făcea fiecare pas cu cea mai mare precauţie, strângându-şi cămaşa de noapte în pumn, ca să nu se împiedice de tivul lung. Se ţinea în urma lui, găsind totuşi ciudat că un grăjdar cunoştea atât de bine casa. Dar Sylas nu fusese întotdeauna grăjdar. Poate că slujba – oricare va fi fost ea – pe care o avusese când Lillian era încă în viaţă îi permisese să petreacă ceva timp, măcar ocazional, în conacul uriaş. Şi-a pus în minte să îl descoasă despre asta – mai târziu, totuşi. După ce aveau să găsească ceva care s-o ajute pe Blythc.

Deocamdată, învinsă de curiozitate, l-a întrebat doar

— Vii des aici?

— Nıı am arat ocazia şi vizii cz casa decât de câteva ori.

Svlas |'.'işea cu o uşurinţă încrcz.itoarc, părând mult mai puţin îngrijorat ci vor lî descoperiţi decât era ea.

— Personalul vorbeşte totuşi destul de mult despre asta. Nu piva vin pe aici daci pot evita asta – şi chiar şi atunci vin doar ziua.

F.laine spusese ci se credea că biblioteca e bântuită, iar daci slujitorii se străduiau atât de mult să o evite, Signa nici nu voia măcar si îşi imagineze cum era spiritul care îi aştepta înăuntru. Ani la rând evitase spiritele, deşi, daci era posibil ca acesta să ştie ceva despre Thom Grovc sau despre uciderea lui Lillian, era o pistă prea buni pentru a o lăsa să scape. Dar cu Sylas aici, nu avea nici o idee cum ar fi fost posibil aşa ceva.

— Ar trebui să pleci odată ce ajungem acolo, i-a spus ea. N-o să iasă nimic bun dacă suntem văzuţi împreună.

El i-a aruncat o privire iritată peste umăr.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una singură şi, în plus, chiar dacă sunt concediat, ai spus chiar tu că vei avea grijă de mine.

Signa a încercat să nu-şi dea ochii peste cap, pentru că, deşi poate că el era în siguranţă, ea nu era. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie nevoită să-l angajeze pe Sylas dacă acesta ar fi ajuns să fie responsabil pentru te miri ce zvonuri sau acuzaţii nebuneşti despre ea. Totuşi, băiatul avea dreptate. Avertismentul îngerului morţii nu era de luat în râs şi, dacă voia să o salveze pe Blythc. ajutorul lui Sylas merita riscul.

Biblioteca era mai uşor de găsit decât se aşteptase. Două uşi de stejar cu mânere grele de alamă duceau la o cameră imensă, cu rafturi înalte de mahon, pline de cărţi. Erau rânduri peste rânduri de cărţi, iar în centrul camerei se allau birouri de scris şi scaune de lectură din pluş, care păreau suficient de confortabile pentru a petrece o zi întreagă în ele. Odaia avea ferestre care o scăldau în sclipirea diafană a stelelor. Suficient de luminoasă pentru a distinge formele şi imensitatea bibliotecii, dar prea întunecată pentru a

putea citi titlurile cărţilor.

Signa a respirat mirosul de mucegai al pergamentului vechi si al cernelii.

— Va trebui să găsim o lumină.

Imediat ce cuvintele ¡-au ieşit din gură, o lumânare de pe unul dintre birouri s-a şi aprins singură. Nu a făcut nicio mişcare ca s-o apuce imediat, în schimb s-a uitat la Sylas, neliniştită că acesta o va lua la fugă. El a deschis gura, doar ca s-o închidă la loc. Nu exista nici măcar o explicaţie pentru faptul că o flacără se aprindea de la sine – şi niciunul dintre ei n-a încercat să găsească vreuna.

— Ei bine..., şi-a dres Signa vocea, cel puţin ştim că toate acele discuţii despre spirite nu au fost doar un zvon.

Sprâncenele lui Sylas urcaseră până la linia părului, şi totuşi, una peste alta, se descurca remarcabil de bine. Probabil, îşi închipuia ea, de dragul ei.

— Măcar orice va fi fiind aici nu pare să fie rău intenţionat!

Măcar nu încă, s-a gândit Signa, în timp ce îşi mijea ochii către umbre, întrebându-se unde s-ar putea ascunde spiritul. Era neliniştitor că nu-l văzuse până acum. îşi petrecuse ani la rând ignorând spiritele, ascunzându-se şi prefăcându-se că nu le vede şi cu siguranţă nu-i plăcea ca lucrurile să se schimbe tocmai acum.

Sylas a luat lumânarea.

— Deci căutăm cărţi despre... botanică?

— Da! De preferinţă ceva despre utilizările medicinale ale plantelor.

De cealaltă parte a bibliotecii, o umbră a şuierat prin întuneric, iar Signa şi-a dat seama că era o carte abia după ce s-a împiedicat de Sylas, înghiţindu-şi un ţipăt. Venise de la mai multe rânduri depărtare, în faţa lor, iar când cei doi au stat pur şi simplu pe loc, o altă carte a zburat de pe acelaşi raft.

Punându-şi o mână pe l.ilia ci ca s-o ajulr să-şi recapete cchili- |,n,|. Svlas a ridicat lumânarea în faţa lor.

Signa a mijit ochii plin strălucirea flăcării.

— Crezi că...

— Da. cred. a spus Sylas, ai o voce plată, apoi a pornit spre raftul de pc care zburaseră cărţile, oprindu-se să ridice lumânarea deasupra unui volum care fusese aruncat.

Era o carte de botanică, legată în piele groasă.

Au dat colţul spre un alt şir de rafturi, iar Signa l-a apucat pc Svlas dc braţ. cu răsuflarea tăiată de frică văzând cine îi ajuta. Spintul era un bărbat mai în vârstă, cu un chip albastru, translucid, o barbă albă şi ochelari care îi stăteau jos pe nasul mare. Văzând că Siena îl observase, s-a îndreptat puţin.

— Ţc simţi bine? a întrebat-o Sylas, îndreptând lumânarea.

Spiritul a privit-o cu profundă îngrijorare, iar când i s-a părut
că aceasta ar putea să se răstoarne din suportul ei, s-a grăbit să apese pe ea cu un deget incandescent, ca s-o echilibreze.

— *Ai grijă! a avertizat-o spiritul. Cărţile suni lucrurifragile!*

— Da, bine!

Signa s-a sprijinit de marginea unui raft, sperând că vorbele ei au fost suficiente pentru a-i mulţumi atât pe Sylas, cât şi pc spirit Doar atunci când i-a fost clar că acest spirit nu era schimbător ca Lillian, umerii ei s-au mai relaxat. Nu era răuvoitor şi nici moartea sa nu fusese atât de înspăimântătoare, încât să îi modifice înfăţişarea.

— Ştii ceva despre spiritul care se zvoneşte c-ar bântui biblioteca? l-a întrebat ea pc Sylas.

— Nu prea multe. Am auzit doar că a fost un învăţat care s-a căsătorit în familie şi a murit într-unul dintre fotoliile astea. A adormit citind şi a murit liniştit. Unii spun că încerca să citească toate cărţile din bibliotecă.

— *De fapt, fotoliile au /ost schimbate intre timp, a remarcat spiritul Iar numele meu este Ihtddrns. Thaddeus Kipling. As Ji terminal de citii iM(cărţile de pe-aiei pdni acum, doar că ei continuă s-aducă altele.*

Un spirit legat de viaţă prin dorinţa dc-a citi! Atât de ncobişnut, încât Signa era gala-gata să izbucnească în râs!

— Pare să ne (ic de ajutor. Nu c nici pe departe atât de răuvoitor pe cât mă temeam, a observat ca.

Tbaddeus a suspinat şi i-a mulţumit, mormăind ceva despre cum toţi se tem să mai vină în vizită, deşi el nu face decât sâ încerce să-i ajute.

— *Cu toate că presupun că mai puţine întreruperi inscamnă mai mult timp de citit.*

Din nou, Signa a trebuit să-şi reţină râsul. Timp de nouăsprezece ani, evitase spiritele, dând vina pe ele pentru că faptul că era diferită şi considerând că acea diferenţă îi ţinea pe ceilalţi Ia distanţă. Totuşi, chiar îi plăcea Thaddeus şi pentru prima dată nu se simţea nici pe departe speriată în prezenţa unei astfel de fiinţe. Dacă le-ar fi dat o şansă mai multor spirite, oare i-ar fi plăcut şi altele la fel de mult?

— Chiar crezi că vreuna dintre cărţile astea ne va spune ava despre otravă?

Sylas a ţinut lumânarea în dreptul unei cărţi pentm a-i cerata cotorul, îndreptând conversaţia departe de spiritul pe are Signa nu-l putea învinui că nu voia să ia parte la discuţie. De ficare dată când Sylas apleca lumânarea prea aproape de vreun volum, Thaddeus inspira neliniştit şi-şi ţinea răsuflarea până când Sylas îndepărta din nou flacăra.

— Nu despre otravă trebuie să citim mai mult.

Ochii Signei s-au îndreptat către spirit, asigurându-se că acesta asculta.

— Ci despre antidot. Sunt sigură că pe aici, pe undeva, trebuie să fie o menţiune despre el.

— *Anrnt?* a ghicit Thaddcus, cu ochii scânteind de interes.

Signa a verificat daci Sylas era ocupat cu cititul, apoi a dat rapid din cap. Thaddcus a rostit mai mult pentru sine:

— *Cianurii Taliu? Stricnini? Atropină?*

S-a oprit când ca a dat foarte repede din cap.

— *Ah, atropină! Cineva a fost otrăvit cu beladoni, nu-i aia? Iii hinc, asta e «ser, anul,'tul... Ah! Nu v-ar Ji datul iacă v-aş povciti doar, nu-i asa? Presupun ci ap don ti vedeţi infonnaţia cu ochii voştri. Poftim!*

Thaddcus a plutit până la următoarea etajeră, apoi s-a aplecat sâ-i arate O carte din raftul de jos. Era o carte fără pretenţii, un fel de revistă ştiinţifică de specialitate, pe care Signa probabil că n-ar fi ales-o niciodată.

— *A trecut ceva vreme, a spus Thaddeus în timp ce Signa se apleca să o ridice, dar cred că vei găsi ceea ce cauţi pe la a suta pagină. 0 lecturi interesantă, asta! Seacă, dar plină de informaţii. Aveţi grijă de ea, nu-i aşa?*

Signa a dat cu degetul până la a suta pagină, apoi încă alte câteva, până când a văzut cuvintele pe care le căuta: *„Atropa. Atropa bclladonna.* Beladonă.” A strâns cartea la piept cu atâta ardoare, încât a simţit că va plânge.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! a rostit atât de tare, încât Sylas mai că a scăpat din mână cartea pe care o răsfoia.

— Ai găsit deja ceva?

S-a scărpinat la ceafă, perplex.

— Ce noroc! Mă aşteptam să stăm aici toată noaptea.

Signa şi-a îndreptat privirea către Thaddcus, al cărui piept s-a umflat puţin.

— Cred că am găsit, deşi am avut parte de ceva ajutor. Vino!

L-a târât pe Sylas la una dintre mese şi a aşezat cartea în faţa lor. Chiar şi cu lumina lumânării, tot a trebuit să-şi mijească ochii pentru a vedea literele mici. Au citit câteva pagini de jargon medical din

care Signa nu a înţeles mare lucru, înainte dc-a găsi menţiunea tratamentelor folosite pe pacienţi.

— Aici cstci a exclamat şi a pus un deget pe pagină a oi aplecat asupra ci.

Sylas i-a turnat exemplul, încercând să citească peste umărul ci

— „Deşi planta în sine este toxică”, a citit ca cu voce tare iar cuvintele îi păreau de mătase pe buze, „conţinutul de alcaloizi al fasolei de Calabar s-a dovedit a fi un remediu eficient pentru *Alrvpa Bcllatloima* – bcladona”.

Cu fiecare cuvânt, Signa devenea tot mai îmbătată. A tras de braţul lui Sylas, scuturându-l în timp ce emoţia ei înflorea. Aveau o soluţie! Deşi Signa nu avea nici cea mai vagă idee unde ar putea găsi planta, care nu creştea spontan la ei, exista măcar o *posibilitate* acum, ceea ce era cu mult mai mult decât ce avuseseră înainte.

— Prea mult din ea, iar Blythe ar putea muri, a avertizat-o Sylas, în timp ce citea mai departe. Trebuie să macini o doză mică şi să i-o administrezi într-un lichid.

Singura problemă era cum s-o obţină. Cu siguranţă că nu ar fi putut găsi o astfel de plantă în grădina lui Lillian, dar Signa şi-a amintit o altă posibilitate.

— Există o spiţerie în oraş! Am văzut-o în noaptea în care m-ai dus la Grey’s... Crezi că ar putea s-o aibă?

Un zâmbet larg a apărut pe faţa lui Sylas.

— Eşti genială! O spiţerie este probabil cea mai bună şansa a noastră.

Era tot ce avea nevoie să audă Signa ca să închidă cartea şi s-o strângă la pieptul ei din nou. Se simţea suficient de uşoară pentru a dansa pe-un nor. Avea s-o salveze! Cu adevărat, de data asta, Signa avea s-o salveze pe Blythe.

— Mulţumesc! a şoptit ea, agăţându-se de umărul lui Sylas şi strângându-l tare. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Şi-ţi mulţumesc şi (ir, Thaddcus!

Nu S-A uitat înapoi la spirit, nici la Sylas în timp cc acesta sufla în lumânare, şoptind:

— Thaddeus?

în schimb, a strâns cartea şi s-a grăbit să iasă pe uşă.

— Voi merge mâinc-dimincaţă la prima oră, a spus ea, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce Sylas a dat din cap şi a redus-o la tăcere cu blândeţe.

A ascultat de dragul lui, dar Signei nu-i mai păsa cine o auzea acum. pentru că totul avea să fie bine. Nu – avea să fie mai mult decât bine. Avea să fie minunat, pentru că, la prima oră a dimineţii, avea să găsească antidotul, iar Blythe urma să îşi recapete în sfârşit vtaţa.

Curând, totul avea să fie din nou bine.

ÎN DIMINEAŢA următoare, la micul-dejun, în TIMP CE ADĂL'Ga frişca în ceaşca de ceai, Signa l-a auzit pe Warwick spunându-i lui Elijah că limba lui Blythe începuse să fie măcinată de aceleaşi răni pe care le avusese şi Lillian în ultimele etape ale „bolii”. Lui Blythe îi fusese rău toată noaptea, vărsând orice mâncase sau băuse.

Signa îşi strângea cuţitul cu putere, încercând să nu-şi lase frustrarea să atragă atenţia asupra ei, de teamă că Elijah ar putea să-şi vină brusc în fire şi să nu permită o astfel de conversaţie la micul-dejun.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Avertismentul îngerului morţii sosise la timp, iar acum, că se cunoştea un leac, Signa nu trebuia decât să pună mâna pe el. Totuşi, nu putea să nu se întrebe de ce Blythe era încă atât de bolnavă. Signa o instruise să nu bea nimic altceva decât apă. Îi spusese să se debaraseze de medicamente când nu se uita nimeni. Signa verificase odaia lui Blythe chiar în acea dimineaţă, în timp ce verişoara ei dormea; verificase ceaiul rece şi prăjiturile lăsate la patul ei, iar ambele erau în regulă. Dar, pentru că limba ei începea

să dea semne de otrăvire, Signa ştia că, într-nn fel sau altul, încă mai consuma beladonă.

Doctorul nu crede că ar fi înţelept să primească vizitatori astăzi, i-a spus Wartvick lui Elijah, care întindea unt pe o brioşl într-o manieră nervoasă – cum Signa nu-şi imaginase că ar fi posibilă la cineva care ţine în mână o brioşă. El şi Percy au reuşit să-i scadă febra în această dimineaţă, deşi a avut a delirat.

Signa era bucuroasă că măcar Percy fusese acolo pentru a-l supraveghea pe doctor atunci când ea nu putuse. A încercat să-i atragă atenţia peste masă, pentru a-i spune asta, dar Percy îşi ţinea ochii obosiţi în jos, în timp ce amesteca în terciul neatins.

— Ce a văzut de data asta?

Elijah era la fel de pripit pe cât era de ciufulit, cu părul cărunt carc-i ţâşnea în toate direcţiile. îşi ţinea ochelarii jos, pe nas, şi încă era îmbrăcat într-un halat de culoarea smaraldului, cu papuci asortaţi – asta în timp ce Signa îşi purta deja corsetul şi un capot cu dungi fine, iar părul îi era răsucit într-un coc elegant la baza gâtului. Trebuia să se schimbe într-o rochie de zi din lână înainte de-a ieşi din casă, căci altfel ar fi fost întâmpinată imediat cu bârfe şi ridiculizată. Deşi Signa îşi petrecuse atâţia ani dorindu-şi un loc în societate, se trezise că începe să fie puţin... obosită. Şi extrem de geloasă pe lipsa de grijă şi de etichetă a lui Elijah.

— Pe mama.

Percy a fost cel care a răspuns, fără să se uite încă în sus.

— Blythe susţine că a fost în grădină ai mama noastră.

N-avea niciun sens că, după luni în care Blythe şi Litiian fuseseră amândouă bolnave, nimeni nu bănuise otrava. Oare doctorul era cu adevărat atât de incompetent?

— Poate că exact de companie are nevoie, a spus Signa în furia ei.

Semnele erau acolo – delirul, rănile, acreala la stomac, tusca cu sânge. Erau toate acolo. Era adevărat că ştia mai multe despre

otravă decât o persoană obişnuită, totuşi...

— Domnişoară Farrow...

Marjoric, caro purta pc obraji mai moli fard decât de obicei pentru a ascunde faptul că o parte a feţei îi era încă umflaţi, pj,fj gata să o dojenească pe Signa, însă lilijali i-a făcut semn, cu cuţitul din mâna. să tacă.

— Las-o să vorbească liber/ Orice reguli am avut în această casă an luat sfârşit cu mult timp în urină, a zis el şi a înfulecat aproape jumătate din brioşă dintr-o singură înghiţitură.

— Spune ce ai de spus, fato!

în ciuda comportamentului său haotic, Signa a descoperit că, de fapt, îi plăceau Elijah şi francheţea lui. într-o lume care se învârtea în jurul unor amabilităţi forţate şi în care trebuia să te pliezi la capriciile celorlalţi, era ceva revigorant. Totuşi, nu-i putea spune, pur şi simplu, că ştie un antidot pentru boala lui Blythe... Trebuia să se mişte cu grijă în aceste ape.

— în starea asta, ar fi o povară pentru mintea ei să fie lăsată singură cu astfel de gânduri, a zis Signa. Dacă nu vă supărau, domnule, aş dori să mă duc în oraş să văd dacă pot găsi ceva care să-i ridice puţin moralul. Doar un mic cadou, dacă îmi permiteţi nişte bani şi sunteţi de acord.

Percy, care se uita chiorâş la terciul său, de parcă acesta ar fi fost sursa tuturor necazurilor, a ridicat în sfârşit ochii către Signa cu oarece interes. Marjorie însă nu voia s-audă nimic.

— Dacă doctorul nu-i recomandă companie, a spus Marjoric, apucând cu hotărâre o furculiţă într-o mână, ar trebui să-i respectăm sugestia!

în calitatea ci de guvernantă, era binevenită să stea şi să ia masa cu familia, şi totuşi, vorbea prea deschis pentru orice casă care nu renunţase la rigorile impuse de societate. Prea liber şi fără să fie mustrată de cineva.

— Aşa cum am făcut cu Lillian?

Elijalt a întrebai cu juficicntii răceală, încât să-i facă pe mai mulţi tir la masă să tresară.

— Mult bine i-a fâcut asta soţiei mele!

Signa a reţinut cuvintele lui Elijalt şi le-a pus deoparte, ca să le adauge la colecţia ei. fntr-o zi, curând, poale, avea să adune toate piesele şi o sâ aibă întregul puzzlc în faţa ei.

— Pere)'!

Vocea lui Elijalt a răsunat cu autoritate.

— Vei merge cu verişoara ta! Ai grijă ca să fie în siguranţă şi să aibă tot ce-i trebuie.

Perei' şi-a îndreptat spatele.

— Dacă trebuie să mergem în oraş, cu permisiunea ta, aş vrea să mă opresc Ia Grey’s şi să verific comenzile.

Vocea lui era plată şi rece, lipsită şi de cea mai mică urmă de emoţie care să-i trădeze recenta disperare de-a vizita clubul.

Colţurile gurii lui Elijah au tresărit.

— O vei însoţi pe verişoara ta la cumpărăturile ei şi apoi vă veţi întoarce! a spus el pe un ton categoric.

Pcrcy părea să simtă şi el asta, pentru că, deşi era clar că ar fi vrut să se certe, s-a potolit pe scaunul lui şi şi-a apucat ceaşca de ceai, cu degetele albe.

— Da, tacă!

Când băiatul s-a lăsat şi mai jos în scaun, Signa n-a mai îndrăznit să-l privească, simţind o vină grea în piept.

— Desigur!

Percy era departe de-a fi o companie agreabilă.

Deoarece prefera să nu călărească, o trăsură a fost pregătită pentru călătoria în oraş. Nu era o călătorie prea lungă, dar Signa nu so simţise niciodată mai stânjenită. Chiar şi călătoria cu Sylu, Uri străin cu care nu avea nicio legătură, fusese mai uşor de suportat.

Signei îi era dor de felul în care Pcrcy fusese cu o zi în urmi, înainte

să apară Byron cu veştile despre *Grey's* şi să strice atmosfera. îi era dor de râsetele şi de glumele lui, precum şi vioiciunea lui. Pcrcy de acum nu era bărbatul amuzant care o tachina şi pa care începuse să-l cunoască, ci unul rigid, care se comporta corect şi tăios. Degetul lui mare trasa cercuri pe un portmoneu din piele în timp ce privea pe fereastra trăsurii, iar bărbia i se înălţa cu mare severitate în timp ce observa peisajul care trecea în goană pe lângă ei. Signa şi-a muşcat limba. Era crud, s-a gândit ea, că Elijah nu-i dădea nicio şansă. Că alesese să ignore suferinţa fiului său, oricât ar fi fost de adânci

— Am găsit ceva, vere! a spus ea, sperând să-i ridice moraluL Nu suntem aici ca să-i căutăm lui Blythe mănuşi noi şi frumoase sau vreun articol de papetărie. Mergem în oraş pentru că i-am găsit un leac.

Abia atunci băiatul s-a trezit.

— Cum adică ai găsit un leac?

îşi mijise ochii.

— Nici măcar un singur doctor n-a fost în stare s-o ajute pe sora mea.

— Niciunul dintre ei nu ştie că este otrăvită. Dar noi ştim... şi am găsit un antidot. Este o spiţerie în oraş şi...

— O spiţerie?

Sprâncenele lui s-au ridicat a mirare.

— Signa, nu putem încredinţa viaţa surorii mele unui amator. Trebuie să existe un medicament care să o ajute. Putem vorbi cu mai mulţi doctori...

— Dacă doctorii nu s-au prins până acum, ori sunt toţi proşti, ori... ori cineva i-a plătit.

Orice replică ar fi avut de gând să-i dea, i-a murit pe limbă.

— Crezi că c posibil?

Mărul lui Adatn i se clătina.

— Chiar dacă ar fi aşa, leacul unui spiţer nu este ceva cu care ar trebui să ne jucăm. Există căi mai sigure de a aborda aceste lucruri.

— îţi înţeleg frustrarea, dar nimic altceva nu merge,

Percy.

Ea i-a luat mâna, strângând-o cu putere.

— Dar asta o va face, îţi promit. Trebuie să ai încredere în mine!

El s-a uitat la acoperişul trăsurii, ca şi cum acesta ar fi deţinut toate răspunsurile, şi a suspinat când nu i le-a împărtăşit.

— Foarte bine! Dacă există o posibilitate, atunci bineînţeles că trebuie să încercăm. Deşi nu ne putem permite să fim văzuţi acolo – tot oraşul va vorbi.

— Bineînţeles!

Percy n-a răspuns zâmbetului Signei, care şi-a îndreptat atenţia către străzile pietruite şi zgomotoase, care erau mult mai străluci-toare şi mai largi la lumina zilei decât atunci când fusese aici cu Sylas cu câteva nopţi înainte. în clipa aceea, prăvăliile care se înşirau dc-a lungul străzii erau pe deplin trezite la viaţă. Prin vitrinele fără pată. Signa zărea femei cu mănuşi şi bonete, în rochii de caşmir, luându-şi ceaiul sau plimbându-se în câte-un magazin pentru a comanda haine călduroase şi decoraţiuni pentru iama care se apropia.

Când au trecut pe lângă Grey's, Percy s-a aplecat peste Signa şi a tras perdelele cu o smuci tură. Ea s-a dat pe spate. Nu exista nici urmă de bună dispoziţie pe faţa lui Percy – nimic altceva decât severitate.

Signa n-a mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt.

Percy a fost primul care a coborât din trăsură când aceasta s-a oprit în faţa unui mic magazin acoperit de verdeaţă. Iedera se

întindea pe pereţi, iar o vitrină dădea la iveală o mulţime de plante pline de viaţă, atârnate de copertine ţesute. Signa era atât de ocu. pată să privească, încât Pcrcy .1 lost nevoit să-şi dreagă vocea pen- tru ca ca să observe că îi întindea braţul. Trecătorii îi cercetau cu oarecare curiozitate, întorcândtt-sc să bârfească între ci şi probabil să elaboreze teorii despre prezenţa Signei. Pcrcy şi-a aranjat micul buton de aur de la una dintre mănuşile de piele maro, alegând să nu le acorde nicio atenţie. Probabil că nimic din ceea ce ar fi putut face sau spune cineva n-ar fi putut să-l determine să pară altceva decât un gentleman perfect în ochii trecătorilor.

în interiorul prăvăliei, au fost întâmpinaţi de o femeie în vârstă, fragilă, cu părul alb. O singură privire la ea, iar Percy a strâmbat din nas.

— Să nu zăboveşti! a şoptit el. Facem rost de tot ce ai nevoie şi apoi plecăm.

Pentru o clipă, Signa şi-a dorit să îl fi călcat pe picioare mai tare cu o zi înainte, dar a refuzat să-i lase negativismul s-o acapareze acum, că păşiseră într-un asemenea tărâm al minunilor. Borcane de tonice şi sticluţe cu ierburi stăteau pe rafturile doldora de bobiţe de lemn. Găseai recipiente micuţe cu muşchi viu şi coşuleţe deli cate de ierburi uscate atât de parfumate, încât Signa ar fi vrut să se scalde în ele.

Mijlocul magazinului era plin de ghivece cu plante vii. Cele mai multe dintre ele erau de nişte soiuri pe care Signa nu le mai văzuse niciodată, cu vrejuri carc se întindeau sau cu flori bulboasc mari. Signa a rezistat cu greu impulsului de a-şi trece degetul peste petalele lor, uimită că un asemenea loc minunat chiar putea exista. Dacă ar fi avut destui bani, Signa ar fi fost tentată să cumpere toată prăvălia.

— Pot să vă ajut să găsiţi ceva, domnişoară? a întrebat negustoreasa.

Signa s-a bucurat să vadă că femeia nu dăduse atenţie snobismului lui Percy.

Ochii lui s-au îndreptat spre Signa, clocotind dc-un avertisment întunecat care îi semnala că trebuie să fie foarte prudentă cu vorbele pe care avea să le rostească. în momentul în care ar fi ieşit din spiţerie, bârfele s-ar fi şi aprins. Deşi era posibil ca persoana care îi lâcca râu lui Blythe să ştie deja că fusese descoperită, totuşi Signa şi Pcrcy nu trebuiau să rişte să arunce gaz pe foc sau să ajungă vreo vorbă la Elijah cum că moartea soţiei sale ar fi putut fi prevenită dacă cineva ar fi fost mai atent la simptomelc ei ciudate.

— Am un prieten care a mâncat ceva acru, i-a spus Signa femeii. Caut fasole Calabar, care să-i ajute organismul să scape de unele toxine din el. Şi poate şi ceva care să-i calmeze stomacul după aceea.

Femeia şi-a mijit ochii mici, cugetând, apoi a scos un sunet gutural şi s-a îndreptat şchiopătând, împreună cu Signa, spre raftul din spate, plin de plante mici şi borcănele de sticlă. Percy le-a urmat, străduindu-se să pară dezinteresat, în timp ce femeia cerceta poliţele.

Negustoreasa mormăia mai mult pentru sine în timp ce căuta, din ce în ce mai frustrată de descoperirile ei, rând după rând, până când a găsit lucrul pe care îl avea în minte şi a rostit un „Aha!” liniştit. A scos un borcan mic, cu o nucă maro şi cam ciudată înăuntru: fasolea Calabar!

Signa a întins mâna după ea, dar femeia a strâns vasul în mână. S-a aplecat spre Signa şi i-a şoptic:

— Eşti sigură că c ceea ce cauţi? Este o plantă foarte otrăvitoare şi nu ajută cu nimic când ai acrimc la stomac.

Signa ştia că fasolea Calabar reprezintă un risc, dar, dacă nu făcea nimic – dacă nu-şi asuma *niciun* risc –, atunci Blythe ar fi murit, iar ea şi-ar fi petrecut restul vieţii, întrebându-sc dacă ar fi putut să o salveze.

Fata a dat din cap şi şi-a pus toată speranţa în îngerul morţii.

— Da. doamnă! Este exact ceea ce am nevoie.

Femeia a îndrăznit să arunce o privire rapidă către Percy şi a întrebat-o foarte încet:

— Eşti în siguranţă, fetiţo? Dacă ai nevoie de ceva pentru el, am câteva lucruri puţin mai... discrete.

Signa a pălit şi şi-a pus imediat mâinile peste cele ale femeii,sperând că seriozitatea ci era suficientă pentru a-i confirma sinceritatea.

— Nu este deloc vorba de aşa ceva, doamnă, vă asigur. Lucrul ăsta va face numai bine.

Cu oarece rezervă, negustoreasa a mormăit şi i-a înmânat flaconul.

— Zdrobeşte-o până obţii o pulbere! Apoi, pune cam jumătate din ea într-un pahar cu apă, pentru a provoca vărsăturt.

Vărsăturile, spera Signa, da, asta ar trebui s-o ajute pe Blythe să scape de otravă.

Femeia şi-a târşit picioarele până în spatele magazinului, cu fustele măturând podeaua de stejar cam prăfuită. A scotocit câteva momente bune, iar în cele din urmă a găsit un borcan mic, plin cu semincioare maro, pe care i le-a adus Signei.

— Seminţe de chimen, i-a spus ea, punând borcanul în palmele Signei. Ca să ajute la liniştirea stomacului prietenului tăa

Agitaţia lui Percy sporea cu fiecare persoană care trecea pe lângă vitrinele ceţoase şi pline de murdărie ale magazinului, luând act de prezenţa lui înăuntru. Degetele lui lungi bateau fără oprire darabana pe coapsă. A privit-o pe femeie cum înmâna seminţele de chimen, atent ca un şoim.

— Mai aveţi fasole Calabar?

— Nu este o plantă uşor de găsit, a spus negustoreasa. Asta e tot ce-o să am pentru o bucată de vreme.

Percy a mormăit, nemulţumit, şi şi-a scos punga cu monede.

— Foarte bine! Cât vă datorăm?

Femeia a tresărit, surprinsă de severitatea lui, dar a spus destul de lerni:

— Trei pcnny e suficient.

Percy i-a pus un şiling în palma deschisă.

Pentru discreţia dumneavoastră.

Negustorcasa a strâns moneda în pumn cu un rânjet, apoi a lăsat-o să alunece într-un buzunar al fustei.

— Pleacă de-aici, băiete, pana nu-ţi dau ceva despre care să fii discret!

Nu era nevoie să i-o spună de două ori. Signa a ascuns flaconul în buzunar, în timp ce Percy o trăgea afară din prăvălia în care ea ar fi putut cu uşurinţă să petreacă o zi întreagă, discutând cu vânzătoarea despre fiecare lucru frumos de acolo. Degetele fetei s-au strâns cu tandreţe în jurul borcanului cu seminţe de chimen. Signa avea vaga impresie că Percy credea că farmacista l-ar putea infecta brusc cu ciumă.

Percy a aruncat o privire în jur pentru a se asigura că nu-l urmăreşte nimeni în timp ce a deschis uşa.

— E un soi de nebunie în femeia aceea, a spus el. Nu am încredere în ea!

Signa s-a încruntat.

— *Este o vindecătoare.*

— E o vrăjitoare, a spus el în batjocură. Tot nu înţeleg cum o sămânţă oarecare o va ajuta pe sora mea când nimic altceva n-a putut să-i fie de folos.

Vrăjitoare! Cuvântul a făcut ca gândurile Signci să-i zboare la noaptea morţii Magdei.

— Nu-i spune aşa! Dacă o boabă este suficient de puternică să-i facă rău surorii talc şi să-ţi ucidă mama, atunci cine eşti tu ca să spui că o plantă nu poate lecui cu aceeaşi putere?

Pcrcy n-a avut cc să răspundă Ia asta. Signa putea să simtă cum îl străbat valurile de frică. Ştia că, dacă ar fi fost în locul lui, nici ea nu ar fi vrut să-şi permită să spere că această sămânţă mică va rezolva cumva totul. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o...

— Să ne grăbim! a murmurat Pcrcy. Va trebui să ne întoarcem la trăsură înainte...

— Domnişoară Farrow? s-a auzit o voce. Domnişoară Farrow, tu eşti?

Groaza şi-a înfipt ghearele în Signa când a văzut că se apropiau

de ei Eliza Wakefield şi Charlotte Killinger, însoţite de un gentleman chipeş, cu tenul cafeniu-deschis şi bucle precum grâul copt. Purta un pardesiu verde-oliv la modă şi o pălărie pe care a înclinat-o spre ei cu un zâmbet atât de fermecător, încât inima Signei a zvâcnit.

Sudoarea a început să se prelingi pe fruntea Signei când Charlotte a observat prăvălia din care ieşiseră. Norocul lor că era prea politicoasă ca să vorbească despre asta, deşi nu se putea spune acelaşi lucru despre Eliza.

— Oh, tu *eştil* a spus Eliza, plecându-se pentru o reverenţă în faţa lui Percy. M-am gândit că ai putea fi. Veniţi de la spiţerie?

Percy a căpătat un aer cu totul nou înainte ca Signa să apuce să clipească.

— Şi să fim blestemaţi de o vrăjitoare? Niciodată!

Vorbea pe-un ton uşuratic, jovial, care a făcut-o pe Signa să-şi încordeze maxilarul.

Eliza răspundea zâmbetului lui enervant, chicotind ca şi cum ar fi fost cel mai amuzant cu putinţă. A aşteptat ca Charlotte şi bărbatul care le însoţea să-i imite râsul, dar amândoi şi-au păstrat feţele neclintite. Eliza – reuşind în sfârşit să-şi desprindă ochii de la Percy suficient de mult timp ca să-şi revină în fire – şi-a înclinat capul şi a luat-o pe Signa de mână.

îţi cer scuzei a spus ca. Acesta este vărul meu, lordul Evcrctt Wakcfield. fiul ducelui de Berness.

Eliza îl ţinea de braţ cu un soi de zâmbet pe buze.

Signa nu-şi amintea să mai fi întâlnit vreun lord vreodată. Se ţinea destul de mândru, aşa că s-a întrebat dacă era primul în linie la moştenire sau ultimul. îşi amintea din conversaţia de la ceaiul de bun-venit că era cel mai eligibil burlac din oraş, alături de Percy, si că el era potenţialul pretendent despre care vorbise cu Blythc cu o zi înainte.

Chiar dacă ar fi fost lipsit de bani sau de titlu, Everett era un bărbat care ar fi atras oricum atenţia pentru felul în care arăta şi pentru ţinuta lui regală. Umerii îi erau drepţi, pieptul mândru, şi avea un aer tineresc. Se citea bogăţia în hainele sale din străinătăţuri şi avea o sclipire în ochi în timp ce-o cerceta pe Signa. Everett Wakcfield era unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată, iar mintea ei şi-a pierdut orice gând coerent atunci când el i-a zâmbit.

— Vere, a trâmbiţat Eliza, ea este Signa Farrow, cea despre care ţi-am povestit!

Charlotte observa scena cu o privire pierdută, în timp ce Everett şi-a înclinat capul, iar petele de aur din ochii lui de culoarea alunei au scânteiat când a privit-o pe sub genele impresionant de lungi.

— Ştiu foarte bine cine a fost familia Farrow, am cunosmt-o pe mama ta cu mult timp în urmă.

Signa a simţit mici furnicături de electricitate trecându-i pe şira spinării când el şi-a lipit buzele de dosul mănuşii ei.

— Mama mea?

Everett a zâmbit strălucitor.

— Părinţii noştri s-au cunoscut cândva, deşi mă tem că nu-mi amintesc de tatăl tău. Memoria mea este puţin înceţoşată, fiindcă eram doar un băieţel, însă îmi amintesc cum toată casa era plină de

râsete atunci când sosea mama ta. Era ca un pistol, iar familia mea 0 adora. îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnişoară Fanow!

Signa a trebuit să-şi amintească să încline capul, prea pierduta în gândurile ci şi într-un milion de întrebări pe care ar fi vrut să 1 le pună bărbatului. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca mama ti să fie numită „pistol” de cineva. Dacă erau adevărate poveştile din cartea de etichetă pe care o lăsase în urmă, ca şi cele pe care i le împărtăşise bunica sa, atunci cu siguranţă lordul Wakefield avea în minte o altă femeie.

— Mă bucur să te revăd, domnişoară Farrow! a intervenit Charlotte, deşi, spre surprinderea Signei, părea mai degrabă suferindă decât entuziasmată, cu mâinile încrucişate strâns în faţă. La fel şi pe dumneata, domnule Hawthome! Mă tem că nu avem prea mult timp de stat de vorbă, deoarece avem o întâlnire la o ceainărie...

— Oh, Doamne, Charlotte, mulţumesc că mi-ai amintit[1] a bătut din palme Eliza. Iertaţi-mă că sunt aşa de directă, dar am fi încântaţi dacă aţi putea să ne însoţiţi.

Signa nu a scăpat cum ochii lui Charlotte s-au întunecat când a spus:

— Nu sunt sigură că vom putea să ne mărim grupul atât de fără veste...

— Prostii! Nimeni nu i-ar refuza pe doi dintre cei mai remarcabili gentlemeni din oraş.

Eliza şi-a îndreptat speranţa spre Pcrcy.

— Sunt sigură că vor face o excepţie dacă vei fi atât de amabil să ne însoţeşti?

Degetele lui Pcrcy au bătut iar darabana pe coapsă, iar el a aruncat o privire piezişă către Signa.

Ceaiul, cum afla Signa, nu era niciodată cu adevărat numai *mi,* iar acceptarea unei invitaţii însemna exact la fel de mult ca solicitarea uncia. Nu era conform etichetei ca Eliza să facă ea însăşi cererea, dar faptul că îl avea la braţ pe verişorul ci o făcuse îndrăzneaţă. Nu prea se putea refuza un ceai cu un lord, şi, cu toate că Signa ştia ce ar însemna să refuze, nu se putea gândi decât la avertismentul îngerului morţii

care îi răsuna în urechi şi la faptul că trebuia neapărat să-i dea antidotul lui Blythe.

— Este o invitaţie foarte amabilă, dar poate că am putea să vă însoţim în altă zi? Nu am vrea să ne impunem prezenţa.

Eliza n-a dat nici măcar un semn că ar fi auzit ce spusese Signa.

— Toată lumea a fost încântată de acel loc. Crede-mă, domnule Hawthome, va fi imposibil să mai găseşti o masă liberă odată ce restul oraşului va prinde de veste. Everett şi cu mine insistăm neapărat să ne însoţiţi astăzi, nu-i aşa, Everett?

Acesta din urmă a zâmbit către Signa.

— Ne-am simţi jigniţi dacă n-aţi face-o.

Şi deşi tonul lui era glumeţ, ea ştia că bătălia fusese pierdută.

Blythe trebuia să mai reziste puţin.

DOUĂZECI 81 ŞASE

ACĂ D FASOLEA CALABAR ŞI TOT CE SIMBOLIZA EA NU I-AR FI ATAR- nat atât de greu în buzunare, ziua ar fi fost minunată pentru o plimbare. Eliza le-a luat la braţ pe Signa, de-o parte, şi pe Charlotte, de cealaltă, şi au pornit toate trei mult înaintea bărbaţilor.

— Ce coincidenţă să vă găsesc aici! Am sperat atât de mult că vei avea şansa de a-l cunoaşte pe Everett înainte de primăvară! încă mai plănuieşti să participi la acest sezon, nu-i aşa?

Signa încă mai trebuia să discute despre asta cu Matjorie, desigur, dar era destul de logic să-şi facă debutul în primăvară, aşa că a dat din cap.

— Asta sper!

Zâmbetul lui Charlotte era politicos, dar abia schiţat.

— Se pare că toate fetele şi mamele lor îşi vor face debutul în acest sezon.

— Câtă dreptate ai, a râs Eliza, şi ce provocare va fi să găsim un soţ, mai ales acum, când vom concura cu domnişoara Farrow!

A spus ultima pane într-ui soi de şoaptă conspirativă.

Vei fi poneiul de preţ pe care vor paria toţi bărbaţii. Este un noroc pentru noi că doar una dintre voi două. de la Thom Grove. îşi va face debutul în acest sezon – pentru că va fi la fel si atunci când Blythc îşi va face debutul. Şi este un noroc pentru nune că cel pe care am pus ochii cate ruda ta.

Deşi bârfa neîncetată a Elizei era obositoare, fata era destul de drăguţă, iar familia ci era suficient de bogată, încât Signa să ştie, fără să-l mai întrebe, că Percy avea să fie la fel de interesat de ea. Dar oare interesul Elizei avea să se păstreze şi dacă Percy nu urma să moştenească Grey's?

— Vă rog să mă scuzaţi – Eliza s-a desprins din grupul fetelor –, dar cred că voi începe să mă ocup de asta.

Sa mutat aşadar în spate, cu un pas rapid, şi şi-a luat locul lângă Percy, înclinându-şi capul pe spate şi râzând la orice ar fi spus el.

Rămasă cu Charlotte, Signa a întrebat:

— Să fie adevărat ce a spus domnişoara Wakeficld? Nu m-am gândit niciodată că debutul meu ar putea fi o problemă pentru cineva.

Nu se putea ca ăsta să fi fost motivul stării de spirit acre a lui Charlotte de Ia ultima lor întâlnire! Asta era sigur! Da, Signa avea bani, dar erau altele cu siguranţă mult mai potrivite să întemeieze un cămin. Ea nu voia copii prea curând, iar cântatul la pian şi îndemânarea ei cu acul erau deplorabile. Ca să nu mai vorbim de faptul că erau femei mult mai frumoase care urmau să debuteze în acel sezon, cum ar fi Charlotte – pe care oricine ar fi fost norocos s-o aibă ca soţie.

— Nu că ar fi o problemă,..

Charlotte vorbea cu voce coborâtă, iar Signa trebuia să facă eforturi s-o audă.

— Dar face lucrurile mai dificile pentru acelea dintre noi care trebuie să-şi găsească o partidă bună. Dacă Blythe nu ar fi fost

bolnavă. .ir fi (ost aceeaşi situaţie. Bărbaţii se vor înghesui la cele ai cele mai mari perspective, iat noi, celelalte, vom avea parte doar de resturi şi va trebui să ne şi bucurăm pentru asta.

— Par o reia!ie din dragostei a întrebat Signa, care nu prea gusta o poziţie atât de împietrită. Cu siguranţă, dacă ar fi vorba de dragoste, atunci nu ar conta câte domnişoare îşi fac debutul în fiecare sezon.

Cbarlotte şi-a lăsat bărbia în jos şi s-a uitat la Signa ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— De când a murit mama mea şi am fost obligaţi să ne mutam în urma scandalului, tata s-a luptat să ne menţină pe linia de plutire. Nu a avut niciodată un fiu, aşa că este de datoria mea să găsesc pe cineva care să poată întreţine familia. Nu-mi pot permite luxul unei partide din dragoste, domnişoară Farrow. De fapt, vei vedea că majoritatea dintre noi nu au de ales. Dacă asta e ceea ce cauţi, atunci îţi doresc noroc, dar mie îmi pasă doar să-mi asigur viitoml! Aşa că iartă-mă dacă nu sunt entuziasmată de faptul că participi la luptă în anul debutului meu.

Cuvintele lui Charlotte au înţepat-o. Signa ştia că putea să-şi croiască propriul viitor, dar nu se gândise niciodată că unele femei *irebuiau* să fie cu un bărbat, nu neapărat ales de ele, pur şi simplu pentru subzistenţă. Şi, mai ales, era ultimul lucru pe care şi-l dorea pentru prietena ei.

Signa îşi dorea o partidă din dragoste. Voia pe cineva cu care să danseze şi cu care să râdă până târziu în noapte. Cineva dc-a cărui companie nu avea să se plictisească peste ani. Şi îşi dorea acelaşi lucru şi pentru prietena ei.

Signa a vrut s-o întrebe pe Charlotte dacă exista cineva are îi plăcea, dar a tăcut când au ajuns la o mică ceainărie. Altă dată. atunci. Aveau să discute altă dată despre asta.

Everett a ţinut uşa deschisă şi au intrat unul câte unul.

Ceainăria era curată şi pitorească, ai o nusă mare şi rotundă, din mahon, deja pregătită pentru ei. Pe ea. un aranjament frumos de /»fit» *fcun* aurite, brioşc cu piersici şi ciocolată, gogoşi aurii, tarte miniaturale cil fructe glazurate şi sandviciuri delicate cu castraveţi. Stomacul Signei a trădat-o, protestând şi dorind să guste din toate,

lira regretabil cum regulile societăţii puteau să îngreuneze atât de tare lucrurile! Cât de simplă ar fi fost viaţa dacă nu ar fi trebuit să se gândească la ce ar trebui să mănânce şi în ce ordine. Signa prefera cu tărie filosofia îngerului morţii – pur şi simplu de a lua un lucru atunci când îl doreşti.

Everctt a tras scaunele pentru Signa şi Charlotte, cea din urmă aşezându-se cu mai multă graţie decât Signa ar fi fost vreodată capabilă. Percy i-a ţinut companie Elizei, care a desfăşurat un evantai negru pe care îl flutura pentru a ascunde o roşeaţă despre care Signa era sigură că e de negăsit. Părea să existe un întreg limbaj al acestor evantaie, unul pe care Signa nu-l înţelegea, dar Percy părea fascinat când Eliza îl vântura cu mişcări lente şi studiate din încheietura mâinii. Cu cât îl vântura mai mult, cu atât Signa îşi dorea mai tare să se întindă peste masă ca să-i arunce chestia aia afurisită pe geam afară, pentru că nici măcar nu era cald, iar curentul de aer îi tot împrăştia părul de bebeluş peste frunte.

Everett trebuie să fi împărtăşit sentimente asemănătoare; s-a încruntat şi a încercat să nu râdă la vederea verişoarei sale. Când a surprins-o pe Signa uitându-se, i-a zâmbit cu subînţeles. Charlotte a aruncat o privire tăcută în altă parte, punându-şi o linguriţă de zahăr în ceai.

— Eşti de mult timp la Thorn Grovc, domnişoară Farrow? a întrebat Everctt în timp ce se aşeza, aşteptând ca femeile să-şi ia bunătăţile din aranjament şi-apoi punându-şi-le pe ale lui pe o farfurioară de porţelan.

Percy şi-a aşternut şervetul în poală, apoi a aşezat câte o brioşă pe farfuriile Signei şi Elizei. Cum ar fi putut Signa să refuze o brioşă perfectă? A întins pe ca smântână acrişoară cu lămâie, în cel

mai graţios moil «Ir care era în stare, ascunzândti-şi *ochii* nerăbdă- ton sub o masei de calmi modestie,

— Cam de o luni, a răspuns ca, sperând ci el o si se oprească oi întrebările câl să aibi timp de-o îmbucituri. Thom Groveeste un loc frumos. Cei din familia Hawthorne mi-au ficut o mare favoare îngiduindu-mi să stau cu ei.

— Prostii! a mustrat-o Percy. Doar eşti din familie. E o încântare să te avem alături de noi!

Signa a muşcat din brioşă ca să-l scutească de un răspuns. Unde era bunătatea asta ceva mai devreme, când o scosese în grabă din spiţerie... sau când îi criticase dansul?

— Ziua de naştere a Signei este în primăvară, ştii? a spus Eliza. îşi va face debutul în acest sezon.

— Presupun că asta înseamnă că ne vom vedea destul de des, dat fiind că şi eu am de gând să rămân în oraş pe toată durata sezonului următor.

Zâmbetul lui Everett era mult mai fermecător decât ar fi avut dreptul să fie. Brioşa pe care Signa o mesteca i s-a oprit în gât, aşa că a înghiţit o gură de ceai aburind ca s-o ajute să treacă. Băutura i-a ars limba şi şi-a amintit de una dintre regulile din *Chiul ie Jrumusefe fi etichetă pentru doamnr.* „Trebuie să savurezi ceaiul în înghiţituri cât mai mici şi nu trebuie niciodată să sufli în băutură, oricât de fierbinte ar fi”.

— O coincidenţă, într-adevăr!

Signa nu-şi putea da seama dacă îi zvâcnea inima sau dacă nervii i-o luau razna prin stomac. Everett era. punct cu punct, toc ce-şi dorise Signa vreodată – chipeş, fermecător, amabil şi, în mod clar, din elita societăţii. Nu-i păsa prea mult de sututul lui, dar presupunea că atenţia celor care îi aruncau priviri şirete şi interr- satc nu putea fi decăt un semn bun. Dar. pentru Dumnezeu, *- s doar simplul fapt de-a bea un ceai era un aci irit de .ă»—irŢf de fiecare dată. atunci Signa habar n-atea cum avea să <•— – v

devină monden» care visase dinloldeatina să fie. Şi-ar fi dorit, cumva, si o poată întreba pe mama ei cum (acuse.

Signa a mai luat o înghiţitură prea fierbinte şi a gustat un sandvici cu castraveţi, inainte de-a întinde unt pe o brioşâ, lâsându-l pe Petvy să susţină conversaţia în timp ce ea se ocupa de mâncare – cu cât se termina mai curând, cu atât mai repede puteau să se întoarcă la Thom Grovc şi Ia Blythe; şi cu atât mai repede putea ea să scape de propriile gânduri.

Prrcv a dat dovadă de un comportament de gentleman, flatând-o pe Eliza şi cuttând-o într-un mod care a încântat-o pe tânără. Părea să fie bucăţică ruptă din seducătorul care se spunea că fusese tatăl său. intrebându-le pe Charlotte şi Eliza despre hobby-urile lor şi dacă văzuseră de curând vreun spectacol la operă. I-a umplut din nou Elizei ceaşca de ceai cu cea mai mare atenţie, picurând mai mult farmec decât îl crezuse capabil Signa. Charlotte, între timp, vorbea cu Everett despre numeroasele sale călătorii.

Signa asculta cu mare fascinaţie în timp ce discutau despre petreceri şi evenimente sportive cu care ea nu fusese la curent şi s-a alăturat conversaţiei doar atunci când Everett a insistat să afle câte ceva despre interesele ei şi despre ceea ce ea şi Percy făceau în oraş. Percy, bineînţeles, a venit cu o minciună, înainte ca ea să poată răspunde. În tot acest timp, Signa era mult prea conştientă de rigiditatea coloanei ei vertebrale şi de cât de tare o durea gâtul de la încercarea de-a o ţine atât de dreaptă. Era sigură că încălcase mai multe reguli de etichetă la masă – cum ar fi ce alimente să mănânci în ce ordine, când să pui zahărul în ceai, câte degete să foloseşti atunci când îţi duci ceaşca la buze –, dar, din fericire, nimeni nu i-a strecurat vreo aluzie, deşi a surprins-o de câteva ori pe Eliza uitându-sc cu ochii mari la ea. Chiar dacă regulile erau ascunse undeva în mintea Signei, punerea lor în practică i se părea nefirească. în cele din urmă, a încetat să mai mănânce şi să mai bea, ca să nu-i jignească pe toţi cei din încăpere care o priveau stând alături de lordul Wakeficld.

Restul după-amiezii .1 trecut c.i prin ceaţă. Signa a pus puţin, întrebări, incapabilă să se relaxeze pe deplin de teamă că ar putea

face sau spune ceva nepotrivit. Poate că era o prostie să se îngrijorez/ astfel, având în vedere că Eliza era prea profund îndrăgostită de Percy si de propriul ei evantai ca să-i mai pese de număntl de brioşe pe care le mânca Signa, iar Hvcrett şi Charlottc erau foarte cordiali. Cu toate astea, stresul îi lacuse o urticarie şi îi era greaţă de la stomac.

În cele din urmă, cum ceaiul se răcise, iar mâncarea dispăruse, Pcrcy şi-a pus şervetul împăturit pe masă şi s-a ridicat. Everett i-a urmat exemplul, ajutându-le pe Signa şi apoi pe Charlotte să se ridice de pe scaunele lor. Când au fost cu toţii în picioare, i-a oferit mâna Signei.

O clipă de panică a străbătut-o, înainte de-a o lua şi a-i permite să o însoţească afară.

— A fost o plăcere să te întâlnesc! a spus el, cu un zâmbet strălucitor, dezvelind cei mai frumoşi şi mai albi dinţi pe care Signa îi văzuse vreodată. Aştept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, domnişoară Farrow, pe parcursul sezonului următor!

De ani în şir, Signa visase la un astfel de moment. Însă nu-şi imaginase niciodată că va transpira pe tot spatele sau că verişoara ei muribundă o va aştepta să vină să-i aducă leacul. Chiar şi gândul la asta a fost prea mult pentru Signa, motiv pentnt care s-a desprins de Everett şi s-a agăţat de Percy, sperând că zâmbetul ei părea destul de convingător.

— Şi eu aştept cu nerăbdare! i-a spus lui Everett, înfingându-şi discret degetele în braţul lui Pcrcy până când acesta şi-a încleştat mâna peste a ei şi a zâmbit.

Zâmbetul lui Everett era atât de sincer, încât stomacul Signei s-a răsucit de vinovăţie. Cu toate acestea, ştia că nu era timp pcntni aşa ceva, pentru că existau chestiuni mult mai urgente. Cu un ultim Ia revedere, s-a întors şi l-a tras pe Pcrcy spre trăsura care aştepta să-i ducă acasă, la Blythe.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

PERCY A TRAS PERDELELE ÎN MOMENTUL ÎN CARE AU INTRAT ÎN trăsură, respirând a uşurare în timp ce se afunda adânc în scaun.

— Nu-mi vine să cred că era cât pe ce să fim văzuţi în acea spiţerie!

Cu buzele strânse, părea incomparabil mai aspru decât fusese cu câteva minute înainte doar.

Schimbarea atât de rapidă şi radicală a comportamentului său a fost a o lovitură de măciucă pentru Signa.

— Mai ales în faţa fiului ducelui,

Signa şi-ar fi dorit ca trăsura să meargă mai repede.

— Contează cu adevărat dacă ne-au văzut? a întrebat ea. M-aş aştepta ca oricine cu un strop de inimă să înţeleagă disperarea noastră şi să fie deschis să ia în considerare remedii alternative penlru Blythe.

— Şi eu aş spera asta, a spus el. Dar s-ar putea şi să îi facă suspicioşi.

Zidul ei de protecţie se ridica.

— Ce vrei să spui prin *suspicios!*

— Vreau să spun că, pe măsură ce mă gândesc mai mult |a asia, mi se parc tot mai ciudat cât de oportun ştii tu, ca din întâmplare, ce o îmbolnăveşte pe sora mea, ca să nu mai vorbim de găsirea unui presupus antidot.

Ochii lui verzi s-au mijit.

— Mi-aş dori să am încredere în tine, verişoară, dar trebuie să recunosc că interesul tău atât de brusc pentru Blythc mi se pare destul de ciudat. A fost mai rău chiar de când ai venit tu şi mi-e greu să neg că tu ai putea fi motivul.

Signa a simţit atunci groază. O groază rece, îngheţată, care i se scurgea în stomac. Privirea lui Percy nu era una pe care s-o mai fi văzut înainte; era distantă, veninoasă. Dar ea o înţelegea, pentru că Blythe era sora lui, iar Signa nu se îndoia că şi ea ar fi fost dispusă să facă orice pentru a-şi proteja propria soră, dacă ar fi avut una.

Totuşi, nu ştia cum să-l convingă dc asta. Fasolea Calabar în sine era, strict vorbind, o otravă. Nu i-ar fi făcut niciun bine ca el să fi aflat asta.

— Voi gusta eu însămi antidotul, dacă ai nevoie de dovezi, a spus ea în cele din urmă. Asta ar răspunde îngrijorărilor talc?

Percy s-a liniştit la declaraţia Signei, sprijinindu-şi spatele de scaunul de piele în timp ce o privea. Când şi-a adunat minţile îndeajuns cât să ia în considerare propunerea ei, a dat din cap – căci, din câte ştia el, nu exista probabil nicio dovadă mai bună pe lume.

— Foarte bine!

— Atunci consider-o ca şi făcută!

Signa şi-a aşezat mâinile în poală şi a început să numere minutele care treceau. Nu voia să îi pese de ezitarea lui; oricât de ciudat ar fi fost, 1 horn Grove era cel mai bun loc în care trăise vreodată, iar oamenii lui o plăceau din ce în ce mai mult. Signa nu voia nici ca el Să vadă cât de mult o afectase negativismul lui în legătură CU spiţeria. Percy era, de la un capăt la celălalt, simbolul înaltei societăţi. Reacţia sa şi propriul ci disconfort la ceai dovedeau clar cât

de puţin se potrivea Signa în acel mediu.

Ar fi putut să devină moale ca lutul şi să se modeleze singură. Ar fi putut să poarte rochii, să-şi prindă părul şi să-şi dea cu fard pe obraji – ar fi putut chiar să se prefacă interesată de asta, dacă ar fi fost nevoie. încă de mică, acesta fusese drumul pe care îi fusese menit să-l urmeze. Bunica i-o spusese limpede. O îndemnase să se căsătorească şi îi povestise despre petrecerile la care avea să ia parte. îi spusese că va fi ca mama ei, iar Signa o crezuse, pentru că asta era tot ce ştiuse vreodată să-şi dorească. Dar era altceva acum. O curiozitate. Un întuneric care dospise în ea în toţi aceşti ani şi care, poate, nu era atât de întunecat pe cât crezuse odată. îşi simţise puterea. îşi simţise căldura pielii sub atingerea unui bărbat. Simţise cum e să ieşi pe furiş şi să călăreşti sub clar de lună.

Şi îi plăcuse acel întuneric mai mult decât voia să recunoască.

A stat ca pe ace, în liniştea gândurilor ei, cât timp a durat tot drumul, apoi în bucătărie în timp ce măcina fasolea Calabar, apoi în timp ce urca scările, traversa holul şi intra în odaia lui Blythe, cu Percy alături de ea.

în momentul în care s-a deschis uşa, a avut senzaţia că cineva i-a tras un pumn în piept. îngerul morţii plutea în aer ca o ceaţă de fum. Sufocant.

Singura uşurare era că el nu era totuşi acolo. Nu încă. Nu îşi trimisese umbrele înainte ca s-o aştepte, iar Signa a înţeles că sentimentul prezenţei lui persistente în cameră era un avertisment. Dacă voia s-o salveze pe Blythe, trebuia să se mişte repede. Pcrcy trebuie să fi simţit şi el, pentru că nici bine nu şi-a anmcat ochii la sora lui, că a şi început să se clatine pe picioare.

Blythe era întinsă pe pat, mai lipsită de viaţă decât o văzuse Signa vreodată. Respiraţia îi aluneca de pe buze în gâfaieli mici.

Când Blythe i-a auzit intrând, pleoapele i s-au deschis, deşi nu a fost în stare să le ţină aşa mult timp.

Sigila s-a aşezat lângă ca, fără să mai aştepte permisiunea. A luat un pahar cu apă de pe noptieră şi a amestecat în el fasolea Glabar măcinată, până când lichidul a căpătat o culoare albă, lăptoasă.

înainte să mai poată face vreo mişcare, Pcrcy a prins-o de brat Avea flăcări în ochi.

— Tu prima! i-a spus el.

Privindu-l drept în ochi, Signa a ridicat paharul la buze şi a luat o înghiţitură.

Nu peste mult timp stomacul ei avea să protesteze împotriva băuturii, aşa că şi-a adunat puterile şi n-a mai pierdut nicio clipă cu Percy.

Şi-a strecurat braţul pe sub gâtul lui Blythe ca s-o ajute să se ridice. Doar când băutura i-a ajuns la buze, Signa a ezitat. Blythe era la fel de uşoară ca o pană, aşa cum stătea cu capul rezemat de braţul ei. Era imposibil de prezis dacă o să fie în stare să facă faţă substanţei. Viaţa se scurgea din ea cu repeziciune, iar fasolea Calabar era o altă otravă; ar fi făcut-o să verse, deşi era menită şi să contracareze efectele beladonei.

— Va fi greu, a avertizac-o Signa, dar trebuie să lupţi. Dacă simţi că eşti pe punctul de-a voma, dă-i drumul! Te va ajuta!

Blythe nu a spus nimic, dar o mică zbatere a pleoapelor ci a fteut-o pe Signa să creadă că a înţeles.

Percy stătea lângă ele, cu ochii plini de nelinişte.

— Va fi bine?

Signa l-ar fi omorât pentru întrebarea asta şi i-a amneat o privire care l-a avertizat. Blythe era bolnavă, dar încă îi auzea.

— Asta ar trebui s-o ajute extraordinar de mult, a spus Signa. fără să mai adauge: *în emul în care organismul ei va rezista.*

A îndcmnM-o pe Blythe să boa jumătate din pahar, apoi a luat un lighean de pe podea, pentru momentul în care vor avea nevoie dc d.

— îmi parc rău! a şoptit ca, aşczându-sc aproape şi

dându-i la o parte vie pc lnmtc şuviţele umede şi subţiri dc păr blond. Trebuie să lî scăpat ceva din vedere. Am crezut că doar medicamentul a fost otrăvit, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Sau poate că unul dintre noi a greşit şi a dat prea multe informaţii persoanei nepotrivite.

în şoapta lui Pcrcy se simţea o urma de acuzaţie.

Signa spusese cuiva, poate mult mai uşor decât ar fi trebuit s-o facă. Dar Sylas o ajutase; îi arătase biblioteca şi o dusese la Grey's. Dacă i-ar fi dorit moartea lui Blythe, cu siguranţă nu ar fi ajutat-o atât de mult.

— Nimeni n-a greşit.

A vorbit cu încredere.

— Probabil că am făcut o greşeală dc calcul. Va trebui să supraveghem mai atent ce consumă.

— Şi cum rămâne cu remediul tău?

A dat din cap spre restul de băutură lăptoasă.

— Vei avea suficient, dacă asta se va întâmpla din nou?

Signa a dat din cap.

— Pentru încă o doză, da. Deşi să sperăm că nu va avea nevoie de ea.

— Să ne rugăm să ai dreptate!

Sprâncenele lui Percy erau severe în timp ce o privea pc Signa ocupându-se de chimen şi pregătindu-l pentru după cc Blythe va fi vomat, ceea ce nu a durat mult.

— Voi sta cu ca, a spus Signa – bucuroasă că reflexele ci rapide o făcuseră să-i ducă ligheanul lui Blythe exact la timp îndepărtându-i iar fetei părul de pc faţă.

Avea şi ca crampe la stomac şi o cuprindeau valuri de greaţă, în timp ce o transpiraţie rece îi înţepa pielea. A refuzat să lase să se vadă asta în faţa lui Pcrcy; greaţa avea să treacă destul de repede.

— Vom avea nevoie de apă, i-a spus ca pe un ton autoritar. Du-tc şi cere nişte pâine de la personalul de la bucătărie! Trebuie să mănânce ceva uşor pentru stomac după ce trecem de ce-a fost mai râu. Şi, te rog, fii discret!

Pcrcy a dat din cap şi i-a aruncat o ultimă privire surorii sale. Signa nu-i văzuse niciodată obrajii atât de scobiţi, nici ochii atât de

goi. Băiatul s-a întors pe călcâie fără să mai scoată vreun cuvântuar curând se auzea doar bocănitul cizmelor lui în timp ce dispărea pe hol.

Era seara târziu când Blythe a început să-şi revină. Signa nu fusese sigură că verişoara ei va reuşi să facă faţă când respiraţia îngreunată a suferindei se înăsprise, iar pielea îi devenise febrilă. Dar undeva, în timpul acelor ore care parcă nu se mai sfârşeau, existase un punct de cotitură. Obrajii înroşiţi ai lui Blythe s-au răcorit, iar stomacul ei nu mai era atât de dornic să se golească. S-a întins pe spate în pat, cu părul strâns într-o împletitură lejeră pe care Signa ¡-o făcuse între un golit de lighean şi un adus de apă proaspătă

Respiraţia lui Blythe era profundă acum, iar ochii ci reuşeau în sfârşit să rămână deschişi.

— Eşti aici cu mine? a întrebat Signa, rclaxându-şi umerii când Blythe a dat din cap.

Ridicând o pâiniţă de pe tava pe care le-o adusese Pcrcy, Signa a rupt un coltuc şi i l-a dat lui Blythe.

— încearcă să mănânci asta! O să te simţi slăbită o vreme, dar cred că vei fi bine. Va trebui doar să fim atenţi la absolut tot ce introduci în organism.

Pâinea i-a alunecat printre degete; Blythe era prea slăbită ca s-o poată ţine. A şovăit când şi-a dat scama de asta, iar lacrimile au început să i se reverse, dar Signa n-avea de gând să accepte aşa ceva. A luat pâinea, a rupt-o în bucăţi şi mai mici, apoi a început să o hrănească pe Blytlic. I-a oferit bucată după bucată, lăsând capul vcrisoarci să i se odihnească pe umăr şi lacrimile să-i curgă în voie, până când fata a fost prea obosită ca să mai mănânce încă O bucată sau să mai verse încă o lacrimă... şi a adormit.

în timp cc Blythe dormea, Signa şi-a trecut o mână peste părul vcrisoarci sale, dorindu-i să-şi recapete puterile.

— Nu-ţi face griji! a şoptit Signa. îl voi găsi pe cel care ţi-a făcut asta! îţi promit!

Din prag, o voce liniştită a spus:

— Cum ai reuşit s-o ajuţi?

Marjorie le privea cu ochi strălucind. S-a uitat la paharul de pe noptieră, dovada încă prezentă.

— Doar un vechi remediu pe care l-am găsit în bibliotecă, a şoptit Signa, neştiind ce altceva să spună.

Signa a înţeles că Marjorie ar fi putut probabil s-o alunge dacă ar fi i-rut s-o facă. Ar fi putut s-o considere pe Signa vrăjitoare şi s-o dea afară din Thom Grove. Dar, în loc de asta, ochii ei s-au înmuiat.

— Ar trebui să te odihneşti şi tu!

Signei i s-a făcut pielea ca de găină la simpla sugestie de-a o lisa pe Blythe singură sau pe mâinile altcuiva. Dar, deocamdată, prezenţa îngerului morţii se risipise din încăpere – avertismentul său fusese retras. Blythe fusese cruţată încă o dată.

Putea doar să spere că era pentru ultima oară când fusese nevoie să fie salvată.

Signa a aşezat uşurel capul lui Blythe pe perne, înainte dc-a se da jos din pat. Pe noptieră lăsase bucăţelele de pâine şi două pahare de apă. Într-unui dintre pahare adăugase seminţe de ehi- men măcinate, pentru a o ajuta pe Blythe să-şi liniştească stomacul. Deocamdată, asta era tot ce putuse să facă.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru ea acum este s-o lăsăm să doarmă, a spus Marjorie, iar Signa ştia că nu

era în poziţia s-o contrazică.

Chiar dacă o ajutase pe Blythe, Signa încă era aproape o străină pentru familia Hawthome. Era şi femeie – şi încă una tânără Nu conta cât de mult şi-ar fi dorit să se ascundă în odaia lui Blythe ca să o supravegheze la orice oră, un astfel de lucru nu ar fi fost niciodată permis atunci când familia avea angajaţi medici pentru asta.

Aşa că, deocamdată, şi-a luat fustele în mână şi a urmat-o pe Marjorie pe uşă afară, lăsând-o pe femeie s-o conducă pe holul luminat de lumânări înapoi înspre odaia ei.

Marjorie a încetinit, obligându-le să zăbovească pe hol.

— Te integrezi la Thom Grove mai bine decât m-am aşteptat vreodată, i-a spus ea.

întunericul nopţii acoperea urmele loviturii lui Marjorie. în strălucirea slabă a sfeşnicelor de fier, tot ceea ce putea distinge Signa era o vânătaie aproape ştearsă pe buza ei inferioară.

— Mulţumesc! a spus Signa, înainte de a-şi permite să retrăiască amintirea modului în care fusese provocată vânătaia.

Şi-a încleştat pumnii de-o parte şi de alta a fustei.

— A fost o plăcere să văd cât de bine te înţelegi cu alte domnişoare de vârsta ta.

Tocurile cizmelor lui Marjorie au lovit cu zgomot podeaua din lemn de esenţă tare.

— Doreşti să-ţi faci debutul în acest sezon, nu-i aşa?

lira poate un moment ciudat pentru a vorbi despre aşa ceva. dar prezenţa îngendui morţii la Thorn Grove fusese îndelungată şi obositoare, iar Signa învăţase că atunci când el îţi revendică fiecare clipă de veghe, conversaţiile banale pot să pară un soi de păsuire. Poate că ţi Marjorie simţise la fel.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni cu asta,

spus

Voi

pleca de la Thorn Grove către propria mea casă cam în acelaşi timp. Pot să-nti fac debutul şi, odată ce voi fi plecată...

— Nu c nevoie să te scuzi, Signa! Tc-ai descurcat de minune cu lecţiile tale şi cred că c o idee bună să îţi faci debutul în

primăvara asta. în plus, nimeni nu va admite să debutezi fără o însoţitoare adecvată. Este ceva nemaiauzit.

Signa şi-a ţuguiat buzele:

— Crezi că e o idee bună?

— Da, cred. Şi mâine o să vorbesc cu Elijah despre asta.

Signa nu a ratat uşurinţa cu care îi folosea prenumele.

— Între timp, vom avea un bal de Crăciun, la care veiparti

cipa. Va fi o experienţă bună pentru tine.

Sângele i-a urcat Signei în obraji. îşi petrecuse toată ziua îngrijind-o pe Blythe. O durea spatele, ochii ci tot încercau să se închidă singuri şi era sigură că mirosea a acru. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, vorbele lui Marjorie au făcut-o să vibreze de emoţie. Asta era şansa ei de a-şi dovedi, ca şi tuturor celorlalţi, că e potrivită pentru o viaţă afară din umbră. Pentru viaţa care îi fusese menită dintotdeauna. Pentru a fi ca mama ei sau ca Lillian – cineva despre care povestea toată lumea şi pe care toţi o adorau. Cineva al cărui nume era suficient ca să îndulcească o voce.

— Mi-ar plăcea mult!

Marjorie a zâmbit.

— Atunci voi aranja toate detaliile. Este timpul ca Thom Grove să înceapă să găzduiască din nou petreceri aşa cum tre buie – poate că va fi exact lucrul de care toată lumea arc nevoie.

DOUĂZECI 81 OPT

SYLAS O AŞTEPTA PE SIGNA ÎN APARTAMENTUL EI. CÂND L-A văzut capul ridicându-se dintr-o parte a patului ei, Signa era gata-gata să sară înapoi pe hol, înăbuşindu-şi cu greu un ţipăt de surpriză care îi ardea în fundul gâtului.

— Ce mai face domnişoara Hawthome? a fost primul luciu pe care l-a spus.

întrebarea a fost suficientă pentru a-i înmuia Signei ascuţişul limbii.

— Antidotul a funcţionat, a răspuns ea, aruncând o privire pe hol ca să se asigure că sunt singuri, înainte de-a închide şi încuia uşa în urma ei.

Răceala a inundat încăperea când a intrat, iar ea s-a încruntat atunci când a observat de ce. Sylas se urcase din nou în salcie şi lăsase uşile de la balcon deschise pentru o evadare rapidă.

— într-una din zilele astea o să fim prinşi.

Nu era nici urmă de răceală în vocea ei. Oricât de epuizată ar fi fost, Blytltc fusese salvată – şi asta datorită ajutorului lui.

— Nu am fost descoperiţi încă.

Sylas a zâmbit în timp cc s-a aşezat pc marginea patului, iar stomacul Signei s-.i încălzit când l-a văzut acolo. Şi-a dat patul după ureche, brusc conştientă de mirosul de boală de pe ca şi de cât de mult avea nevoie de-o baie.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor! a început ca, cu pielea arzăndă în ciuda frigului. Ştiu că o să te plătesc, dar chiar şi aşa înseamnă cel mai mult din lume pentru mine. E o situaţie delicată, iar verişoarei mele îi este de folos orice ajutor pc care îl poate primi.

Când s-a aşezat pe canapea, de teamă că, stând prea aproape de el. i-ar putea inspira anumite... *idei,* Sylas s-a ridicat şi s-a mutat pe scaunul din faţa ci.

— Am scos listele de sarcini ale tuturor celor angajaţi la Thorn Grove, precum şi ale celor care au fost concediaţi în ultimul an.

Sylas a făcut semn către un teanc gros de hârtii pe care le aşezase deja pe biroul ei.

— Nu am reuşit să găsesc nimic în cele pe care le-am răsfoit, dar poate că tu o să ai mai mult noroc. Ai grijă să nu dea nimeni de ele! îmi imaginez că ar fi dificil să încerci să explici cum le-ai dobândit.

Signa a dat din cap şi, deşi era nerăbdătoare să înceapă să Ic cerceteze, era o sarcină care trebuia să aştepte până după o noapte de odihnă. în cazul în care ar fi încercat să le citească acum, se îndoia că ar fi fost capabilă să vadă bine măcar. Nu-şi dorea decât o baie şi să se schimbe de hainele grele înainte ca îngerul morţii să Sosească la miezul nopţii. Dar, înainte de asta, cât timp Sylas era încă acolo, era ceva la care se tot gândise după acuzaţia lui Pcrcy.

— Totuşi, de cc ai fost de acord să mă ajuţi?

Cuvintele au ţâşnit într-o rafală, iar Signa nu era sigură de ce îi batea inima atât de tare sub privirea lui.

— Chiar şi cu banii, nu-ţi faci deloc griji pentru reputaţia ta? Nu ar ieşi nimic bun dacă ai fi descoperit.

N-a avut nevoie nici măcar de-o clipă de gândire înainte să răspundă:

— Vorbind sincer, domnişoară Farrow, nu a mai rămas prea mult de păstrat din reputaţia mea.

A urmărit ochii Signci căzându-i pe cizme şi mintmându-se iar de pielea lor lustruită de o calitate atât de bună. Şi-a mutat atunci picioarele într-o parte, ca şi cum, făcând asta, ar fi putut sustrage cizmele inspecţiei ci.

— Nu sunt un om altruist, a recunoscut el. Nu m-aş pune în această poziţie dacă nu ar exista ceva mai concret pentru mine de câştigat. Vreau să ştii doar că, ajutându-te, voi obţine resursele necesare ca să ajut mai departe pe cineva la care ţin foarte mult.

Signa şi-ar fi dorit să aibă apă ca să stingă arsura bruscă a gurii ei. Era atâta fervoare în felul în care vorbea Sylas; atâta pasiune crudă, încât a fiert imediat de gelozie pentru oricine ar fi putut avea parte de-o asemenea afecţiune. Şi-a dat o palmă rapidă pe obraz, încercând să alunge o parte din fierbinţeala de pe piele. Nu ar fi fost bine să-şi îngăduie să se lase atât de atrasă de Sylas, când exista o alta care se bucura deja de afecţiunea lui. Nu putea să schimbe faptul că îl găsea chipeş, nici că îi plăcea compania lui. Pur şi simplu, trebuiau să fie doar prieteni. Prieteni şi nimic mai mult!

În plus, Sylas nu era singurul asupra căruia gândurile Signei rătăceau mult prea des. Mai era un alt bărbat pe care era nerăbdătoare să îl revadă, deşi nu cu gânduri de prietenie în minte.

— Oricare ar fi motivele talc, îţi apreciez ajutorul, domnule Thorly!

Sylas părea că străluceşte din interior, auzind laudele.

— Doar Sylas e bine, a spus el. Şi, bineînţeles, nu sunt necesare mulţumiri. O să ţin urechea ciulită şi luăm legătura dacă aud ceva util!

Erau totuşi mai limite lucruri pe care Signa voia să le întrebe şi mai multe detalii pe care ar fi dorit să îl oblige să i le împărtăşească. Dar. cum rămăsese numai o oră până la miezul nopţii, nu mai era timp. S-a ridicat în picioare, iar Sylas i-a urmat exemplul, înţelegând aluzia că întâlnirea se încheiase.

— Să ai o noapte minunată, Sylas!

Şi-a încrucişat mâinile în poală, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să pară mai supărată că Sylas se furişase înăuntru pe fereastră şi mai puţin încântată de faptul că făcuse asta.

Băiatul s-a îndreptat spre fereastră şi s-a urcat pe salcie, atât de respectuos pe cât era cu putinţă. Când a fost în siguranţă în copac, s-a întors spre ea, cu lumina lunii strălucindu-i în ochi,

— Să ai o seară bună, domnişoară Farrow! O să îţi dau de veste în curând!

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

CÂND A BĂTUT DE MIEZUL NOPŢII, SIGNA ERA GATA.

Se plimba dc colo-colo prin salon, aşteptând ca întunericul să o învăluie şi ca îngerul morţii să-i umple odaia, aducând cu el răcoarea toamnei târzii. Signa era bucuroasă că-şi pusese papucii şi un halat peste cămaşa de noapte subţire. Semnele iernii care se apropia pluteau în aer, iar frigul ei aspru îi muşca

pielea.

— Te-ai descurcat bine! Mă bucur că ai găsit o cale s-o ajuţi pe Blythe!

îngerul morţii i-a privit pletele întunecate, pe care Signa şi le periase, precum şi obrajii de care se ciupise pentru a se înviora. îşi petrecuse ultima oră de la plecarea lui Sylas lăsându-şi mintea să lucreze, în timp ce se pregătea, şi gândindu-se la tot ce voia să-l întrebe. La tot ce voia să discute cu el.

— Numai şi numai pentru că m-ai avertizat.

Signa a început să-şi frângă mâinile.

— Dar soluţia este doar temporară. Spune-mi, eşti sigur că nu ai niciun indiciu despre cine ar putea să se afle în spatele uciderii lui Lillian?

îngerul morţii s-a aşezat pe braţul divanului.

Nu este vorba despre elaborarea unei scheme. Este aşa cum ti-am mai spus – sunt limitat în ceea ce pot vedea. Când ating pe cineva. îi revendic viaţa. Odată cu acea atingere, pot vedea frânturi dm anii pe care i-a trăit, dar nu sunt nici mediurn şi nici atotştiutor.

Signa a suspinat. Deşi sc aşteptase la asta, i-ar fi fost mult mai uşor daci Îngerul morţii ar fi ştiut ceva.

— Şi cum rămâne cu puterile tale, Signa?

îngerul s-a ridicat dc pe divan şi s-a apropiat de ea. Cu fiecare pas pe care îl făcea el, fata simţea tot mai intens o zvâcnire în piept, o arsura rece care i se strecura în plămâni.

— Există un lucru în privinţa căruia sunt curios de-o bună bucată de timp. Atunci când ai atins-o pe Magda, ai văzut ceva?

Signa îngropase adânc amintirea acelei nopţi, preferând să nu se mai gândească la ceea ce făcuse. Totuşi, a reflectat la întrebare şi a clătinat din cap. Poate că îngerul morţii putea să vadă vieţile celor pe care îi lua, dar Signa nu observase nimic când o atinsese pe Magda.

îngerul morţii a mormăit ca pentru sine:

— Deşi ai parte de puterile mele, i-a spus el, se pare că nu eşti capabilă să le foloseşti în aceeaşi măsură. Cel puţin nu încă.

— Cum adică „nu încă”?

Signa a rămas nemişcată, în timp ce el s-a mai apropiat cu un pas.

Umbrele se legănau pe pereţii din jurul lui, un dans ca un du-te-vino care o liniştea şi-i dădea o senzaţie de confort.

— Este doar un gând, Păsărică, dar mă întreb dacă nu cumva •n putea să-ţi foloseşti mai bine puterile dacă ai fi moartă.

în cele din urmă, Signa a avut bunul-simţ să facă un pas înapoi.

— Dar eu nu pot să mor. Nu *vrta*i< să mor!

— Exact! a spus el. Ai o viaţă foarte lungă şi plină în faţa ta. să fii sigură de asta. E doar o teorie, dar cred că atunci când

viaţa ţi sc va sftrşi – şi sc va sfilrşi în cclr clin urmi, Signa aceste puteri tc vor aştepta.

Signa s-a zgribulit, îniaşurându-şi braţele în jurul ei.

— Crezi ca sunt ca tine.

Cuvintele ci erau uşoare ca un suflu de aer, rapide şi mai degrabă bănuite.

— Crezi că cu sunt... ce? îngerul morţii?

Umbrele lui s-au schimbat, făcându-l o idee mai mic şi mai puţin intimidant.

— Un Secerător, a clarificat el, poate cu cea mai blândă voce pe care Signa o auzise vreodată.

Un lac sub stele, nemişcat şi liniştit.

— Da!

Era un gând, spusese el, ca şi cum ideea în sine n-ar fi fost suficientă ca să-i facă să i se învârtă capul. O teorie, dar una care avea mai multe merite decât ar fi vrut ea să ia în considerare.

Dintr-odată, frigul a făcut-o pe Signa să tremure, deşi de data asta nu era din cauza prezenţei îngerului morţii. S-a agăţat de marginea unei mese ca să se liniştească, iar când asta n-a ajutat-o, s-a prăbuşit pe-un scaun, în timp ce gândul îi ciocănea parcă tâmplele.

— Cum ar putea să fie posibil aşa ceva? Ai fost şi tu om cândva?

El a îngenuncheat în faţa ei.

— Nu, nu cred că am fost. Este imposibil să-mi amintesc totul, aşa bătrân cum sunt, deşi sunt sigur că aş fi ţinut minte asta.

N-avea sens. De ce, după atâta timp, Destinul ar fi decis că în lumea asta trebuia să mai existe încă un Secerător? Signa n-ar fi putut spune cu siguranţă că asta era ca, dar era... o posibilitate. Una blestemată, pe care nu putea s-o înţeleagă, totuşi o posibilitate.

Cred că ar fi înţelept să-ţi testezi limitele puterilor.

îngerul Morţii îi vorbea de parcă ar fi avut în faţă un copil. Ca şi cum ar fi fost mică, un lucru fragil care trebuia să fie cocoloşit. Nu a putut să nu observe asta – şi nu îi era greu să se gândească de unde ar fi putut el să înveţe să vorbească cu o blândeţe care părea atât de neobişnuită pentru îngerul morţii pe carc-l crezuse a fi. Timp de atâţia ani îl văzuse doar ca pe un Seccrător – o umbră cu o anngere letală, care ar fi smuls pe oricine din viaţa ci. Dar când i-a pus mâna pe genunchi, o atingere carc-a făcut-o să-i stea inima în gât. şi-a dat seama că el era cu totul altceva.

îngerul morţii era luntraşul sufletelor; nu era un demon sau un monstru, ci cel care conducea spiritele rătăcitoare. Văzuse cum se agăţau de el. Cum îl căutau cu nerăbdare. Şi pentru cei care se temeau... Ei bine, trebuie să fi învăţat blândeţea asta de undeva.

Viaţa lui era atât de departe de cea pe care Signa şi-o imaginase pentru ea însăşi! Şi totuşi, corpul ei a răspuns fără ezitare când el i-a oferit mâna şi a întrebat-o:

— Ai încredere în mine?

Fără mănuşi, ea i-a atins umbrele cu mâinile goale, strângându-şi degetele peste degetele lui. Gheaţa i-a străbătut venele, liniştindu-i inima, iar ea nu i s-a împotrivit. El a ajutat-o să se ridice în picioare, iar ea a simţit arsura puterilor ei, mai pline de forţă decât fuseseră vreodată cu boabele de beladonă – constante şi atât de ameţitoare, încât, atunci când Signa a închis ochii, a simţit reverberaţia pământului de sub ea.

îngerul a trecut în spatele ei, plimbându-şi mâna până când a atins-o de gâtul gol ca să menţină legătura. Signa şi-a înăbuşit un oftat când i-a simţit pieptul lipit de spatele ei, prea des uitând că, sub acele umbre, se ascundea, pur şi simplu, îngerul morţii. Uitând că sub ele se afla un bărbat adevărat, cu piept cu tot.

— Gândeşte-te că acesta este începutul lecţiei din scara asta!

A şoptit cuvintele, liniştind-o.

— Cc simţi?

Signa ştia că putea răspunde în mai iniihc feluri: Putea si spunâ ci simţCA fermitatea pieptului său şi o fierbinţeala în pântece, în timp cc-şi imagina cum s-ar strivi acel piept dc-al ci. Sau putea sâ-i spună că

gândurile ci rătăceau la ceea cc îngerul morţii ar putea tace cu umbrele lui, dar asta era cu siguranţă mai mult decât ar fi vrut sa recunoască.

S-a liniştit lipită de el. Pe măsură ce umerii i se relaxau, lumea se concentra în jurul ei. O simţea ca şi cum ar fi respirat – în căl dura stelelor, în frunzele ofilindu-se pe copaci, în răcoarea pământului când ploaia ameninţă din cerul greu. Şi bătăile inimii – putea să le simtă bătăile de pe urmă, prea multe în fiecare secundă.

— Simt... viaţa, a spus ea în cele din urmă.

îngerul morţii a scos un sunet gutural, scăzut şi aprobator.

— Ce auzi?

Vârfurile degetelor lui i s-au mişcat pe gât şi i-au acoperit urechile.

Nu mai auzise niciodată lumea atât de liniştită – ca şi cum nu ar fi existat nimic altceva în toată suflarea în afară de ei doi. Dar apoi lumea a alunecat înăuntru bucată cu bucată. A ascultat câte-o ultimă suflare şi cuvinte blânde. Murmurele iubirii rostite celor muribunzi, şi, cu toate că era tristeţe în ele, era şi căldură pentru vieţile care îi conduseseră către acea clipă.

— Le aud despărţirile.

Signa a înghiţit în sec când îngerul morţii şi-a mişcat degetele ca să-i acopere ochii. Când s-a aplecat, buzele lui i-au atins urechea. A tremurat, dorindu-şi atât de mult să vadă iar acea fărâmă de pâr şi chipul pe care şi-l ascundea de ea, şi să-l privească în sfârşit.

— Ce vezi? i-a şoptit el ai o voce care ¡-a înmuiat genunchii.

I oate imaginile îi veneau în minte – iarba însăşi, care începea să se ofilească din cauza frigului. O familie înconjurând un bărbat în vârstă, în timp ce inima lui se liniştea. Le-a văzut feţele, le-a auzit vocile, iar acolo, atârnând cât să nu o poată ajunge, era o legă- niră – Siguri i se părea că ar fi putut aproape s-o prindă din zbor. O legătură care ar fi dus-o direct la fiecare dintre ei.

îngerul morţii şi-a dat mâinile la o parte, iar Signa s-a întors imediat înspre el. Erau încă multe de făcut, multe teste. Dar, în acel moment, fata voia doar să se uite la acest om care îşi petre cuse viaţa văzând lucruri şi acceptându-le. El era primul pc care îl vedeau cei morţi după ce ochii li se închideau pentru ultima oară – greutatea

acestui gând i s-a aşezat pe suflet.

— Cum te descurci cu asta zi de zi? a întrebat Signa, apăsându-şi pieptul cu mâna.

Odată ce atingerea lui a dispărut, viaţa a început să i se scurgă înapoi în trup, apăsându-i inima adormită şi forţându-i sângele să se mişte iar.

— Te obişnuieşti! i-a spus îngerul morţii. Unii sunt răbdători în moartea lor, iar sufletele lor aşteaptă să vin şi să le iau. Alţii sunt mai insistenţi, aşa cum ai văzut acum câteva nopţi. Dacă nu-i găsesc eu imediat, mă găsesc ei pe mine. Dar nu sunt niciodată departe de un suflet pierdut, Păsărică, şi nu sunt constrâns să mă aflu într-un singur loc la un moment dat.

Era destul de aproape, încât Signa să-şi poată imagina că i-ar putea da jos gluga şi l-ar putea privi în sfârşit. Simţea o fierbinţeală în pântece, pentru că ceea ce îşi închipuia ea că se va întâmpla apoi era departe de-a fi cast. îngerul morţii a făcut un pas mai aproape, luând-o de umeri, de parcă ar fi provocat-o să-şi dea curs pornirilor.

Şi ea era destul de curioasă s-o facă. Nu doar ca să-l sărute, ci şi ca să descopere şi alte senzaţii pe care el i le-ar putea oferi. Halatul şi cămaşa de noapte au devenit dintr-odară fără rost. Simţea fiecare atingere a mâinilor lui şi i s-a tăiat respiraţia când umbrele

s-au înfăşurat în jurul halatului ci, cobor,îndu-i-l pr umerii goi şj până la talie, în timp cc îngerul morţii o strângea tot mai aproape.

S-a oprit când ca n-a (acut nicio mişcare ca să-l oprească. plimbându-şi degetul marc dc-a lungul şoldului ci.

— Eşti bine?

întrebarea a scos-o pe Signa din transă. Fusese prea vrăjită, prea plină de dorinţă, ca să se mai gândească măcar la cc însemna asta. Nu-şi făcuse încă debutul şi era deja atât de aproape de-a rupe cea mai importantă regulă socială care exista pentru o femeie, călcându-şi în picioare virtutea.

Fără număr erau regulile pe această temă din cartea ei de eti-chetă, şi totuşi, iată-o aici – şi nici mai mult, nici mai puţin decât cu îngerul morţii! îl înţelegea mai bine acum, dar asta nu-l făcea mai puţin periculos, deşi pericolul nu avea mare importanţă când se gândea la durerea din corpul ei. Văzuse destui oameni căutând relaţii pentru a şti că legătura fizică cu un bărbat e un lucru pe care ¡-ar fi plăcut să-l experimenteze ea însăşi, iar, după toate semnele corpului ei, îşi dorea asta.

în plus, nimeni în afară de ea nu putea să-l vadă pe îngetul morţii – cum ar fi putut să ştie vreodată?

— Cum... cum ar funcţiona asta, de fapt? Cu umbrele tale. vreau să spun? a întrebat Signa.

în loc să-i răspundă cu voce tare, Signa a simţit o arsură pe piele când una dintre umbrele îngerului morţii s-a strecurat pe sub cămaşa ei de noapte şi i-a atins interiorul coapsei.

— Ai vrea să afli?

Corpul ei striga „da”, ignorând avertismentul care-i răsuna undeva, în minte. O voce minusculă îi şoptea să-şi revină în simţiri şi să-şi amintească iute cu cine are de-a face. A înăbuşit-o însă, îngropând-o la doi metri sub pământ. Supunându-sc părţii instinctuale din ca, Signa a dat din cap.

îngerul morţii s-a dezlănţuit. Umbrele s-au înfăşurat în jurul ei, aşezând-o pe divan, în timp ce mâinile lui îi ridicau părul, iar buzele se apropiaseră atât de mult, încât Signa l-a tras mai aproape. Umbrele o învâluiau, urcându-i coapsa cu mângâieri reci şi netede, care o făceau să-şi încline capul pe spate, oferindu-i-se.

S-a lăsat pradă senzaţiei, în timp ce umbrele Îngerului morţii se apropiau tot mai mult dc locul undc-l dorea. Acolo unde tânjea după el. Buzele lui îi ajunseseră pe maxilar şi urcau încet, în timp ce umbrele îi urmau exemplul. Inima îi bătea cu putere, iar respiraţia îi răzbatea în suspine moi, în timp ce-i aştepta buzele, ii aştepta atingerea.

Dar avertismentul din minte a sunat din nou, mai tare de data asta; dacă ea lăsa să se întâmple aşa ceva cu el, ce însemna asta? însemna oare că e gata să accepte ceea ce era? Să o primească?

Îngerul morţii s-a liniştit când Signa şi-a pus mâinile pe pieptul lui, ca să-l îndepărteze uşor.

Nu era încă pregătită. Nu era sigură ce fel de viaţă îşi dorea pentru ea însăşi.

Aşa că s-a tras înapoi şi, înainte de-a se răzgândi iar, i-a spus:

— Vorbeşte-mi dc ceva ce-ţi place!

— Ceva... ce-mi place? a întrebat el.

S-a desprins de ea.

— Presupun că tu îmi placi.

Signa aproape că s-a înecat cu propria respiraţie.

— Dar hobby-uri? Sau mâncare... îţi place mâncarea?

— Nu prea mănânc, deşi mi-a plăcut ce am încercat.

ingcml morţii s-a aşezat pe marginea divanului cu un hohot dc ras şi, aşa cum făcuse şi în noaptea în care se întâlniseră în pădure, s-a micşorat. Pentru ea era asta, şi-a dat scama Signa. încerca să fie mai prezentabil de dragul ei.

— Nu trebuie să faci asta!

Şi-a muşcat limba imediat cc-a spus-o, dorindu-şi să poată tăcea pentru o clipă şi să se gândească mai bine care îi erau intenţiile.

— Nu trebuie să te micşorezi. Aş vrea mai degrabă să te văd pe rine, cel adevărat, şi să nu am surprize.

I-a simţit ochii aţintiţi asupra ei.

— Asta înseamnă că nu te mai temi de mine?

— înseamnă că nu sunt sigură.

Ar fi fost greşit să spună că nu mai era ezitantă în preajma îngerului morţii sau precautǎ fatǎ de puterea lui. Dar să spună că se teme de el aşa cum se temea odată? După tot ce făcuse pentru ea, după ce o avertizase în privinţa lui Blythe? Şi asta ar fi fost o minciună. Şi-a înfăşurat halatul în jurul ei, evitându-i privirea. Vraja era ruptă acum, iar vocea mică pe are o auzea în minte se eliberase şi îi striga despre virtute.

— Ar trebui să mă culc acum. Ne continuăm lecţiile mâine?

îngerul morţii a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Vreau să te antrenezi să încerci să vorbeşti cu mine. Cu gândurile, nu cu cuvintele. N-ar mai trebui să ai nevoie de boabele de beladonă ca să intri în legătură cu mine. La jumătatea drumului spre patul ei, Signa s-a oprit când el a adăugat: îmi plac animalele mai mult decât cele mai multe lucruri.

S-a întors, urmărindu-i ultimele şuviţe ale umbrelor lui strccurându-se pe fereastră.

— îmi place că mă pot vedea.

Şi apoi a dispărut, iar Signa s-a simţit uşoară şi gata să plutească.

TREIZECI

TRECUSE O SINGURĂ NOAPTE DE CÂND BLYTHE LUASE FASOLEA Calabar şi deja starea ei se îmbunătăţea în mod miraculos.

—

—

—

Nu am mai văzut niciodată aşa ceva! a spus medicul, în timp ce Blythe îşi băga în gură o lingură de terci de ovăz. Ce miracol este acesta?

Percy stătea cu braţele încrucişate şi privirea fixă.

— Un miracol, într-adevăr.

Blythe nu avea să Îi se alăture la balul de Crăciun şi nici măcar la o plimbare în jurul conacului prea curând, dar antidotul funcţiona. Iar Signa ştia că, în curând, avea să îl găsească pe cel care-i făcuse rău. În mintea ei, relua la nesfârşit cuvintele lui Percy şi încerca să se relaxeze: „Un miracol, într-adevăr.”

Signa s-a strecurat afară din odaia bolnavei, ca să se pregătească pentru micul-dejun, sperând să mănânce repede şi să găsească apoi câteva momente pentru a-şi continua căutările privind sursa otrăvii lui Blythe, ca şi cercetările asupra hârtiilor pe care i le adusese Sylas. Nu se dovediseră de ajutor până acum, deşi, cu siguranţă, ştia mai multe decât ar fi vrut vreodată să ştie despre membrii personalului

şi comportamentul lor. Cu excepţia lui Sylas, bineînţeles. Nu-i scăpase că acesta lăsase deoparte, în mod intenţionat, tocmai hârtiile carc-l priveau.

Signa era aşezată la măsuţa ci de toaletă, căci nu-şi terminase încă de aranjat părul, când Marjorie a sosit cu o scrisoare în mâni

— Este de la lordul Everctt Walcefield, a zis şi i-a înmânat Signci un plic mic şi alb.

Numele Signci era scris pe faţă, cu litere atente şi elegante. Deşi Signa se aşteptase la entuziasm din partea guvernantei, Marjorie i-a luat mâna şi a strâns-o.

— Fii atentă! a fost tot ce a spus Marjorie înainte de-a lua o perie, începând s-o pieptene pe Signa.

— Cu lordul Wakcfield? a întrebat Signa, neîncrezătoare.

— Cu toţi.

înţelegând fermitatea din vocea femeii, Signa a rămas calmă când a tras scrisoarea aproape de piept şi a deschis-o fără fasoane.

JdrayăX mniţoara $arrow_f

cHu m~arnj>utut convinge să mai ajtxjit nici măcar o c(ijyă în Ar tru a vorifi din nou cu dumneata. c£ £,i~arjo(ăceajoarte mult să te văd – astăzi, Jacă mă primeşti? fâstz o zi minunată

r o .1 . ..
jentn ajUmVarejrm ,mj,ryur,m,.

fu respect,
SuertttQVa'lf.G

Signa s-a uitat la reflexia lui Marjorie în oglindă.

— Doreşte să se întâlnească cu mine.

Marjorie n-a avut nicio reacţie şi a început să-i prindă Signei părul la spate, răsucindu-l în bucle uşoare, care curgeau în cascadă pe-un uinăr.

¡âi ni doreşti să ic întâlneşti cn el?

Sifiu şi-a trecut degetul litare peste numele ci scris, surprinsa sJ.şi

dea seama c5 nu se gândise deloc la lordul Wakefield de când luaseră ceaiul. La început prcsupusc.se că era din cauză că túsese atât de prinsă cu Blythc şi avusese destule alte lucruri care să-i ocupe mintea. Deşi asta nu *o* împiedicase să se gândească la îngerul morţii, a cugetat ca. Sau chiar şi la cât de mult şi-ar fi dorit o altă plimbare ai Sylas.

— în curând voi împlini douăzeci de ani, iar lordul Wakefield este un om bun şi de succes, a răspuns ea, dar fiecare cuvânt era crispat. N-ar trebui să vreau ca el să mă invite?

— Este perfect respectabil să-i refuzi cererea, i-a răspuns Marjoric. Putem să dăm vina pe Elijah pentru refuzul tău, dacă vrei, şi să-i spunem lordului Wakefield că nu vei primi până la sezonul tău de debut. Asta ţi-ar da mai mult timp să te pregăteşti.

Signa s-a lăsat pe spate în scaun, încercând să-şi adune gândurile.

— Nu crezi că ar trebui să mă întâlnesc cu el?

Marjorie s-a grăbit s-o admonesteze:

— Vreau să fii înţeleaptă! Toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut s-au născut cu minciuni isteţe pe vârful limbii. Vor spune murdării sau cuvinte mai dulci decât nectarul pentru a lua lucrurile pe care şi le doresc. Ai o avere pe numele tău. Ar fi mai sigur, cred, să îţi faci debutul şi apoi să primeşti pretendenţi aici, la Thom Grove. Nu ai niciun motiv să mergi când eşti chemată şi ţi-ar prinde bine să-ţi cunoşti toate opţiunile.

Nu se puteau nega intenţiile lui Everett. Dacă ar fi sosit cu o lună mai devreme, Signa i-ar fi permis să-i dea întâlnire într-o clipită. Faţa lui era cea pe care Signa şi-o imagina când îşi închidea ochii şi îşi imagina viaţa ci în societate. Era chipeş, bogat şi carÍ5matic. împreună ar fi avut o proprietate grandioasă, unde ar fi găzduit petreceri magnifice. Iar când nu ar fi fost gazde, ar fi fost

dc aşteptat să participe la baluri, la operă, la ceaiuri – şi Signa nu ar mai fi avut niciodată nevoie dc companie.

Atunci, de ce nu se putea hotărî să-i accepte oferta?

De ce nu te-ai căsătorit niciodată? a întrebat Signa brusc.

Poate că nu era cea mai cuviincioasă întrebare şi poate că-şi foiţa norocul, dar avea nevoie de încă un impuls. Un alt imbold pentru a se asigura că nu se va condamna pentru totdeauna, reiu- zându-l pe Everctt.

Chiar dacă Marjorie nu avea nici măcar un ban al ei, cu siguranţă că ar fi putut să atragă atenţia multor bărbaţi respectabili. *SrA frumoasă.*

— Ai fost curtată, a adăugat Signa, nu-i aşa?

— Familia mea nu avea un statut social remarcabil, dar nu eram nici groaznic de jos. Mulţi bărbaţi aveau ochi pentru înfăţişarea mea, dar şi pentru părul meu.

Marjorie şi-a ciufulit unul dintre valurile moi şi a chicotit încet pentru sine.

— Aşa că da, Signa, am fost curtată cu sălbăticie. Şi vei fi şi tu. Nu-ţi voi spune că nu ar trebui să te căsătoreşti, dar nu este nevoie să te grăbeşti. Acceptă cărţi de vizită, dacă vrei, dar, orice ai face, procedează cu înţelepciune cu bărbaţii pe care îi întâlneşci!

Signa nu avea nevoie de cine ştie ce experienţă pentru a şti la ce făcea aluzie Marjorie şi s-a gândit la tot ce fusese gata-gata să facă cu îngerul morţii în noaptea precedentă. Cartea ei de etichetă vorbea despre relaţiile cu bărbaţii ca şi cum ar fi fost o tranzacţie. Ca şi cum ea, în calitate de femeie, ar fi trebuit să-şi păstreze fiecare aspect al ci – inclusiv virginitatea altminteri ar fi fost considerată drept impură. Drept *murdară.*

Clnăul dt frumuşele si etichetă pentru doamne începea să i se pară tot inai puţin un colac de salvare şi tot mai mult o pacoste. O amintire sumbră a faptului că – pentm că nu putea să stăpânească regulile, pentru că o epuizau în asemenea hal – nu avea să fie niciodată destul de bună, merituoasă sau perfectă. Era o prostie, se gândea Signa, ca o carte să o facă să simtă o asemenea repulsie faţă de ea însăşi. Era mai bună decât atât, *mai mult* decât atât.

Nu ţi-a plăcut niciunul dintre bărbaţii pe care i-ai întâlnit?

Era greu de evitat în discuţii faptul că Marjorie era o femeie necăsătorită în serviciul cuiva. Avea un trai bun, totuşi... Cineva cu înfăţişarea ci, se gândea Signa, ar fi putut să fie stăpâna unui domeniu ca Thom Grove.

Marjorie s-a aşezat pe un fotoliu de lectură.

— Dimpotrivă, m-am îndrăgostit de-un bărbat care n-a avut niciodată intenţia de-a mă iubi la rândul său. Şi, pentru asta, am plătit preţul.

Signa şi-a amintit cum se comporta Marjorie în preajma lui Elijah. Felul în care îi atingea umărul şi faptul că îi vorbea atât de liber.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Am crezut că vom fi împreună pentru tot restul vieţii noastre, a spus ea. Dar el s-a îndrăgostit de o altă femeie şi s-au logodit curând după aceea. Mă dăruisem cu totul lui, dar el m-a părăsit fără nicio explicaţie.

Marjorie privea în depărtare în timp ce rătăcea printre amintiri.

— Nu puteai să găseşti pe altcineva?

Marjorie şi-a încrucişat mâinile pe genunchi.

— în ochii societăţii, eram deja distrusă. Părinţii mei m-au repudiat. A fost un noroc că am reuşit să găsesc de luciu aici, la Thorn Grove; aş fi putut ajunge într-o grămadă de locuri mult mai rele.

Marjorie nu făcuse nimic greşit îndrăgostindu-sc—totuşi, fusese condamnată pentru asta. Alungată din societate ca şi cum ar fi fost putredă şi ca şi cum acel putregai s-ar fi putut răspândi cumva.

Ca şi cum dragostea sau dorinţa pentru cineva era o infecţie. Oare societatea ar face acelaşi lucru cu ea? Dacă Signa ar face o singură mişcare greşită, ar fi dată la o parte pentru totdeauna de către oamenii pe care se străduia atât de mult să-i mulţumească? Şi dacă răspunsul era da... Contase ea vreodată cu adevărat pentru ei? Putea urma toate regulile din cartea de etichetă până când mintea îi amorţea şi voinţa i se ştergea. Putea să se deghizeze în fiecare zi, aşa cum o

făcuse deja, dar pentru ce? Ca să fie pe placul celor care ar fi condamnat-o în clipa în care ar fi ieşit din rând?

Signa a aşezat plicul pe măsuţă.

— Şi domnul Hawthome... se poartă bine cu tine?

Cu un zâmbet, Marjorie s-a ridicat în picioare.

— Cu adevărat foarte bine, domnişoară Farrow, dar destul despre mine! Ai luat o hotărâre?

Signa şi-a îndreptat din nou atenţia spre oglindă, cercetându-şi luciul părului şi plinătatea obrajilor. Timpul petrecut la Thom Grove îi făcea bine şi existau lucruri mai importante decât să pună lucrul ăsta în pericol din cauza unui chip frumos, aşa că a zâmbit reflexiei lui Marjorie şi a spus:

— Spune-i lordului Wakefield că îl voi vedea în Ajunul Crăciunului, la balul mascat!

TREIZECI 81 ONU

O CĂLĂTORIE ÎN TIMPUL ZILEI LA BIBLIOTECĂ ERA MULT MAI puţin sinistră decât cea pe care o făcuse cu Sylas cu două nopţi înainte.

Signa a urcat câte două trepte odată, deschizând uşurel uşile duble de stejar, ca să nu-l sperie pe Thaddeus în cazul în care acesta citea.

— Thaddeus? a strigat ea în timp ce deschidea uşile. îmi pare rău că te întrerup! Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ajutor...

Stomacul i s-a strâns imediată ce-a văzut fumul. Apucându-şi fustele în mână, a fugit spre el. Thaddeus stătea în faţa rândului de rafturi pe care căutaseră ea şi Sylas. Grămăjoare de cărţi zăceau împrăştiate pe podea, arzând. Era un foc proaspăt, iar dacă flăcările nu erau stinse rapid, puteau căpăta suficient avânt pentru a arde tot conacul Thom Grove.

— Cine a făcut asta?

Thaddeus n-a răspuns. îşi privea cărţile iubite arzând până la cenuşă, în timp ce flăcările i se reflectau în ochii goi, ascunşi în spatele ochelarilor.

Signa şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei, ţinându-se strâns. Era vina cil Cu doar două nopţi înainte, stătuse acolo, zâmbind şi râzând, încântată că în sfârşit găsise o cale să-şi ajute verişoara. Cuiva nu-i plăcuse asta. Cineva, se părea, nu voia să-i dea şansa dc-a găsi ceva mai mult.

Trebuia să aducă nişte apă sau să ceară ajutor, sau să facă irva. Dacă stingeau focul acum, puteau salva majoritatea cărţilor. Puteau salva biblioteca.

Totuşi, în momentul în care Signa s-a întors să fugă, uşile bibliotecii s-au închis brusc. Panica ¡-a urcat ca fierea în gât, în timp ce Thaddeus se răsucea spre ea. în ochii lui nu era nici urmă de căldură. Nici zâmbetul şi nici bunătatea pe care le avusese înainte. Mişcările lui erau sacadate, iar ochii îi erau ca nişte arme; părea la fel de tulburat cum fusese Lillian în noaptea din grădină.

— Thaddeus, ajută-ma! l-a implorat ea, cu vocea aspră şi răguşită în fumul care creştea. Putem împiedica focul să se extindă, dar trebuie să mă laşi să plec!

Expresia lui a rămas goală, neatinsă de cuvintele ei, în timp ce se îndrepta hotărât spre Signa.

Fata şi-a apăsat de-o parte şi de alta a corpului mâinile tremurânde, ca să se liniştească.

— Thaddeus...

Acesta s-a năpustit, mişcându-se nu *înspre* corpul ei, ci *înăunlrul* lui. Un frig mai ascuţit decât orice simţise vreodată îi amorţise membrele, îngheţând-o în acelaşi mod în care o făcea când o atingea îngerul morţii. Totuşi, asta nu părea nici pe departe ceva asemănător, pentru că nu era nicio putere care să o aştepte. Nicio legătură cu lumea sau cu puterile ci de Sccerător. Nu era nimic altceva decât gheaţă.

Signa a încercat să clipească din pleoapele care nu i se mai închideau. Să-şi mişte degetele care nu se mai strângeau **şi picioarele** chit mi mm mcrgrau. Nu puica nici măcar să tremure şi şi-a dat scama ce era asta, dar într-un mod foarte vag, pentru ca până şi gândurile n începeau să se înceţoşeze.

îngerul morţii o avertizase că un spirit avea puterea de-a poseda

o persoană. Cai toate acestea, Signa nu se gândise niciodată că i s-ar pitea întâmpla aşa ceva.

Spiritul prelua controlul asupra fiecărui centimetru din ea, punând stăpânire pe trupul şi chiar şi pe mintea fetei, căci gându rile ei erau acum la fel de sălbatice şi de haotice ca ale lui. Dorinţele lui deveniseră ale ci.

Thaddeus voia să arunce şi mai multe cărţi pe foc şi să lase Thom Grove să fie mistuit. Dar o parte din el recunoştea totuşi că ajutorul era la îndemână. Că, dacă stingeau focul acum, nu era totul pierdut. Signa s-a agăţat de acea ezitare, de acea mică licărire care se agita încă în el. Era singura speranţă, aşa că a încercat să împingă în faţă acest gând. A încercat să-l aducă în prim-planul minţii lor comune şi să îl desluşească încet, atrăgându-l şi pe el înăuntru.

A împins şi a împins, simţind că e aspirată tot mai adânc în furia lui cu fiecare moment.

Nu-şi mai putea deosebi gândurile de ale lui când uşile bibliotecii s-au deschis, iar lumea din jurul lor s-a prăbuşit într-un frig familiar.

Signa nu fusese niciodată atât de fericită să simtă sosirea înge - rului morţii. Să-i vadă umbrele alunecând de pe perete, adunân- du-se într-o formă care stătea în faţa ei. Abia a observat că el îi întindea mâna.

Nu! Nu era pentru ea, ci pentru Thaddeus!

— *Lasăfata să plece!*

Nu era nici măcar o notă de blândeţe în vocea lui. Cum Thaddeus n-a răspuns automat, îngerul morţii a vorbit din nou, cu o voce joasă, plină de ranchiună şi furie:

— *las-o sá plece!*

Si. în sfârşit, a lăsat-o.

Signa .1căzut în genunchi, tremurând şi atât de nefiresc de rece, încât îi venea să se arunce în foc.

Thflddeus se plimba prin faţa îngerului morţii, iar o urma de lumină îi revenise în ochi.

— *Au venit atât de repede! Atât de repede, încât nu am putut jace nimic ca sâ-i opresc!*

îngerul morţii a fost cel care a întrebat, pentru că buzele Signei nu erau în stare să articuleze cuvintele:

— Pe cine nu ai putut opri?

Thaddeus a tresărit. A luat o carte de pe masă şi apoi a scăpat-o iar şi iar.

— *Citeam. Citeam şi nu am văzut. Au venit atât de repede! Citeam. Citeam şi nu am văzut.*

Focul se răspândea. Signa n-avea timp de tremurat. Nu avea timp să cedeze în faţa amorţelii corpului ei. A făcut un pas împleticit, umbrele ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Apoi încă unul şi încă unul, până când s-a îndreptat spre uşă, cât de repede o lăsa corpul.

— Ce o să faci cu el? a şoptit ca printre buzele tremurânde, odată ajunsă în hol şi uitându-se peste umăr pentru a-l vedea pe îngerul morţii.

Umbrele lui se întindeau ca o pătură pe podea, ca şi cum ar putut cumva să oprească flăcările.

— *Ţi-am spus deja, nu iau spirite împotriva voinţei lor.*

Odaia s-a prăbuşit în întuneric. Vocea îngerul morţii i-a ráau- nat în minte: *Acum grăbeşte-te, Signa. Gdseste ajutor!*

Şi aşa a şi făcut, rostogolindu-se *pe* scări în jos şi strigând Jupi oricine ar fi fost primprejur.

| Itpli a h«i i rl <»rr a găsii o. A icşii «lin odaia lui lîlythe, cu ochi iiu| >Jim.iniaii când ca i a spus despre incendiu. Bl şi Warwick s-au i'ijl'it spre bibliotecă, adunând personalul ca să stingă flăcările.

Sipna nil putea lî sigură dacă liisesc trimis sau dacă se grăbise el imusi să a|ungâ la ca. dar, fiind unul dintre membrii personalului care tusesc chemat în ajutor, Sylas se afla în faţa ei câteva clipe mai târziu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, în timp ce a luat-o de umeri >i a indcpârtat-o de agitaţie, conducând-o apoi spre apartamentul ei.

La început, Signa nu a fost în stare să răspundă. În timp ce cea mai mare parte a bibliotecii era încă intactă, gândurile Signei rătăceau asupra felului în care Thaddeus privise arzând lucrul cel mai drag din lume. Atât de multe cărţi dispărute, doar aşa, pur şi simplu. Totuşi, era mai bine să piardă cărţi decât să-şi piardă viaţa. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s-ar fi dus acolo şi nu ar fi observat focul atunci când a făcut-o? Ar fi fost oare mulţumit cel care se afla în spatele incendiului să lase să ardă tot conacul Thorn Grove? Nu putea suporta să se gândească la asta.

— Cred, a spus ea printre dinţii clănţănind, că cineva încearcă să ne trimită un avertisment.

Sylas a strâns-o mai tare.

— Pare că eşti pe punctul de a leşina, i-a spus când au ajuns la uşa ei. O să găsesc pe cineva care să vină să te îngrijească, dar eu trebuie să mă duc să ajut cu focul. Între timp, promite-mi că vei încerca să te odihneşti!

— Promit! i-a răspuns ea blând.

Oricum, nu se simţea suficient de bine pentru a face altceva *dt(ât* să se odihnească. Sylas a mai ţinut-o în braţe o clipă înainte dc a sc îndepărta. Signa i-a privit picioarele dispărând înapoi în direcţia

focului, înainte de-a deschide uşa apartamentului şi-a se târâi înăuntru. Fiecare pas peste prag a fost anevoios.

A fost un mare noroc că Elaine a apărut curând cu un ibric de ceai şi o tavă plină dc brioşc. Slujnica a tras un fotoliu de pluş aproape dc vatră şi-apoi a ajutat-o pe Signa să se aşeze în el, deşi a avut nevoie de ceva timp pentru a aprinde focul. Cutia cu iască dispăruse din bucătărie, iar ea trebuise să scotocească prin camerele servitorilor pentru câteva bucăţele. Deşi focul era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă Signa, numai el reuşea să-i aline frigul carc-o pătrunsese până-n măduva oaselor.

Signa a stat în fotoliu, lângă vatră, până la apusul soarelui, încercând să nu se gândească la cum lăsase un spirit să preia controlul asupra corpului ei. Fusese o uşurare faptul că îngerul morţii sosise când sosise, deşi nu-i plăcea deloc faptul că trebuise să se bazeze pe el pentru a o salva.

Elaine s-a întors mai târziu ca s-o ajute să facă o baie, iar când a fost curată, Signa a început să se simtă din nou în apele ei. Ceaţa din mintea ei se risipise şi avea un nou plan: avea să înveţe să se descurce singură, indiferent de câte nopţi de antrenament cu îngerul nopţii ar fi avut nevoie sau cât de mult trebuia să-şi exerseze puterile. Merita să înveţe totul, măcar şi pentru a evita să mai fie posedată vreodată.

Şi, astfel, mai târziu în acea seară, stătea în patul ei cu ochii închişi şi părul ud, înveşmântată în cămaşa de noapte. Avea fereastra deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă în apartament, umflând baldachinul dc deasupra patului ei. Răcoarea lui cobora în cearceafuri, iar Signa s-a înfofolit în pătură. O răcoare bună, de data asta. Muşcătoare, furtunoasă şi mt/<i!

Bunica ci o avertizase mereu să nu lase fereastra deschisă când avea părul ud, dar era un sfat dc care Signa preferase să nu ţină

cont niciodată. Sc bucura dc felul în care simţea pe piele ultimele adieri ale toamnei şi îşi căuta liniştea în atingerea ci rece şi în mirosul pământului umed. O făceau să sc simtă mai aproape dc lumea din jurul ei. Ca şi cum ar fi fost umană.

Şi-a dat scama, dc asemenea, că toate acestea o făceau să sc gândească la îngerul morţii. Nu-i simţise încă prezenţa dc la episodul cu biblioteca, iar curiozitatea ei creştea din oră în oră. îngerul morţii îi dăduse Signei o provocare – să comunice cu el la nivel mintal. Acum, în sfârşit, avea să încerce.

Mă bucur că ai fost acolo mai devreme! Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi ajuns.

Când singurul răspuns a fost tăcerea, Signa s-a aşezat în mijlocul patului, strângându-şi picioarele sub ea.

Ce s-a întâmplat cu Thaddeus?

Habar n-avea dacă asta funcţiona; nu exista niciun ghid despre cum să fii Secerător. A închis ochii şi s-a folosit de răcoarea nopţii ca s-o ajute să şi-l imagineze pe îngerul morţii în faţa ei. Şi-a imaginat că frigul era atingerea lui pe pielea ei.

Mai ştii ceva de el?

O scânteie din interiorul ei i-a spus că el era acolo, ascultând.

lubea cărţile. E vina mea că au fost distruse.

în cele din urmă, a venit şi răspunsul lui, iar ea nu şi-a putut stăpâni fiorul care a străbătut-o. Chiar reuşise.

— *Linişteşte-te, Păsărică! Nu eşti mai vinovată pentru incendiu decât sunt eu vinovat pentrufaptul că oamenii mor. Ai făcut totul nun trebuie – verişoara ta este încă în viaţă datorită eforturilor tale. Nu uita asta!*

Signa şi-a strâns buzele a îngrijorare. Deşi recunoştea că s-ar putea foarte bine să fie vreo mică urmă de adevăr în acele cuvinte, îi era imposibil să le creadă.

— *Thaddeus este din nou el însuşi, deşi nu cred că va mai sta mult timp pe lumea asta.*

Vocea îngerului morţii era ca o arsură rece pe pielea ci.

— *Ceea ce ai trăit, Signa, e ceva rar. liste nevoie de mult din partea unui spirit ea si posede pe cineva – şi cele mai multe*

dintre ele decid si plece la seuri timp dupi aceea. Spiritele nu au capacitatea să-şifiltreze etnoliile, aşa cum facem noi, şi acţionează din impuls. Îmi pare rău ci nu am fost acolo si te ajut mai devreme'.

Nu voia ca el să se scuze; era ultima persoană pe care ar fi învinovăţit-o. Tot timpul o avertizase să îşi exerseze abilităţile. Să-şi testeze limitele ca Secerător. Ar fi trebuit să-l asculte.

Mulţumesc! s-a gândit ea. Pentru ci m-ai ajutat, şi pentru că m-ai avertizat în legătură cu Blythe. N-aş fi ştiut niciodată în ce situaţie disperată se afla daci nu mi-aifi spus.

Răspunsul lui a venit după ceva vreme:

— *Aş fi luat-o în seara asta daci nu aifi ajutat-o. Mă tem că timpul pe care-l avem ca să găsim criminalul este tot mai scurt. Poate că este în siguranţă pentru moment, dar cine poate spune cât timp va dura asta?*

Signa a simţit atunci ruşine. Ruşine pentru că nu-l găsise încă pe criminal. Ruşine pentru că îşi continua lecţiile şi meditaţiile despre bărbaţi, în timp ce Blythe era bolnavă de moarte.

Ca şi cum ar fi simţit asta în interiorul ei, îngerul morţii i-a spus:

— *Nu tu eşti responsabili pentru viaţa ei. Nu vei fi nicicând va veni timpul – şi va veni într-o zi —si o iau. Nu trebuie să-ţi îngădui săfii consumată atât de mult de moarte. Nu e egoist să trăieşti.*

Signa şi-a încleştat degetele de la picioare în aşternuturi, trecându-şi degetele prin părul ud. Cât de adânc îi atinsese un nerv, deşi era un lucru să ţi se spună asta şi altceva să o crezi.

Ai avut dreptate să-mi spui că ar fi mai uşor daci m-aş baza mai mult pe abilităţile mele, i-a spus ca. Cred ci... am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. Dar mi-e teamă.

Ura mai uşor s-o recunoască din siguranţa patului, când el nu stătea acolo, în faţa ci. Chiar şi aşa, obrajii i s-au încins totuşi.

I ăccrca dintre ei creştea atât de tare, încât devenea grăitoare.

O să-ţi fie mai W tu practica, a spus el în celc din urmă, şi o si fac lot cr-mi şti f" putinţă siî Ir ajut. Te-am învăţat atât de muhe, mt-i aşa? di puterea lumii întregi tu line, Signa Parrow, Trebuit doar să o primeşti!

Adevărul nerostit atârna greu între ci... Signa ar fi putut face mai

mult decât să-şi primească puterile. L-ar fi primit *pe el*

Avea un nod marc în gât. S-a gândit la noaptea lor împreună. La cât de aproape fusese de o decizie de la care nu mai era cale de întoarcere. Se opriseră exact la timp – şi asta fusese un lucru bun... Nu-i aşa? Pentru că, bineînţeles, nu ar fi trebuit să vrea asta – nu ar fi trebuit să-l vrea *pe el.* Şi totuşi...

— Nu-ţi mai face griji pentru societate si nu-i mai face jocul, sperând că o sifii destul de bună, a îndemnat-o îngerul morţii. Nu există nimic de soiul „cu adevărat bun'', există doar percepţia. Aşa că de ce să nu încerci modul meu de viaţă? Cred că ţi s-ar potrivi foarte bine.

Nu cu mult timp în urmă, ţinuse un cuţit în mâini şi încercase să-l înfigă în el. îşi dorise de atâta timp să scape de îngerul morţii, dar acum nu mai era atât de sigură de asta. Chiar şi sunetul vocii lui care îi răsuna în minte o încălzea. Simţea o curiozitate nesfârşită în privinţa lui. Ar fi vrut să-l desfacă în bucăţi. Să-i cunoască cele mai profunde ascunzişuri, ce-i place, ce-şi doreşte. Oricât de mult ar fi aflat, se îndoia că avea să fie vreodată satisfăcută.

Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai tare i se strângeau degetele de la picioare în aşternuturile de pe pat. Dar răcoarea vântului era aprigă şi îi amintea Signei cum se simţea când era în braţele lui. Era o putere infinită în acele braţe – şi o putere infinită care venea din faptul că era ţinută în ele. Niciodată nu mai simţise asemenea frământări în adâncul ei, asemenea atrocităţi pentm care mătuşa Magda ar fi pus să fie arsă de vie.

Pentru că avea gânduri despre îngerul morţii. Despre *ea* şi îngerul morţii. Şi nu erau genul de gânduri care să-şi aibă locul într-o societate politicoasă.

— *Aş veni la line.* Vocea lui s-a făcut şi mai joasă, aproape tandră: *Daci mif chemi, voi veni.*

Era ceva imperios în felul în care o spusese – ceva fervent şi plin de căutare.

Signa a strâns o pernă la pieptul ei.

Putea s-o facă. Nu era nevoie decât de un singur cuvânt, iar el ar fi fost acolo, în faţa ei.

Dar apoi, ce? Avea să-l lase să-i vindece apăsarea dureroasă a buzelor? Să se îngrijească de fierbinţeala din adâncul pântecelui ei? Aveau să continue de unde rămăseseră în noaptea trecută?

Fetele „cuminţi" nu-şi doreau lucrurile la care se gândea Signa. Atât de mult timp avusese planurile ei, speranţele ei, iar acum el îi încurca toată treaba! A dat drumul pernei. Şi-a adunat toate puterile ca să nu-l cheme în odaia ei. Să nu rostească cuvintele care îi stăteau pe limbă. în schimb, s-a ghemuit în aşternuturi şi şi-a închis ochii, dorindu-şi să alunge dorinţa.

Nu avea nicio îndoială că avea să-l viseze. Şi, pentru prima dată, aştepta cu nerăbdare s-o facă.

O *să fin minte asta,* i-a spus ea şi a lăsat lucrurile aşa.

El a luat-o ca pe-o promisiune, iar vocea lui a răsunat răguşită, făcând-o pe Signa să creadă că şi el avea aceleaşi gânduri ca ea. Era un sunet la care nu avea să înceteze prea curând să se gândească.

— Noapte hună, Păsărică. Te-ai iescurcat bine!

Nu era sigură că o părăsise, când Signa şi-a plimbat un deget în jos pe cămaşa de noapte şi apoi şi-a trecut degetul mare pe interiorul coapsei, imaginându-şi că acea atingere era a lui. A primit cu bucurie răcoarea nopţii în oase şi şi-a înclinat capul pe spate, absorbind-o în ea ca şi cum ar fi fost îmbrăţişarea lui.

Avea să fie încă o noapte – Signa era sigură de asta – în care nu va dormi prea mult.

Trecuseră ani în şir de când Signa nu mai avusese niciun motiv să sărbătorească Crăciunul. Ultima dată fusese când trăia bunica ei; mâncaseră plăcinte cu came tocată şi budincă în fiecare seară de decembrie şi împodobiseră un brad cu lumânări, fructe şi panglici. Amintirile se mai estompaseră, dar îi erau încă vii în gând zăpada pudrată de dincolo de fereastră şi focul care ardea în vatră, îşi amintea mirosul de prăjituri, de turtă dulce şi de portocale şi că bunica ei îi citea poveşti.

TREIZECI SI DOI

Se agăţase de aceste episoade din trecut atunci când murise bunica ei, nostalgică după compania şi căldura poveştilor şi a dulciurilor. Unchiul ei le decorase casa, dar Signa nu avusese voie lângă brad de teamă că ar putea să-l strice cumva, iar el îşi petrecuse nopţile de decembrie cu coniac şi o amantă, lăsând-o pe Signa singură în camera ei. Niciunul dintre ceilalţi tutori ai ei nu făcuse prea multe pentru a sărbători Crăciunul, poate gătiseră un curcan sau împodobiseră un brad, dar Signa nu avusese niciodată parte de căldură ca la bunica ci.

După câţiva ani, fata încetase să mai tânjească după trecut. Dar, odată ce decembrie venise la Thorn Grovc, acea nostalgie a ieşit la

ivească cu o răzbunare.
Signa stătea în vârful scărilor, privind cum cameristele atârnau coroniţe şi ghirlande, decorând conacul pentru un bal care nu urma să aibă loc decât peste câteva săptămâni.

A zăbovit lângă bucătărie, unde Percy îşi făcea de lucru din plictiseală, prăduind cămara şi deranjând bucătăresele pentru dulciurile pe care le împărţea cu ea şi cu Blythe, insistând că acestea ar pune carne pe oasele surorii sale.

Şi apoi a pândit, prin geamurile îngheţate, prima ninsoare. Când a venit, s-a dus direct în camera lui Blythe, a ajutat-o să se îmbrace, apoi i-a condus pe ea şi pe Percy la parter să ia câte-o ciocolată caldă, înainte de-a pleca cu ea afară.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de entuziasmată, i-a spus Percy Signei.

Se străduia să-şi împiedice dinţii să clănţănească din cauza frigului. Se obişnuise prea mult cu căldura din bucătărie şi avea şi pielea atât de albă, predispusă la roşeaţă, încât vârful nasului şt urechile i s-au înroşit după doar câteva minute de stat afară.

— De ce nu am putut să bem asta lângă foc?

înveşmântată într-o rochie de lână şi o pelerină groasă, cu gluga ei

de catifea verde trasă peste cap, Blythe a râs. Sunetul i-a amintit Signei de dangătul clopotelor de biserică: cald, sigur şi frumos. Chiar şi Percy s-a liniştit când l-a auzit, căci râsul ei era extrem de rar zilele astea. A privit cu o expresie preocupată cum Blythe sorbea din ciocolata ei fierbinte, ca şi cum s-ar fi temut că ar putea dispărea în orice moment.

— Ţi-e puţin frig, Percy? l-a tachinat Signa, râzând şi ea, în timp ce-şi îndesa mâinile înmănuşare sub braţe pentru a-şi păstra căldura.

— Să nu ne bazăm pe el pentru a face oameni de zăpadă sau îngeri de zăpadă, a meditat Blythe, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-sc pe mâini ca să privească zăpada care cădea pe pajiştea din faţa lor. Pratelui meu nu i-a plăcut niciodată zăpada.

g o vreme afurisită, iar lâna asta mă mănâncă ca naiba, a mormăit el. Aş prefera să fiu la marc în timpul verii.

Poate că era din cauza gustului ci pentru frig, dar Signa abia aşteptase ca zăpada să acopere câmpurile şi temperatura să scadă vertiginos. Toamna şi iarna fuseseră întotdeauna anotimpurile ei preferate. Le simţea liniştite, ca şi cum pământul se odihnea, pregătindu-se pentru lunile mai calde care urmau. Presupunea că ar trebui să înceapă să înveţe să se bucure şi de primăvară, acum, că se apropia de debutul ei, dar era un alt fel de frumos în legătură cu liniştea din această perioadă a anului. Ceva minunat şi fragil.

Privind înspre câmpii şi visând cu ochii deschişi la cât de frumoase ar fi arătat înveşmântate în alb, Signa l-a zărit pe Sylas în depărtare. Conducea o iapă murgă către grajduri şi parcă i-a simţit ochii aţintiţi asupra lui, căci s-a întors să-i arunce o privire peste umăr. Când i-a prins privirea, Sylas i-a făcut un mic semn cu mâna, iar Signa s-a întors imediat, cu pielea înfierbântată de ruşine.

Ce se întâmpla cu gândurile ci, care o trădau sărind de la el la îngerul morţii? Ea şi Sylas erau prieteni şi nimic mai mult. în plus, nu era ca şi cum îngerul morţii ar fi fost o a doua opţiune, în niciun caz; se gândea la el chiar mai mult decât la Sylas. Deşi nu era încă foarte sigură ce spunea asta despre ea.

— Mă duc înăuntru, unde există cafea, cărţi şi un şemineu, le-a anunţat Percy, aruncând o privire spre sora lui. Nu staţi prea mult afară! Frigul nu e prea bun pentru sănătatea ta.

Blythe a dat vag din cap şi i-a făcut semn să plece, dându-şi capul pe spate ca să privească cerul. Signa a imitat-o, întinzându-se pe jos lângă Blythe.

Era cu adevărat o zi perfectă pentm prima zăpadă a anului. Cerul gri, înnorat, şi ultimii cârcei ai toamnei care se retrăgeau. Curând, copacii aveau să fie goi, iar întregul pământ, acoperit de alb.

— Nu eram sigură că voi mai prinde Crăciunul.

Vocea lui Blythe era blândă ca ninsoarea, dar lovea adânc totuşi, ca şi cum cineva i-ar fi răsucit un cuţit în adâncul stomacului. Signa s-a rostogolit pe o parte ca să se uite la verişoara ei, care ¡-a întors

privirea, cu un zâmbet abia schiţat pe buze.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, verişoară) Nu numai pentru ajutorul tău, ci şi pentru că simt că eşti singura care nu a renunţat la mine.

Ochii Signci s-au umplut de lacrimi, deşi nu voia să le lase să curgă, când s-a întins să ia mâna lui Blythe.

— N-am cunoscut niciodată o familie. Nu o să pretind că ştiu cum e să ai un frate sau o soră, deşi încerc să-mr imaginez. Şi îmi imaginez că, dacă aş avea o soră, aş simţi pentru ea ce simt pentru tine.

Blythe a zâmbit din nou, cu o mică urmă de emoţie pe chip, înainte de-a se ridica şi-a se-ndrepta, probabil nevrând să se încarce prea mult cu astfel de sentimente.

— Vino, i-a spus ea! ridicându-se în picioare. Percy are dreptate că n-ar trebui să ne fie frig. în plus, aş vrea să-ţi arăt ceva.

Signa a urmat-o înăuntru şi au urcat scările. Era clar că statul afară în ultima oră o epuizase. S-a agăţat de balustradă în timp ce mergea, fermă în hotărârea ei de a nu lăsa să i se vadă epuizarea.

Signa şi-ar fi dorit să o arate mai mult, dar Blythe era cea mai încăpăţânată fată pe care o cunoscuse vreodată. Atât de încăpăţânată, încât aproape că-l înşelase pe îngerul morţii de tot atâtea ori ca şi Signa.

Când au ajuns în camera ei, Blythe şi-a dat jos pelerina şi s-a aşezat pe canapea, cu pielea roşie şi umedă.

Trage de clopoţel pentru mine, te rog! i-a spus ea, făcând scnui spre cordonul care alerta servitorii. Voi avea nevoie de Elaine să mă ajute să ies din rochia asta. Uitasem cât de grea e lâna!

Signa a făcut cum i-a centt, apoi a observat o cutie albă şi subţire, împodobită cu o panglică aurie pe măsuţă.

— Adu-o aici! a spus Blythe, epuizarea mascându-i puţin entuziasmul din voce.

Signa a luai nit ia şi i s-a alăturat vcrişoarci sale pe canapea, nnind cutia în poală, lira remarcabil de uşoară, dar prea marc pentru a li vreun ici de bijuterie sau nişte mănuşi şi mult prea mică pentru a li o rochie. A început s-o scuture uşor, când Blythe a apucat-o de mână.

— Ai grijă, e fragilă! a bombănit ea. Oricât de mult mi-ar

plăcea să fiu acolo pentru balul mascat, mă tem că asta îmi depăşeşte puterile. Anul viitor, te asigur că crinolina mea va fi de departe cea mai marc. iar rochia mea, cea mai îndrăzneaţă. Dar, deocamdată, acesta e singurul mod în care pot trimite o bucăţică din mine cu voi.

A făcut semn spre cutie, în timp ce zâmbetul îi creştea pe faţă.

— Deschide-o!

Incapabilă să-şi amintească ultima dată când primise un cadou, Signa a desprins panglica cu grijă, de parcă, dacă ar fi rupt-o, ar fi distrus cumva darul dinăuntru. în interiorul cutiei se afla o mască, pe care Signa a ridicat-o cu grijă din coconul ei de hârtie de mătase.

— Hai! a îndemnat-o Blythe. încearc-o!

Iar Signa aşa a făcut. Ramuri aurite i se curbau ca nişte bane în jurul părţii drepte a feţei şi a ochiului ei de culoarea mierii. Petale de liliac şi iederă verdc-închis sculptate delicat se împleteau în jurul acelor ramuri, revărsându-se peste capul ei şi pe lângă ochiul ei albastru. Era un lucru superb, fabulos, pe care Signa l-a aşezat imediat la loc, de teamă să nu-l spargă.

— E pentru balul mascat.

Blythe a rostist cuvintele un pic prea rapid şi a continuat să caute o reacţie pe faţa Signei.

— A fost desenată, gândită pentru tine, ca un cadou de Crăciun. îţi place?

Signa o ţinea pe genunchi, privind pierdută în jos la una dintre cele mai frumoase opere de artă pe care le văzuse vreodată. Cumva, era *a ti.* Cineva se gândise la ea în timp ce o făcuse – şi asta era de departe cel mai frumos compliment pe care îl primise vreodată.

— O adori a şoptit ca, punând masca înapoi în cutie cu infinită blândeţe. Deşi nu sunt sigură cum pot să port aşa ceva. Merită să fie înrămată.

— Prostii! a întrerupt-o Blythc. Dacă tu crezi că este o operă de artă, atunci poart-o şi o să devii tu însăţi artă! Ştiu cu câtă nerăbdare aştepţi balul, iar cu nu pot să fiu acolo ca să fur toată atenţia, aşa că trebuie s-o faci tu pentru mine.

Signa a râs.

— Presupun că nu am de ales.

Avea în inimă o căldură pe care nu o mai simţise de ceva vreme.

— E... e cel mai extraordinar lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată! îţi mulţumesc!

Blytlie a făcut un gest blând cu mâna, a respingere, cu nasul încreţit un pic.

— Tu eşti cea care merită toate mulţumirile, pentru că Thom Grove s-a schimbat de la sosirea ta. Eu nu mai zac în patul meu. Tata zâmbeşte din nou. Nu e perfect, dar e mult mai bine decât aş fi crezut vreodată că vom vedea – şi ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru asta. Eşti apreciată, Signa. Vreau să auzi asta de la mine înainte ca vreun vultur să înceapă să-ţi umple capul cu cuvinte dulci. Ţin la tine nu pentru că eşti poli ticoasă sau iscusită în amabilităţile sociale, ci pentru toate ciudăţeniile care te fac să fii cine eşti. Şi o va face şi altcineva, te asigur!

A luat masca şi a pus-o pe faţa Signei, uitându-se la ea cu un zâmbet înainte de-a o aşeza la loc în cutie.

— Ştiu cum ne învaţă societatea să fim moi, plictisitoare şi supuse, dar tu nu vei fi nimic din toate astea, înţelegi? Nu schimba părţile din tine care îţi plac doar ca să-i faci pe ceilalţi să se simtă confortabil! Nu încerca să te modelezi ca să te potriveşti standardelor pe care altcineva le-a stabilit pentru noi! Astea sunt regulile pentru a purta această mască.

Signa a strâns cutia mai tare, încercând să păstreze cuvintele în memorie, pentru că ele reprezentau exact ceea ce simţea. Şi toate lucrurile de care se temea.

— Este epuizant, a spus Signa privind în jos, în poală, să te prefaci că eşti ceva – cineva – ce nu eşti.

Blythe a luat-o de mână.

— Atunci nu-ţi petrece viaţa epuizându-te!

Signa se simţea ca şi cum ar fi stat pe o margine de prăpastie, dâtinându-se cu un picior într-o lume către care se simţea chemată, dar pe care îi era teama s-o cunoască, şi cu celălalt într-o lume pe care îşi petrecuse toată viaţa dorind-o, doar pentru a descoperi că poate nu era făcută pentru ea. Nu avea răspunsurile... Nu ştia ce-şi dorea. Dar spera să-şi dea seama m curând, aşa că a încuviinţat cu o mişcare din cap, chiar dacă nu era cu totul sigură de ea.

Blythe a mijit ochii, dar înainte de a se asigura că semnul din cap al Signei însemna acea promisiune, s-a auzit o bătaie la uşă.

— Domnişoară Hawthome?

Era Elaine, care ducea o tavă. Signa a întâmpinat-o în uşa apartamentului lui Blythe şi, fără să-i ceară permisiunea, a ridicat ceaşca de ceai de porţelan la buze. A luat o înghiţitură, ignorând protestul surprins al lui Elaine.

— Domnişoară Farrow...

Signa n-a aşteptat să audă restul propoziţiei. A aşezat înapoi ceaşca – sigur fără otravă – şi i-a urat lui Blythe:

— Poftă bună la ceai!

— Nu uita ce ţi-am spus, verişoară!

Vocea lui Blythe a răsunat în urma ei ca un tril slab, în timp ce Signa a ieşit pe uşă şi a coborât pe hol, scoţând masca din cutie ca s-o admire în timp ce mergea.

Curini. Curând îşi va da seama ce vrea. Dar, mai întâi, trebuia să se pregătească pentru un bal.

TREIZECI ŞI TREI

SIGNA ŞI-A PETRECUT ZIUA ÎNTREAGĂ CU BLYTHE, MEMORAND numele fiecăruia dintre respectabilii domni şi doamne care urmau să fie prezenţi la balul de Crăciun. Mintea îi era plină la sfârşitul zilei, dar Blythe păruse foarte bine dispusă când o lăsase singură ceva mai devreme în acea seară. Signa se aştepta totuşi ca Blythe să stea la fereastra ei toară noaptea, urmărindu-i cu privirea pe bărbaţii şi femeile care intrau în Thorn Grove, în haine somptuoase şi purtând cu măşti extravagante.

Acum, Signa stătea în faţa oglinzii, pudrată şi fardată, cu părul pieptănat şi coafat, şuviţele ei întunecate fiind prinse cu agrafe la ceafa. Fata care o privea din oglinda ei era exact aşa cum trebuia să fie – frumuseţe remarcabilă, stăpânită şi elegantă.

Buzele ei pline erau de-un purpuriu intens, iar cu părul lucios ca pana corbului şi o piele albă care începuse să strălucească în ultimele săptămâni, Signa credea că este chiar drăguţă. Mesele la Thorn Grove îi făcuseră bine; nu ştiuse niciodată că ar putea avea forme şi nici nu se văzuse niciodată ai şolduri sau cu o moliciune plăcută pe burtă. Signa ştia că putea să-şi joace bine rolul

în socicuic în ACCA scara.
Ceea ce se întreba totuşi
era dacă putea lacç ca
reprezentaţia ci să
dureze. Chiar şi acum,
îşi simţea corpul prea
greu şi ca şi cum nu s-
ar 11 potrivit cu
propria-i carne. Nu-şi
dăduse scama niciodată
nici cât de slabă c;
când nu-şi folosea pute-
rile. se simţea nu cu
mult mai mult decât o
frunză în bătaia vân-
tului. Ca o Păsărică,
aşa cum îi spunea
îngerul morţii, împinsă
şi trasă. Iără ţintă la
mila cerului.

Signa se lupta ai pielea umedă şi cu o stare de agitaţie, aşteptând ca Elaine să-i aducă rochia cu care Marjorie o tachinase toată săptămâna, refuzând să i-o arate – îi promisese numai că va fi într-o nuanţă plăcută de liliachiu. A blestemat nervii care nu-i dădeau pace – era doar om. Un om perfect normal, care nu ar trebui să aibă probleme la un bal. O fată care ar trebui să vrea să se pregătească pentru sezonul ei de debut, ca să poată păşi în următoarea fază a vieţii.

Dar, cu cât se gândea mai intens la asta, cu atât mai mult avertismentele lui Marjorie şi Blythe îşi făceau loc în mintea ei. Care era rostul pentru toate acestea? Avea să se căsătorească, iar apoi... apoi ce? Urma să ia ceaiul marţea şi sâmbăta şi în orice altă nenorocită de zi a săptămânii, în timp ce se ocupa de capriciile soţului ei şi ale

musafirilor pe care îi găzduiau? Voia ceva mai mult decât bârfe şi ceai. Mai mult decât să administreze o casă şi să se asigure că rolul ei era frumos, iar cântatul la pian, tolerabil.

Ce-i făcuse îngerul morţii de ajunsese să se întrebe dacă o astfel de viaţă ar putea fi îndeajuns?

— Domnişoară Farrow?

La uşa ei s-a auzit un ciocănit, apoi a intrat Elaine, cu o rochie strălucitoare şi îndrăzneaţă ca sângele. Signa a simţit că i sc taie respiraţia. S-a tras cu un pas înapoi când servitoarea a aşezat veşmântul pe pat, incapabilă să-şi mai desprindă privirea de la el.

Al >AI VM
(ilIACIi

Sigila nu mai pun ase niciodată o asemenea culoare – nu fusese niciodată al.ît de îndrăzneaţă. Şi-a trecut degetele peste ţesătura mătăsoasă. Rochia aceea era cel mai frumos lucru pe care îi picaseră ochii vreodată – şi cu siguranţă nu era nuanţa liliachie promisă.

— Asta e pentru mine?

— Da, domnişoară! a spus Blaine, schiţând un zâmbet. Ar trebui să ne grăbim să vă îmbrăcăm cu ca, ca să nu mai pierdeţi nimic din petrecere.

Signa abia s-a abţinut să nu-şi smulgă hainele de pe ea şi s-o lase cât mai repede pe femeie să-i descheie corsetul şi să o ajute să intre în rochia cea nouă. Aceasta era din satin, cu o fustă cu turnură şi corset urmând linia trupului şi legat cu şiret de dantelă pe spate. Se potrivea ca o mănuşă pe toate noile contururi ale cor pului ei. Culoarea era neobişnuită pe piele şi a făcut-o pe Signa să se simtă ca şi cum ar fi ieşit dintr-o mare de sânge. Era o nuanţă atât de bogată şi de rafinată, încât nu avea nevoie de nicio broderie sofisticată pentru a atrage privirea.

Rochia a devenit cu totul divină când Elaine a ajutat-o pe Signa să-şi potrivească masca aurită pe care i-o dăruise Blythe.

— Dacă sunteţi gata, domnişoară, a spus servitoarea în timp ce o privea pe Signa cu un zâmbet, domnul Hawthorne vă va însoţi!

Signa nu se aşteptase ca asta să însemne Percy, dar el o aştepta în faţa camerei ei, într-un excepţional costum negru şi cu o mască de vulpe argintie cu botul ascuţit. S-a înclinat când a văzut-o, ofe- rindu-i un zâmbet sincer.

— Mare păcat că ai fost ţinută ascunsă atât de mult timp! a zis el şi i-a întins braţul. Vino, verişoară! Hai să arătăm societăţii ce a pierdut până acum!

Stomacul Signei atârna ca plumbul, dar a luat braţul lui Percy şi şi-a îndreptat umerii. Au coborât scările împreună.

Muzicienii cântau în sala de bal de dedesubt, iar viorile şi pianul au întâmpinat-o într-o încăpere atât de frumoasă, încât se credea tntr-un vis. Cu siguranţă că mirosea ca un vis, cu aroma de castane prăjite şi de trupuri parfumate îndulcind acrul. Pereţii lambrisaţi cran auriţi, iar marea sală de bal avea o podea de marmură şi stâlpi asemenea, care reflectau candelabrul de cristal de deasupra capete-lor lor. aruncând peste încăpere o lumină ceţoasă ca de unt topit. Ghirlande de flori veşnic verzi erau înşirate de-a lungul pereţilor, iar coroniţe de Crăciun împodobeau stâlpii.

Străini eleganţi se învârteau prin sală, purtând măşti de dantelă şi giuvaericale şi gustând budincă de Crăciun şi şampanie de pe platouri de argint, oferite de servitori în costume negre şi cu mănuşi albe şi îngrijite.

Signa l-a simţit pe Percy înţepenind când s-a apropiat tatăl său. Elijah Hawthorne era aproape de nerecunoscut, cu umerii drepţi şi cu bărbia ridicată cu mândrie. Faţa îi era bine bărbierită, frumoasă şi rafinată, cu părul blond aranjat cu grijă. Purta o mască împodobită cu frunze de laur, meşteşugit lucrată, vârfurile frunzelor verzi părând acoperite de chiciură. într-o mână ţinea un pahar fără bule, fără vreunul dintre alcoolurile chihlimbarii la care s-ar fi aşteptat Signa. Se părea că e... apă. Aşa cum era acum, Signa îl putea vedea în el pe burlacul care fusese cândva şi care furase inimile multora. îl putea vedea pe bărbatul din spatele tristeţii, iar acesta era încântător.

— Minunat, nu-i aşa? a întrebat Elijah.

— Minunat! i-a răspuns Percy, iar în tonul lui era amărăciune.

— Mă bucur să văd că te-ai aranjat, fiule! Şi tu...

Elijah a apucat-o de mână pe Signa şi a învârtit-o.

— Absolut radiantă. îmbrăcată aşa, semeni atât de mult cu mama ta!

La jumătatea mişcării, Signa a încremenit.

— Chiar aşa?

— Oh, dai Era un adevărat foc de artificii/ Nu ura nimic mai mult decât oamenii şi nu iubea nimic mai mult decât atenţia. 0 adevărată enigmă!

Signa şi-a dus o mână la gât, căutând cuvintele ca să rostească o întrebare care îi zăbovea pe limbă de prea mult timp:

— Cum a acceptat mama mea societatea şi toate regulile ei?

S-a simţit plină de vinovăţie în momentul în care cuvintele au fost rostite, pentru că a pune întrebarea cu voce tare o făcea să se simtă de parcă ar fi negat toate poveştile pe care i le spusese bunica ei.

Toată viaţa, Signa şi-o imaginase pe mama ei într-un mod anume, pe care se străduia să îl imite. Dar, judecând după felul în care vorbeau ceilalţi despre Rima, mintea Signei nu se putea abţine sa nu se minuneze. Să-şi pună întrebări.

— Rima era ca soarele.

Elijah vorbea cu mare convingere.

— Toţi voiau să fie lângă ea. Dar cei care se aventurau prea aproape? Ar fi ars. Rima a făcut ceea ce a vrut fără să se scuze – şi era frumoasă pentru asta. îmi pare rău că nu ai avut şansa să o cunoşti, Signa! Dacă te ajută cu ceva, Blythc îmi aminteşte uneori de ea.

Signa şi-a înghiţit nodul de emoţie din gât. Nouăsprezece ani fusese obsedată de acea carte de etichetă, dorindu-şi în secret să devină o tânără plăcută şi cu un comportament adecvat, care ar putea să-şi facă mama mândră.

Nouăsprezece ani, iar acum Signa nici măcar nu ştia dacă mamei ci i-ar fi păsat de asemenea eforturi!

ţii-a aplecat capul.

— Mulţumesc, Elijah...

Acesta a întrerupt-o imediat ce a început să vorbească. A lăsat jos paharul şi a luat mâinile înmănuşatc ale Signei în mâinile lui.

Tu eşti cea caic merită să i se mulţumească.

l-a strâns mâinile.

Alâl de adânc eram cufundat în tristeţea mea, încât mi-e

ruşine sâ spun că începusem să-mi pierd orice speranţă. îţi sunt extrem de recunoscător pentru ceea ce ai făcut pentru fiica mea, domnişoară l-arrow. Acest bal este primul meu cadou din multe altele pe care ţi le voi oferi.

Pcrcy a înţepenit lângă ea.

— Te rog să mă scuzi, verişoară, ne vedem mai târziu pe ringul de dans! a spus el, şi-a îndreptat cravata, apoi nasturii mănuşilor, şi a plecat fără să mai arunce nicio privire spre tatăl său.

Dacă Elijah a fost tulburat, nu a arătat-o. Signa a încercat să imite lipsa lui de îngrijorare şi să nu lase ca sentimentele lui Percy faţă de tatăl său să-i strice propria dispoziţie. Era o uşurare să se simtă binevenită şi să vadă că Elijah nu se grăbea să o scoată afară din conac. Signa nu-şi mai amintea de când nu se mai simţise atât de bine într-o casă. Nu putea să-şi amintească când fusese ultima dată când nu aşteptase cu nerăbdare să plece.

— Sper că în curând vom fi aici la o petrecere ca s-o sărbătorim pe Blythe, a spus Signa.

Strânsoarea lui Elijah de pe mâinile ei a slăbit şi, deşi nu putea spune cu siguranţă, căci lumina era slabă, Signa a crezut că i-a văzut ochii ridicându-se.

— într-adevăr! a spus el încet. Mi-aş dori foarte mult asta! Apoi, bărbatul s-a îndreptat, lăsându-i mâinile, şi a adăugat: Acum, nu pierde noaptea asta cu un bătrân ca mine! Du-te şi găseşte pe cineva cu care să dansezi! Găseşte *cincimi* de persoane cu care să dansezi, dacă vrei!

Asta a şi făcut Signa. S-a aventurat printre trupurile ameţitoare, care se unduiau, zăbovind suficient de aproape pentru a părea interesată de un dans, dar nu prea aproape, ca să nu fie călcată de

HMiin «an biciuită de fustele rare zlmr.ni, Cu ochi visători, a privit două Irmn dansăm) una rn cealaltă de parcă pluteau pe-un nor, cu rochiile de mătase rotmdii-se în jurul lor. A privit cu o tresărire în inimă cum un bărbat chipeş îi oferea mâna unei tinere domnişoare, sperând că următorul o va alege pe ca.

Par următorul bărbat chipeş pe care l-a văzut Signa nu i-a o tem mâna, ci, în schimb, i-a tăiat răsuflarea.

La marginea sălii de bal, Sylas Thorly sorbea dintr-o cupă de şampanie. Inima Signei a tresărit la vederea lui, căci în acel moment nu părea a fi cineva din personal ori un tânăr care lucra la grajduri, ci un gentleman în toată puterea cuvântului, care purta un costum bine croit într-o nuanţă de onix negru şi o mască ce părea făcută din metal fin, lucrată cu modele complicate. A trebuit să se uite de două ori, pentru a se asigura că nu se înşală, dar Signa ştia că ar fi recunoscut oriunde acei ochi gri fumurii.

Deşi ştia foarte bine că nu ar trebui să se simtă atât de atrasă de el şi că ar trebui să încerce mai degrabă să-şi dea seama de la cine împrumutase un costum atât de frumos, Signa nu s-a putut abţine să nu-l mai privească o clipă. Doamne, era chipeş! Deşi, chiar în clipa în care a gândit asta, s-a silit să îşi întoarcă privirea. Deja păşea peste o linie foarte fină în relaţia ei cu îngerul morţii şi nu avea nevoie de consideraţii suplimentare care să se adauge la asta. Ca să nu mai vorbim de faptul că Sylas precizase clar că avea deja pe cineva important în viaţa lui. Signa avea nevoie să-şi ţină mintea în frâu.

Totuşi, simţea nevoia să afle de ce risca să vină aici, chiar dacă era un bal mascat. Totuşi, nu putea să-l abordeze direct, aşa că, în schimb, s-a îndreptat spre o masă cu dulciuri din apropiere, făcându-se că le cercetează. Când ochii ei i-au surprins pe cei ai lui Sylas pe deasupra unei tarte cu fructe frumos glazurate, el şi-a terminat şampania şi a aşezat-o pe-o masă, îndreptându-se spre prăjituri.

— Culoarea asta ţi sc potriveşte! a spus el cu un zâmbet strâmb, Eşti frumoasă!

Signa a încercat să sc liniştească, nefiind dispusă să se lase copleşită dc surpriză şi să-l lase s-o vadă cum dă greş. Şi-a tot dres vocea, să se îndrepte cât mai repede, deşi habar n-avea cât timp va putea să mai ţină pasul cu şarada asta de-a cerceta fiecare prăjiturică disponibilă. O lecţie cant lipsea ai desăvârşire din manualul ci de etichetă.

— Ce faci aici? l-a întrebat ca. Ai putea fi prins!

— Liniştcştc-tc! i-a răspuns el, în timp ce-a luat o plăcintă ar came tocată de pe masă şi-a gustat-o. îmbrăcat aşa, sunt sigur că nu mă va recunoaşte nimeni. în plus, acesta este exact locul unde trebuie să mă aflu. Dacă cineva încearcă să le facă rău celor din familia Hawthorne, distracţia din noaptea asta este momentul perfect pentru a lovi. Vreau să rezolv asta la fel de mult ca tine, aşa că simt cu ochii în patru.

Signa nu s-a mai obosit să pretindă că-şi alege o prăjitură, ci l-a privit direct în ochi când l-a întrebat:

— Şi de ce, domnule Thorly?

Cu siguranţă nu putea fi doar pentru bani, nu-i aşa? Sau era vorba de ceva pentru care avea o nevoie atât de disperată de ei?

Maxilarul lui Sylas s-a încleştat.

— Nu e nimic în plus faţă de ceea ce v-am spus deja, domnişoară Farrow. Există o femeie la care ţin enorm, iar asistându-vă şi acceptând oferta dumneavoastră, am grijă de ea în singurul mod m care pot s-o fac în acest moment.

Signa voia să insiste mai mult – să afle cine e această fată şi în ce fel o ajuta pe ea înţelegerea lor –, dar Sylas a fost scutit de răspuns de o voce familiară, care a strigat brusc din spatele Signei:

— Ce petrecere *minunaţi*[1].

Vocea era a Dianei Blackwater, care-a luat-o pe Signa de braţ. Eliza Wakefield era lângă ea, făcându-şi vânt cu un evantai cu volane de dantelă albă. Signa a presupus că era menit să pară

scump, deşi îi amintea foarte mult de-un şerveţel de ceai.

— întotdeauna am auzit că petrecerile de la Hawthorne sunt legendare, dar îndrăznesc să spun că aceasta rivalizează chiar şi cu imaginaţia mea.

Vocea Dianei era atât de ascuţită, încât Signa a simţit că urechile îi vor sângera brusc. S-a întors să se uite la Sylas şi a suspinat văzând că acesta îşi croise deja o cale de scăpare, dornic să nu aibă dc-a face cu noile venite. A presupus că va trebui să obţină răspunsurile de la el ceva mai târziu.

Diana o ţinea ostatică, dar ochii ei nu erau aţintiţi asupra Signei, ci rătăceau prin mulţime, asigurându-se că toţi ceilalţi vedeau că ea şi Signa erau – chipurile – apropiate. Signa a presupus că aşa stăteau lucrurile, având în vedere că nu cunoştea aproape pe nimeni altcineva la bal. Dar Diana servea ironii ca şi cum ar fi fost complimente, iar Signa nu uitase deloc cât de nerăbdătoare fusese să bârfească despre familia Hawthorne atunci când ea şi Signa se întâlniseră prima dată.

Eliza, de altfel, era şi ea o altă minune. îşi ţinea pe faţă, la capătul unui baston lung şi alb, o mască mult prea încărcată cu bijuterii şi purta o rochie de un liliachiu deschis – exact nuanţa pe care ar fi trebuit s-o poarte Signa până când fusese surprinsă cu superba rochie roşie în care era înveşmântată acum.

— Credeam că te îmbraci în verde? a întrebat Signa, bucuroasă că fata a avut măcar decenţa să-şi ascundă roşeaţa cu masca. Deşi lilaul ţi se potriveşte. Spuncţi-mi, a văzut-o vreuna dintre voi pe domnişoara Killinger? a adăugat ea, căutând-o pe vechea ei prietenă printre trupurile şi măştile care se legănau.

— Probabil că e pe undeva pe-aici, visând la lordul Wakefield, *a* râs Diana, cu vocea plină de veselie.

Signa şi-a îndreptat masca cu mare grijă, tratând-o ca pe cel mai fragil artefact.

—. Dc cc ar visa?

Diana şi-a arcuit o sprânceana.

— Cu toţii ani crezut câ el şi domnişoara Hawthorne se vor combina în acest sezon. Dar cu Blythc în afara peisajului, săraca domnişoară Killingcr crede probabil că arc o şansă cu el.

Signa nu i s-a alăturat când Diana a început să chicotească, un sunet amar şi urât. A cercetat mulţimea în schimb, uşurată să vadă că Charlotte era departe dc a fi bosumflată undeva, în umbră. Rochia ei era dc un safir bogat, superb pe pielea ei caldă şi brună, iar buclele îi erau prinse sus de tot, pentru a-i pune în evidenţă gâtul delicat. Masca pe care şi-o pusese strălucea ca un fulg de nea.

Charlotte îi vorbea lui Percy, care zâmbea ca şi cum fata tocmai i-ar fi spus cea mai inteligentă glumă. Charlotte radia, de asemenea, şi destul de curând au lăsat paharele jos şi au plecat pe ringul de dans. Diana şi Eliza erau cu adevărat nişte bârfitoare; în ciuda spuselor lor, Charlotte părea să se distreze de minune.

— Suferinţa ei se va sfârşi destul de curând, a spus Eliza pe un ton prea uşor.

Privirea i-a alunecat în spatele Signei.

— Vărul meu a pus deja ochii pe alta.

Signa s-a întors spre bărbatul care venise în spatele ei. Chiar şi cu mască, a ştiut după înălţime şi păr că era Evcrctt Wakeficld. Era elegant într-un costum negru, fin, cu o mască alb-aurie care era concepută să arate dc parcă s-ar crăpa. îi acoperea doar ochii, iar Signa s-a întrebat dacă nu cumva făcuse asta intenţionat, pentru ca toţi ceilalţi să-i poată vedea în continuare tăietura puternică a maxilarului şi pielea netedă şi brună. Dacă o făcuse, atunci stratagema funcţiona. Tinerele fete se îngrămădeau lângă el, prezentate de mame entuziaste sau, pur şi simplu, stăteau în apropierea lui Şi îşi fâceau vânt cu evantaiele cât mai dramatic cu putinţă, în speranţa dc-a fi remarcate.

Signa s-a bucurat să vadă că Everett a fost politicos cu mamele şi că Ic-a ignorat cu desăvârşire pe tinerele din jur, deşi nu era deloc sigură cum se simte de când îi de venise clar că el o privea doar pe ea.

— Ne întâlnim din nou, domnişoară Farrow!

îşi închipuia că vocea lui ar fi trebuit să-i nască vreo zvâcnire în piept şi s-a încruntat puţin când n-a făcut-o.

— Aşa este!

Un servitor le-a oferit fiecăruia câte o frumoasă tartă glazurată, iar Everett a imitat alegerea Signei de-a o refuza. Stomacul ei era atât de acrit de nervi, încât nu era sigură că ar putea mânca ceva fără să i se facă rău.

— Mă bucur că ai putut veni, lord Wakefield.

Cum trebuie să fie, s-a întrebat Signa, să vezi un grup întreg îngrămădindu-se şi încercând cu disperare să-ţi atragă atenţia? Dacă ar fi trebuit să intre la braţul lui, la o petrecere, s-ar fi adunat oamenii să stea de vorbă cu ea, aşa cum o făceau cu el? Signa ura faptul că se întreba asta. Ura faptul că îi *păsa.* Ce importanţă avea ce credeau alţii despre ea? Totul începea să pară atât de ridicol – şi totuşi, nu se putea abţine de la curiozitatea amară care o măcina.

— îţi cer scuze că am deranjat cu ultima mea vizită, a început Everett cu o voce uşoară ca un fir de praf. Nu mi-am dat seama că nu primeai încă.

Ea s-a îmbujorat; cu tot ce se întâmplase de atunci, uitase complet de biletul şi de cererea lui de a o vizita.

— Nu e nimic de iertat. Am fost flatată.

El a zâmbit.

Chiar aşa? Ei bine, arunci, domnişoară Farrow, ce-ai spune dacă m-ai flata la rândul tău, acordându-mi primul dans?

Ea a îndrăznit să arunce mai întâi o privire în jur. *Syl*as nu se vedea pe nicăieri şi nu părea să fie cineva care s-o aştepte în umbră, aşa că şi-a dres vocea şi şi-a ridicat capul pentru a răspunde;

— **Aş fi încântată!**

Signa si-a şters discret mâinile umede pe rochie, înainte de-a le apuca pe cele ale lui Everett, în timp ce acesta o conducea spre centrul ringului de dans, unde se înălţa muzica jovială a unei galopadc.

Everett s-a înclinat, iar Signa i-a răspuns cu o reverenţă înainte de-a păşi înainte, punându-şi o mână pe braţul lui şi cealaltă în

mâna lui. A înghiţit în sec când mâna lui a ajuns în josul spatelui ei şi au început. Era un dans rapid, cu paşi vioi, care îi făcea pe toţi să se învârtă de la partenerii lor la următorii, înainte de-a se învârti din nou la loc. Râsete vesele au umplut sala de bal. Signa şi Everett se învârteau şi se mişcau înainte şi înapoi, din ce în ce mai roşii şi mai transpiraţi, dar prea încântaţi ca să le pese.

Everett era un dansator iscusit, iar paşii erau atât de bine înrădăcinaţi în el, încât nici măcar nu s-a clintit când Signa a ratat unul. A strâns-o doar mai tare, ajutând-o să se corecteze, fără condamnare sau jenă, ci cu un zâmbet.

— în mod egoist, domnişoară Farrow, mă bucur că ai venit la Thom Grovc!

Zâmbetul lui era contagios. Genul acela care îi făcea obrajii s-o doară fără niciun indiciu de ce. Şi totuşi, oricât de vesel ar fi fost dansul, braţele lui nu se potriveau bine sub mâinile ei. Nu el era cel cu care voia să danseze. Nu el era cel pe carc-l voia s-o vadă îmbrăcată aşa, îndrăzneaţă, uimitoare şi frumoasă.

A rămas fără suflare în timp ce se mai învârteau încă o dată prin salon, când mâna ei a venit să se aşeze în faţa mâinii lui în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt. Când ea nu a răspuns, el s-a aplecat mai aproape.

— Aştept cu nerăbdare primăvara!

Vorbise destul de încet, dar Signa prinsese sfârşitul unor conversaţii murmurate care sunau foarte mult a bârfa, căci prea mulţi ochi îi observau. S-a întrebat dacă şi el observase asta şi dacă îl deranja. Atât a fost de distrasă, încât şi-a pierdut echilibrul, iar cl a prins-o chiar înainte să sc împiedice, exact la timp pentru sfârşitul melodici.

Sprâncenele lui s-au încreţit, formându-i cute adânci pe frunte.

— Tc simţi bine?

Şi-ar fi dorit să aibă evantaiul hidos al Elisei, ca să poată să-şi ascundă faţa înfierbântată.

— Destul de bine! a spus ea, urmându-le pe femeile din jurul ei care făceau reverenţe în faţa partenerilor lor. Mulţumesc, lord Wakefield! Eşti un partener de dans minunat!

El a făcut o plecăciune şi, deşi ridurile de pe frunte nu i s-au

netezit complet, nu a presat-o.

— La fel ca tine! Sper că nu va fi ultimul nostru dans din această seară.

— Nu, nu-mi imaginez că va fi ultimul!

A fost ca şi cum ar fi spart o barieră invizibilă cu acel prim dans. A făcut doar câţiva paşi înainte să îşi ceară scuze cineva şi să facă prezentările. în curând, carnetul ei de dans a fost plin, cu excepţia ultimului loc. Nimeni nu a îndrăznit să ia ultimul vals de la lordul Wakefield. El şi Signa şi-au aruncat priviri de mai multe ori pe parcursul nopţii, în timp ce Signa dansa, se învârtea şi sc rotea cu mai mulţi bărbaţi decât putea număra. Unii mai în vârstă şi alţii mai tineri, bogaţi sau dornici de a-şi ridica statutul.

Deşi se aşteptase să sc bucure de petrecere şi de conversaţii, cu cât întâlnea mai mulţi oameni, cu atât era mai epuizată. Deşi majoritatea bărbaţilor erau decenţi, existau totuşi prea mulţi care îi dădeau Signei furnicături de dezgust – şi-a fost chiar şi unul, un bărbat mai în vârstă, cu o gură vicleană şi o siluetă subţire, ale cărui mâini au zăbovit pe spatele ei mult mai jos decât era potrivit.

A văzut-o pe Charlotte învârtindu-se în braţele unor bărbaţi pe care Signa nu-i cunoscuse şi apoi din nou cu Pcrcy. Ea şi vărul ei râdeau şi şopteau, cu ochii strălucitori. Inima Signei s-a încălzit la

vederea lor, deşi Eliza privea de pe margine, cu gura încleştată şi evantaiul fluturându-i aproape letal.

Toţi ceilalţi păreau cu siguranţă să se distreze. Acum, că trecuseră deja câteva ore – însoţite de multe băuturi –, râsetele veneau mai uşor, iar starea de spirit era şi ca mai bună. Era amuzant să priveşti oamenii, deşi Signa s-a trezit curând că ar vrea să se strecoare în dormitorul ei, cu mari iluzii de a aprinde nişte lumânări şi de-a face o baie noaptea târziu. De săptămâni întregi deja încerca să se stăpânească. Să se prefacă şi să-şi tot spună că avea să-i fie mai uşor să-şi găsească locul în înalta societate. Dar regulile erau stresante şi neiertătoare, iar Signa a simţit că pieptul îi era gata-gata să explodeze dacă nu reuşea să fugă undeva în umbră ca să-şi tragă sufletul.

Dar chiar când s-a încheiat un dans şi ea şi-a început retragerea, toate capetele s-au întors să vadă sosind un nou oaspete.

Signa era sigură că nu-l mai văzuse niciodată pe acel bărbat. Acesta purta părul argintiu ca lumina stelelor legat la ceafa şi un costum negru, dintr-o ţesătură bogată, din străinătăţuri, şi cizme din cea mai fină piele închisă la culoare, ca şi mănuşile. Pe faţă avea o mască de aur pur – care i-a făcut pe toţi cei din încăpere să zumzăie între ei. Era o mască mult mai macabră decât îndrăznise să poarte oricine altcineva, aproape diabolică în severitatea ei, cu două coarne lungi care porneau în spirală din vârful craniului. Era impresionant de înalt şi de bine clădit, iar când a făcut un pas înainte, oamenii s-au dat la o parte ca să-i facă loc. El nu i-a luat în seamă în timp ce traversa sala pentru a ajunge în faţa Signci şi nici nu **a** spus măcar un cuvânt când i-a oferit mâna.

Ea a luat-o înainte de a-şi da seama ce face. Muzica a dispărut odată cu atingerea lui, iar ca a ştiut imediat cine e cel care o trăgea în braţele lui.

— Bună, Păsărică! Vrei să dansezi?

TREIZECI ŞI PATRU

LUMINILE ŞI RÂSETELE DIN SALA DE BAL S-AU ESTOMPAT CÂND Signa s-a eliberat din mâna îngerului morţii.

— Ce faci aici?

Inima îi zvâcnea în timp ce se uita dincolo de el, la feţele nemişcate ca nişte statui.

— Te pot vedea?

— Port o mască, Signa! Orice cred ei că văd este doar o iluzie. Ea n-a avut nevoie să audă veselia din vocea lui ca să ştie că surâdea, pentru că acum putea s-o vadă. Buze cu totul roz, care se arcuiau acum într-un zâmbet, şi o bucată de pometi – singurele părţi ale feţei lui care nu erau acoperite de mască.

Unul câte unul, ochii neclintiţi care îi observau s-au evaporat ca fumul, în timp ce sala de bal s-a îndepărtat. Cumva, se aflau în grădină acum, scăldându-se în strălucirea palidă a lunii. Pământul de sub picioarele Signei devenise umed, iar aerul era îmbătător. Zăpada îi scârţâia sub picioare, iar cerul se transformase într-un baldachin de stele.

— Eşti chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Făcând un pas mai aproape, şi-a trecut o mână înmănuşată pe şoldul ei, cercetând ţesătura rochiei.

— **îţi place danii meu?**

Oh, Signa putea să-şi facă o casă în vocea lui, căci era mai dulce decât orice nectar. Fata se simţea de parcă ar fi fost întinsă goală în faţa lui, expusă într-un mod pe care nu-l ştia posibil.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Respiraţia ei era încordată. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o astfel de rochie nu ar fi venit niciodată de la Marjorie. Şi doar dacă ar fi fost în stare să-şi croiască drum în adâncurile propriului suflet ar fi putut Signa să-şi aleagă aşa ceva pentru ea însăşi.

El a scos un sunet aspru de aprobare, un sunet care a făcut-o pe Signa să se sprijine de el.

— N-am putut să fiu primul. Lasă-mă, aşadar, să fiu ultimul dansator al nopţii tale. Dansează cu mine, Păsărică!

îngerul morţii era poate cea mai puternică fiinţă – mult mai puternică decât orice rege. Era la fel de înfricoşător ca noaptea şi la fel de neoprit ca vântul sau ploaia. Cu toate acestea, deşi abia simţit, un tremur i se strecurase în rugăminte.

Fiecare fibră a fiinţei ei îi striga să fugă, dar când el a întins o mână spre ea – nu umbre, ci o mână adevărată –, trupul ei a luat foc. Cum se putea ca, după ce îşi petrecuse atâţia ani din viaţă luptându-se cu el – luptându-se cu acea parte din ea –, acum tânjea după atingerea lui?

Mâna îngerului morţii s-a strâns pe şoldul ei, iar ea s-a aplecat sub atingerea lui, lăsându-l s-o conducă. Mişcările lui erau fluide şi graţioase, şi, cu cât dansau mai mult, cu atât Signa simţea că greutatea corpului ei dispare. Ea era o pană, iar el era briza care o făcea să zboare.

— Eşti mai mult decât nişte umbre.

A fost nevoie de un efort pentru ca Signa să-şi găsească vocea. El a şovăit preţ dc-un pas, dar s-a corectat repede:

— Pot fi, când îmi serveşte scopul.

— Ai o formă.

Signa s-a aplecat mai mult, încercând să iscodească pe sub

umbrele şi masca aurie care îl ascundeau. El n-a mai ratat niciun pas, dar s-a descurcat bine în a o ţine pe Signa la distanţă.

— Cum arăţi, sub masca şi umbrele tale?

El a chicotit:

— Ce întrebare directă la un bal mascat! Poate că-ţi voi arăta într-o zi!

Ceva în vocea lui era tot mai moale, iar zidul dintre ei dispărea încet. Era momentul de care avea nevoie Signa ca să-şi înfigă unghiile în el şi să-l sfărâme.

— Nu-ţi place cum arăţi?

Râsul lui era un freamăt de frunze, un croncănit moale de corb în amurg.

— Sunt convins că o să mă găseşti incredibil de chipeş. Pur şi simplu, prefer să nu-mi folosesc prea des adevărata faţă. îmi pot schimba înfăţişarea pentru a le da oamenilor ceea ce au nevoie în ultimele lor clipe. Dar pun deoparte imaginea mea – *adevărata* mea imagine. Nu vreau ca faţa mea să fie ultima pe care o vede toată lumea înainte de-a muri.

Signa tânjea să vadă acel chip. Cu doar câteva ore mai devreme, fusese în braţele lui Everett, gândindu-se la o viaţă cu el în înalta societate. Acum se întreba ce gust ar avea buzele îngemlui morţii lipite de ale ei.

Cu el, Signa nu mai voia să se întrebe. Voia să ştir.

Îngerul morţii şi-a plecat capul, iar cuvintele lui ¡-au mângâiat urechea.

I e-am aşteptat de foarte mult timp, Signa Farrow/

Cu respiraţia tăiată, nu a găsit cuvinte de răspuns. în schimb, s-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de-alc lui.

Lumea a dispărut, iar secundele s-atl transformat în clipe lungi, în care mâinile ci i s-au înfăşurat în jurul gâtului. în care frigul lui i-a pătruns până în măduva oaselor, iar pentru îngerul morţii surpriza a făcut loc dorinţei. A lipit-o de un copac, sărutând-o la rândul lui – nu pentru că aşa s-ar fi cuvenit, ci dintr-o foame din adâncuri, care acum se eliberase. Mâinile îi bâjbâiau prin păr, desfăcându-l din agrafe, lăsându-l să-i curgă vălurit pe umeri. îi atingeau obrajii,

conturul bărbiei, spatele, gâtul.

întunericul îi învăluia în timp ce el se lipea tot mai strâns de Signa, care nu a făcut nicio mişcare ca să-l oprească. Din clipa în care el o sărutase, devenise a lui, nicio parte din ea nemaivoind să se întoarcă. Nemaivoind să se oprească. Umbrele lui îi învăluiau, ca şi cum îngerul morţii avea de gând să o mistuie în întregime, iar ea închisese ochii, dornică, pregătită. *Dorind* să fie mistuită.

Umbrele s-au risipit când îngerul morţii s-a îndepărtat de ea – şi întregul trup al lui Signei s-a cutremurat. El era acum, pentru ea, însăşi întruchiparea măştii diavoleşti pe care o purta. îl căuta cu ochi nebuni de dorinţă, nevrând ca acesta să fie sfârşitul. Dacă ar fi aşezat-o pe pământ în acel moment, ea ar fi continuat ceea ce începuseră în acea noaptea în camera ei.

El i-a spus însă:

— E aproape miezul nopţii. Eşti aşteptată înapoi la bal...

Şi asta a fost totl

îngerul morţii şi-a plimbat degetele în jos, pe braţ, şi până la mâna ei, iar când s-au învârtit din nou, lumea din jur a început să reapară. Stelele au dispărut, fiind înlocuite de ziduri aurite, iar acolo unde Signa stătuse pe muşchi, acum păşea pe marmură, bunelul iazului a devenit râsul zgomotos al străinilor, iar Signa s-a trezit tânjind din nou după linişte.

— Aş putea să vin la tine mai târziu!

N-a privit-o când a vorbit.

— Nu trebuie decât să deschizi fereastra şi voi veni!

Şi-a trecut degetele prin părul ei dezlegat, apoi a dispărut.

în câteva secunde, sala de bal era exact aşa cum fusese înainte. Doar ora era alta. lira aproape miezul nopţii.

— Aici craii

Signa s-a întors şi a văzut-o pe Marjorie grăbindu-se spre ea ai uşurare.

— Lordul Wakefield a tot întrebat de tine şi niciunul dintre noi nu a avut vreo idee unde ai plecat.

A privit-o pe Signa.

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? Şi ce şi-ai făcut la păr? Oh, nu contează! Nu avem timp să îl aranjăm. Vino!

Signa era prea preocupată de buzele ei inflamate ca să-i mai pese că Marjorie a luat-o de braţ şi a însoţit-o afară din sala de bal. Nu a dat atenţie nici la ce trăncănea guvernanta despre Everctt, prea ocupată să încerce să memoreze felul în care simţise buzele îngerului morţii lipite de buzele ei.

Mulţimea se aduna în timp ce începea numărătoarea inversă până la miezul nopţii. Un brad de Crăciun se înălţa în centrul foaierului, decorat cu uriaşe globuri roşii şi aurii, fructe şi lumânări aprinse. Signa l-a văzut pe Percy lângă el, râzând cu Charlotte, în timp ce aceasta i-a oferit un pahar de şampanie şi a luat unul pentru ea. Eliza era şi ea acolo, încercând să se strecoare mai aproape de cei doi. Un bărbat cu o mască de cioară l-a prins pe Percy de umăr. Signa nu l-ar fi recunoscut dacă nu ar fi fost bastonul din mâna lui – Byron. A observat cu uşurare că Percy zâmbea. I-a vorbit încet, bătându-l uşor pe braţ pe-un Byron care căsca, gara de plecare, şi-apoi a dat şampania peste cap.

Everctt Wakefield se afla aproape de partea din faţă a mulţumi Zâmbetul lui abia schiţat era confuz când Signa i-a prii» privirea. 0*01 lipsise de l.i ultimul vals cu el. Signa şi-a ferit ochii şi s-a detes-tai pentru asta. Era un om bun, dar, cu atingerea îngerului morţii pe bure. puţin îi păsa căt de bun era. îngerul morţii era otrava ei – şi tot

ceea ce voia era să consume mai mult.

A crezut că l-a zărit şi pe Sylas şi i-a venit ideca să se grăbească la el şi să-l întrebe dacă văzuse ceva, dar Elijah avea deja o cupă... de apă ndicată în momentul în care Signa a intrat în încăpere, terminând un discurs pentru oaspeţii săi. Signa a prins doar sfârşitul, înghesuită în mulţimea care aplauda în timp ce gazda spunea:

— Şi fie ca acesta să fie într-adevăr un Crăciun fericit!

Mulţimea din jurul lui a reluat aceste cuvinte, în timp ce bătea miezul nopţii. Cineva a pus o cupă de şampanie în mâna Signei, iar ca a acceptat-o cu un râs plin de bucurie, sorbind din ea în omp ce ceilalţi închinau şi îşi urau unul altuia o sărbătoare fericită. Erau străini, dar în acel moment nu mai conta, pentru că trupul ei zumzăia de fericire.

Dacă flecăreala ar fi fost un pic mai zgomotoasă, Signa ar fi putut rămâne în acea stare de fericire, pentru că poate n-ar fi observat sunetul de cioburi de cristal şi suspinele care au urmat. Nici că sala de bal a amuţit când toate privirile s-au îndreptat înspre brad. Şi poate că n-ar fi înregistrat niciodată că Marjorie ţipa, şi că Sylas, apărut brusc lângă ea, a apucat-o de încheietura mâinii.

— Închide ochii! a şoptit el, suficient de încet, încât Signa să nu poată fi sigură că nu arc vedenii, Nu trebuie să vezi asta, Signa!

Darea nu a închis ochii, pentru că *trebuia* să vadă asta, pentru că un corp căzuse în bradul de Crăciun, făcându-l să se prăbuşească la pământ, în timp ce decoraţiunile se spărgeau de podea. Şi acel corp era Percy, ai cărui ochi se dăduseră peste cap în timp ce zăcea, inconştient, în mizeria propriului sânge şi a vomei.

TREIZECI 81 CINCI

A FOST UN NOROC PENTRU PERCY CĂ SIGNA MAI AVEA O DOZĂ de fasole Calabar.

L-au lăsat pe Warwick să se ocupe de escortarea tuturor celor aflaţi la Thom Grove. Signa nu detestase niciodată mai mult oamenii decât atunci când auzise şoapte că poate Percy căzuse în patima alcoolului, la fel ca tatăl său. Se zburlea numai la gândul ăsta, căci cât puteau să fie de grosolani oamenii ăştia ca să-l judece pe cel care îi invitase cu atâta eleganţă în casa lui? Cu siguranţă, bârfele lor nu şi-ar fi găsit locul într-o societate *politicoasă*; Elijah nu băuse nici măcar un pahar în acea seară.

S-a refugiat cu doza în camera lui Elijah, departe de oaspeţii curioşi, căci Marjorie şi Elijah i-au permis Signei să lucreze fără să protesteze atunci când le-a spus că poare vindeca boala lui Percy, aşa cum o vindecase pe cea a lui Blythe. Furia a făcut-o să-i fie mult mai uşor să piseze restul fasolei Calabar până la o pulbere fină, pe care a amestecat-o într-un pahar cu apă şi a administrat-o unui Percy tremurând şi gâfâind, în timp ce perlele groase de

transpiraţie i se rostogoleau pe gát. Marjorie şi Elijah priveau cu ochi sumbri, niciunul dintre ci neîndrăznind să vorbească.

Percy. din fericire, a vomitat repede otrava, iar în mai puţin de o oră a început să respire mai uşor. îngerul morţii, care stătuse ghemuit la căpătâiul patului în tot acest timp, nemişcat şi aşteptând. în cele din urmă a dat o dată din cap şi apoi a dispărut. Instantaneu, tensiunea din umerii Signei s-a mai risipit.

— Cum s-a întâmplat asta?

Elijah s-a uitat la Signa şi la rămăşiţele de antidot alb-lăptos de pe noptieră. Signa n-avea niciun răspuns. îl zărise pe Sylas pentru câteva secunde înainte de a-i urma pe Elijah şi Marjorie în cameră, deşi în acel moment el îi jurase că nu văzuse nimic ieşit din comun. Oricât de mult şi-ar fi sucit mintea ca să rearan- jeze piesele, era totuşi un puzzle care nu avea niciun sens. Unul câte unul, cei din familia Hawthorne se îmbolnăveau de la bela- donă – dar de ce? Pentru banii lor? Signa îi bănuia atât de Byron, cât şi pe Marjorie încă din noaptea în care ea şi Sylas se duseseră la Grey's. Da, Byron voia ca fratele său să renunţe la Grey’s, dar i-ar fi făcut rău lui Percy pentru asta? Şi care ar fi putut să fie implicarea lui Marjorie?

Signa şi-a trecut degetele prin păr, simţindu-se din ce în ce mai frustrată. Percy fusese bine când o însoţise la petrecere, iar ca îl văzuse zâmbind şi dansând. Chiar şi în acele ultime momente înainte de căderea lui, părea fericit, discutând cu Charlotte şi Eliza. Dar Byron fusese şi el acolo. Signa îşi amintea cuvintele lui Byron din noaptea în care fusese la Grey’s cu Sylas.

„Dacă nu vrea să-i dea afacerea lui Percy, convinge-l să mi-o dea mie!” Fusese atâta amărăciune în acele cuvinte! Atâta furie! „Oricum, aş avea mai multă grijă de afacere, aşa cum aş fi avut mai multă grijă şi de ca.”

— Unde c Byron? a întrebat Signa. El şi Percy erau împreună cu câteva momente înainte de-a se prăbuşi.

Elijah stătea în genunchi la marginea patului lui Percy, urmărind mişcarea lentă a pieptului fiului său.

— Crezi că fratele meu este responsabil pentru asta?

Signa nu putea fî sigură şi ştia că era mai bine să nu răspundă pripit. Byron spusese clar că nu voia nimic mai mult decât ca Grey’s să rămână în familie şi, deşi pledase pentru Percy în seara cu pricina, ar fi putut să aibă şi alte interese?

— E posibil să fi văzut ceva.

Adevărul îi stătea pe vârful limbii, cerând să fie rostit cu voce tare. îşi dorea din tot sufletul să le spună lui Elijah şi lui Marjorie adevărul despre ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, cu cât erau mai mulţi oameni care ştiau, cu atât era mai probabil ca informaţia să transpire. De asemenea, nu era cu totul imposibil ca ei să ştie mai mult decât lăsau să se vadă. De prea multe ori mintea Signei rătăcise la Marjorie şi la situaţiile ciudate în care guvernanta n-ar fi trebuit să fie. Situaţii care nu aveau niciun sens, indiferent cât de mult rearanjase Signa piesele de puzzle din minte.

Avea nevoie de răspunsuri – rapid! înainte să fie prea târziu!

— Mă bucur că remediul ăsta funcţionează! a spus Signa. Este menit să vindece afecţiunile stomacului, dar asta a fost ultima doză din eL

S-a simţit vulnerabilă, recunoscând asta cu voce tare, şi-a fost foarte încântată de sine însăşi pentru că reuşise. Aproape că-l pierduseră pe Percy în seara asta. încă un incident, şi ar fi fost sfârşitul lui, al lui Blythc sau al oricărui alt Hawthome care ar fi fost următorul vizat.

Asta nu e o boală, nu-i aşa? a spus Elijah. Asta nu e o coincidenţă! Cineva îmi ţinteşte familia.

Elijal' era fragil ca un cristal. Nu voia să-i dea un motiv ca să se spargă, aşa că a şoptit doar:

Orice este posibil.

Marjorie nu a spus nimic în timp cc-a înfăşurat păturile în jurul lui Percy şi i-a aşezat o cârpă umedă pe frunte. îngrijorarea îi era însă întipărită în fiecare linie a feţei.

Signa nu se putea gândi decât la râsul lui Percy când dansaseră împreună în timpul lecţiilor ei. Cum îi ducea Signei brioşc si

prăjiturcle seara târziu, când nu putea să doarmă sau când se îmbolnăvea de îngrijorare din cauza clubului Grey’s. Şi mai era şi gândul la Blythe. Blythe, al cărei râs ar fi vrut să-l audă mai des. Se săturase să o vadă pe Blythe luptând – pentru respiraţie, pentru alinare, pentru viaţă.

Era timpul să pună capăt tuturor acestor lucruri!

— Nu mai pot face nimic pentru el în seara asta.

Signa s-a ridicat în picioare, cu fustele în mână.

— Are nevoie de odihnă.

Elijah a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Voi găsi o cale de a procura mai mult din acest medicament, i-a promis, Marjorie, vezi dacă îl poţi găsi pe Byron şi adu-l la mine! Am putea măcar să vedem dacă ştie ceva.

— Sigur, domnule!

Ochii lui Marjorie erau înlăcrimaţi în timp ce-l privea pe Elijah cum se apleacă şi cum îi tremură mâna în timp ce-o punea uşor pe obrazul fiului său.

Oricine ar fi fost, cel care se afla în spatele otrăvirilor era isteţ, întotdeauna cu un pas înainte. Era timpul acum ca Signa să fie şi mai isteaţă.

TREIZECI ŞI ŞASE

BOABELE USCATE DE BELADONĂ ARĂTAU CA NIŞTE PRUNE ZBÂR- cite, iar Signa le strângea delicat în palmă. încă în rochie, stătea cu picioarele încrucişate pe pat, cu fereastra deschisă lângă ea, iar frigul aspru îi apăsa pielea în timp ce-şi amintea de lecţiile ei. Nu era destul doar să poată trece prin obiecte. Avea nevoie să nu fie observată, să se împrietenească cu umbrele şi să devină invizibilă – la fel cum făcea îngerul morţii. Cu o respiraţie liniştită, s-a concentrat asupra intenţiei – de a renunţa la forma ei corporală pentru a se alătura fantomelor din Thorn Grove preţ de-o singură noapte – şi şi-a pus zece fructe uscate pe limbă.

în câteva clipe, camera a început să se învârtească în jurul ei. Tâmplele îi pulsau, iar urechile îi răsunau de parcă s-ar fi descărcat un pistol în imediata apropiere.

— Signa?

Vocea îngrijorată a îngerului morţii i-a mai golit mintea de gânduri şi a liniştit-o.

Oriundt ai/i, nu e ntvoie si vii, i-a spus ea. O si Jiu bine. Ai griji de trilalli!

Când a deschis ochii, se afla încă în corpul ei, dar se simţea mai uşoară. A întins mâna spre umbrele din colţul camerei. Acestea s-au supus imediat, învârtindu-i-se în jurul picioarelor şi înfaşurându-sc în jurul braţelor, ascunzând-o în întunericul lor.

Un fior de putere i-a străbătut sângele, în timp ce lumea se deschidea la porunca ci. Signa s-a mişcat ca să se privească în oglindă. Niciun chip de fantomă n-a privit înapoi către ea, căci Signa nu era ca spiritele. Era învăluită în umbre, întunericul nopţii însuşi – la fel ca îngerul morţii.

Reuşise.

— *Nu mai respiri!*

Vocea îngerului morţii era dură şi îngheţată.

— *De ce nu respiri, Signa?*

Ţi-am spus să nu-fifaci griji!

Plină de încredere, a trecut prin uşa apartamentului ei fără s-o deschidă.

0 să pun în sfârşit capăt tuturor acestor lucruri.

La început, Signa nu a fost convinsă că nimeni n-o putea vedea, dar şi-a dorit invizibilitatea mai puternic decât îşi dorise vreodată ceva, şi abia a reuşit să facă o piruetă şi să se dea la o parte din drum înainte ca o servitoare să treacă prin ea. Mâinile şi picioarele îi erau descoperite şi, deşi o protejau umbrele, nu era momentul să îşi testeze atingerea fatală.

Signa căutase indicii peste tot în conacul Thom Grove, ai excepţia dormitoarelor. Şi-a făcut dmm prin camere, pe rând, căutând secrete şi minciuni – orice pentru a completa piesele puzzle-ului ci incomplet.

în camera lui Warwick existau tot felul de registre plicticoase, cărţi legate în piele, pline cu note despre ce bunuri de uz casnic trebuiau reaprovizionate, ca şi detalii despre fiecare dintre servitori şi despre felul cum îşi fac treaba. Când Signa a întins mâna spre rrgiMrr. înnhrrlr s-au supus comenzii ci tăcute, răsfoind paginile pentru ea. Mai-mai c-a râs, iar încrederea i-a crescut în timp ce-şi chema puterile şi cerceta fiecare pagină. Nu erau cu mult diferite

lată de (oile pe carr le citise deja şi a fost din nou dezamăgită să nu găsească nicio notiţă despre Sylas. Mai erau şi alte registre dr cercetat, dat deocamdată nu avea încotro decât să meargă mai departe.

Într-o cameră a găsit o servitoare care murmura în sinea ei despre blesteme şi fantome în timp ce împacheta un cufăr de călătorie. iar în alta a găsit două persoane care făceau *orice altceva m afară* dc-a-si face griji pentru boala misterioasă care îi chinuia pe cei din familia Hawthome. Cu obrajii îmbujoraţi, Signa s-a grăbit să treacă printr-un perete fără să se uite înapoi.

Camera în care a ajuns în continuare era în mod hotărât feminină, cu pereţii într-o nuanţă uşoară de verde şi o comodă împo dobită cu sticle de parfum de chihlimbar, o perie de păr şi un fard de obraz. Şi-a dat seama că acea cameră îi aparţinea lui Marjone când a văzut planuri de lecţii pe birou, cu numele Signei pe ele şi note scurte despre progresele ei.

Observaţiile erau simple la prima vedere, dar Signa ştia din instinct că nu era nimic simplu legat de Marjorie. Trebuia să fie *ceva,* aşa că a răscolit prin birou până când a dat peste un mic jurnal legat în piele, ascuns în partea de jos a unui sertar.

S-a cocoţat pe marginea patului lui Marjorie cu jurnalul în poală. Cu mâinile tremurânde, a deschis la prima pagină.

ZZ octombrie 16fZ

Nu sunt sigură că locul meu va fi vreodată la Thorn Grove.

Câte zile voi mai mătura bucătăria sau voi mai spăla cearceafurile până când ea îmi va permite să îl văd?

BelaJ
ena

Jpoate că arc dreptate şi rr ar trebui să~i spun. Jpcair ci d mrm va accepta dragostea după iot ce s~ a infânplaf. ţjoîuşi, este crud si ne desparţi. Î)acă nu or^Joet Hilhan. totul cum arjîtreburi.
(fătul ar Ust bine.

Signa a trecut la pagina următoare, datată cu puţin peste o săptămână mai târziu.

£idian are ochipeste tot. dJi simt asupra mea mai mult ca niciodată, umărindw npjîecare mişcare, asigirându~ se că nu mă apropiiprea

^Dar astăzi a dus-o pe Qţythc în cruţ să caute rochii noipentru sezxm, iar cu h am găsit fn grajduri, admirând caii. £ste un călăreţ excelent. 6 excelent fn tot ceea cejace, dejapi.

JPoate că [rra] gJÎ trebuit să~t spun, dar am petrecut 20 de ani crezând că adevărul ne va ehlera. ţjotuşt, mă tem că JdiHian a avut dreptate să~ mi ceară să fac. Jdiment nu rraprivit vreodată cu atâta dispreţ.

Jpoafc că, dacă aşjîascultai-o, nu mi s-ejr^Jrâni inima.

¡0 ianuarie I8S3

JJu mham inchiputt niciodată ce se va mtâmpla cu Jdilhan odată ce adevărul va ieşi la iveală, dar nu mre milă de ea.

Jfsta e ceea ce merită, tar când ea nu va maijî, Clijah vajiliber, jdceasţăjamihe vajiliberă.

Hilhan|s|-a prăpădit, darntă lem că ha lualpc Üjah a!'meu tuta.
|| aprilie 1853

Jdă rsßpentru coptt. Jidă rußpentru jßllllan, ʳDumncza si-i odihnească sufletul, ţi ca tn curând si nu mai ţic decât o amtnttrepentru noi toţi!

Jidă roß ca, irpsflrşit, săputemßpjamilie.

Signa n-a reuşit să răsfoiască jurnalul mai repede. Erau pagini peste pagini care amănunţeau afecţiunea lui Marjorie pentru Elijah şi pentru copii – şi cât de diferită ar fi fost viaţa dacă ea ar fi fost cea care să-i crească pe Percy şi Blythe. Marjorie ar fi vrut ca Lillian să iasă din peisaj, şi, după câte auzise, Lillian ar fi vrut la fel de mult ca Marjorie să plece. Dar dacă aşa stătuseră lucrurile, de ce Elijah nu o concediase, pur şi simplu, pe Marjorie?

Signa a răsfoit paginile pentru a găsi ceva despre beladonă, dar nu a dat de nici măcar o singură aluzie la otravă. Totuşi, dacă Marjorie ştia ceva despre asta, era mai isteaţă decât să scrie despre asta în jurnalul ei.

însemnările nu erau o dovadă că Marjorie îi făcuse rău lui Lillian, deşi erau totuşi un indiciu. Poate că, până la urmă, otrăvitorul nu era Byron. Oricum ar fi fost, Signa avea nevoie de *mai mult.*

A închis jurnalul şi a lăsat timbrele să-l învăluie strâns. Dacă cineva ar fi vrut să i-l ia, ar fi trebuit să i-l smulgă din degetele reci şi moarte.

A răscolit camera în amănunţime, căutând ceva care să-i confirme suspiciunile. A gemut de frustrare, iar umbrele au smuls un sertar din dulapul lui Marjorie şi l-au aruncat prin cameră, când n-a găsit nimic mai mult decât jurnalul.

Şi-a mai pus încă două Lioabc pc limbă, proviziile ci fiind des- ml de scăzute, pentru că îşi făcuse ultima aprovizionare în noaptea ţn care vizitase grădina. Trebuia totuşi să fie ceva mai concret în altă parte în Tltom Grovc şi avea nevoie de ceva mai mult timp ca să găsească. A căutat răspunsuri cameră după cameră. Cu cât stătea mai mult timp sub influenţa bcladonci, cu atât mai natural i se părea să se deplaseze prin pereţi şi să treacă pe lângă oameni care nu-i

aruncau nici măcar o privire.

În cele din urmă, Signa a ajuns în odaia de vizavi de cea a lui Blvthe. unde portretul lui Lillian o privea cu nerăbdare, îndem- nând-o să facă acel aşteptat pas înainte. I-a ascultat chemarea.

Camera de zi era chiar mai mare decât a ei, cu mobilier din lemn de mahon şi pereţi de-un albastru discret şi crem, toate acoperite dc-un strat gros de praf. Era clar că nimeni nu o mai vizitase de ceva vreme – probabil, s-a gândit Signa, nu de la moartea lui Lillian. Numai că încăperea nu era chiar atât de goală pe cât crezuse la început. Signa a tresărit la auzul unor paşi în dormitorul alăturat, înainte de a-şi aminti că nu putea fi văzută. Adunându-şi umbrele, a plutit prin perete şi a găsit-o pe Marjorie înăuntru. Stătea pe patul prăfuit, cu respiraţia chinuită, ţinând în mână o mică fotografie alb-negtu. Signa a păşit pe lângă Marjorie, ca să se uite peste umărul femeii.

Fotografia îl înfăţişă pe Percy cu mama şi tatăl său. Având în vedere cât de mic arăta Percy, Signa a presupus că fusese făcută înainte să se nască Blythe.

Signa nu se aştepta la lacrimile care au curs în ochii lui Marjorie şi nici nu a ştiut ce să facă atunci când Marjorie a rupt fotografia în două. A deschis fereastra din apropiere şi a aruncat bucăţile în zăpadă, stăpânindu-şi cu greu plânsul.

Signa avea de gând să renunţe deocamdată la cotrobăială şi să recupereze acele bucăţi pentru Percy, ştiind că acesta nu va mai avea niciodată şansa unui portret ca acela. Dar a rămas nemişcată la vederea mâinilor lui Marjorie. Degetele ci erau goale, cu vârfurile pătate de un violet intens.

Signa şi-a privit mâinile la rândul său. Vârfurile degetelor erau la fel: violet, pătate de culoarea bcladonei.

Signa s-a cras înapoi, împiedicându-se de stâlpul patului. Spre dezamăgirea ei, nu a căzut prin el, ci s-a lovit puternic, făcând patul să gemă. Marjorie s-a întors, iar Signa şi-a folosit fiecare gram de concentrare pentru a-şi controla capacitatea de a se ascunde din nou în umbră.

— Cine e acolo?

Marjorie şi-a aruncat ochii prin cameră, căutând un corp pe care nu-l putea găsi. Signa s-a făcut mică şi s-a rugat ca beladona să dureze suficient de mult pentru ca să reuşească să plece nevăzută Se pregătise deja să fugă în tăcere, când Marjorie a început să vorbească

— Tu eşti, Lillian?

Era o răceală în acele cuvinte, ceva mult mai îngheţat decât prezenţa îngerului morţii însuşi. Marjorie s-a învârtit ca să scruteze iar încăperea, faţa ei strălucind ca de chihlimbar în lumina lumânării pe care o ţinea.

— Sunt atât de nesemnificativă pentru tine, încât o viaţă întreagă de chinuri nu ţi-a fost de ajuns? Ai nevoie şi de viaţa de apoi? Doamne, ce n-aş da ca să *plici* şi atât!

Marjorie a ascultat tăcerea pentru încă o clipă, înainte de-a se lăsa în genunchi, punând lumânarea deoparte şi aşezându-şi capul în poală.

— îmi pare rău! a şoptit ea, cu vocea ca o rugăciune. îmi pare atât, atât de rău!

Încet-încet, piesele de puzzle sc potriveau. Dragostea lui Marjorie pentru Elijah nu era un lucru nou. Elijah era tânărul despre care îi vorbise, cel care o părăsise. Îl iubise şi crezuse că şi el o iubea.

Poate că îşi dorea această a doua şansă. Poate că îşi dorea să ¿viste din viaţa pe caic ar (1 putut să o aibă dacă nu ar fi fost Lillian.

Pieptul Signci ardea de durerea respiraţiei care îi revenea în plămâni. Şi-a dus mâna la gât, cu capul greu de întrebări la care ar fi vrut răspunsuri, dar nu mai era timp să le obţină.

Nu îndrăznea să rişte să fie prinsă cu jurnalul în mână. Signa a trecut prin perete fără să-i mai arunce lui Marjorie vreo privire, simţind cum greutatea corpului ei o ia în primire din nou. Abia dacă a reuşit să ajungă în hol înainte ca beladona să dispară din ea; mima şi-a reînceput bătăile, împrăştiind umbrele departe de ea. Cu fustele în mâini, Signa a alergat cât a putut de repede de-a lungul holului, trecând pe lângă portretele înrămate care o urmăreau din ochi, şi a ajuns înapoi în camera ei.

A trântit uşa în urmă şi s-a lipit cu spatele de ea, fără suflare. Nu a avut timp să se odihnească, căci îngerul morţii o aştepta în faţa ferestrei pe care uitase s-o închidă; luase din nou forma umbrelor sale. Dar nu era aici pentru ceea ce îi promisese după dansul lor. Nu! Lumea din jurul lui părea să dispară în furia pe care Signa o simţea rostogolindu-se din el în valuri, ca şi cum ar fi ars tot oxigenul din aer.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? a întrebat Signa.

întrebarea s-a împrăştiat în mii fărâme între ei, iar el şi-a întors faţa.

— E vorba de Blythe.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Blythe era în patru labe pe patul ei, iar din gură îi curgea fiere galbenă. Se sufoca cu ea, luptându-se să respire între spasme.

Elijah o ţinea de umeri.

— Ajut-o! Te rog!

Signa şi-a adunat braţele în jurul său; nu mai putea face nimic. Folosiseră ultima bucăţică de fasole Calabar pentru a-i cruţa viaţa lui Percy. Furnicătura familiară a prezenţei îngerului morţii pe gât a umplut-o de teamă. Stătea acolo, în colţ, privindu-i, aşteptând. Un Secerător gata să lovească.

— *E timpul, Signa!*

S-a întors, refuzând să accepte.

Blyrhe a avut un nou spasm, vomând pe colţul patului. Elijah a strâns părul fiicei sale cu gesturi delicate.

Uşa s-a deschis, iar Marjorie s-a repezit înăuntru, cu mâinile îmnănuşate şi respiraţia tăiată. Nu făcuse nici doi paşi de la prag când Signa a oprit-o:

— Niciun pas mai aproape/

Signa a încercat să imite ferocitatea la care Blythe era atât de pricepută, însă n-a putut să-şi împiedice tremurai din voce.

— Trebuie să stai departe de cal

Cu Blythe murind şi Pcrcy cât pe ce să o urmeze, nu mai era timp de mers în vârful picioarelor. Ţinând strâns într-o mână jurnalul lui Marjoric, Signa a spus:

— Scoate-ţi mănuşile!

Faţa lui Marjoric era palidă ca luna.

— De unde ai luat asta?

Marjoric s-a întins să smulgă jurnalul cu mâini tremurânde, dar Signa l-a tras deoparte.

Signa nu era deloc sigură de modul în care Marjorie administrase otrava, dar femeia avea acces peste tot în gospodărie, aşa că posibilităţile erau infinite. Marjorie îşi dorea o familie. Voia să fie cu Elijah. Poate că asta însemna că orice amintire a lui Lillian trebuia să dispară.

— E otravă pe vârful degetelor ei, a spus Signa în cele din urmă, dorindu-şi să smulgă mănuşile de piele de pe mâinile lui Marjorie.

Marjorie, cu care îşi petrecuse atât de mult timp. A cărei companie îi plăcea şi care încercase să o sfătuiască şi să o îndrume. Signa şi-a amintit cu cât de multă dragoste îi privea Marjorie pe copii. Cât de tandră îi fusese mâna în timp ce-i mângâia părul lui Percy şi punea o compresă umedă pe fruntea lui. Era atâta dragoste în atingerea ei, dar Signa citise jurnalul ca însăşi şi văzuse pata de beladonă cu propriii ochi.

— Crezi că c fapta mea?

Pumnii lui Marjoric erau încleştaţi atât de tare, încât tremurau pe lângă ca.

— Uită-te la mâna ei dreaptă! i-a spus Signa lui Elijah.

Doamne, ce prostie că nu-şi dăduse seama ce se întâmplă cu mult timp înainte! Dacă măcar ar fi verificat mai devreme dormitoarele!

— O vei găsi pătată cu bcladonă. Asta a otrăvit-o pc Blythe şi a ucis-o pc Lillian. Nu am vrut să spun nimic până când nu am ştiut cine sc află în spatele acestor fapte.

Elijah era doar o coajă de om, care abia părea să recunoască cuvintele, în timp ce-şi privea fata cu ochii goi. Doar freamătul buzei de jos şi tremurul mâinilor sale dădeau de înţeles că o auzise, deşi nu avusese timp să-şi mute atenţia.

Blythe nu mai avea nimic în ea ca să se poată ridica. Se convulsiona, căutând aer cu gâfâieli disperate.

în colţ, Secerătorul a făcut un pas înainte.

Signa s-a întors spre el.

— Să nu îndrăzneşti!

Niciodată nu-şi dorise ceva mai mult decât îşi dorea în acel moment siguranţa lui Blythe. A ’/rut să-i spună îngerului morţii că îi e dator pentru toată durerea pe care o forţase s-o mdure. Dar nu era chiar aşa. îngerul morţii nu-i datora nimic pentru existenţa lui. Şi deja Blythe trăise mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Totuşi, nu era destul.

— Mai dă-i o şansă! a şoptit Signa în schimb, fără să-i pese cine se uita sau că ar putea să o creadă nebună. Am să opresc asta. Mai dă-mi *mie o* şansă!

în acea secundă, au rămas doar ea, Secerătorul şi o încăpere rece ca gheaţa. Frigul i-a tăiat picioarele, iar ea a căzut în genunchi.

— *Moartea nu este ceva ce poale fi controlat. Trebuie si înveţi asta, Signa. Trebuii si înţelegi!*

— Ştiu că poţi s-o faci.

îl implora şi nu-i păsa de asta.

— Am salvat-o o dată şi o putem face din nou. Doar încă o dală, te rog!

— *lixitti cineva care meriţi moartra mai mult?*

Cuvintele lui erau un test. Dacă dorea să cruţe o viaţă, trebuia să ia una în schimb. Poate că ar fi fost una la întâmplare. Poate că ar fi fi)st una aleasă de ca. Oricine ar fi fost, Signa nu avea să permită ca Blythc să moară în acea noapte. Ridicându-se în picioare, a respins frigul arzător şi umbrele care o împingeau înapoi şi s-a pus între îngerul morţii şi verişoara ci.

— *¡Yu/i neghioabă! Eşti trudă s-ojaci si reziste aşa!*

Era mult adevăr în ceea ce spunea. Blythc era un cadavru ambulant. doar o piele ca de fantomă care ţinea laolaltă cu disperare o

mână de oase care împungeau în toate părţile. Nu putea nici măcar să-şi întoarcă faţa ca să se uite la Signa, bietul ei trup fiind prea epuizat ca să mai continue lupta.

— E bine, era tot ce şoptea Blythe iar şi iar, cel mai moale şi mai obosit refren. E bine. E bine dacă plec.

Transpiraţia i se prelingea pe gât şi pe spate, iar hainele ude i se lipeau de piele. Nu trebuia să se termine aşa. Acum, că ştiau că Marjorie era cea care îi otrăvea, Blythe putea în sfârşit să se vindece.

Ar fi fost nevoie de numai două cuvinte. O singură comandă... şi Blythe ar fi avut încă o şansă.

— Fă asta!

Cuvintele Signei au fost ferme – nu erau pentru verişoara ei, ci pentru Secerătorul care privea.

— Ea nu va muri astăzi!

— *înţelegi ce înseamnă asta?*

Nu era nicio judecată în tonul lui, numai hotărârea de a se asigura că Signa înţelegea gravitatea deciziei ei.

— *Te joci eu Destinul, Signa! Te joci de-a Dumnezeu!*

— Nu-mi pasă! a răspuns ea – şi a vorbit serios. Fă tot ce trebuie să faci, dar, dacă îţi pasă de mine cât de cât, atunci ajut-o!

îngerul morţii i-a aruncat o privire lungă lui Blythe, iar umbrele din junii lui s-au subţiat în timp ce şi-a plecat capul.

— *Prea bine!*

Imediat, respiraţia lui Blythe a început să se stabilizeze.

Seccrătorul a dispărut, iar în urma lui a lăsat o fată adormită, un bărbat nedumerit, o femeie cu faţa roşie şi o fată care tocmai condamnase un alt suflet (ară o clipă de ezitare. O fată care stătea în faţa tuturor, cu puterea pttlsându-i în sânge.

Signa putea să se îmbete cu acea putere. Se putea îneca în ea, se simţea atât de bine!

— Eşti vrăjitoare, fată? a întrebat Marjorie, cu vocea sfărâmată ca o ceaşcă de ceai scăpată din mână. Ce-ai făcut?

Signa n-a fost nevoită să spună vreun cuvânt. Elijah era lângă ca, cu ochii sălbatici şi faţa purpurie, tremurând de furie.

— Arată-mi mâinile!

El trebuie să fi fost cel care o învăţase pe Blythe cum să-şi mânuiască cuvintele, căci dacă proprietatea ar fi fost mai mică, chiar şi numai vocea lui ar fi făcut-o praf.

Marjorie a făcut un pas înapoi.

— Elijah, eu niciodată nu aş fi...

— Dă-ţi jos mănuşile şi arată-mi mâinile!

El a traversat camera, cu fiecare pas mai copleşitor decât precedentul, abia stăpânindu-şi furia. Marjorie s-a dat câţiva paşi timizi înapoi, iar Signa s-a retras rapid şi s-a lipit de perete, în timp ce el i-a prins încheietura mâinii şi i-a smuls mănuşa. S-a uitat o clipă la degetele ei şi-apoi i-a azvârlit mâna, cu dezgustul şi durerea întipărite clar pe faţă.

— Nu ţi-a păsat niciodată de Blythe!

Cuvintele lui picurau venin în timp ce se apleca spre ca atât de aproape, încât pieptul îi era lipit de-al ei.

— Nu ţi-a păsat niciodată de ea, aşa cum nu ţi-a păsat niciodată de LiHian. Ea a fost o femeie bună, Marjorie. Iar aceşti copii sunt nevinovaţi. Cum îndrăzneşti să ridici mâna asupra lor? Asupra lui *Ptrtyl*

Zgomotul care-a ieşit din fundul gâtului lui Marjoric a fost ciudat, ceva între un oftat şi un fornăit.

— Faptul că ai impresia că le-am făcut *ceva* este ridicol

şi tu ştii asta. N-aş ridica niciodată mâna asupra lor!

Maxilarul lui Blijali s-a încleştat când a arătat spre uşă.

— Vreau să pleci!

Marjoric s-a ţinut de rama uşii, ca şi cum ar fi vrut să-şi revendice dreptul asupra încăperii.

— Nu poţi face asta!

— Pot să fac tot ce vreau.

Pâlpâirea lămpii cu ulei i-a umbrit faţa lui Elijah, scobindu-i obrajii.

— Nu vreau să-ţi mai văd faţa lângă Thom Grove. Pleacă acum sau chem poliţistul!

Pieptul lui Marjorie s-a prăbuşit, ca şi cum ar fi ieşit tot aerul din el, iar ea s-a încruntat la Elijah de parcă ar fi fost diavolul însuşi,

— Faci o greşeală!

Marjorie s-a întors către Signa, căreia i-a îngheţat sângele.

— Şi *lu!* Habar n-ai ce faci, copilă! Nu ştii absolut nimic!

O femeie tânără urmată de îngerul morţii nu se înspăimânta uşor. Dar, în acel moment, o frică adâncă s-a înfipt în inima Signei, făcându-i pielea ca de găină.

Din fericire, Marjoric a dispărut într-o clipită.

În momentul în care uşa s-a închis în urma ei, genunchii lui Elijah s-au îndoit. Sunetul care a răzbătut din el a fost parcă deformat şi spart. A fost suficient ca să-i sfărâme inima Signei şi să-i facă mâinile să tânjească dureros să ajungă la el, ca să-i spună că totul va fi bine. Blyrhc supravieţui se ultimului atac al acestei otrăvi, care curând avea să îi iasă din organism. Dar un aşa nivel de durere sufletească era ceva ce nu mai simţise niciodată, ceva ce nu putea fi pus în cuvinte vreodată. Bărbatul din faţa ci se spulberase, iar bucăţile nu mai puteau fi adunate la un loc.

TREIZECI ŞI OPT

EUJAH NU A CERUT NICIO EXPLICAŢIE. A CERUT DOAR SĂ FIE LĂSAT singur cu fiica lui care dormea, iar Signa a fost mai mult decât dispusă să-i facă pe plac.

Vălul de pe ceea ce se întâmplase a început să se risipească, făcând loc clarităţii. Percy avea să îşi revină, iar Blythe avea să trăiască

Ucigaşul fusese găsit şi curând totul avea să fie din nou bine la Thom Grove. Dar, pentru ca asta să se întâmple, Signa mai condamnase un suflet la moarte. Mai sacrificase o viaţă în locul celei a lui Blythe.

Şi-a ros unghiile până la sânge în timp ce mergea pe hol, cu mintea învârtindu-i-se. Ştia că ar fi trebuit să-i pese mai mult, că ar fi trebuit să aibă regrete. Totuşi, ar fi făcut aceeaşi alegere iar şi iar dacă ar fi fost nevoită.

Doamne, ce devenise?

Când a ajuns în apartamentul ci, frigul a avertizat-o că îngerul morţii o aştepta înăuntru. Când Signa a deschis uşa, el se plimba prin salon, cu umbrele târându-se în urma lui ca o mantie. în momentul în care a zărit-o, umbrele din cameră s-au repezit în întâmpinare, plutind la câţiva centimetri *de* ca.

Vino cn minei

Nn fusese o întrebare. 1 otuşi, ezitarea a îndulcit puţin ordinul.

— Unde? a fost tot ce s-a gândit ca să spună.

— E timpul să vezi ce fad i-a răspuns îngerul morţii şi i-a întins mâna, invitând-o. E timpul să vezi că moartea e mai mult decât ce crezi tu!

Mâna pe care o întindea înspre ea însemna mult mai mult decât doar o mână. Signa ştia că, dacă o lua, asta însemna să se deschidă către el şi lumea lui. Ar fi însemnat să accepte ceea ce făcuse şi să accepte această latură a ei pentru totdeauna.

Cel care stătea în faţa ei nu era îngerul morţii cel ucigaş. Nu era demonul pe care şi-l construise în minte, petrecând prea mulţi ani urându-l. Era cel care transporta suflete nevinovate înspre viaţa lor de apoi. Acesta era îngerul morţii, ale cărui puteri le împărtăşea. Care o înţelegea mai bine decât ar fi putut să o facă oricine altcineva. Se săturase să fugă de el.

Şi-au împreunat degetele, iar Signa şi-a dat capul pe spate ca să observe sufletele care roiau în jurul lor. Cu cât le privea mai mult, cu atât mai bine reuşea să le distingă chipurile.

— De ce nu arată ca nişte spirite obişnuite?

A strâns mâna îngerului morţii ca într-o menghină. El curba spaţiul din jurul lor în timp ce se mişcau, îndreptându-se spre un tărâm nou. Signa se simţea ca şi cum ar fi înaintând printr-un iaz şi ar fi ieşit apoi pe uscat.

— Ar fi avut forma aia dacă aş fi ajuns la ei mai devreme, a spus el. Dar ei sunt nerăbdători să treacă, iar călătoria este mai simplă când eşti suflet. Spiritele sunt îngreunate de emoţiile şi amintirile de care se agaţă. Spiritele zăbovesc, sufletele trec mai departe.

— Trec mai departe... până aici?

Oriunde s-ar fi aflat, nu era Thom Grove. Trecuseră într-un loc ■n care timpul se oprise. Signa era bucuroasă că nu mai trebuia să respire, pentru că acrul de aici era prea dens. îi rămăsese undeva, pe gât, iar acum îi era imposibil să înghită. S-a împiedicat de

pământ, în timp ce îngerul morţii o trăgea înainte. Cu cât înaintau mai mult, ai atât sufletele din jurul lor deveneau mai agitate. Nu mai zăboveau atât de aproape în jurul îngerului morţii, ci se grăbeau în faţă, întorcându-se când şi când, de teamă să nu se piardă în ceaţa care se forma.

Au ajuns la un pod magnific, alb-albastru, construit peste un lac nesfârşit. Cu toate că era învăluit în ceaţă, numărul mare de suflete care treceau peste el îl umplea de-o lumină difuză.

Unele pluteau deasupra lui în mici sfere, în timp ce altele se retrăgeau în şinele lor spiritual, grăbindu-sc prin mulţime către chemarea a ceva minunat care le aştepta de cealaltă parte. Ceva ce Signa simţea în adâncul sufletului ei, cald şi bogat şi mistuitor.

A dat să le urmeze, simţind nevoia să afle despre ce e vorba, dar Îngerul morţii a apucat-o strâns.

— Treci podul acela şi nu vei mai fi din această lume! a avertizat-o. Nu a venit timpul tău.

S-au aşezat pe malul lacului, privind sufletele de la distanţă.

Trecuseră ani buni de când nu mai fusese la vreo biserică şi nu-şi mai amintea nicio învăţătură despre viaţa de apoi. Crezuse întotdeauna că era un loc întunecat şi singuratic. Dar ceea ce se afla dincolo de pod, orice va fi fost, nu părea un sfârşit, ci un înce put. Ca o invitaţie de a porni într-o călătorie.

— Ce se întâmplă după ce traversezi?

— Există multe posibilităţi.

îngerul morţii şi-a slăbit strânsoarea şi s-a dat puţin pe spate ca s-o privească. îngerul morţii era mai blând aici – poate pentru a evita să sperie spiritele.

Unele suflete aleg să renunţe la amintirile din viaţa lor pe Pământ şi să renască sub forma unei fiinţe noi. Altele îşi păstrează amintirile şi rămân în viaţa de apoi, aşteptându-i pe cei pe care i-au lăsat în urmă.

— Ce se întâmplă cu cei care nu trăiesc o viaţă dreaptă? a întrebat ea. Există vreo pedeapsă?

Vocea îngerului morţii era sumbră când a vorbit:

— Viaţa de apoi este tărâmul meu, Păsărică, iar eu am grijă de oamenii mei. Nu este o decizie uşoară, dar nu-i primesc pe cei care mi-ar pângări casa. Atunci cer acele suflete pentru mine şi scap de ele. Pcnttu ele, nu va fi nicio viaţă de apoi. Nu va fi nimic.

Era o soartă cruntă, dar Signa simţea deja o aprigă nevoie de-a proteja acest loc şi ştia, chiar fără să-l fi văzut, că şi ea ar face orice ar fi fost nevoie pentru a păstra tot ceea ce se afla dincolo de pod.

— Cunoşti pe toată lumea de acolo? a întrebat ea în timp ce privea cum unul dintre suflete plutea peste pod.

— I-am cunoscut pe toţi locuitorii din viaţa de apoi.

Cuvintele erau spuse cu mândrie.

— Deşi recunosc că unii ies în evidenţă mai mult decât alţii. Mama ta este unul dintre numeroasele motive pentru care nu-mi vine să călătoresc prea des pe-acolo, să ştii. Nu face decât să mă sâcâie cu întrebări despre tine.

Signa şi-a încolăcit degetele în iarbă, iar un zâmbet i-a încălzit buzele.

— Toată lumea mi-a prezentat-o ca fiind o fiinţă aprigă. întotdeauna mi-am imaginat-o semănând un pic ai Marjorie, presupun.

— Ca o criminală?

Signa l-a lovit cu palma peste piept.

— Bineînţeles că nu! Mă refeream la cineva care părea că se poartă corect întotdeauna.

îngerul morţii a încuviinţat din cap, gândindu-se.

— Cu siguranţă, are mai multe maniere decât tine, dar asta nu înseamnă prea mult.

Dc data asta, când Signa s-a întins să-l lovească, umbrele lui au prins-o dc mână şi, râzând, i-au aruncat-o înapoi spre ea.

— Tatăl tău este un om bun şi tandru, vorbeşte foarte blând. Rima este mai mult ca tine – extrem dc zgomotoasă când vine vorba dc opiniile ci şi băgându-sc mereu în vorbă. îşi cunoştea bine poziţia în societate şi a abuzat deseori de ea în propriul beneficiu. Cu banii şi influenţa pe care le avea familia ta, nimeni nu îndrăznea sâ-i critice pe părinţii tăi, de teamă că ar putea pierde posibilitatea unei investiţii din partea familiei Farrow.

Signa s-a sprijinit de umbrele lui, care s-au liniştit, devenind la fel de moi cum îşi imagina ea că ar putea fi un nor.

— Se pare că ştii multe despre ei.

Bineînţeles că ştiu, a spus el cu atâta seriozitate, încât Signa a amuţit. Doar sunt părinţii tăi. Am vrut să ştiu tot ce am putut despre ei. Iar tu eşti la fel de neobrăzată ca şi ea, să ştii. De când mă ştiu, nimeni nu mi-a vorbit vreodată cu atâta ostilitate ca tine, dar ea vine imediat pe locul al doilea.

Poate că mama ei nu ar fi fost atât de dezamăgită de Signa până la urmă Poate că toţi anii pe care fata îi petrecuse obsedată să se încadreze într-un anumit tipar – în ceea ce crezuse că toată lumea aştepta de la ea – fuseseră cu totul în zadar.

El n-avea cum să ştie cât de recunoscătoare îi era în acel moment. Nu putea să ştie că, oricât de bucuroasă ar fi fost să-l audă vorbindu-i despre părinţii ei, asta îi amintea profund de propria ei singurătate. Dar alături de îngerul morţii, strccurându-şi mâna în mâna lui, Signa şi-a dat seama că nu mai trebuia să îndure asta singură. Nu mai era nevoie să se prefacă. Nu mai trebuia să mintă în legătură cu ceea ce-şi dorea sau să se transforme în altcineva. Alături de îngerul morţii, Signa putea fi ea însăşi în întregime.

Alături dc el, nu se mai simţea singură.

Şi-a lăsat capul pc umărul lui, zâmbind când îngerul morţii s-a încordat, surprins.

— Spune-mi cum c dincolo de pod!

El şi-a odihnit bărbia pe capul ci.

— Dacă vrei să ştii cu adevărat, aş fi mai mult decât

fericit să te invit înăuntru şi să te ţin pentru mine pentru eternitate.

A râs când ea i-a dat un ghiont pc umăr.

— E un loc mult mai blând decât lumea celor vii. Nu există nevoi, nu există dorinţe, nici frică.

— Atunci de ce nu-ţi petreci mai mult timp acolo?

îngerul morţii şi-a trecut degetul mare pe dosul mâinii ei, iar pielea a ars-o de dorinţă.

— Voi face tot ce trebuie pentru a proteja acel loc şi pe oamenii său Dar să stai acolo prea mult timp este obositor. Nu pot să ml împărtăşesc din plăcerile lor, Păsărică. Nu există familie care să mă aştepte şi e posibil ca unele dintre dorinţele mele să nu fie niciodată îndeplinite, indiferent unde mă aflu. Să-i văd – să fiu în acel loc – îmi aminteşte de asta. în plus, lumea vie mi se pare mult mai distractivă.

Cum ea însăşi se străduia încă să îşi găsească locul, Signa se putea regăsi în asta. îngerul morţii era cel mai detestat om din lume şi nici aici, în viaţa de apoi, nu se integra. Nu era de mirare că părea atât de dificil. Probabil că şi ea părea la fel.

— Am ales un bărbat de vreo optzeci de ani.

Signa a ştiut imediat la ce se referea, iar cuvintele au fost ca o comoţic.

— Ar mai fi avut de trăit încă zece ani, deşi aceştia ar fi fost tare chinuiţi de durerile de oase. E acolo, pe pod.

îngerul morţii a făcut un semn din cap într-acolo. Signa n-ar fi vrut să se uite la omul pe care îl condamnase pentru a o salva pe Blythc, dar merita cel puţin atât. Şi-a strâns braţele în jurul abdomenului şi s-a silit să-i aducă mulţumiri bărbatului scund si robust căruia îi furase viaţa. Zece ani erau mult timp. Chiar şi plini ai dureri, ce lucruri ar fi putut face acel om cu viaţa lui? Cc amin tiri ar fi putut să-şi făurească? Cc bucurii ar fi putut simţi?

— Nu-mi place să fac asta, Signal

Umbrele s-au tras în jurul lor ca o cortină, ascunzând podul vederii.

Ne jucăm cu Destinul, cu care n-ar trebui să ne jucăm. Să

nu-mi mai ceri niciodată să iau viaţa cuiva care nu este pregătit să fie revendicat.

Cuvintele au pătruns-o şi i s-au înfipt adânc în suflet. Signa s-a făcut mică, ghemuindu-se parcă în ea însăşi.

îmi parc rău că ţi-am cerut asta! a zis ea şi a tremurat când a vorbit. Dar dacă ţi-a displăcut atât de mult, atunci... de ce ai făcut-o? De ce m-ai ascultat?

Când îngerul morţii s-a întors spre ea, lumina lunii strălucea asupra lui într-un mod care îi amintea Signei de-un tablou, cu peticele umbrelor ca nişte tuşe de pensulă pe o pânza.

— Pentru că am aşteptat o veşnicie să te întâlnesc, Signa Farrow!

Cuvintele au fost ca un balsam de care s-a agăţat şi pe cate l-a savurat.

— Pentru mine, eşti un cântec pentru un suflet care n-a cunoscut niciodată muzica. Lumină pentru cineva care a văzut doar întunericul. Scoţi la iveală absolut ce e mai rău în mine şi devin răzbunător cu cei care te tratează în moduri care nu-mi plac. Scoţi însă la iveală şi ce e mai bun în mine – vreau să fiu mai bun datorită ţie. Mai bun *prnlru* tine. în toată existenţa mea, am cerut un singur lucru – o persoană cate să mă înţeleagă şi de care să mă las atins, (.and ating pe cineva, văd viaţa pe care a trăit-o în frânturi de amintiri, în timp ce moare. Dar prima dată când te-am atins pe tine. ceea

cc am văzut a fost viitorul tău. O străfulgerare a ta în braţele mele, dansând într-o frumoasă rochie roşie, sub lumina lunii.

Îngerul i-a ridicat bărbia în sus, iar Signa a tresărit, savurându-i atingerea.

— Tu eşti ceea cc îmi doresc.

Iîl şi-a retras mâna.

— Ştiu că nu pot să te forţez să-mi spui şi tu că mă doreşti, dar spune-mi-o şi îţi promit că sunt al tău pe de-a-ntregul şi fără vreo umbră de îndoială! Spune-mi că mă vrei, iar eu voi face ca această lume să fie toată pentru tine, Signa.

Cuvintele au lovit-o puternic. De atât de mult timp nu-şi dorise nimic mai mult decât să fie o fată normală, fără ca îngerul morţii să stea în umbra vieţii ei. Visase la cât de dulce ar fi fost lucrul ăsta, doar pentru a descoperi ce gust amar avea pe limbă. îşi putea petrece viaţa alături de Everett, cu o ureche atentă la bârfe, simţindu-sc prinsă în capcană, slabă şi înăbuşită. Şi în tot acest timp şi-ar aminti că era ceva – cineva – care o făcuse să se simtă atât de vie!

O fată normală nu ar fi fost în stare să salveze sufletul verişoarei ei.

O fată normală nu ar fi putut să stea pe acest mal, uitându-se la podul către frumoasa viaţă de apoi.

De atât de mult timp se luptase cu cine era ea, încercând să fie ceea ce alţii voiau să fie. Se săturase de asta!

Răspunsul era acolo – fusese întotdeauna acolo. Şi-a întors capul spre el, cu buzele aproape lipite dc-alc lui.

— Cred că întotdeauna am fost a ta, înger al morţii. Aşa cum iu ai fost făcui pentru mine, poate că şi cu am fost făcută pentru line. Căci vreau să simt pentru totdeauna ceea ce simt când sunt alături de tine. Vreau să simt ce simt când mă atingi.

A lăsal să-i scape cel mai dulce oftat când întunericul din el a luat foc, iar el a devenit noaptea însăşi.

El era focul stelelor. Strălucirea lunii. întunericul umbrelor şi mângâierea vântului pe pielea ci, în timp ce acel întuneric o sorbea

ca şi cum ar fi fost cel mai bun vin.

Signa a ştiut înainte de a-şi înfăşură un braţ în jurul gâtului lui, înainte de a-şi lipi pieptul de pieptul lui, că nu avea să mai fie cale de întoarcere. Când s-au sărutat, atingerea lui a rupt ceva în ea. Ceva mic şi timid. Ceva care o reţinuse de prea mult timp.

Nu mai conta cine credeau ceilalţi că este. Nu mai conta ce credeau ci despre ea. *Asta* era ceea ce era şi era gata să se accepte.

Nu eşti un lucruşor moale care să fie alintat.

Vocea lui era liniştitoare ca prima ploaie a toamnei, iar ea a tremurat, simţind cum îi alunecă pe piele.

— Eşti mai îndrăzneaţă decât soarele, Signa Farrow, şi a venit timpul să străluceşti!

îngerul morţii a tras-o în pădure şi a aşezat-o pe pământul rece. Buzele lui au sărutat-o, arzând, de-a lungul gâtului până înspre începutul corsetului. Ea a încercat să-i fure o privire, dar îl ascundeau ceaţa şi umbrele. Ar fi putut să mai încerce, dar de fapt pentru ea nu mai conta cum arată îngerul morţii. Ceea ce simţea pentru el... cât de mult îl dorea... era dureros de adânc.

în cei aproape douăzeci de ani ai ei, nu se simţise niciodată atât de vie. Fără să se abandoneze, mâinile i-au alunecat printre umbre, ca să se încolăcească în părul lui şi pe umerii lui, iar buzele i s-au aşezat pe gura lui, pe gâtul lui, pe fiecare părticică, la fel de flămândă după el cum era şi el după ea.

Dantelă cu dantelă, rochia ei se desfăcea, mătasea alunecându-i de pe piele. îngerul morţii s-a dat un pic în spate ca s-o admire goală sub stele, cu părul ei negru desfăcut şi revărsat pe umerii frumoşi.

Niciodată Signa nu fusese atât de expusă – totuşi, nu se ascundea de el şi met nu se ferea de umbrele care îi înconjurau coapsele goale. Signa i-a condus mâinile înspre talia ci. Peste sâni şi şolduri, şi apoi mai jos, tremurând de plăcere sub atingerea lui.

— Eşti sigură că vrei asta? a întrebat el, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

De parcă s-ar fi aşteptat ca ca să-şi vină în fire şi să-l silească să plece.

Pentru Signa însă, îngerul morţii nu mai era ameninţător. Era tulburător şi eliberator, iar ea îl dorea mai mult decât îşi dorise ceva vreodată.

— Nu am fost în toată viaţa mea mai sigură de ceva.

Şi-a rotunjit palmele pe faţa lui, ajutându-l să coboare şi trupul lui să-i acopere trupul. Sărutul ei a fost tandru, dar ferm şi plin de dorinţă, sperând că aşa îi va risipi îndoielile. Că îi va arăta că râvneşte la asta la fel de mult ca şi el.

Fie că a fost sărutul, fie că au fost cuvintele ei cele care l-au dezlegat, el a suspinat adânc şi a sărutat-o, plin, pe toacă gura. Nu a mai ezitat după aceea. Buzele lui au coborât de îndată pe coapsa ei, sărutându-i pielea goală până când ea a început să gâfâie, iar capul i-a căzut pe spate, în timp ce trupul i se topea sub atingerea lui.

Umbrele lui i-au urmărit rotunjimea şoldului, alunecând până la locul sensibil unde buzele lui mai fuseseră odată. Ea a oftat moale şi orice tensiune pe care-o mai simţea s-a şters. Fiecare atingere era ca un foc pe pielea ci, pârjolind-o şi cerându-i toată atenţia. Pentru prima oară, nimic altceva nu mai conta. Nici moştenirea, nici spiritele... nimic altceva decât trupul lui acoperindu-l pc-al ei şi durerea adâncă a dorinţei care o copleşea.

A gemut adânc în timp ce-o pătrundea, iar Signa şi-a simţit curând dczmărginirca. *Ea* era acum întunericul umbrelor. Ea cea care îl făcea să se arcuiască, să se întindă şi să se răsucească, primind tot cc-i oferea, tot cc-şi dorea.

Şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui pe măsură ce dorinţa creştea, ţinându-l aproape, simţind ceva crescând înăuntrul ei. Nu era doar *rl* – erau noaptea însăşi, umbrele, întunericul şi stelele care au explodat în ea, spulberând-o.

I'n mârâit a scăpat din gâtlejul îngerului morţii, care i-astrâns părul cu o mână în timp ce ea se arcuia sub el.

Muşchii i s-au încordat, iar Signa l-a tras şi mai aproape, sărutându-i gâtul, buzele si tot ce-a apucat, până când îngerul morţii i-a gemut numele şi s-a pierdut în ea, iar umbrele s-au încolăcit în jurul ei când s-a prăbuşit alături.

Signa s-a desprins de el, cu satisfacţia pe buze. *Ea* era cea care îl făcuse pe îngerul morţii să se plieze dorinţelor ei. Cea care îl făcuse să-i şoptească numele pe când ea îşi întorsese iar faţa către cer. Şi îi plăcuse asta.

Signa şi-a împletit degetele cu ale lui, iar el şi-a plimbat degetul mare pe dosul mâinii ei – mişcări prelungi şi mulţumite.

— Te aştept de milenii, Signa Farrow!

Vocea lui părea de mătase acum, căci era extrem de fericit pentru ce avea.

— încă din zorii pământului ăstuia am aşteptat. Tu eşti a mea, iar eu sunt al tău. Şi această lume este a noastră, a noastră împreună.

TREIZECI SI NOUĂ

Atât Signa, cât şi Elijah s-au aşezat la micul-dejun cu mult înainte de răsăritul soarelui, cercetând teorii şi motive, niciunul dintre ei neîndrăznind să spună adevărul cu voce tare – că Marjorie nu ar fi putut să acţioneze singură. Că fusese prea surprinşi Că dragostea ei pentru copiii Hawthome era prea adevăraţi Totuşi, pata de beladonă de pe vârful degetelor şi însemnările din jurnalul ei nu minţeau. Voise ca Lillian să dispară, dar asta nu era suficient. Mâinile puteau fi spălate, iar cupele otrăvite, curăţate, aşa că ei aveau nevoie de dovezi. Aveau nevoie de răspunsuri. Şi astfel, s-au adunat ca să încerce să le găsească.

Signa a fost uşurată că Elijah a fost sincer cu ea, iar el i-a ascultat suspiciunile cu cea mai mare atenţie. Când fata i-a sugerat că Byron ar fi putut să fie complicele lui Marjorie, el nu s-a simţit stânjenit şi nici nu i-a spus că e nebună. Şi-a sprijinit bărbia pe degetele strânse şi a spus:

— Sunt sigur că vom avea ocazia să vorbim cu fratele meu în curând.

Avea dreptate, deşi Signa nu a întrebat de unde ştia că Byron avea să apară. Abia răsărise soarele, când bărbatul a şi bătut cu ciocănelul în uşă suficient de tare, încât să trezească morţii.

— Lasă-l să intre, Warwickl i-a strigat Elijah majordomului.

Gâtul îi era iritat, iar vocea, pe ducă. Părea să fi trecut enorm de mult timp de când fusese ca o explozie de lumină stelară în sala de bal, zâmbitor, treaz *şi fericit.* Acum, în faţa *ei,* Elijah *îşi* ridicase pe un scaun picioarele încălţate cu papuci, în timp ce sorbea un ceai negru în care turnase mult prea mult lapte. Pungile de sub ochii lui erau mai grele decât tot ce văzuse Signa până acum şi nu se mai străduise deloc să-şi îmblânzească părul ciufulit, care îi cădea pe frunte şi în ochi. Părul de pe faţă îi crescuse din nou şi acum arăta ca o umbră murdară.

Micul-dejun fusese adus cu câteva clipe înainte, iar Signa a luat câteva linguri de terci, ascultând sunetul bastonului lui Byron pe podeaua de lemn tare. Byron n-a mai aşteptat permisiunea, nici ca Warwick să-l însoţească în sufragerie, înainte de-a da uşa de pereţi, cu faţa atât de roşie, încât părea gata-gata să explodeze. S-a uitat o clipă la Signa şi a mârâit:

— Pleacă de-aici, fato!

Elijah a ridicat o mână în apărarea ei.

— Signa rămâne aici!

I-a făcut semn spre un scaun din faţa ei.

— Ia loc, Byron!

— Dacă tu crezi că am de gând să...

— Am spus să *iei loc!*

Signa s-a uitat spre colţul camerei, în cea mai întunecată umbră, aşteptându-se cumva ca Elijah să-l fi invocat pe îngerul morţii cu acel ton.

Byron şi-a smucit haina într-o parte şi s-a aşezat. Şi-a aşezat pumnii încleştaţi pe faţa de masă din dantelă albă.

— Cc-ai tăcut, Elijah? Un broker a sosit la Grcy’s în dimineaţa asta, debitând prostii despre vânzarea afacerii.

Elijah a luat o lingură de terci, a strâmbat din nas, apoi a adăugat lapte şi un cub de zahăr.

— Bineînţeles că a fost un broker. Te aşteptai să-mi las familia să

moară de foame?

Dumnezeu să-i ajute lui Byron şi sărmanei lui inimi! Chipul i s-a transformat din roşu în purpuriu, bărbatul fiind atât de furios, încât a uitat să respire. Signa s-a gândit c-o să leşine sau c-o să ţipe măcar, dar a cras aer în piept şi şi-a potolit furia crescândă.

— Dacă vrei să vinzi afacerea, a început el cu un calm admirabil, lasă-mă pe mine s-o cumpăr! Putem stabili un plan de plată sau un procent din bani pe care sâ-i încasezi. Nu vei mai fi nevoit să te atingi de vreun registru vreodată.

Elijah l-a rugat pe Warvvick să anunţe personalul de la bucătărie că aveau nevoie de mai mult ceai. Tăcerea atârna greu în jurul lor. Signa simţea că i se încreţeşte pielea de-atâta stânjeneală, mai-mai să-i sară de pe oase în orice clipă – să stai tăcută în mijlocul certurilor celor doi bărbaţi era o formă unică de tortură.

Asta părea să creadă şi Byron.

— Elijah? îţi convine această ofertă? Ştii că nu ţi-aş lăsa niciodată familia să sufere.

întrebarea a mers drept la ţintă. Elijah a strâns din dinţi.

— Nici eu nu am vrut vreedată ca familia mea să sufere. De aceea te voi întreba o singură dată, Byron – ai complotat cu Marjorie ca să faceţi rău familiei melc?

Signa nu îndrăznea nici să clipească de teamă să nu-i rateze reacţia. Totuşi, nu ştia cum să interpreteze gâtul retras al lui Byron şi sprâncenele încreţite ca fiind altceva decât surpriză.

— Ai băut din nou, a întrebat Byron, sau ai înnebunit? Despre ce delirezi?

Elijah a ridicat o ceaşcă de ceai la buze şi, prin aburii care se ridicau, şi-a privit fratele cu un calm uluitor.

Ştii ce s-a întâmplat cu fiul meu?

Byron şi-a trântit ceaşca pe farfurie, împrăştiind câteva picături de ceai pe faţa de masă imaculată.

Elijah, gata cu ghicitorilel Ce s-a întâmplat cu Percy?

Signa voia ca Byron să fie cel vinovat. Voia răspunsuri sau chiar să-şi folosească noile ei puteri ca să-l urmărească până acasă şi să afle ca însăşi dacă e implicat. Dar îngrijorarea lui Byron părea sinceră şi, deşi o parte din ea era uşurată, nu s-a putut abţine să nu strângă din dinţi, căci frustrarea îi creştea din pricina lipsei de informaţii.

Faţa lui Elijah s-a împietrit.

— S-a îmbolnăvit la câteva clipe după ce ai plecat de la petrecerea de aseară. Am găsit-o pe Marjoric cu otravă şi am motive să suspectez că voi doi aţi fi urzit un complot.

— Otravă?

Ca şi cum intenţia lui ar fi fost să se ridice în picioare, Byron s-a tras de la masă, cu bastonul în mână. în ultima clipă, a părut să se gândească mai bine şi s-a aşezat înapoi pe scaun. Cu o voce calmă, rece, a spus:

— Am avut diferendele noastre, Elijah, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş răni pe cineva din familia ta?

— Probabil că ai mai multe motive să-mi faci rău decât pot număra, a început Elijah, bifându-le pe degete. Nu c niciun secret că vrei Grey's, dar poate că c mai mult decât atât. Poate că este din cauza a ceea ce a însemnat Lillian pentru tine. Poate că ai ucis-o pentru că te-ai săturat să o vezi cu mine. Sau poate că ai vrut să simt aceeaşi durere pe care ai simţit-o tu când m-a ales pe mine. Sau poate...

— **Ajunge!**

Byron s-a agăţat de marginea mesei cu degetele încleştate. Signa s-a cufundat mai adânc în scaunul ci, dorindu-şi să dispară. Certurile de familie erau o experienţă nouă şi, cu siguranţă, nu erau punctul ei foite.

Fapnil că ai *suţtra* măcar...

Byron şi-a oprit vorbele, clătinând din cap.

Este adevărat că am iubit-o pe Lillian, aşa cum este adevărat că îmi doresc Grcy’s. Dar asta doar pentru că duci clubul *la fund.* Elijali. Ştii că Percy a venit la mine acasă vara trecută, implo- rându-mâ să vorbesc cu tine? E ridicol să crezi că i-aş face vreun râu familiei tale. îi iubesc pe copii, prostule!

Nu avea aceeaşi pasiune sau fervoare ca Elijah, dar Signa s-a trezit crezând fiecare cuvânt.

— Este puţin probabil să mă căsătoresc vreodată sau să am propriii copii, a continuat Byron. Pentru mine, Percy şi Blythe sunt cel mai aproape de ceea ce ar putea fi odraslele mele. Percy şi cu mine ne-am apropiat în mod special, după cum ai vedea dacă ai deschide ochii. Când l-ai concediat, eu am fost cel în care s-a încrezut. Vreau ca el să reuşească. Vreau să-l văd preluând Greys, să se căsătorească, să fie *fericit.* Nu aş ridica niciodată mâna asupra lui.

— Dar ai ridica-o asupra unei femei.

Signa ar fi vrut să-şi tragă palme pentru că scăpase vorba din guri

Atenţia lui Byron s-a îndreptat spre ea, ca şi cum abia acum ar fi observat-o pentru prima dată.

hălcilc lui Elijah s-au încleştat.

— Tu eşti cel care a lovit-o pe Marjorie?

Signa nu-şi dăduse scama că el observase asta.

— De ce?

Byron şi-a pus bastonul lângă el.

— Ai fost singur prea nuilt timp, Elijah. Ştiu că ai avut cândva nişte sentimente pentru femeia asta. Am crezut că poate le mai ai încă.

Râsul lui Elijah era amar.

— La ce te-ai gândit? Că dacă mă cule cu ca, aş putea uita moartea soţiei mele? Că aş putea să mă întorc la vechile mele obiceiuri şi să încep să lucrez din nou la Grey’s? Tu eşti cel prost, frate.

— E o doamnă la masă, Elijah...

— Atunci poate să-şi acopere urechile delicate dacă o jignesc. Eşti prea de modă veche, Byron. Nu e de mirare că Lillian nu s-a îndrăgostit niciodată de...

— Termină numai propoziţia asta, a şuierat Byron, aple- cându-se

în faţă pentru a-şi flutura degetul către Elijah, şi o să-ţi pară rău!

— Chiar? Doamne, cât mă cutremur când mă gândesc...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am auzit destule de la voi doi!

Signa şi-a trântit scaunul pe spate şi s-a ridicat în picioare, nemaiputând să reziste nicio clipă, auzindu-i cum guiţă ca nişte porci.

— Vă comportaţi ca nişte copii! Dacă nu puteţi purta o conversaţie civilizată, atunci sorbiţi-vă ceaiul, iar eu o să vă pun întrebări!

Atât de asemănători erau cei doi bărbaţi, cu feţele lor albite şi cu ochii holbaţi ca de bufniţă, încât Signa putea să le vadă asemănarea acum, ca niciodată înainte. Aceleaşi sprâncene severe si bărbii prelungi. Pielea brună, câteva nuanţe mai închisă la Elijah. Byron era mai sever, cam ca Percy, cu nas mai lung şi unghiuri mai ascuţite, deşi semănau remarcabil.

— Nu ştim dacă Marjorie a acţionat singură şi avem nevoie de dovezi ale implicării ei, a început Signa, păsrr.îndu-şi cuvintele

iuţi şi precise. Otrava de)'c degetele ci nu este suficientă. Byron, dacă ştii de ce i-ar otrăvi pe cei din familia Hawthornc, trebuie să ne spui.

Explozia de râs a lui Byron a fost *ultimul* lucru la care se aştepta Signa.

— Tu chiar crezi că Marjorie le-ar face rău? Eşti o proastă, fato! Femei* asta nu i-ar face niciodată rău lui Percy.

Elijah şi-a trecut două degete pe deasupra buzelor, netezindu-şi începutul de mustaţă.

— Povesteşte-mi despre jurnalul pe care l-ai găsit, Signa! Cel cu care ai confruntat-o.

— A scris despre o dată când te-a găsit la grajduri, a răspuns Signa. Că ţi-a vorbit despre sentimentele ei, iar tu ai respins-o...

— Ceea ce spui tu nu s-a întâmplat.

Elijah a fost ferm.

— Eşti sigură că pe mine m-a numit?

— Bineînţeles că sunt! A spus că-şi dorea să aibă familia pe care era ar fi trebuit s-o aibă dintotdeauna. A spus că... A spus...

Signa şi-a dat seama atunci că Marjorie nu pomenise niciodată numele lui Elijah ca fiind cel pe care îl iubea. Doar că ea văzuse felul în care femeia îl atingea pe Elijah şi cât de liber vorbea când era în prezenţa lui.

Aşa că, dacă nu el...

— Mai era altcineva? Altcineva de aici pe care îl iubea şi căruia simţea că-i datorează adevărul?

Paloarea lui Elijah era atât de evidentă, încât Signa s-a temut că sufletul îi părăsise deja trupul, înainte de-a putea primi un răspuns. Chipul lui Byron i-a urmat exemplul, iar cei doi au schimbat o privire pe care Signa nu ar fi putut în veci s-o interpreteze.

Cu o seară înainte, fusese extrem de sigură de ceea ce citise. Atât de sigură, încât începuse să pună cap la cap puzzle-ul. Dar văzându-le expresiile, acum era mai îndoită ca niciodată.

— Mai c cineva Ia care s-ar fi putut referi, a răspuns Elijah în cele din urmii.

— Elijah...

Era prima dată, din câte îşi amintea, când Signa a auzit o nuanţă protectoare în vocea lui Byron în timp ce-şi privea fratele.

E în regulă, Byron) Deşi nu sunt sigur dacă fata asta este un înger sau diavolul în persoană, mi-a salvat copiii de mai multe ori decât pot socoti. în plus, dacă ceea ce spune ea este adevărat, nu e ca şi cum el n-ar şti deja.

— Cit să ştie?

Signa şi-a apăsat degetele pe tâmple. Simţea c-o sl-i explodeze capul dacă nu primea răspunsuri în curând. Din fericire, celor doi Hawthorne li s-a făcut milă de ea.

— Marjorie nu a rămas la Thorn Grove pentru că mă iubea.

Deşi erau numai ei în cameră, Elijah vorbea atât de încet, încât Signa făcea eforturi să-l audă.

— A rămas pentru că a avut un copil.

Puzzle-ul se asamblase.

„în ochii societăţii, eram deja distrusă.” Marjorie o avertizase pe Signa să fie atentă cu bărbaţii. Ea a avusese un copil în afara căsătoriei şi, din cauza asta, societatea s-a ferit de ea.

Blythe semăna atât de mult cu Lillian! Aveau aceeaşi culoare de soare a părului, aceleaşi trăsături mici. Cu toate acestea, ai doi părinţi blonzi, păru! portocaliu-arămiu şi pielea pistruiată a lui Percy păreau nelalocul lor. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme?

— Percy este fiul tău şi al lui Marjorie, nu-i aşa? a spus Signa, cu capul în mâini.

Elijah nu a ezitat.

— Am păstrat tăcerea atât de dragul lui Matjorie, cât si pentru Percy. rocmai mă logodisem când Maijorie şi-a dat seama de asta .ar eu nu am avu. habar eă e însărcinată până când nu a apăiut *k* uşa noastră cu cl într-o zi. Marjorie fusese renegată de familia ei şi rămăsese fiiră nimic, l'ără bani, fără perspective şi nimeni care să se uite la ea dacă ar fi ştiut că născuse un copil în afara căsătoriei. Aşa ci ne-a rugat pe Lillian şi pe mine să-l creştem pe Percy ca pe copilul nostru, iar eu am spus da. *Binetiifelcs* că am spus da. Este fiul mai şi am mit ca el să aibă parte de totul pe lumea asta, nu de o viată pe străzi.

— Şi Lillian a fost de acord cu asta?

— Lillian nu l-a tratat niciodată pe Percy altfel decât ca pe propriul fiu, a spus Byron cu o convingere uimitoare.

Elijah a dat din cap.

— Ne-am luptat ceva timp să avem un copil al nostru şi, în timp ce eu îi explicam noii mele soţii că existenţa unui copil despre care nu ştiusem nimic nu este o experienţă pe care aş vrea s-o mai retrăiesc vreodată, cred că ea l-a privit pe Percy ca pe o binecuvântare. Din momentul în care l-a văzut pe Percy, l-a iubit.

Era ca şi cum cineva ar fi aruncat pe masă un puzzle cu totul nou. Signa şi-a apăsat din nou mâinile pe tâmple, aranjând piesele.

— Şi cum rămâne cu Marjorie? a întrebat ea. A fost mulţumită cu aranjamentul ăsta?

— Cât de mulţumită putea să fie, presupun.

Elijah amesteca în ceai, adunându-şi amintirile.

— I-am oferit o slujbă respectabilă, o casă în care să locuiască şi şansa de a-şi vedea fiul crescând. Dar Percy nu trebuia să cunoască adevărul despre naşterea sa. Erau prea multe lucruri pe care mi le doream pentru el, pica multe pe care nu le-ar fi putut obţine, dacă s-ar fi descoperit că e un bastard. Marjorie şi Lillian, de asemenea, ar fi fost bârfite, oriunde s-ar fi dus.

— Percy nil ar fi fost mai ridiculizat decât este acum, l-a întrerupt Byron cu o privire încruntată. îţi baţi joc de el şi de întreaga familie Hawthorne, distrugându-i perspectivele.

Signa nu văzuse niciodată o strâmbătură precum cea pe care Elijali i-a aruncat-o fratelui său.

— Nu încerc să-mi bat joc de fiul meu; încerc să-l *froltjiA* La fel cum încerc să te protejez şi pe tine, prostule. Ani la rând ne-am dedi cat slujbelor noastre, ratând somnul, ratând zilele de naştere, ratând amintiri. Şi pentru ce? Să pierd ultimele zile ale soţiei mele pentru ca bărbaţi preţuiţi excesiv să-şi petreacă zilele jucând şi bând? Pentru banii care-mi aduc o casă singuratică, care devine tot mai tăcută pe zi ce trece? Fiul meu merită să fie mai bun decât am fost eu. Nu eşti căsătorit, Byron, pentru că ai pus prea mult din tine într-o slujbă care nu înseamnă nimic, aşa cum am făcut şi eu. A trebuit să învăţ lecţia pe pielea mea, frate. Am crezut că doctorii îmi vor face soţia bine, aşa că am continuat să-mi petrec zi după zi la club. Aş fi putut fi acolo să o ajut. Aş fi putut face lucrurile mai uşoare pentru ea şi totuşi am ales munca. Nu vreau ca fiul meu să facă aceeaşi alegere. El nu va moşteni Grey’s, nici nu ţi-l voi vinde ţie ca să te blestem pentru tot restul existenţei tale. Lasă un alt suflet prost să-l iad Noi vom păstra un procent şi nu vom mai avea nevoie de nimic.

Signa ar fi vrut ca Percy să fie treaz ca să-şi audă tatăl. Spera că va fi uşurat să afle că nu erau nicidecum ura sau neîncrederea lui Elijah care îl ţineau departe de afacerea familiei. Era dragostea. Şi poate dacă Percy ar fi ştiut asta, ar fi putut începe să repare împreună legătura ruptă dintre ei.

Dacă Byron era însă un indicator credibil al stării de fapt, atunci era totuşi mult mai mult decât atât de reparat.

— Nu înţelegi ce efect va avea asta asupra reputaţiei tale? a întrebat Byron. în momentul în care semnezi hârtiile, va dispărea.

— Atunci imaginează-ţi că sunt un magician!

Elijali i-a măturat argumentul cu un gest al mâinii.

Am tot ce am nevoie. Restul este un joc la care nu mai vreau să particip.

Byron şi-a strecurat nişte degete apatice prin păr, trăgând de şuviţe.

— Poate că tu nu mai doreşti să-l joci, dar asta nu este o ale gere pe care să o poţi face pentru noi toţi! Sunt suficient de bine aşezat în viaţa mea, încât să ştiu ce vreau – şi ce vreau este Grey's.

Fără îndoială, şi-ar fi susţinut fiecare punctul de vedere până când amândoi ar fi fost albaştri la faţă, dar Signa era distrasă de amintirile tandreţei lui Marjorie faţă de Percy. De adoraţia si afecţiunea din ochii ei şi cât de uşor ceda în faţa lui.

Putea să înţeleagă că Marjorie şi-ar fi dorit ca Lillian să nu mai fie în peisaj. Putea să înţeleagă şi otrăvirea lui Blythe, pentru că fata probabil că nu se potrivea cu ideea lui Marjorie despre familia pe care trebuia s-o aibă. Dar de ce se îmbolnăvise Percy?

Mai lipsea încă o piesă. O ultimă piesă, şi puzzle-ul ar fi fost în cele din urmă rezolvat!

— *5¡¡nai*

Frigul a venit atât de brusc să-i atingă pielea, încât a icnit, deşi, ocupaţi cu certurile lor, niciunul dintre cei doi Hawthome n-a observat asta.

— *Vino repede! Se întâmplă ceva cu Percy!*

Signa s-a ridicat de pe scaun fără ezitare şi s-a repezit spre uşă. Bărbaţii Hawthome au încetat brusc să se mai certe, iar Elijah i-a strigat:

— Unde te duci?

— în camera lui Percy! i-a strigat ea drept răspuns.

Nu s-a întors, dar a auzit picioarele scaunelor lor scrâşnind pe podea şi a ştiut că o urmau.

PATRUZECI

PERCY STĂTEA LÂNGĂ FEREASTRĂ CÂND SIGNA A DAT BUZNA IN cameră. Avea ochii injectaţi de sânge şi se ţinea strâns de pervaz. Era un miracol că mai avea puterea să stea în picioare, deşi Signa avea impresia că nu era voinţa, ci adrenalina care îl alimenta.

Signa şi-a înfăşurat braţele strâns în jurul ei, în timp ce vântul urla intrând în cameră prin fereastra deschisă. îngerul morţii se iţea în spatele lui Percy, observând scena cu o curiozitate tăcută.

— Percy? l-a strigat Byron, gâfâind din cauza fugii pe scări. Şi-a sprijinit greutatea pe baston, blestemându-şi genunchiul artrozic.

Ochii goi ai lui Percy au trecut peste fiecare dintre ei, ca şi cum ar fi fost fantome. Faţa suptă şi palidă îi strălucea de sudoare.

— Fiule, ce este? a întrebat Elijah. Ce s-a întâmplat?

— La ce naiba se uită? a întrebat Byron.

Signa nu s-a uitat la Percy pentru un răspuns, ci la îngerul morţii.

— *Nu am văzut ce s-a întâmplat,* i-a spus el. *Am simţit un spirit aici Si l-am văzut deschizând fereastra când am venit să văd ce jace. De atunci se uită afară.*

Sigila s-a dus la vărul ci şi l-a luat pc după umeri, îndepăr- tându-l uşurel de la fereastră şi ducându-l în patul lui.

Ar trebui să chemăm imediat un doctor, a început Byron, ţndrcptându-sc deja către uşă, când Elijali l-a chemat înapoi.

— Niciun doctor nu poate rezolva asta. Are halucinaţii. Wanvick! a strigat el către majordom, care se grăbise după ei, deşi Signa nu băgase de scamă.

— Aduccţi-i nişte ceai şi ceva de mâncare...

— Fără ceai!

Corpul lui Percy s-a încovoiat cu un tremur violent. A căzut înapoi în pat, cu buzele crăpate şi tremurând.

Signa a cras în sus peste el cearceafurile de în, încercând să-i distragă atenţia de la fereastră.

— Orice ai fi văzut, ar trebui să dispară până dimineaţă. Te-ar ajura dacă aş sta cu tine pentru o vreme?

Ochii bântuiţi ai lui Percy zburau prin cameră, incapabili să stea mai mult timp într-un loc.

— Am văzut-o.

Nu s-a bâlbâit şi, deşi tremura încă, claritatea acelor cuvinte a frapat-o pe Signa.

— Mama. A fost aici!

Ochii lui Percy s-au închis, iar Signa ştia că băiatul simţea aceeaşi epuizare care i se instala ei în oase ori de câte ori avea vreo întâlnire cu un spirit. A fost suficient pentru a-i confirma bănuielile, pe care Elijali le-a reluat într-o şoaptă minunată:

— A fost Lillianl Este aşa cum am crezut tot timpul – este aici, veghind asupra copiilor, a adăugat el, tremurând ca o trestie în vânt.

— Lillian e moartă, Elijali.

O venă de pe gâtul lui Byron a pulsat.

— Asta este o prostie! Nimic mai mult decât o criză de delir.

— Nu a fost un delir.

Nu era nicio urmă de severitate în vocea lui Elijah. El credea cu adevărat că Lillian era acolo, iar asta era tot ce conta.

— Soţia mea se află încă pe acest pământ.

Signa s-ar fi simţit uşurată să-i împărtăşească cât de multă dreptate avea. Dar exista un văl între lumea celor vii şi cea a celor morţi pe care era mai bine să nu-l treacă. Aşa că i-a spus doar „Poate”, deşi Elijah era prea pierdut în adâncimea propriilor gânduri pentru a o băga în seamă.

A aruncat o privire fugară către fiul său pentru a se asigura că Percy respira încă, înainte de a ieşi în grabă din cameră, mormăind despre soţia lui.

Poate că intenţiona să o caute. Sau poate că intenţiona să se întoarcă la băutura lui, în speranţa că va găsi alinare pe fundul unui pahar.

Signa s-a bucurat când Byron s-a mai uitat încă o dată cu atenţie la Percy, apoi a ales să-şi urmeze fratele, poate pentru a-l împiedica să facă ceva nesăbuit.

Signa s-a liniştit când a simţit răcoare pe piele, semn că îngerul morţii s-a tras mai aproape de ea.

— Poate că într-adevăr pe Lillian ai luat-o, dar cel care a murit cu adevărat a fost lăsat aici, pe pământ.

îi era milă de Elijah. O milă atât de profundă, încât a simţit că o gaură îi arde inima.

— *Signa!*

îngerul morţii i-a vorbit aşa cum ar putea vorbi cineva atunci când încearcă să nu sperie un animal sălbatic.

— *Toii tti cart trăiesc trebuit să moară. Asta e calea lumii.*

Dar, oh, cât de mult şi-ar fi dorit să nu fie aşa.[1] Cât de fragilă părea o viaţă când privea cum unul după altul se spulberă în faţa ochilor ei.

— Nu pot suporta să-l privesc.

Gaura din inima ci devenise prea mare, roasă cu fiecare secundă care trecea.

‘ oameni... Cum poţi s-o faci? Cum poţi trăi lăsând în urina ta oameni distruşi?

Sigiu fi-» acoperit imediat gura, supărată că pusese întrebarea oi voce tare, dar îngerul morţii s-a scufundat pur şi simplu în ca, sprijmindu-şi bărbia pe capul ci.

0 vMfri omenească este un lutru frumos, a spus el. Voi, oamenii... wi simţiţi. SimlHi alai ile pro/unii, fntiîl vi consumă. Am slal cu ochii pe unii oameni – deşi, ducă clipeam o dală, ti erau deja eu cincizeti, şaizeci de ani mai Minim ji venise timpul să mă întâlnesc cu ti. Multă vreme, mi-a fost milă de ei pentru viciile lor scurte. Şi recunosc, Signa, că am devenii mai insensibil odată CU vârsta. Dar mi-a crescut şi admira/ia pentru oameni. Au un timp atât de scurt pentru a-şi trăi via/a, încât trebuie să simtă profund. Trebuie să trăiască într-o sucuri viaţă lucruri pe care mie mi-a luat o eternitate si le trăiesc. Când văd oameni ca Elijah, în loc să mă simt vinovat pentru ceea ce am făcut, imi amintesc că el e copleşit de tristele pentru că a iubit atât de profund. Şi dacă n-as fi fost real, Păsărică, dacă n-aş fi fost îngerul morfii, el n-ar fi încercat niciodată acea dragoste. Deci, ce e mai binec[1] Să trăieşti pentru totdeauna sau să trăieşti şi si iubeşti?

Mâinile îngerului morţii i-au alunecat pe braţe şi au apucat-o de mâini.

— *Nu te teme de mine!*

Vocea lui tandră i-a mângâiat urechile.

— *Nu-mi purta pică, nu când abia te-am primit, te rog, căci eu sunt ceea ce fote ca această lume să fie frumoasă.*

Oncât de mult ar fi încercat, ea nu-l ura, nu putea să-l urască pe îngerul morţii. Presupunea că el avea dreptate într-im fel, dar asta nu schimba faptul că ca încă era doar un om. Dacă era aşa cum spunea el – dacă oamenii simţeau atât de profund şi iubeau atât de mult atunci de aceea o durea inima pentru această familie şi pentru tot ce devenise pentru ea? Oare pentru că îi iubea?

Mână în mână cu îngerul morţii, a lăsat gândul s-o consume. Da lăsat să-i uşureze inima şi să-i întărească hotărârea.

Da, îi iubea! Şi din cauza iubirii ar fi făcut orice pentru a-i salva şi pentru ca această familie să fie întreagă din nou.

PATRUZECI ŞI UNU

ZILELE LA THORN GROVE NU MAI AVEAU NICIO STRUCTURĂ. Dispăruseră lecţiile şi orice rămăşiţe de etichetă, fiind înlocuite de o tristeţe care se aştcrnea peste casă ca un văl de doliu. Dinspre partea sa, Thom Grove ca întreg era nerăbdător să se întoarcă la o formă oarecare de normalitate. Era evident în felul în care servitorii îşi ţineau capul în jos şi în faptul că nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ceea ce se întâmplase în timpul balului sau despre dispariţia bruscă a lui Marjorie, cu trei zile înainte.

Fără o guvernantă care să-i dirijeze studiile şi cu toţi cei din neamul Hawthomc care mai de care mai bolnavi, Signa a rămas fără supraveghere şi cu o grămadă de timp liber. îşi petrecea cea mai mare parte a lui scotocind prin Thorn Grove şi răsfoind foile de personal la lumina lumânărilor şi ai Sylas alături, cercetându-i pe locuitorii domeniului şi tot încercând să găsească o pistă de urmat. Un indiciu care să-i arare unde să caute mai departe.

Elijah se apucase din nou de băut. îşi petrecea zilele cu copiii bolnavi şi serile umblând pe holuri, căutându-şi o soţie pe carc nu mai avea să o regăsească niciodată.

Blytlic îşi revenea singură în dormitorul ci, încă atât de bolnavă, încât refuza orice companie în afară de cea a tatălui ei. Şi în timp ce Sigiia îşi dorea mai mult decât orice să-i facă o vizită, ştia că dacă Blytlic încă mai avea mintea dc-a nu dori vizitatori, atunci era măcar suficient de bine pentru a fi coerentă şi conştientă de sine.

Petei' mergea, în slârşit, fără ajutor, dar era încă zdruncinat de apariţia mamei sale. Şi deşi căpătase ceva culoare în obraji, iar lumina îşi găsise din nou drumul spre ochii lui, totuşi mânca şi bea atât de puţin, încât ajunsese piele şi os, iar faţa îi arăta scheletică în slăbiciunea lui cumplită. îşi petrecea zilele aşa cum tatăl său îşi petrecea nopţile, plimbându-se pe holuri şi mormăind singur, atât de pierdut în propriile gânduri, încât Signa îl privea doar şi nu îndrăznea să-i vorbească. A presupus că, de fapt, comportamentul lui era destul de normal. Percy se credea vizitat de fantoma mamei sale. Cum ar ft fost de aşteptat să se descurce cineva cu asta?

Neaşteptat pentru Signa era faptul că Percy începuse să dispară ore întregi, pe seară, când credea că nu-l vede nimeni. De pe balconul ei deschis, îl auzea plecând şi îl privea îndreptându-se spre grajduri, apoi, câteva minute mai târziu, călare spre pădure. Se întorcea seara târziu şi cu destulă murdărie pe mâini – ceea ce l-a făcut pe Sylas să-i trimită Signei un bilet într-o seară, detaliind apariţia lui Percy.

În seara următoare, după plecarea lui, Signa s-a dus la grajduri, hotărâtă să descopere unde anume se aventura vărul ei.

— Ar trebui să iei o pauză, i-a spus Sylas când s-au văzut.

Signa arăta răvăşită, cu părul zburlit în toate părţile şi ochii îngreunaţi de cearcăne dc-un violet profund.

— Ai făcut deja atât de multe pentru familia Hawthornc. Uită-te cum ai ajuns!

Signa s-a sprijinit de un perete, cu faţa în palme, aşteptând ca el să pregătească caii.

— Nu-mi pasă cum uni ajunşi

A trebuit să-şi muşte limba ca să se împiedice să scuipe cuvintele, supărată nu atât pe el, cât frustrată de întreaga situaţie.

Erau mai multe lucruri în acest puzzlc pe care nu le vedea şi nu se putea linişti până când nu afla adevărul. Cei din neamul Hawtliomc erau lucrul ccl mai apropiat dc-o familie adevărată pe care-l avusese vreodată. Dacă ar fi fost nevoie de încă o mie de nopţi nedormite până când le va putea garanta siguranţa, atunci aşa să fie.

— Vrei, te rog, să pregăteşti caii?

— Ce crezi că vei găsi în seara asta şi nu vei putea găsi mâine? a insistat Sylas pe un ton mai ferm. Trebuie să ai grijă de tine!

L-a împins deoparte şi s-a îndreptat spre magazie ca să ia şaua ea însăşi. Corpul i s-a îndoit din cauza greutăţii acesteia şi, deşi Sylas era chiar acolo, cu braţele încrucişate, uitându-se la ea, nu a ridicat nici măcar un deget ca s-o ajute. Când buzele ei s-au încordat şi şi-a mijit ochii, el a ridicat doar din umeri.

— Descurcă-te singură dacă te simţi atât de bine!

I-a trecut prin cap să lase şaua să cadă pe piciorul lui. Era o asemenea brută, încât ar fi meritat-o, deşi Signa nu putea nega că era o brută plăcută la vedere, chiar şi prin ceaţa durerii ci de cap. În ciuda a tot ceea ce simţea pentru îngerul morţii, erau momente cu Sylas – zâmbetul lui larg, muşchii lui enervanţi şi părul ciufulit – când în suflet i se strecurau fărâme de îndoială. O curiozitate măruntă şi chinuitoare despre cum ar fi putut fi, în schimb, cu Sylas.

Nu că asta ar fi însemnat ceva, desigur. îi spusese deja că exista cineva în viaţa lui la care ţinea foarte mult, iar acum era la fel şi pentru ea. Ar fi vrut doar să ştie *cine,* mai exact, îi cucerise inima. Pentru moment însă, era doar o simplă curiozitate. Existau lucruri mult mai presante care îi cereau atenţia.

Vii cvi mine sau nu? a întrebat ca în cele din urmă, dând la o pane acele gânduri în timp ce intra în grajdul Mitrei şi îi punea şaua pe spate.

Calul şi-a împins botul în mâna Signei.

Abia atunci a oftat Sylas, dându-şi scama că nu era vorba des- ptt o luptă pe care s-o câştige.

_ Bineînţeles că da. Dă-te la o parte!

A luat frâul şi a terminat pregătirile, părând cu totul exasperat. Ea s-a străduit să nu zâmbească.

Au plecat curând după aceea, cu Gundry pe urmele lor. Sylas a condus misiunea pe câmpiile acoperite de zăpadă, spre pădurile care se întindeau în faţă, cu crengile pregătite să-i înhaţe.

— E posibil să se fi dus în grădină, a spus Signa în timp ce privea cu atenţie în jos, la urmele de copite din zăpadă, care desenau o linie dreaptă spre copaci. Ţi-a spus vreodată ceva în timp ce aştepta un cal?

— Vărul tău nu este genul care să vorbească cu ajutorul de grăjdar, a cugetat Sylas. E prea gentilom.

Signa a urmat pista printre ghearele copacilor, adânc în inima pădurii, unde urmele se întâlneau ai ceva care a făcut-o să se oprească – o nouă pereche de urme de cizme în zăpadă, prea mici pentru a-i aparţine lui Percy.

Sylas a alunecat jos de pe cal şi s-a aplecat să le cerceteze.

— Oricine ar fi cel căruia îi aparţin, acesta ar putea fi încă aici.

Vocea lui era abia o şoaptă.

— Urma este foarte clară, ceea ce înseamnă că este proaspătă.

Signa a privit din nou urmele lui Percy. Nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale de când fusese ţinta otrăvii şi, pentru siguranţa lui, noile urme nu puteau fi ignorate.

— Urmează-l pe Percy! a spus ea. Vezi dacă poţi afla ce pune la cale şi asigură-te că nu încearcă ceva nesăbuit! Eu voi merge după urmele astea. Poate mă vor duce la Marjorie.

Era clar, din încordarea umerilor lui, cât de nemulţumit era Sylas de accastâ hotărâre. Şi-a coborât o mână pe obraz, a suspinat şi s-a urcat înapoi pe cal.

— Ne întâlnim înapoi la grajduri într-o oră, a spus el cu fermitate. Dacă nu eşti acolo, vin să te caut!

— O oră! a promis ca, aruncându-i o privire dură în timp ce lua de frâiete. Ne vedem atunci!

îmboldind-o uşor pe Mitra, Signa s-a îndepărtat, pornind după urmele care o conduceau pe-o cărare pe care n-o explorase încă.

S-a adâncit tot mai mult în pădure, până când urmele de paşi au dispărut cu totul sub pământ şi mărăcini şi tot ce mai acoperea solul pădurii. Pădurea era mai densă aici. O zonă mai puţin circulată, unde vegetaţia ar fi fost luxuriantă dacă n-ar fi fost zăpada de-acum. Signa s-a dat jos de pe Mitra, rupând sub cizme câteva crengi şi ţinând frâiele strâns.

Era ceva liniştitor în legătură cu iarna; o linişte în care Signa se simţea aspirată adeseori. Dar atât de adânc în pădure, cu capul încă pulsând de durere, era tulburătoare. I s-a făcut pielea ca de găină, lipindu-se de Mitra şi neştiind cât de departe se puteau aventura în siguranţă. S-a aplecat să vadă dacă ar putea da la o parte o parte din mărăcini ca să elibereze o cărare, când o voce blândă şi familiară a strigat din spatele ci;

— Ai grijă! Scoarţa e otrăvitoare!

Signa s-a răsucit şi a dat peste Charlotte, a cărei respiraţie desena volute în aerul rece. Era îmbrăcată într-o mantie groasă de culoarea smaraldului şi purta un coş de răchită în mâini.

— Se numeşte sumac otrăvitor, i-a spus Charlotte, făcându-i semn Signci să se îndepărteze. îţi provoacă o iritaţic urâtă chiar şi atunci când tu sau calul tău călcaţi peste ea. A adăugat, cu un zâmbet: Am învăţat asta pe pielea mea acum câţiva ani, când am descoperit aceste păduri pentru prima dată.

pmmiţr/r.t c5 urmele îi aparţineau lui Charlotte. Signa şi-a amintii eS Wvtlie îi spusese că Charlotte locuia în capătul opus al pădurii. deşi nu-şi putea imagina de ce ar fi ieşit fata afară pe aşa o vreme. Ochii Signei s-au oprit asupra coşul din mâinile fetei. Când SI-a mijit ochii, capul a început să-i pulseze şi vederea să-i deseneze nuci lormc luminoase pc zăpada de sub picioarele ei. Signa trebuie să se fi clătinat, pentru că Charlotte a întins mâna ca s-o sprijine.

— Eşti bolnavă? Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci acum c să călăreşti singură, a avertizat-o Charlotte. Uite, sui pe stânca asta!

Signa a închis ochii pentru o clipă, deşi capul i se învârtea, apoi i-a dat voie

lui Charlotte s-o ajute să se aşeze.

— E doar o durere de cap. O să treacă destul de curând.

Când a deschis ochii, Charlotte era încruntată. A ridicat capacul coşului, scoţând la iveală câte ceva din recolta ei. Castane, conuri de pin, ciuperci mărunte de culori ciudate şi o bucată de scoarţă pe care i-a înmânat-o Signei.

— Scoarţă de salcie, i-a dat drept explicaţie. E mai bună în ceai, dar, dacă o mesteci, ar trebui să-ţi aline durerea de cap.

Signa a băgat scoarţa în gură fără să pună întrebări şi a început să mestece. Ar fi făcut orice ca să scape de ceaţa care-i pulsa în jurul capului, tulburându-i vederea.

— Ce cauţi aici? a întrebat Signa mestecând în continuare şi strâmbând din nas la amărăciunea scoarţei.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, a spus Charlotte. După balul de Crăciun, nu mă aşteptam să te văd pc tine sau pc vreunul dintre membrii familiei Hawthornc pe-aici, prin preajmă, pentru o vreme. Şi cu siguranţă nu aici, dintre toate locurile.

— Oricum, abia dacă mă vezi.

Signa a fost surprinsă ea însăşi de cât de direct vorbise.

— Mi-ar fi făcut plăcere să ce văd în acea seară. Sau oricând, de fapt. Parcă s-a ridicat un zid între noi.

— Aşa se şi simte, a recunoscut Charlotte. Deşi nu este nici pe departe vina ta. Ai văzut vulturii care ne înconjoară, Signa. Dacă vreunul dintre ci mi-ar cunoaşte trecutul – dacă ar şti ce s-a întâmplat între mama mea şi unchiul tău – n-aş mai scăpa de asta în veci. Am reuşit până acum să evităm scandalul, aşa că imagincază-ţi surpriza mea când ai apărut, cu doar câteva luni înainte de debutul meu.

S-a aşezat pe stâncă, iar ochii ei calzi, de culoarea alunei, s-au întâlnit cu ochii Signei.

— A trecut mult timp şi nu ştiam ce fel de persoană ai devenit. Tot ce vreau este să-mi găsesc o pereche bună şi să am grijă de tatăl meu.

Poate că era din cauza scoarţei sau poate din cauza conversaţiei, dar Signa se simţea deja un pic mai bine. Oricât de frustrant ar fi fost, era bucuroasă să ştie că şi ea şi Charlotte simţeau la fel.

— înţeleg! i-a spus.

Şi vorbea serios, pentru că şi ea avusese îngrijorări asemănătoare când o văzuse pe Charlotte la Thom Grove.

— Aş fi crezut că ai renunţat să mai cauţi plante acum, că se apropie debutul, a tachinat-o Signa, cu degetele încolăcite în jurul unor muşchi. Unii te-ar numi vrăjitoare pentru remediul ăsta minunat al tău.

Charlotte a izbucnit în râs:

— Doar o vrăjitoare poate recunoaşte o altă vrăjitoare atunci când dă cu ochii de ea. Crezi că nu te-am văzut ieşind din spiţerie? întotdeauna ţi-au plăcut plantele, la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie să descopăr ce oferă pădurile în fiecare zi.

Charlotte şi-a închis bine coşul şi şi-a ridicat bărbia.

— liste tare plăcut să am de făcut ceva care nu-mi cerc să mă aranjez sau să mă plimb de colo-colo, dar mai ales continui cu asta pentru că scoarţa de salcie îl ajută pe tatăl meu cu artrita.

Pmmos din partea ta! a spus Signa, sperând că, dacă îşi îndulcea tonul, Charlotte îşi va da scama că vorbea serios.

În cele din urmă, Charlotte s-a relaxat puţin.

Dar tu? a întrebat. Sunt surprinsă că ţi s-a permis să călăreşti singură. Ce faci aici?

Atn o escortă, i-a spus Signa, pe care începuseră s-o doară dinţii de la atâta mestecat, şi şi-a luat cu delicateţe o aşchie de scoarţă de pe limbă. Am ajuns să ne despărţim, totuşi. Percy a tot venit aici în ultima vreme şi mi-am făcut griji pentru el. L-ai văzut?

Charlotte şi-a ales cu greu următoarele cuvinte.

— El şi Blythe mă ajutau la cules, iar eu le povesteam totul despre ce e comestibil şi ce nu. Dar, pe măsură ce am crescut, a devenit nepotrivit să ne mai petrecem timpul singuri unii cu ceilalţi. îl mai văd uneori, ca în seara asta, dar numai în trecere. Părea grăbit. Cred că se durea să-şi viziteze mama.

A spus-o cu atâta dezinvoltură! Signa nu fusese niciodată conştientă de faptul că ei vizita grădina, iar Sylas nu menţionase niciodată până zilele astea că Percy venise la grajduri să ceară un cal.

— Face asta deseori?

— Ei bine, *era* totuşi mama lui, a răspuns Charlotte, vorbind mult mai liber în pădure.

Aproape ca vechea prietenă pe care Signa o cunoscuse cândva.

— Bineînţeles c-o face. Şi Blythe facca la fel, înainte ca grădina să fie încuiată, iar ea să se îmbolnăvească.

Signa a scuipat restul scoarţei, în timp ce se gândea la acele cuvinte.

— Mai sunt şi alţii care o vizitează?

Signa nu era lămurită ce căuta să afle, dar avea o curiozitate carc trebuia potolită. S-a ridicat în picioare odată cu Charlotte şi a urmat-o în direcţia grădinii.

— Lillian nu primea oaspeţi acolo, a recunoscut Charlottc, scărpinând gâtul Mitrei în timp ce mergeau. Dar domnul Hawthome prefera s-o însoţească cineva acolo. De obicei, un servitor sau un îngrijitor de la grajduri.

Signa a simţit ca o descărcare electrică pe şira spinării. Oricât de mult i-ar fi plăcut compania lui Sylas, o rodea curiozitatea şi nu putea să scape de întrebările care se îngrămădeau una după alta: cum se făcea că un grăjdar

putea să aibă cizme şi mănuşi atât de frumoase? De ce, chiar în ziua în care trebuise să o însoţească până în grădină, alesese să călărească cel mai neascultător cal şi să se piardă în pădure? Oare voise s-o împiedice să intre înăuntru? Ştia si despre bibliotecă. Ştia cum să ajungă acolo, în ciuda faptului că era doar un grăjdar. Tot el fusese cel care îi arătase pasajele secrete.

Şi înainte de asta, după ce ea găsise grădina, el acceptase atât de rapid oferta ei de bani şi o poziţie în cazul în care ar fi fost nevoit să se abată de la loialitatea faţă de familia Hawthome. El îi spusese că făcea asta pentru a ajuta pe cineva la care ţinea, deşi Signa nu-şi putea da seama despre cine ar putea fi vorba.

îl *plăcia* pe Sylas – de fapt, mult mai mult decât îi plăceau majoritatea oamenilor. Se simţea bine în preajma lui. îl alesese ca să-i fie confident în încercarea ei de a rezolva misterul morţii lui Lillian.

Dar dacă alesese greşit?

— Ar trebui să fac cale-ntoarsă, a hotărât ea cu voce tare, iar nerăbdarea din glas a făcut-o pe Charlottc să tresară.

— Bineînţeles, a spus Charlotte, părând puţin neliniştită când a simţit panica Signei. Ştii care este... Signa, vezi asta?

Un vârtej de fum cenuşiu umplea cerul în faţa lor.

A cuprins-o groaza. în mijlocul iernii, nu putea fi vorba dc un accident.

— Grăbeştc-te la Thom Grove şi adu-l pe Elijah! i-a ordonat ca lui Charlottc, apoi a grăbit calul lângă stâncă şi de acolo s-a ridicat şi s-a urcat în şa.

Sţumc-i să sc gribeascăl

— Signa...

— Pcrcy ar putea fi înăuntru!

Svlas, de asemenea, deşi Signa nu îndrăznea să-şi recunoască suspiciunile cu voce tare. Nu îndrăznea să admită posibilitatea asta.

— Te rog, du-te!

Nu a mai zăbovit să vadă dacă Charlotte îi execută ordinul. Ţinându-se strâns de Mitra, Signa a călărit drept spre coloana de fum. Spre grădină şi spre răspunsurile care o aşteptau.

itra a M luat-o la goană prin zăpadă şi printre crengile cioturoase care îi zgârîau. Erau ochi în pădure, ascunşi de mărăcini şi umbre. Ochi
care priveau mereu, aşteptând să vadă ce s-ar putea întâmpla. Liliian era în apropiere, atrăgând-o pe Signa tot mai aproape. Vântul îi învolbura părul, îi intra în urechi şi îi zguduia creierul. Morţii puteau fi amari. Puteau fi deprimaţi sau neliniştiţi. Dar spiritul care o trăgea pe Signa spre grădină era o spirală mai sălbatică decât oricare alta pe care o simţise vreodată.

La câţiva metri în faţă, bucăţi de iederă împânzea pământul, smulse de pe porţile de fier – acum deschise – care baricadau gră dina. Calul lui Sylas aştepta afară, cu urechile ciulite şi cu copitele scurmând pământul. Signa a descălecat de pe Mitra şi s-a grăbit să treacă de porţile grădinii fără să-şi mai pună vreo întrebare.

PATRUZECI ŞI DOI

Focul era încă limitat la grădină, deşi creştea cu fiecare secundă. Flăcările, care devorau orice urmă de vegetaţie pe care o puteau găsi în zăpada ce se topea, s-au întins brusc spre ca, iar scânteile aprinse s-au aşezat pe-un tufiş care a prins viaţă chiar lângă Signj.

Svlas a împins-o într-o parte înainte ca focul să-i pârlească hai- nrlr. Nici măcar mi-l văzuse apropiindu-se.

| prea mult! i-a strigat el, iar cuvintele i-au fost aproape ineeatr de vuietul llăcărilor şi de orăcăitul broaştelor care fugeau pe lângă picioarele lor. Pleacă de aici!

Ea l-a ignorat.

— Unde este Pcrcy?

— Focul începuse deja când am ajuns eu. Nu l-am văzut...

Signa l-a apucat de haină, reducându-l efectiv la tăcere.

— Cine eşti tu de fapt, Sylas Thorly? Tu ai fost cel care a apnns focul în bibliotecă?

Doamne, ce s-a enervat Signa când vocea i s-a frânt, deşi nu mai mult decât în clipa când umerii lui s-au prăbuşit.

— Bineînţeles că nu...

El a apucat-o de încheietura mâinii, încercând s-o scoată din grădină, dar Signa s-a smucit, eliberându-se.

— Nu mă atinge!

Mânia clocotea în ea. O furie fierbinte, fără sens, căreia nu-i păsa de fum sau de grădină, sau de orice altceva în afară de faptul că el o trădase. Că distrusese familia Hawthome.

Chiar dacă Sylas ar fi fost vinovatul, faţa lui nu dezvăluia nimic.

— Nu sunt implicat, Signa, îţi jur! Acum nu mai fi atât de încăpăţânată şi pleacă dc-aici!

Gundry gâfâia pe lângă ea, atingând-o ai labele şi dându-i târcoale, dornic să fugă. Dar chiar dacă Signa ar fi vrut să fugă, corpul ei nu i-ar fi dat voie. Pe când se străduia să-şi dea scama dacă grija lui e sinceră sau nu, răceala a pus stăpânire pe ca – spiritul lui Lillian o legase de pământul grădinii.

— Ea vrea să stau aici, i-a spus lui Sylas, care abia mai respira. Nu pot să plec.

Sylas a apucat-o de mâini, dar de data asta ea nu a mai încercat să se îndepărteze. Pe faţa lui nu se citea nicio urmă dc îndoială sau

virim semn că .11 fi crezut-o nebună. Din tot sufletul *ci,* voia si ail'5 încredere în el.

— Ia caii şi plecaţi de nici/ ¡-a şoptit ea.

Micinle se oglindeau în ochii lui fumurii.

Signa l'aiTow, eşti proastă de crezi că aş putea pleca şi aş puica să las să ţi se întâmple ceva.

Căldura i-a lins pielea, fumul dublându-se cu fiecare secundă, încă nu era suficient cât să-i sufoce sau să-i oprească, dar era suficient pentru a desena umbra fantomatică a lui Lillian care plutea deasupra monnântului în flăcări. Ochii ei negri rătăceau spre locul unde se afla o altă siluetă, ascunsă de fum.

— Cine e acolo? a strigat silueta, iar Signa aproape c-a leşinat de uşurare la auzul acelei voci.

— Percy!

Signa a alergat la vărul ei, ai cărui ochi erau sălbatici şi rătăciţi. Părul îi era ciufulit şi plin de frunze, iar el era încă în cămaşă de noapte.

— Am văzut fumul şi...

Ceva strălucea în palmele lui.

— Asta e... Percy, asta e o cutie cu iască?

Şi-a trecut degetul mare de-a lungul ei şi-apoi a băgat cutiuţa argintie în buzunarul de la cămaşa de noapte.

— A trebuit să mă ocup de problemă.

Vântul se înteţea, împrăştiind scântei pe mânecile Signei. De la ea din monnânt, Lillian a mârâit.

— Dar asta c grădina mamei tale, i-a reamintit Signa.

Era prea cufundat în mintea lui pentru a o băga în seamă, dar ea nu s-a putut opri să i-o spună. Nu cu Lillian privindu-i.

— Este locul unde ea este...

Şi atunci, într-o străfulgerare, a înţeles.

— De ce trebuia să te ocupi. Percy?

Signa şi-a înghiţit groaza crescândă şi s-a întins spre Sylas, pen- tm ci ştia dc|a răspunsul.

Crva de pe chipul lui Pcrcy s-a frânt.

— Nu m-ar fi lăsat în pace.

Vocea lui nu trăda nici tristeţe, nici teamă. Nici remuşcări.

— O vezi şi tu. tnt-i aşa? De aceea eşti aici? Ea tc-a trimis la Thom Cîrove ca să mă bântui?

— Signa...

Deşi blândă, vocea lui Sylas tăia ca o lamă.

— Nu ar trebui să fim aici.

El n-ar fi trebuit să fie. Dar Signa Farrow nu era făcută din aceleaşi came şi oase. Era făcută din noapte, aşa că nu s-a dat înapoi.

— Ai fost otrăvit, vere.

Şi-a ridicat mâinile în sus, ca şi cum ar fi liniştit un copilaş.

— E normal să ai halucinaţii. Mama ta te-a iubit foarte mult, dar a murit...

— Nu e mama mea!

Strigătul a izbucnit din el ca o furtună.

— Nu a fost niciodată *mama* mea, pentru că mama mea este o guvernantă Este o târfa care a fugit de-acasă pentru că era o ruşine pentru familie. Tatăl meu a fost un prost că i-a permis vreodată să pună piciorul în casa noastră...

— Ea a vrut doar ceea ce era mai bine pentru tine, a răspuns Signa, amintindu-şi paginile pe care le găsise în jurnalul lui Marjorie, toate despre Pcrcy.

Îşi amintea cum îl urmărea femeia, mereu cu un zâmbet pe buze. Întotdeauna cu afecţiune.

— Dacă ar fi vrut ce e mai bine pentru mine, n-ar fi trebuit să se amestece în viaţa mea.

hliberat de ochii societăţii, vorbea cu dezinvoltură.

— Dacă cineva ar afla, aş fi ruinat. Nici n-ar fi prea *grtu* de spus că suntem înrudiţi. Uită-te doar la noi – oricine nc-ar vedea unul

l.îngă altul ar putea cu siguranţă să pună lucrurile cap la cap mai devreme sau mai târziu.

Signa ar fi dat orice ca el să-i permită să-l ia acasă şi să termine cu toate astea. Inima o durea mai rău decât putea să îndure, pentru că, în ciuda greşelilor lui, Signa începuse să-l privească pe Percy aşa cum îsi imagina că ar fi putut privi un frate – cu o enervare de nee- galat, cu siguranţă, dar şi cu dragoste. Şi-ar fi dorit ca Elijah să-şi vină în fire şi să-l lase să moştenească afacerea. Ar fi vrut ca Percy să fie fericit, aşa cum fusese câteva clipe când dansaseră, râzând şi tachinându-se unul pe celălalt la fiecare pas.

Dar pe când se uita la el acum, a văzut brusc, cu claritate, ceea ce era: un criminal.

Te-ai otrăvit singur, a şoptit ea, gândind cu voce tare în timp ce piesele de puzzle se potriveau. Ştiai că te voi salva.

— Ceea ce ştiam era că mai aveai încă o doză de antidot.

Niciodată nu auzise o voce atât de amară.

— L-am căutat peste tot, dar nu l-am putut găsi niciodată. Aveam nevoie să dispară.

— Şi incendiul din bibliotecă?

Vocea ei s-a frânt.

— Ai fi ars cu adevărat Thorn Grove până la temelii?

— Bineînţeles că nu, a răbufnit el. L-aş fi salvat după câteva cărţi arse. Aş fi fost un erou. Dar a trebuit să te duci tu acolo şi să-mi strici şi asta!

Atât de amorţit îi era corpul, încât abia a înregistrat mâna lui Sylas strângând-o pe-ai ei, până când el s-a aplecat înspre ca cu o şoaptă aproape furată de flăcările care pocneau.

— Nu trebuie să faci asta! O să am eu grijă de el! Când îţi dau drumul, fugii

l-a eliberat mâna, dar Signa nu a putut să se îndepărteze. Lillian , apărut în spatele fiului ei, cu ochii umeziţi de lacrimi însângerate. Furia împietrise tristeţea din ea. Cu fiecare centimetru pe care îl tăcea înspre

ei, zăpada se topea, iar pământul de sub ea se ofilea.

1-orţa tunci ei a îngenuncheat-o pe Signa, iar Lillian s-a aplecat m faţa ei. cu ochii plini de scuze pe care nu le putea rosti. Spiritul a întins mâna înainte, poruncindu-i, dar nu cu forţă, iar în ochii ci se citea o rugăminte. O rugăminte pe care Signa a înţclcs-o imediat. Lillian voia s-o posede; dar numai dacă Signa o lăsa.

Ea a vrut să spună nu. Voia să uite amintirea acelui frig adânc şi îngrozitor de rece care o arsese o dată pe dinăuntru. Dar cine altcineva i-ar fi dat vreodată lui Lillian şansa asta? Cine altcineva ar fi *putut'*

S-a întărit şi a apucat-o de mână pe Lillian.

Aceasta a păşit în ea. Ochii Signei s-au dat peste cap în timp ce spiritul a cuprins-o. îşi simţea trupul de parcă cineva ar fi luat o lingură şi l-ar fi golit. Ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât o cochilie a ei însăşi; ca şi cum ar fi trăit o teroare nocturnă, incapabilă să se mişte sau să-şi controleze propriul corp.

Dta?

Nu era gândul ei, ci al lui Lillian, care a început să o chinuie. Signa nu se putea mişca. Nu putea ţipa.

DE CE'

Mai încercase o singură dată o astfel de durere, atunci când îşi văzuse bunica murind. Era adâncă până în măduva oaselor şi sfâşia sufletul. Oricât de mult ar fi încercat, Signa nu se putea îndepărta de ea. Ea era un vas, iar Lillian era căpitanul.

— De ce ai făcut-o? a strigat ea ai toată puterea, iar cuvintele îi răsăreau din gât.

De fiecare dată când a încercat să-şi închidă gura, buzele au ars-o cu o durere incandescentă.

Pcrcy a început:

— Nu e treaba ta...

— Nu Signa este cea care întreabă!

Deşi cuvintele îi ieşiseră din gură, Lillian fusese cea care le rostise. Trupul Signei se cutremura cu frisoane atât de necruţătoare, încât ar fi vrut să se arunce în flăcări.

— Ci mama ta.

Percy a îngheţat, cu faţa palidă şi gâtul tras înăuntru de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia.

— Spune-mi adevărul!

Signa n-ar fi fost sigură că rostise cuvintele cu voce tare dacă Percy nu ar fi tresărit.

— Spune-mi de ce! Spune-mi ce am făcut ca să mă urăşti.

Ridicându-şi bărbia ca să se uite în ochii ei, Percy a spus:

— Nu ai fost niciodată cea care trebuia să moară.

AM VRUT SĂ FIE MARJORIE.

Nu a existat nicio ezitare în cuvintele lui, nici vinovăţie sau negare.

PATRUZECI ŞI TREI

— Credeai că nimeni nu-şi va da seama vreodată care e adevărul? întregul oraş şopteşte deja că tata are copii bastarzi prin preajmă. Cât timp credeai că va dura până când cineva îşi va da scama că m-am născut din guvernantă?

— Marjorie a vrut întotdeauna doar ce e mai bine pentm tine, a spus Lillian prin buzele Signei, sperând că fiul ei ar putea să arate vreun pic de remuşcare, că ea ar mai putea găsi ceva dragoste undeva în adâncul lui.

Signa însă nu a văzut decât un tânăr crud, care era convins că ea şi Sylas vor arde în acea noapte. Acesta era motivul pentru care vorbea atât de liber.

Signa fusese respinsă de nenumărate ori, însă durerea de acum tot o lăia ca un cuţit. Avusese încredere în el. Dansase cu el. Se bazase pe el. Şi pentru ce?

— Dacă Marjorie ar fi vrut cc c mai bine, nu mi-ar fi spus niciodată adevărul.

Nu se simţea nicio potolire a mâniei lui Pcrcy. Nicio îmblânzire a furiei care îi ardea în voce.

— Nu a vrut ceea cc era cel mai bine – ca voia o relaţie. Dacă i-aş fi permis asta, atunci cât timp ar fi trecut până când va fi dorit ca şi alţii să ştie de noi? Cât timp până când se va fi răspândit zvonul că sunt un bastard, iar perspectivele mele vor fi fost ruinate? Nu înţelegi? A trebuit să mă protejez pe mine şi familia asta de ruşine.

Lillian nu dorea nimic mai mult decât să-şi ierte fiul, iar Signa a trebuit să-şi adune fiecare picătură de energie pe care o mai avea ca să i se opună şi să-i reamintească adevărul. Deşi spiritul s-a împotrivit la început, Signa a simţit că, într-un final, acesta înţelege, din felul în care trupul i s-a ofilit şi umerii i-au căzut când a întrebac

— Atunci de ce am fost eu cea care a sfârşit moartă?

— Asta să-mi spui tu mie! a răbufnit Percy. Am pus beladonă într-un ceainic destinat lui Marjorie. Dar l-ai băut tu, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama până nu te-ai îmbolnăvit, iar atunci era deja prea târziu. Ai început să te stingi, însă atât de încet, încât ai făcut ca toată proprietatea să se prăbuşească în haos. Aşa că ţi-am mai dat fructe, întotdeauna în ceai, ca să te ajut să treci mai departe, astfel încât suferinţa tuturor să ia sfârşit. Dar nu a fost niciodată suficient. Ţi le dădeam prea încet, iar corpul tău dezvolta o toleranţă prea repede.

Signa a observat atunci că Percy tremura din cauza răcelii comuniunii cu morţii. Şi-ar fi dorit să fie de ajuns ca să-l îngheţe pe loc. hra un gând amar, deşi, în clipa aceea, îl ura pe Percy atât de profund, încât ar fi luat coasa Secerătorului şi l-ar fi tăiat ea însăşi în două. Pcrcy nu avea nicio remuşcare. Nicio compasiune. Vorbea cum o făcuse în ziua aceea la spiţerie – cu calculul rece al

cuiva căruia îi pasa doar dc felul în care îl percep ceilalţi. Cât de repede putea cineva să se lase ademenit şi să cadă în capcana asta?

— Şi cum rămâne cu Blythc?

Signa a fost surprinsă când propriile cuvinte au fost rostite ai voce tare. Strânsoarca lui Lillian asupra ci slăbea. A observat tumul care se apropia tot mai mult în jurul lor şi umbra lui Sylas pe pământul tare dc lângă ca. Doamne, nu trebuia să-l fi băgat în mizeria asta!

Pcrcy şi-a întors faţa către flăcări.

— Trebuia să fac ceva care să-l readucă pe tata în simţiri. A vrut să distrugă această familie. Trebuia să-l aduc mai aproape de mine – am crezut că am putea deveni mai apropiaţi prin suferinţa noastră. Totuşi, dc când ai sosit *tu* – a privit-o fix şi plin de venin pe Signa –, el a devenit doar mai apropiat de *ea.*

— Deci te-ai îmbolnăvit şi tu, a adăugat Signa. Nu doar pentru a te scăpa de antidot, ci şi pentru că ai crezut că poţi... ce? Să-l sperii şi să-l convingi să păstreze Grey’s? Să-l faci să ţi-l ofere din milă?

Piesele de puzzle se potriveau în sfârşit.

— Nu m-aş aştepta să înţelegi.

Percy vorbea prea uşor. Prea încrezător, având în vedere situaţia în care se afla, alunecând din nou în rolul pe care atât de des îl juca în înalta societate.

— Tata mi-a luat toate lucrurile pentru care am muncit întreaga viaţă, doar pentru că era prea adâncit în doliul lui ca să mai înţeleagă ceva. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nu mi-a lăsat altă alegere.

— Ai avut *toate* alegerile.

Lillian a fost cea care a vorbit din nou, cu un tremur dc epuizare în voce.

— Tatăl tău nu ţi-a luat afacerea pentru că te urăşte. A făcut-o pentru că te *iubeţte,* Percy! Pentru că regretă că şi-a petrecut viaţa muncind şi nu şi-a văzut niciodată familia. Nu a vrut acelaşi lucru pentru tine, chiar nu înţelegi?

O umbră a traversat faţa lui Pcrcy, iar, pentru o clipă, Signa s-a

întrebat dacă vorbele îşi atinseseră ţinta. Dacă mai rămăsese ceva lumină în sufletul lui. Dar întunericul s-a strecurat din nou peste ochii lui Pcrcy, în timp ce acesta s-a scuturat de ideea asta, refuzând-o.

Nu mai era timp pentru discuţii. Nici timp de ceartă. Era foc la călcâiele lui.

— Nimic din toate astea nu mai contează.

S-a uitat în ochii lui Lillian. în ochii Signei.

— Focul ăsta îţi va mistui trupul, iar cu voi fi în sfârşit eliberat de tine. Iar de data asta, Signa, nu vei mai avea şansa să salvezi pe nimeni.

Flăcările au surprins strălucirea oţelului din palma lui Percy—un briceag. Mic, ascuţit şi pregătit pentru sânge. A ţintit spre gâtul Signei, dar a nimerit alături, când Sylas a împins-o pe fată într-o pane suficient de tare pentru ca ea să-şi piardă respiraţia, iar Percy şi-a îngropat cuţitul în umărul ei.

Signa a simţit fiecare dintre emoţiile lui Lillian, chiar mai ascuţite decât împunsătura lamei – tristeţea, durerea şi, cea mai puternică, emoţia înţelegerii faptului că nu mai e cale de întoarcere pentru Percy. Şi-a ridicat capul pentru a fura o ultimă privire către fiul ei, pentru a-şi aminti de-a puniri de el drept copilaşul care-i fusese pus în braţe cu douăzeci de ani în urmă, iar apoi Lillian s-a întors spre Sylas.

— liste aJ tău, să faci ce vrei cu el. Eu nu-l mai pot proteja.

A fost tot ce-a spus, fiecare cuvânt fiind chinuit şi frânt, şi-apoi a dat drumul corpului Signei.

Signa a căzut în patru labe, strângându-şi pieptul şi gâfâind când i-a revenit respiraţia, în timp ce Percy a coborât din nou cuţitul. înainte să poată lovi, Sylas s-a aşezat în faţa fetei şi a prins lama în palmi. Pcrcy a gâfâit, cu ochii înnebuniţi, în timp cc încerca să-şi coboare mâna. A împins-o fără succes, încercând să facă cuţitul să se mişte. Să taie. Să facă ceva.

— Cc înseamnă asta?

Buzele îi tremurau, iar pielea îi devenise cenuşie.

— Ce faci?

Pcrcy s-a uitat la Signa în căutarea unei explicaţii, tremurând ca o ftunzâ prinsă în furtună.

Svlas nu s-a clintit în timp ce ţinea lama în mână. Signa a aşteptat să-i dea sângele. Să tresară de durere. Dar nu era nici măcar o zgârietură pe mănuşa lui.

A simţit că tot aerul i se scurge din plămâni când l-a auzit şoprindu-i:

— Nu aşa aveam de gând să fac asta! îmi pare rău, Păsărică!

Umerii lui se înceţoşau, sângerând în noapte. Signa a înţeles tristeţea din vocea lui, în timp ce umbrele i s-au adunat în jurul picioarelor şi l-au înghiţit, până când n-a mai fost Sylas, ci Secerătorul nopţii. Aducătorul morţii. Una câte una, stelele s-au stins, iar noaptea a devenit neagră, singura lumină rămasă fiind cea a flăcărilor care străluceau pe zăpadă şi se înclinau la picioarele lui. A tras noaptea în el. i-a luat luna drept seceră şi i-a îndreptat vârful spre gâtul lui Pcrcy.

îngerul morţii stătea în faţa ei, iar Signa nu mai putea să respire.

Sylas fusese cel care o adusese la Thom Grove. Cel care o ajutase, pas cu pas. O condusese la Grey’s, la grădină, la bibliotecă. El fusese cel cu care călărise la lumina lunii. El o făcuse să se întrebe asupra sentimentelor ei pentru îngerul morţii.

îngerul morţii şi Sylas erau unul şi acelaşi.

Nu putea întreba de cc. Cel puţin nu încă, pentru că Gundry stătea lângă călcâiele lui. Câinele de vânătoare nu mai era nici el din această lume. Aşa cum umbrele se înfaşurascră în jurul lui Sylas, se învârteau acum şi în jurul lui Gundry, alungindu-i botul şi ascuţindu-i colţii. S-a făcut dc trei ori mai marc, până când a ajuns la umărul îngerului morţii, cu labele mai mari decât capul Signei, cu ochii purpurii ca sângele, în timp ce umbrele îi picurau din botul căscat. *Foame,* şi-a dat scama Signa. îi era foame!

— A venit momentul să alegi!

Vorbele îngerului morţii erau dulci ca nectarul. Ca un vin cu miere în care se putea îneca.

— A venit momentul să alegi pentru ce lume eşti făcută. Există doar două opţiuni: să-l laşi să fugă şi să speri că se va schimba,

căci, dacă îl trimiţi la proces, va fi cu siguranţă spânzurat. Sau...

— Sau?

îngerul morţii i-a atins umărul, unde rana de cuţit era cicatrizată deja. A ridicat-o în picioare, sprijinindu-i spatele de pieptul lui, astfel încât ea s-a confruntat cu Percy şi cu flăcările care carbonizau mormântul lui Lillian.

— Sau îi revendici viaţa ca fiind a ta şi îi dai timpul care i-a mai rămas lui Blythe. Tu nu eşti blestemată – eşti o Secerătoare. Eşti noaptea întruchipată, luntraşul sufletelor. Eşti puntea între cei vii şi cei morţi – o pasăre în colivie care e gata să zboare. Deci întinde-ţi aripile, Signa Farrow, pentru că eşti nemărginită! întinde-ţi aripile – şi oh, cum vom zbura!

Cât de drept suna! Cât de simplu, ca şi cum ceva profund şi pulsând în adâncul ei ştia că acesta era răspunsul. Că era cel adevărat.

„Nu eşti un lucruşor moale care să fie alintat.” Cuvintele pe care îngerul morţii i le spusese odată îi răsunau în minte, iar şi iar. „Eşti mai îndrăzneaţă decât soarele, Signa Farrow, şi a venit timpul să străluceşti.”

Avea dreptate. Nu-i mai era teamă de ceea ce clocotea în ea şi nu mai avea nevoie să se scuze pentru cine era. Dar Signa nu avea doar să strălucească; avea să se aprindă. Să ardă mai tare decât o stea alături de îngerul morţii şi să revendice în sfârşit tot ceea ce era ea. Tot ceea ce era al ci.

S-a sprijinit de el şi a lăsat să curgă acel fior de putere prin ea. Avea gheaţă în vene şi foc în inimă. Dispărute îi erau grijile şi temerile, pentru că, în timp ce lăsa puterea să o consume, a înţeles ci acele spaime nu însemnau nimic. Nu le mai revendica. Ea trebuia si fie conducătoarea nopţii. Cea care aduce moartea. O Scceratoarc. Si avea si îşi înceapă domnia acum.

— Eşti sigură?

Vocea îngerului morţii era o mângâiere în mijlocul haosului.

Signa nu fusese mai sigură de ceva în toată viaţa ei. Ţinuse la Pcrcţ” începuse să-l iubească. Dar acum înţelegea de ce IngemI morţii tăcuse tot ce făcuse. înţelegea de ce le dăduse oamenilor un sfârşit prematur – pentru că fusese egoist şi nu voise decât s-o protejeze.

Şi ea avea să facă la fel pentm Blyhe. Pentru Elijah, pentru Thom Grove – avea să fie egoistă. Percy îşi făcuse alegerea, iar acum venise vremea s-o facă şi ea pe-a ei.

Dacă Percy nu simţea remuşcări pentru păcatele sale, Signa avea să se asigure că el o să ajungă să le regrete.

Când Signa şi-a înfruntat vărul, avea noaptea însăşi în ochi şi părul argintiu ca lumina stelelor. Nu avea nevoie să vorbească. S-a gândit pur şi simplu la dorinţa ei de-a învia grădina moartă de sub el, transformând-o într-o cuşcă, iar lumea s-a supus voinţei ei. Mărăcinişul mort şi-a făcut loc prin zăpadă şi flăcări, rădăcinile încolăcindu-se în jurul lui Percy, care încerca plin de disperare să le smulgă, să le rupă cu unghiile şi să se elibereze.

— Dă-mi drumul! a răcnit către ca din mijlocul capcanei de spini şi liane.

Acestea îi şerpuiau în jurul încheieturilor, lipindu-l la pământ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce eşti tu?

Şi pentru prima dată, ca avea un răspuns:

— Sunt liberă!

S-a întors apoi spre Gundry şi l-a lăsat pe câinele iadului să se ospăteze.

SIGNA N-A MAI AŞTEPTAT SĂ VADĂ CARE AVEA SĂ FIE SOARTA Spiritului lui Percy. Fie că alesese viaţa de apoi, fie că alesese să mai zăbovească pe pământ, fie că îngerul îi revendicase sufletul ca fiind al său – nu dorea si ştie. S-a aşezat cu spatele lipit de-un copac chiar în afara grădinii şi abia simţea muşcătura zăpezii care ti intra în haine sau fumul care încă îi mai pătrundea încă în plămâni, chiar dacă focul din grădină se stingea.

Se terminase! După atâta timp, cei din neamul Hawthornc aveau să fie scutiţi de chin. Măcar cei rămaşi – deşi Signa nu voia să se

PATRUZECI ŞI PATRU

gândească la asta. Şi-a strâns genunchii la piept, încercând să pună cap la cap tot ce văzuse şi făcuse, şi nu şi-a ridicat privirea decât când două picioare palide, translucide, au apărut în faţa ei.

Lillian s-a aşezat lângă ea şi nu mai era atât de înspăimântătoare. Rănile din jurul gurii i se vindecau, iar ochii nu îi mai erau atât de goi. Era acum mai mult o femeie decât un spirit. O femeie tânără şi îndoliată, cu ochii umezi, care privea fumul care se risipea pe cer.

— Mulţumesc! a spus Lillian.

Cuvintele erau moi şi puţin înăsprite după atâta timp în care nu fuseseră folosite, ca şi cum s-ar fi chinuit să-şi amintească cum să le lege. Signa s-a întors să se uite la spirit, care a pus o mână pe braţul ei.

Signa i-a simţit atingerea ezitantă, aşa cum ar simţi cineva suflul vântului pe piele, blând şi puţin rece.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Vocea îi era mai aspră decât ar fi vrut: Nu am putut să-i salvez pe amândoi.

Chiar dacă sunetul râsului lui Percy când o învârtea prin salon îi răsuna încă în minte, nu putea să-şi regrete alegerea. Anii care ii mai rămăseseră lui Percy aveau să meargă la Blythe; măcar atât îi datora el. Dar împietrirea cu care luase decizia o surprindea. Ştiuse ce avea de făcut atât de repede, atât de uşor, şi nu ezitase nici măcar o dată.

Signa era cu adevărat o Secerătoare. Şi deşi nu ştia încă ce înseamnă asta pentru ea sau pentru viitorul ei, nu mai era cale de întoarcere.

Îngerul morţii a ieşit pe porţile grădinii, iar umbrele i-au alunecat deoparte pentru a-l dezvălui pe Sylas, doar că avea părul argin- uu în loc de negru. Privirea Signei a alunecat spre seriozitatea din ochii lui, apoi s-a uitat repede în altă parte. Avea să vorbească ai el în curând, dar cu Lillian aici, nu era momentul potrivit. îngerul morţii şi-a scărpinat ceafa, înţelegând asta destul de uşor. Nimic din expresia lui nu dezvăluia soarta lui Percy. Poate că Signa avea sâ-l întrebe şi despre asta, într-o zi. Dar nu încă.

Îngerul morţii a întins o mână spre spiritul lui Lillian şi a întrebat cu voce blândă:

— £f»i *gala?*

Sprâncenele lui Lillian s-au încruntat şi a dat să-şi ridice mâna, când atenţia i-a fost atrasă de sunetul unor copite care se apropiau rapid. Şi-a întors capul într-o parte, lăsând să iasă un oftat moale, când Elijah a apărut pc calul său, gonind cu sălbăticie. Ochii lui au căutat imediat ochii Signei, căci ca era singura pe care o putea vedea, înainte de-a se întoarce către fum.

— Grădina...

Sunetul pc care l-a scos Elijah când s-a uitat la ea a fost ceva între icnet şi strigăt, în timp ce aluneca de pc cal şi se repezea la poartă.

Lillian s-a întors spre soţul ei, strângându-şi mâinile peste piept. Peste gură. Avea un tremur în buza de jos în timp ce a păşit spre el foarte încet şi i-a pus o mână pe spate.

El a tras aer în piept când a simţit atingerea. Cu spatele înţepenit, cu ochii umezi, s-a întors spre Signa şi a şoptit:

— E aici?

Fiecare cuvânt era fragil. Fiecare respiraţie ameninţa să-l frângă.

— Soţia mea e aici?

Nouăsprezece ani petrecuse Signa evitând adevărul. Evitând tot ceea ce o făcea diferită. Dar acum nu mai simţea aceste puteri ale ei ca pe un lucru atât de rău. Se părea că putea fî şi frumuseţe în ele.

— Da! i-a spus ea, în timp ce Lillian şi-a apăsat fruntea de spatele soţului ei, înfaşurându-şr braţele în jurul lui. Este chiar aici!

Elijah a întins o mână tremurândă spre locul unde braţele lui Lillian se înfaşurau în jurul lui, iar corpul lui frisona.

— Ştiam eu că eşti. în tot timpul ăsta, am ştiut că eşti încă aici, cu mine.

— *Da, dragostea mea.*

Lillian a vorbit clar, singura ezitare din vorbele ei venind de la tremuru! de emoţie pe care abia îl ţinea în frâu.

— *Am J.ost eu line tn lot acest timp.*

Deşi nu o putea vedea, probabil că nici nu o putea auzi, el şi-a sprijinii capul de poarta grădinii şi a închis ochii din care curgeau lacrimi.

Ar fi trebuit să am mai multă grijă de locul ăsta, a spus el.

N-ar fi trebuit niciodată să-i închid porţile.

S-a ridicat un vânticcl, care a deschis complet porţile. Nu era nici urmă de Percy înăuntru. Nimic altceva în afară de zăpadă, copaci carbonizaţi şi şuviţe de fum care încă se pierdeau în noapte.

— dfiimî *descbide-le acum!* i-a şoptit ea la ceafa.

Trupul ei a început să disparǎ. Signa ştia că ar fi rămas pentru totdeauna dacă ar fi putut, dar nu mai era timp. Spiritul ei se risi pea ca vântul însuşi.

— *Descbtde-le şi bucuraţi-vi de grădina mea! Veniţi în acest loc şi gândiţi-vi la mine!*

îngerul morţii a făcut un pas înainte.

— *Nu a mai rămas mult timp daci doreşti si treci mai departe*, a spus el, nu cu severitate, ci ca şi cum avea un scop precis.

Fie că Lillian alegea să plece, fie că nu, spiritul ei nu mai avea mult timp pentru această lume.

Lillian şi-a strâns mai tare soţul.

— *Sunt îmi alături de tine, dragostea mea, şi voi fi mereu. Când vei dori si mi vezi, uiti-te la copilul iubirii noastre – şi acolo voi Ji! Ai griji de ea, aşa cum şi eu voi avea griji de fiul nostru!*

Apoi s-a îndepărtat de el, până când mâinile i-au căzut pe lângă corp.

Ca şi cum ar fi putut să-i simtă absenţa, Elijah s-a întors.

— Rămâi! Mă voi descurca mai bine lângă tine, îţi jur! Dar rămâi, Lillian! Rămâi! Nu ştiu cum să crăiesc fără tine.

Lillian i-a zâmbit printre lacrimi.

— *Atunci vei invita!*

A anincat o ultimă privire lungă la soţul ei, iar apoi s-a întors să-i mângâie coama Mitrei şi a sâmtat calul pentru ultima dată. Mitra a ciulit urechile.

— *Amfosl fericit* în viata asta, i-a spus Lillian Signei. Şi «a mai feririi* am fost atei, ni rl, şi nu aş schimba nimic din asia. Spunc-i asta din partea mea, vrriP*

Signa şi-a plecat capul, cu ochii arzând. *Cei* doi din faţa ei împărtăşiseră genul de iubire la care visase ea toată viaţa. Poate că nu fusese perfectă, dar fusese adevărată. S-a uitat la umbrele de lângă Lillian, unde aştepta îngerul morţii, şi s-a întrebat cum ar fi o eternitate cu acea iubire.

— O voi face, i-a promis Signa, atrăgând atenţia lui Elijah chiar în momentul în care Lillian a apucat mâna Secerătorului.

îngerul morţii i-a aruncat o ultimă privire Signei, în timp ce Lillian făcea ultimii paşi în această lume.

— *Mă voi întoarce în curând. Şi voi explica totul\ a spus el.*

Signa aştepta cu nerăbdare; se săturase de puzzle-uri. Deocamdată s-a întors însă spre Elijah şi i-a spus cu blândeţe, cu cea mai duioasă voce posibilă:

— A plecat, Elijah. în sfârşit, şi-a găsit liniştea!

Apoi l-a ţinut în braţe când el a căzut în genunchi în faţa porţilor grădinii şi a plâns.

PATRUZECI ŞI CINCI

CiNP SIGNA ŞI Eu)AH S-AU întors la grajduri, zorii zilei se şi fiinşau pc cer.

Era uşurată că Elijah nu o presase în legătură cu grădina. Că nu o întrebase încă de Percy sau de unde ştia că Lillian plecase cu adevărat. Era bucuroasă pentru momentul de linişte pe care i-l ofense tăcerea lui. Şi pentru că putuse să se afunde în patul ei chiar înainte ca soarele să se trezească.

L-a simţit pe îngerul morţii înainte de a-l vedea, acel frig fami liar care-i aluneca în oase. Acel fior de gheată pe care ajunsese să îl anucipeze, care-i deschidea ochii şi o făcea să fie atentă.

Nu era forma lui de umbre, ci băiatul de la grajduri pc care îl cunoştea, cu un câine de vânătoare alături de el. Gundry i-a arun cat o singură privire Signei, apoi a sărit în patul ei şi a făcut câteva cercuri înainte de-a i se ghemui la picioare.

— înţeleg dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, i-a spus îngeml morţii... sau trebuia să-i spună Sylas de-acum? Dar îţi promit că îţi voi răspunde la întrebări numai cu sinceritate, dacă eşti gata să întrebi.

Bineînţeles că era gata să întrebe. Avea un milion de întrebări cate i se învârteau prin cap.

— De cât timp eşti la Tliom Grove? a fost prima ei întrebare. De cât timp reuşeşti şarada asta?

îşi ţinea capul plecat.

— Nu am fost niciodată cu adevărat la Thorn Grove, a recunoscut, făcând o grimasă când Signa şi-a frecat tâmplele. Pentru oricine altcineva de aici, Sylas Thorly nu a existat niciodată. Pentru oricine altcineva în afară de tine, am fost invizibil.

S-a aşezat pe marginea patului, lângă Gundry, dar s-a ridicat rapid când ea i-a dat un ghiont ascuţit. N-avea nicio intenţie să-l lase să se relaxeze nici măcar pentru o clipă.

Nu s-a grăbit să răspundă, lăsându-l să fiarbă în timp ce se gândea la tot ceea ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Când Elijah trimisese după ea la mătuşa Magda, cu siguranţă i se păruse ciudat că avea să călătorească cu un tânăr care nu-i era rudă de sânge. La gară. de asemenea, el mersese înainte fără să comunice cu nimeni, şi o lăsase singură să-l ajungă din urmă. Apoi totul la Thom Grove era ciudat, iar ea crezuse, pur şi simplu, că Sylas fusese nepoliticos.

— Dulciurile din tren, a spus ea cu voce tare, ammtindu-şi cum le devorase el, gustându-le pentru prima dată, cel mai probabil. Elijah nu pare să fie genul care să mi le fi oferit.

Sylas şi-a lăsat umbrele să formeze un scaun sub el. S-a tolănit pe el atât de confortabil, încât Signa l-a privit chiorâş până când s-a îndreptat.

— Nu m-am putut abţine. Eram atât de furios când te-am luat în ziua aceea, Signai Păreai pe jumătate moartă de foame.

Aşa şi era, dar asta nu însemna că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru toate minciunile lui. El o condusese în grădină după aceea... Unde se pierduse doar ca să poată apărea ca îngerul morţii şi s-o ajute să intre înăuntru. El fusese cel care o ajutase şî la Grcy's si ou mtwrea în bibliotecă. La fiecare pas – indiferent dacă era în lomu

asta san dacă era făcut din umbre – el fusese acolo ca s-o ajute. Dar ...

Mă ajutai cu adevărat? a şoptit ca. Sau ai ştiut tot timpul adcvănil?

Sub strălucirea lunii, ochii lui nu mai erau întunecaţi si fumurii, ci aveau nuanţa luminii stelelor, ca şi părul său. încă mai exista o inninceimc în adâncul lor, de parcă galaxii rotitoare îşi făcuseră casă în acei ochi. Signa a înţeles atunci că acesta era adevăratul lui sine. chipul pe care nu-l dezvăluia niciodată nimănui. Era mai frumos decât îl văzuse ea vreodată.

— Dacă la un moment dat aş fi ştiut adevărul, ţi l-aş fi spus.

A fost un răspuns ferm şi serios.

— Niciodată n-am vrut ca tu s-o pierzi pe Blythe. Nu am vrut niciodată să pierzi pe *oricine* altcineva. Când Lillian a murit, ea nu a ştiut cine a ucis-o, aşa că nici eu nu am ştiut. Treaba ta a fost să-ţi dai seama. Şi ai făcut o treabă excelentă, Signa! Ai salvat o viaţă!

— Da, dar a trebuit să mai iau una ca s-o fac.

Chiar dacă Signa spunea cuvintele astea cu voce tare, tot nu reuşea să le facă să muşte, aşa cum ar fi voit ea s-o facă. Voise să-i repare pe cei din familia Hawthorne – şi totuşi îi luase un alt copil lui Idijah. Dar chiar şi aşa, nu se simţea vinovată. în ceea ce o privea, moartea lui Percy fusese dreaptă. Şi, în schimb, Blythe unna să aibă parte de o viaţă lungă şi sănătoasă,

0 viaţă luată pentm o viaţă câştigată, iar fără un corp... Poate că Hawthorne nu trebuie să ştie niciodată ce se întâmplase cu Percy.

— Vreau să ştiu de ce ai făcut-o, a spus Signa deodată. De ce si foloseşti forma asta dacă nu pentru ca să mă prosteşti?

îngerul morţii părea o sculptură, lumina slabă aruncând adâncituri profunde pe contururile obrajilor în timp ce-şi încorda maxilarul.

— -s”„ *ă nu eşti proastă, Păsărică. Nu am avut nicio intenţie sâ-tru hat joc de tine. şi nici nu mi-am dat seama în ce mă bigam sau ce şiretlic am creat până când nu a fost prea târziu. Pentru asta, îti cer scuze. I)ar, în ceea ce priveşte motivul meu, recunosc că a fost doar din dorinţa egoistă de a descoperi cine eşti. Este cum ri-am spus deja – mi-am petrecut întreaga existenţă aşteptându-te. Aşteptând pe cineva cu care să pot vorbi. Cineva pe care să-l pot simţi. Când mi-am dat seama că tu eşti tu, am vrut să ştiu cine eşti. Apoi mi-ai cerut ajutorul, a continuat el, şi am vrut să fiu acolo pentru tine. Dar am ştiut că nu te puteam ajuta în forma pe care o cunoştcai, pentru că îţi era frică de mine. Mi-ai spus odată că mă urăşti, aşa că am rămas ca Sylas. Nu doar ca să te aduc la Thom Grove, ci şi ca să petrec timp cu tine şi să te-ajut, fără stigmat. Fără frică. Dacă m-aş fi apropiat de tine sub forma mea de umbre, nu ai fi avut încredere în ajutorul meu.

Avea dreptate şi, deşi era furioasă din cauza minciunii, o parte din ea era şi uşurată. Uşurată pentru că el îi rămăsese alături, oricare ¡-ar fi fost forma, şi pentru că Blythe era încă în viaţă. Şi, în cele din urmă, asta era tot ce conta.

îngerul morţii s-a ridicat în picioare şi a luat-o de mână.

— Nu mă voi preface că înţeleg prin ce treci, pentru că nu m-am născut ca tine şi nu am fost niciodată om. Dar voi fi aici, alături de tine, la fiecare pas din drum, presupunând...

— Presupunând ce?

Stelele erau ca o pânză în spatele lui, strălucind la fel de puternic ca ochii lui argintii. Chiar şi luna părea să o atragă mai aproape de el când el a întrebat:

— Presupunând că mă vei primi?

îngerul morţii îi spusese odată că destinele oamenilor erau predeterminate, iar acum ca se întreba dacă nu cumva, în sfirui. ¡J privea pc-a] ci în faţă.

•ţiât dc mult timp îi rezistase. Atât de mult timp se luptase împotriva acestei părţi din ea – şi cât de epuizată era! Obosise să v toi prefacă. Era sătulă să se transforme în cineva care nu era, tugind de tot ceea ce o făcea să se simtă bine şi întreagă. Obosită dc intrebări, de puzzle-uri şi de ghicitori, ha doar... voia să/ie.

Acum ştia cine este şi nu avea să se mai ascundă. Era o Scccrătoarc, era Moartea, iar întunericul era casa ei. *El* era casa ei. Aşa că şi-a împletit degetele cu ale lui.

— Niciunul dintre noi nu va mai fi niciodată singur!

VINDECAREA LUI BLYTHE A FOST UN PROCES LENT.

O soartă pe care Signa nu ar *fi* dorit-o nimănui. Blythe a petrecut zile de agonie, ghemuită în patul ei, abia respirând şi cu vederea tulbure.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Nopţi în care se usca, numai piele şi os, incapabilă să păstreze ceva în stomac. Signa şi Elijah au vegheat pe rând la căpătâiul ei, uneori spunându-i poveşti. Uneori discutând despre zilele mai bune ale lui Blythe. Iar uneori Signa stătea, pur şi simplu, liniştită, privind în colţul camerei, în timp ce Blythe dormea, având încredere că nu trebuiau decât să aibă răbdare.

Şi, în cele din urmă, însănătoşirea a început. Vărsăturile ei au încetat în două săptămâni, iar într-o dimineaţă de iarnă târzie, Blythe a reuşit să se ridice singură din pat ca să poată privi de la fereastră ninsoarea. Ca un mânz nou-născur, abia se ţinea pe picioare. Dar dacă era un lucru pe care Signa îl învăţase în viaţa ei de singurătate, era răbdarea. Iar timp avea – în aşteptarea terminării pregătirilor pentru instalarea ei la Foxglove, vechea casă a părinţilor ei.

PATRUZECI SI SASE

VINDECAREA LUI BLYTHE A FOST UN PROCES LENT.

O soartă pe care Signa nu ar fi dorit-o nimănui. Blythe a petrecut zile de agonie, ghemuită în patul ei, abia respirând şi cu vederea tulbure. Nopţi în care se usca, numai piele şi os, incapabilă să păstreze ceva în stomac. Signa şi Elijah au vegheat pe rând la căpătâiul ei, uneori spunându-i poveşti. Uneori discutând despre zilele mai bune ale lui Blythe. Iar uneori Signa stătea, pur şi simplu, liniştită, privind în colţul camerei, în timp ce Blythe dormea, având încredere că nu trebuiau decât să aibă răbdare.

Şi, în cele din urmă, însănătoşirea a început. Vărsăturile ei au încetat în două săptămâni, iar într-o dimineaţă de iarnă târzie, Blythe a reuşit să se ridice singură din pat ca să poată privi de la fereastră ninsoarea. Ca un mânz nou-născut, abia se ţinea pe picioare. Dar dacă era un lucru pe care Signa îl învăţase în viaţa ei de singurătate, era răbdarea. Iar timp avea – în aşteptarea terminării pregătirilor pentru instalarea ei la Foxglove, vechea casă a părinţilor ei.

Blythc nu a acceptat prea bine faptul că avea nevoie de asistenţă pentm primele câteva luni, insistând adesea ca Signa să se grăbească să plece, acum, că împlinise douăzeci de ani şi că îşi primise moştenirea. Insistând că 1111 voia ajutorul, că nu avea nevoie de el. Dar pentru că Signa învăţase deja că numai gura era de Blythc şi pentru că îşi petrecuse ca însăşi prea mult timp din viaţă dorindu-şi să fie cineva acolo pentru ca, a refuzat să plece de lângă verişoara ei. A fost nevoie de multe zile lungi pentru a-şi pune încet-încet came înapoi pe oase şi pentru a-şi reface forţele, dar, la începutul primăverii, Blythe mergea din nou pe propriile picioare.

Elijah nu ar fi putut să fie mai fericit pentru fiica sa, pe care o urmărea cu un ochi atent. Petrecerile de la Thom Grove au încetat cu totul, fiind înlocuite de timpul petrecut împreună în grădină. Niciodată Signa nu ar fi bănuit că tatăl şi fiica etau atât de asemănători dacă nu ar fi avut dovada în fiecare dimineaţă, la micul-dejun, când amândoi purtau papuci de casă la masă şi făceau declaraţii grandilocvente despre motivul pentru care fiecare brioşă pe care o mâncau în acel moment era cea mai bună. Într-o dimineaţă, Blythe îi ceruse lui Warwick s-o aducă pe bucătăreasă, care râsese până se înroşise toată, ascultându-i pe Elijah şi Blythe trăncănind despre cum, pur şi simplu, nu pot să trăiască fără să aibă brioşe cu lămâie sau trandafir, sau ciocolată la următorul ceai.

Atât de vioi erau acum, încât Signa a avut nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască. Era ca şi cum cineva adusese o mătură m Thorn Grove şi curăţase pânzele de păianjen şi întunericul, dând perdelele deoparte şi lăsând lumina să se strecoare înăuntru.

Nu era zi în care să nu se gândească la Lillian, aşa cum nu era zi în care Signa să nu se gândească la Pcrcy şi la soarta lui. Ţinea pentru ca povara acestei cunoaşteri, nedorind să facă praf din nou inimile lui Blythc şi ale lui Elijah, când abia începuseră să sc reconstruiască. Atât Pcrcy, cât şi Lillian plecaseră din Thom Grove şi nu aveau să sc mai întoarcă niciodată.

Viaţa la Thom Grove sc schimbase în bine, dar mai rămăsese totuşi un lucru de care Signa trebuia să sc ocupe.

Marjoric sc întorsese întf-o după-amiază. O căutaseră până atunci fără rezultat, dar, la vestea dispariţiei fiului ci, venise, căutând răspunsuri. Ea şi Elijah s-au închis în biroul lui şi, deşi Signa încercase să tragă ai urechea, a fost alungată de Warwick. A aşteptat nerăbdătoare după aceea, plimbându-se pe holuri, în timp ce Marjorie dispăruse în fostul ei dormitor. Signa a zăbovit lângă el, sărind pe vârfurile picioarelor până când uşa s-a deschis, iar Marjorie a ieşit cu un cufăr de călătorie în braţe.

Marjorie ¡-a aruncat o privire şi şi-a strâns buzele.

— Bună ziua, domnişoară Farrow!

— Bună dimineaţa, domnişoară Hargreaves!

Tot ceea ce Signa plănuise să-i spună i-a dispărut din minte într-o clipită. A rămas în picioare într-o tăcere ciudată, cu mâinile strânse cu îngrijorare în faţa ei.

— Speram că aş putea să îţi spun ceva...

Marjorie nu mai era guvernanta cu un comportament corect pe care Signa o cunoscuse cândva. Acum era o femeie cu cearcăne întunecate sub ochi, care probabil ar fi dat orice ca să scape de această conversaţie. Signa nu a învinovăţit-o, dar a fost uşurată când Marjorie a suspinat, a lăsat cufărul jos şi a invitat-o pe Signa înăuntru. Camera ci era goală. I-a făcut semn Signei să se aşeze pe un scaun cu spătar drept şi cu un model floral galben, apoi a luat loc în faţa ei.

— Mă bucur să văd că eşti bine! a spus Signa, scoţând cu greutate cuvintele. Tc-am căutat o bună bucată de vreme.

— Sunt la curent.

Vocea lui Marjoric era rece, dar Signa se simţea uşurată să constate că nu avea nicio duritate. Nu era nici prea multă afecţiune, dar a presupus că putea trăi şi-aşa.

— Am venit doar ca să allu veşti despre Percy şi să-mi adun lucrurile. Dacă ai ceva de spus, ar fi bine să o faci repede.

Signa a inspirat adânc ca să-şi adune cuvintele.

îţi datorez scuze! Am vrut să o ştiu pe Blythe în siguranţă, dar nu aveam dovezile trebuincioase înainte de-a te acuza. îmi pare râu!

Marjoric i-a acceptat scuzele cu o încuviinţare din cap, deşi nimic din expresia ei nu s-a înmuiat.

— Este în regulă! îţi admir afecţiunea pentru familia Hawthome şi amândouă ştim că nu a fost o acuzaţie nefondată.

Signa şi-a muşcat buza dc jos. Marjorie avea dreptate – deşi femeia era nevinovată, existase totuşi o pată de beladonă pe vârful degetelor ei.

— Am găsit frcuctele chiar înainte de a mă acuza, a spus Marjorie.

Signa a simţit că ultima piesă de puzzle atârnă în faţa ei. Nu spusese nimănui adevărul despre Percy. în schimb, spusese oricui o întrebase că nu-l găsise în grădină în acea noapte şi că nu se aflase niciodată cine dăduse foc grădinii. Spusese că Percy fugise, de teamă că cineva încearcă să-l omoare şi îmboldit de furia faţă de planul tatălui său dc a vinde Grey's. Cu ajutorul îngerului morţii, care îşi petrecea nopţile la Thorn Grove, şoptindu-le povestea în urechi tuturor celor care dormeau, toţi cei din conac se împăcascră eu noua realitate. O mare parte din personal fusese concediat, în speranţa că asta l-ar fl eliminat pe cel care otrăvise mâncarea şi, deşi Signa se simţea vinovată pentru plecări, îngerul morţii era cu ochii pe ei, ca să se asigure că toţi căpătau slujbe adecvate.

Când Blythe a început să se vindece, Signa l-a lăsat pe Elijah să creadă că scăpaseră de făptaş o dată pentru totdeauna. Elijali alertase autorităţile, care începuseră o investigaţie, dar, fără nicio dovadă sau mărturisiri, cazul se stinsese încet-încct. Deşi era nemulţumit de faptul că nu avea nicio concluzie definitivă, Elijah spusese oricum foarte clar că îi păsa mai mult să-şi petreacă timpul cu Blythe decât să urgenteze ancheta.

— Ştiai deci că fructele de beladonă îi aparţineau lui Percy? a întrebat-o Signa pe Marjorie, neavând niciun chef să facă piruete în jurai întrebării.

Părul roşcat al lui Matjorie era legat simplu la ceafă, iar pistruii îi înstelau pielea de sub ochii obosiţi. Semăna atat de mult cu fiul ei în acel moment, încât Signei i s-a strâns stomacul.

— Nu am spus niciodată unde le-am găsit.

— Nici nu trebuia s-o faci,

Signa şi-a întors privirea, incapabilă să mai suporte cât de mult se asemănau cei doi,

— Ştiu că a fost el. Eu sunt singura care ştie şi am intenţia să rămână aşa. Cei din familia Hawthorne nu mai au nevoie de încă o suferinţă.

Uşurată, Marjorie a înghiţit în sec şi a scos un oftat rapid.

— Te rog să înţelegi că nu am avut nici măcar un moment să-mi adun gândurile sau să decid care er cea mai bună cale de acţiune când mi-am dat seaina ce se întâmplă. Am vrut să vorbesc cu el. Să-l eniţ, dacă puteam. Este fiul meu şi aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— Timpul a fost un lux pe care Blythe nu l-a avut.

Signa şi-a strâns fustele în pumni.

— M-am înşelat, dar, când ai ezitat, am acţionat. Iar acea acţiune este cea care i-a salvat viaţa lui Blythe. îmi pare rău că tc-am acuzat – îmi pare sincer răul Dar te rog să înţelegi că şi eu am crezut că făceam cel mai bun lucra pe care îl puteam face cu opţiunile pe care le aveam în faţă.

O veni de pe fruntea lui Marjoric a pulsat, în timp cc şi-a nctrnl rochia.

— lilijah mi-a spus că l’crcy a plecat. Erau mai multe lucruri pe care ar lî vrut sa le spună, dar peste toate persista o între bare: Oare fiul meu se va mai întoarce vreodată, domnişoară Farrotv?

Signa fiisese sigură atunci când decisese să revendice anii lui Perei pentru Blythc şi era sigură şi acum, când şi-a ridicat bărbia si a pnvit-o pe Marjoric în ochi:

— Nu se va mai întoarce niciodată la Thorn Grove. De asta sunt sigură.

Marjoric n-a mai aşteptat nici preţ de-o respiraţie înainte de a se ridica, cu ochii umezi şi hotărâţi.

— Atunci c timpul să plec. Am un tren de prins înspre provin- cie. Vreau să încep o viaţă nouă, departe de acest loc.

Signa a jurat atunci să păstreze pentru ea însăşi adevărul despre sentimentele lui Percy faţă de Marjorie. Era mai bine să mintă, nu; Să o lase pe Marjorie să creadă că el o iubea. Că nu-i voise niciodată moartea.

— Atunci îţi doresc numai bine! a spus Signa cu o mică încli- nare a capului. Sper să-ţi găseşti un loc excelent!

Marjorie a dat din cap şi, cu o plecăciune, a dispărut pe hol şi apoi a ieşit din Thorn Grove.

Signa a aruncat o ultimă privire în camera goală, a ieşit pe hol şi a închis uşa în urmă. Cu ultima piesă din puzzle la locul ci, era cu adevărat timpul să meargă mai departe.

— *Ti-ai itstunat bint!*

Un fior familiar i-a urcat pe braţe şi i-a coborât apoi pe şira spinării, iar îngerul morţii i-a apărut în spate, înfaşurându-şi braţele în jurul taliei ci. Ea s-a aplecat sub atingerea lui, legănată de tihna ei.

— Ne priveai?

— Nu ca să spionez, a răspuns el cu voce tare, aplecându- se, astfel încât cuvintele lui să-i mângâie urechea.

A strâns-o mai puternic, iar buzele au început să-i presare sărutări mici dc-a lungul gâtului. Signa s-a întrebat vag ce ar putea vedea cineva care ar trece pe hol, dar nu şi-a făcut cine ştie ce griji, îngerul

morţii a fost cel care s-a îndepărtat, cu un chicotit înfundat.

— Ce-ar fi să mutăm asta în camera ta?

— De asta ai venit aici? l-a tachinat ea, apucându-l de mână.

Nu avea nevoie să fie invitată de două ori. Toată săptămâna

îşi lăsase fereastra deschisă, perpelindu-se pe sub cearceafuri şi aşteptându-l să i se alăture. Şi în fiecare seară el îi ignorase invitaţia.

L-a condus pe îngerul morţii în camera ei, în timp ce umbrele se coborau în jurul lui, iar el nu mai era decât un tânăr cu părul argintiu şi cu galaxii în ochi. Şi-a suspinat mulţumirea când Signa l-a sărutat pe gât, de-a lungul bărbiei... şi s-a îndepărtat înainte ca ea să ajungă la buzele lui.

Signa s-a retras.

— Nu vrei s-o faci? Pot să mă opresc dacă...

— Signa Farrow, ultimul lucru pe care îl vreau este să mă opresc, dar este ceva despre care trebuie să discutăm.

S-a aşezat pe marginea patului ei şi a început să vorbească în şoaptă, ca şi cum tandreţea din cuvinte ar fi putut să le facă şi mai bune.

— Ne va fi mai greu să ne vedem de acum încolo.

Ea s-a aşezat lângă el şi şi-a încrucişat picioarele sub ea.

— Ce vrei să spui?

— Spun că Blythe se vindecă, ai rezolvat crima, iar Thorn Grovc merge bine. Mă poţi vedea doar atunci când vălul dintre lumile noastre a fost ridicat şi moartea aşteaptă în apropiere.

— Dar am fructele de beladonă, a argumentat Signa. Te pot vedea oricând vreau.

El i-a ridicat o mână din poală, ţinând-o strâns.

ţ^eodată. poale. Har eu nu voi fi o altă cuşcă în care să-ţi jx-imi viata. Păsărică! Nu vreau să te bazezi pe astfel de lucruri doat o» să mă vezi.

Pal eu vreau să te văd.

lîroaza din stomacul ei s-a accentuat.

Ce 'Tei să sugerezi?

Îngn|orarca ei era atât de palpabilă, încât el s-a apropiat mai mult si i-a dat un ghiont peste umăr.

— într-o zi vom fi împreună, fără bariere, i-a promis îngerul momi. Şi ne vom mai vedea până atunci – drumurile noastre se vor intersecta, aşa cum au făcut-o întotdeauna. Dar vreau ca tu si trăieşti. Nu vreau să ajungi să regreţi zilele petrecute în această ¡unic. ci sâ priveşti cu drag la ele.

De-abia se acomodase cu această viaţă – cu conştiinţa că destinul ei e diferit de ceea ce îşi petrecuse atât de mult timp încercând sâ facă din eL Abia acum îşi acceptase cele mai întunecate părţi, îl acceptase pe *tl,* iar acum el făcea... ce? încerca să o îndepărteze de el?

— Dacă asta îţi doreşti pentru mine, atunci nu mă vei părăsi din nou, a spus ea cu asprime.

— Nu e alegerea mea.

El i-a strâns mâna cu putere.

— Nu voi fi în stare să te văd în fiecare zi şi vreau să fiu realist în privinţa asta. Nu vreau să mănânci boabele alea doar ca să avem cinci minute împreună.

Signa si-a smuls mâna din mâna lui, nedorindu-şi nimic altceva decât să-l blesteme. Dar şi-a îngli iţită emoţia, pentru că avea să fie timp penim asta mai târ/iu.

— Te-am ales deja.

Era oţel în vocea ci.

— Să nu îndrăzneşti să încerci să fii diplomat acum! Lumea e mare şi sunt sigură că vor exista căi prin care să ne găsim unul pe celălalt.

Vor existai a fost ol de acord. Dar când toată lumea pe care o

cunoşti va li dispărut, eu voi fi încă aici, Signa. Nici pentru mine nu este uşor; nu nii-ani dorit nimic mai mult decât să fiu cu tine. Ca tu să mă doreşti. Dar nu vreau să te concentrezi atât de mult pe lumea morţilor, încât să uiţi să te bucuri de cea a celor vii. Ai înţeles?

înţelesese, f oarte bine chiar. Dar Signa nu avea nicio intenţie să renunţe la încă o persoană pe care ajunsese s-o iubească.

— îmi voi trăi viaţa, i-a spus ca, şi te voi găsi în acele momente furate. Deciziile mele sunt ale mele, iar ceea ce decid este că ne vom descurca. Vom *încerca.* Iar, între timp, aş vrea să mă folosesc de timpul pe care îl mai avem la dispoziţie.

îngerul morţii a înghiţit în sec în timp ce Signa s-a mutat pe pat. A fost un noroc că încă mai purta o rochie de ceai – una fără corset, pe care o putea desface uşor singură. Ochii ei s-au îndreptat spre ai lui cu o întrebare tăcută, iar îngerul morţii i-a răspuns, răsucindu-se şi trăgând-o spre el, aşezând-o în poala lui.

— Eşti sigură? a întrebat el. Chiar şi ştiind că s-ar putea să mai treacă ceva timp până ne vom revedea?

— Tu eşti singurul lucru de care sunt sigură, i-a răspuns ca şi i-a adus mâinile până la şireturile rochiei, ghidându-i degetele printre ele. Vom găsi o cale!

Abia când degetele lui au alunecat printre şnururile de mătase, dcsfacându-le, Signa şi-a închis ochii şi a lăsat rochia să-i alunece în jos, încercând să memoreze senzaţia acelor degete pe piele, plimbându-sc de la gât până la şolduri. Senzaţia, o clipă mai târziu, a pieptului lui peste pieptul ei. Degetul lui marc desenând cercuri blânde pe interiorul coapsei ei.

Oricât ar fi durat, avea să-l aştepte – şi ori de câte ori s-ar fi îndoit, ori de câte ori i-ar fi fost dor de el, avea să-şi amintească această clipă când el a aşezat-o pe cearceafuri şi noaptea însăşi a mistuit-o.

S1GNA L-A CĂUTAT PE ÎNGERUL MORŢII PESTE TOT ZILELE ACELEA. Nu mai venea la ea în timpul nopţii. Şi nu mai venea la ea nici când o vizita pe Mitra la grajduri, unde un alt grăjdar îi luase locul, Câ şi Cum Sylas n-ar fi existat niciodată. Nu venea nici măcar atunci când gândurile i se îndreptau spre trupul ei lipit dc-al lui sau când tânjea după puterea care-i vibra atunci în sânge. Şi nici acum nu era acolo, printre dansatorii şi bârfitorii de la Thom Grove. Se uita după costumul lui negru pe lângă pereţii auriţi. După masca de diavol cu coarne plimbându-se printre oaspeţi. Aşa cum făcuse la fiecare petrecere de la debutul ei, l-a căutat pe deasupra cupei ci de şampanie, neliniştită când firişoarelc de păr de-a lungul gâtului nu se mişcau din loc, iar spatele îi era cald în loc să se răcească.

Vum si le vid. Era bucuroasă, cel puţin, că încă mai putea să comunice cu el. Oricât de frustrant ar fi fost totul, el era totuşi un Secerător şi, oriunde s-ar fi aventurat, moartea îl urma cu siguranţă, iar

EPILOG

Signa trebuia să recunoască faptul că ajunsese să se simtă destul de confortabil cu viaţa ei la Thorn Grove şi cu cei care făceau parte din aceasta. Era timpul ca lumea ei să se aşeze.

Răspunsul i-n venit cu o voce de miere.

— *Sil* ***ptvvor*** *o nioliind? Alunei ne-am pulea vedea destul de des.*

Signa a pufnit şi a mai luat o înghiţitură de şampanie, pe punctul să-l avertizeze să nu o ameninţe cu vreo distracţie, când o voce gravă s-a auzit în spatele ci:

— Ce plăcere să te revăd, domnişoară Farrow!

Nu mai avusese nicio veste de la lordul Wakefield de la balul de Crăciun, cu patru luni în urmă, când ratase ultimul vals promis. Speranţa Signei era că el îşi pierduse interesul, deşi sclipirea din ochii lui îi semnala că se înşelase. Ca pentru toţi pretendenţii însă, cu cât îl speria mai repede, cu atât îşi putea începe viaţa de fată bătrână, al cărei singur companion era noaptea însăşi.

în acea seară totuşi, ea şi Everett nu au avut de ales decât să se reîntâlnească.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe tatăl meu, a spus el, Alteţa Sa ducele de Bemess, Julius Wakefield.

Alături de Everett stătea un bărbat cu care semăna bucăţică ruptă. Era cu un cap mai înalt decât Signa, cu ochi adânci şi umeri laţi. Avea un aer care îi făcea pielea ca de găină, pentru că felul în care o privea îi amintea de modul în care cineva ar cerceta un cal de curse înainte să parieze.

ideea de-a face o reverenţă în faţa cuiva care o privea astfel nu făcea decât s-o dezguste. Şi totuşi, şi-a făcut reverenţa, pentru că bărbatul era noul proprietar al clubului Grey's şi urma să preia controlul luna următoare, în cadrul unei înţelegeri care prevedea să împartă profiturile cu familia Hawthorne. Elijah dansase pe holuri când bătuseră palma. Nici măcar Byron nu mai era chiar atât de irascibil în legătură cu decizia, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Avea să fie plătit în continuare, la fel ca familia care ar fi rămas în urma lui şi care ar fi păstrat şi situaţia consolidată. O familie pe care «cum plănuia s-o aibă, clacă incului în carc (acea curte prin sala de hal oferea vreun indiciu plivind acest

aspect.

Deoarece petrecerea la care participau Evcrett şi tatăl său era o sărbătorire a transferului, Signa şi-a muşcat limba şi şi-a plecat capul în lata lordului Julius de dragul lui Elijah.

— liste o plăcere să vă cunosc, înălţimea Voastră! a spus ca, cu o voce ca de unt.

Apoi şi-a adunat toate puterile ca să-şi păstreze zâmbetul când el a continuat s-o cerceteze mult prea mult timp, înainte de a-l strânge pe Everctt de un umăr.

Abia când a părut să o considere pe Signa suficient de demnă de asta, a zâmbit şi ducele.

— Plăcerea este numai a mea, domnişoară Farrow! Fiul meu mi-a povestit multe despre tine. Semeni atât de mult cu mama ta, ştii?

Cuvintele lui aveau o tentă dură.

— Deşi ochii tăi sunt neobişnuiţi.

Signa a sorbit din cupa ei de şampanie.

— Sunt neobişnuiţi, într-adevăr, Alteţă, căci, cu ajutorul lor, pot să văd spiritele.

Când ea a schiţat un zâmbet timid, Julius a scos un hohot de râs, care parcă îi venea de undeva, din adâncul pântecelui.

— Oare pierd toată distracţia?

Elijah a apărut în spatele lui, atras de râs. Practic, strălucea din interior.

— îl farmeci pe duce, nu-i aşa, Signa?

— Nepoata ta pare o tânără rafinată! a spus Julius. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. Lui Everett al meu i s-au cam aprins călcâiele după ea.

Evcrett părea gata să se topească într-o baltă şi să dispară pentru totdeauna în pământ. Signa, cu obrajii calzi şi gâtul umed de sudoare, era pregătită să i se alăture. Cei doi se uitau la pereţii auriţi şi la candelabrele de cristal, la podea şi la dansatori – oriunde, mai puţin unul la celălalt.

Ai pulen sil nul vizitezi fu seara asta, daci o si mor de ruşine? l-a

întrebat Signa pe îngerul morţii, care tocmai acum îşi alesese să tacă.

Elijah, binecuvântat fie-i sufletul, s-a prins repede şi a dirijat atenţia lui Julius de la Everett şi Signa.

— Cred că este timpul să ne pregătim toastul. Vino, hai să ne luăm altă băutură mai întâi! a zis el şi l-a condus pe Julius prin mulţime, aşa că Everett şi Signa au rămas singuri, amândoi uitându-se la podea şi străduindu-se să închege nişte cuvinte care să nu le sporească jena.

— Ce conversaţie captivantă! a spus Everett, limpezindu-şi gâtul şi scărpinându-se la ceafa.

Atât de fermecătoare era timiditatea lui, încât Signa a zâmbit.

— Ce mai faci, lord Wakefield? A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit.

Deşi anticipase că el va râde şi va face pe timidul cu ea, i-a răspuns profund tulburat:

— Cu siguranţă, da, ceva timp. Deşi – şi iartă-mă că sunt atât de îndrăzneţ –, când nu te-ai mai întors pentru un alt dans cu mine în seara balului de Crăciun, am presupus că interesul meu a fost... neîmpărtăşit.

Avea dreptate, pentru că, deşi dansul cu Everett fusese încântător, nu se comparase cu cel în braţele îngerului morţii. Everett era însă un om bun, iar ca nu dorea să-l rănească.

— Îţi cer scuzei Emoţiile nopţii mi-au venit de hac şi m-au (acut să pierd noţiunea timpului.

Din nefericire, Everett nu a înţeles prea bine aluzia, căci fata ¡ *-a luminat.

— Dansează cu mine în seara asta, atunci!

Signa nu ştia cum ar fi putut să refuze. Neliniştită şi cu o vinovăţie care îi creştea în stomac, i-a oferit carnetul ei de bal, iar Everett a ocupat prompt nu unul, ci două locuri. Mai târziu, avea să trebuiască să găsească o calc să scape de el cu blândeţe. Dar, pentru scara asta, spera doar ca îngerul morţii să nu fie vigilent.

Eliza Wakeficld însă era foarte atentă. Când Signa a băgat de scamă asta, Eliza a aruncat rapid o privire în altă parte şi apoi s-a concentrat să râdă la orice spuneau cei din jurul ei. Signa s-a strâmbat. Sperase că nu va trebui să vorbească cu Eliza sau cu acea prietenă sfioasă a ei, Diana – refuzase să ia ceaiul cu ele de două ori până acum. Dar ar fi fost imposibil să n-o vadă, căci Eliza flutura iar abominabilul evantai din şerveţele de ceai.

Everett i-a surprins privirea şi şi-a încreţit fruntea, căci Signa avea o expresie destul de nemulţumită, pe care nu prea reuşea să o controleze.

— S-a întâmplat ceva?

Ea a clătinat din cap.

— Pur şi simplu admiram rochia Elizei. Un lucru atât de frumos, de strălucitor... şi de galbeni

— Tata a crezut că e bine să poarte ceva îndrăzneţ. Este nerăbdător să o vadă căsătorită, cred. A primit mesaje de la domni toată săptămâna. Cred că în curând ar putea fi promisă lui sir Bennet.

Everett a făcut un semn discret din cap către un bărbat care se afla de cealaltă parte a sălii de bal. Signa a trebuit să-şi muşte limba ca să nu spună nimic. Sir Bennet nu era un bărbat neatractiv, dar era destul de bătrân, cu o mulţime de fire albe în păr şi riduri în jurul ochilor. Se cocoşa puţin în timp ce mergea, umerii cobo- rându-i de la sine,

— Nu este cel mai plin de tinereţe, a spus Everett, ghicind la ce se gândea Signa fiiră ca ca să fie nevoită să spună vreun cuvânt, dar este foarte respectabil, l-ar oferi o viaţă bună.

Cu siguranţă că ar fi făcut-o, presupunând că scopul Elizei era să devină o văduvă bogată în următorii câţiva ani. în orice caz, Signa s-a străduit cât a putut să dea din cap – pe punctul de a întreba care e

graba, căci Eliza c încă atât de tânără –, când o rochie frumoasă de un albastru de iarnă, dintr-o mătase orbitoare şi cu un corset ajustat, ¡-a atras atenţia. Blythe arăta ca o adevărată prinţesă în timp ce îşi făcea intrarea în sala de bal. S-a bucurat de privirile şi de şoaptele celor care îi rosteau numele, ca şi cum ar fi fost înfometată după ele. Era din nou tinereţe în pielea ei bronzată. O sclipire în ochii plini de viaţă.

Când a surprins privirea Signei, Blythe a radiat şi a plutit parcă spre verişoara ei, luând-o de mână.

— Oh, e magnific! a scos ea un tril, aruncand priviri către tăvile cu dulciuri şi şampanie.

Nu-i păsa deloc că o fură pe Signa de lângă Everett.

Everett şi-a dres vocea.

— Bună seara, domnişoară Hawthome!

— Aa, bună, Everett!

Blythe nu s-a uitat la el suficient de mult timp ca să-i înregistreze surpriza de a i se fi adresat atât de informai, în schimb a luat la rând toate femeile în rochiile lor superbe care zumzăiau în sala de bal. Era ca şi cum un văl strălucitor fusese aşezat peste petrecere când Signa o privea pe Blythe cercetându-le pe celelalte femei. Totul părea de o mie de ori mai frumos. Signa făcuse ceva de nedescris ca să-şi protejeze verişoara, dar meritase. Adânc, irevocabil... meritase.

Ochii înfometaţi ai lui Blythe scrutau mulţimea şi s-au luminat când au zărit o femeie care venea spre ei... Charlottc!

Pieptul Signei s-a strâns. în ultimele câteva luni, se străduise s-o evite pe Charl, cu privirea ei întrebătoare. Fusese în pădure în noaptea incendiului, iar dacă era cineva care ar fi putut să pună la îndoială povestea ci despre Percy, aceea era Charlotte.

Ulvtlic. cât mi bucur să văd că tc-ai însănătoşit! a spus Charlottc, radiind şi frumoasă ca întotdeauna într-o rochie de mătase roz ca un bujor.

A luat-o pe Blythc de mâini, cu zâmbetul ci abia schiţat, dar sincer.

— l-ratele tău a reuşit să ajungă în seara asta?

Şi, ai toate că întrebarea ci era adresată lui Blythe, ochii lui Charlottc

au alunecat spre Signa.

— Nu am primit încă nicio veste de la el, a spus Blythc, întunecându-se. Dar sunt sigură că va trimite vorbă după ce se va stabili undeva.

— Bineînţeles c-o va face!

Charlotte i-a strâns mâinile lui Blythe, deşi Signa putea să vadă îndoiala de pe faţa ei.

A fost o uşurare când Elijah a bătut într-o cupă de cristal ca să atragă atenţia mulţimii. Oaspeţii au început să se liniştească, chiar şi Eliza, al cărei râs a încetat atunci când Julius s-a uitat la ea cu o privire care a făcut-o să-şi coboare prompt evantaiul.

— Vrem să vă mulţumim tuturor că sunteţi alături de noi în această seară! a început Elijah.

Byron se afla în dreapta lui, iar Julius chiar în spatele lui.

— Grey's a fost în familia mea timp de patru generaţii. Noi, familia Hawdiorne, am condus afacerea cu mândrie şi avem un respect imens pentru această instituţie. Atât de mult respect, încât, dat fiind că a crescut dincolo de puterile noastre, nu am fost atât de nebuni încât să credem că noi singuri putem ţine pasul cu ea. Începând de astăzi, am dori să-i urăm bun-venit Alteţei Sale Julius Wakefield Ia clubul Grey's şi să anunţăm partencriatul nostru oficial cu familia Wakefield. Am dori, de asemenea, să fiţi martori la acest moment, când ne angajăm într-o nouă misiune, care sperăm că va continua mulţi ani de acum încolo.

Elijah .1 ridicat în inână un contract cu atâtea fiorituri, încât mai mulţi invitaţi au început să aplaude. I l-a prezentat lui Julius, care a lâcut un pas în faţă, cu o pană în mână pentru a semna documentul. După ce şi-a scris numele, s-a adresat mulţimii care aplauda cu un zâml'ct bine rodat.

— Aştept cu nerăbdare această nouă aventură, a spus el, şi roadele partcneriarului nostru!

Nimic n-ar fi putut egala strălucirea lui Elijah. Şi, deşi mai puţin entuziasmat, Byron şi-a ridicat paharul pentru un toast.

— Noroc pentru parteneriatul nostru! a spus el. Şi pentru anii care vor veni!

Signa a ridicat cupa odată cu ei, la fel ca restul petrecăreţilor, toţi ciocnind paharele cu o exuberanţă strălucitoare care a aprins sala de bal.

Julius a făcut impresie terminându-şi şampania dintr-o singură înghiţitură. Trei lucruri s-au întâmplat atunci:

Primul a fost respiraţia gâfâitoare a lui Julius, ai cărui ochi i-au ieşit din cap în timp ce îşi strângea pieptul şi dădea să-şi sfâşie gâtlejul.

Al doilea a fost ţipătul Elizei când bărbatul a căzut cu sânge la guri Everett s-a repezit spre el cu un strigăt disperat, iar Signa l-a urmat

Şi în al treilea rând a venit un fior care i-a tăiat respiraţia Signci şi a făcut-o să îngenuncheze lângă Julius, unde se ivise îngerul morţii. El a privit-o pe Signa cu un oftat.

— *Ar trebui săJii atentă la ceea ce-ţi doreşti, Păsărieo!* a zis el şi apoi i-a smuls spiritul lui Julius direct din corp.

Spiritul s-a uitat la Signa.

— Ah! a exclamat Julius, cu capul înclinat în timp ce-o observa. Se parc că spuneai adevărul în legătură cu acei ochi.

Oh, l-ar fi putut *ucide* pe îngerul morţii. Cu toate acestea, nu avea nicio şansă, pentni că trupurile din jurul ei au început să-şi încetinească mişcările, îngheţând pe loc. îngerul morţii s-a aşezat lângă ea deodată, foarte încordat, în timp ce o figura

pe care nu o observase s-a aplecat lângă ci – un tânăr cu pielea de-un bronz profund şi ochi de aur topit.

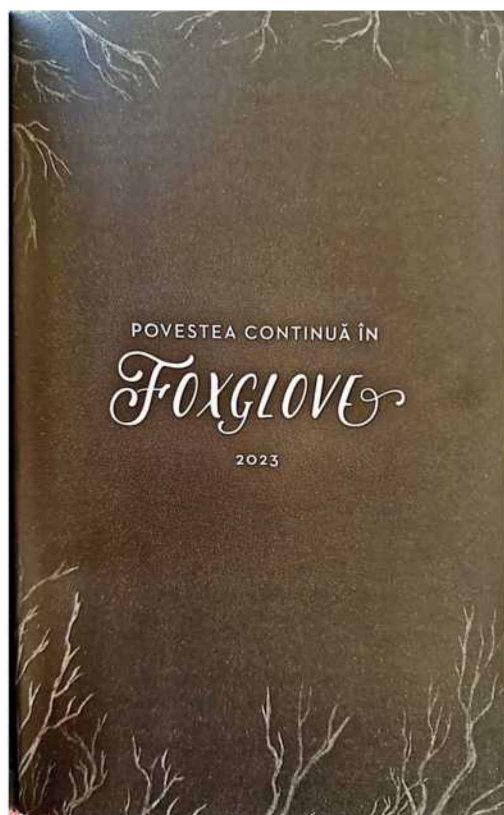
A cercetat cupa spartă care căzuse din mâna lui Julius, ridicând un ciob şi ţinându-l în lumină. Câteva picături de lichid se agăţau de el, iar Signa a uitat să mai respire când şi-a dat seama că aveau o culoarea un pic prea albastră. Era ceva în neregulă şi cu mirosul. Ceva amar sub alcool. Ceva care mirosea a migdale amare.

Nu era beladonă, dar Signa ştia să recunoască otrava când o întâlnea.

— Destinul este un lucru ciudat, nu-i aşa?

Vocea bărbatului părea străveche ca pământul însuşi, iar sunetul cuvintelor era atât de coborât, încât cupele de şampanie au început să tremure. Când ochii aurii s-au întors către ea, Signa s-a aplecat pe spate în strânsoarea îngerului morţii, fără să-şi mai poată întoarce privirea de la ei. Şi-a dat seama imediat cui aparţineau.

— Ce plăcere să te cunosc în sfârşit, Signa Farrow! a şoptit Destinul. Se pare că ai o altă crimă de rezolvat!

POVESTEA CONTINUĂ ÎN
Foxglove
2023

*4 *

^ m ' ' a

*De când se ştie:, oamenii '\ *f|*
<4 </în viafo ei s-au stins asemenea stelelor...

^ Qiana Farrow, rămasă orfană În frageda pruncie, a fost crescută *1 O de un şir de tutori, cu toţii Interesaţi mal degrabă de averea ^ ,f ^ decât de bunăstarea el – şl cu toţii având parte de un sfârşit i ^«prematur. Ultimele el rude râmase sunt cei din excentrica familie ţi\ j ,, i.Hawthome, care trăieşte pe strălucitoarea, dar totodată sumbra \ Jff moşie de la Thom Grove. Capul familiei, Elijah, Îşi îneacă suferinţa ^ r provocată de moartea soţiei, Lillian, dând petreceri udate din belşug ţ I cu băutură, în vreme ce fiul cel mare, Percy, se luptă pentru a ^ J restabili reputaţia clanului, iar fiica, Blythe, este chinuită de aceeaşi J – misterioasă boală care i-a ucis mama. Atunci când spiritul iară de odihnă al lui Lillian ia legătura cu Signa şi îi povesteşte că a fost ucisă prin otrăvire, tânăra îşi dă seama că familia pe care contează ar putea fi în primejdie şi se vede nevoită sâ-i ceară ajutorul unui grăjdar cam I morocănos pentru a-l prinde pe criminal.

I ef Totuşi, cea mai bună soluţie pentru a-1 descoperi pe ucigaş f L este o alianţă cu îngerul morţii, o umbră fascinantă şi periculoasă \ 1 care nu a părăsit-o niciodată. Deşi i-a transformat viaţa în iadul pe pământ, îngerul ii dovedeşte Signei că legătura lor poate fi mai puternică – şi mai irezistibilă – decât a îndrăznit ea să-şi imagineze.

„O poveste de iubire cu elemente gotice

*4 *

delicios de mortală. Plină de otrăviri, secrete spectaculoase şi mistere întunecate, *Beladona* este o lectură cu o atmosferă obsedantă şi cu un final absolut fantastic, care ii va determina pe cititori să Îşi dorească mai mult.”

Ift.-— STEPH ANIE GARBER,autoareaseriei CAkAVAL

/